

JOC PERICULOS

SANDRA
BROWN

Rye Mallett este un tip ursuz, vorbește puțin și repezit, are un aspect răvășit, cel mai adesea este nebărbierit și niciodată nu doarme cele opt ore impuse de regulamentul aviatic înaintea unui zbor. Are însă o reputație solidă: poate zbura pe orice fel de vreme, fie zi, fie noapte, și își îndeplinește mereu misiunea. Așa că atunci când i se cere să ducă o misterioasă cutie neagră unui anume doctor Lambert undeva prin nordul Georgiei, zburând în cele mai potrivnice condiții meteo cu putință, nu întreabă de ce – mărește doar prețul.

Când avionul lui Rye aterizează pe o pistă aproape izolată, lucrurile se dovedesc a fi mult mai complicate decât păreau la prima vedere. După ce o încercare de sabotaj aproape duce la prăbușirea avionului, în locul doctorului Lambert apare fermecătoarea doctoriță Brynn O'Neal, care pretinde că a fost trimisă să ridice cutia.

În ciuda filosofiei sale de viață de a nu se amesteca în treburile altora, Rye se trezește atras în mod irezistibil de misterul creat în jurul cutiei pe care o transportase – și de frumoasa și misterioasa Brynn –, într-o aventură în care pericolul de a-și pierde viața este la fel de mare precum cel de a-și pierde inima.

„Un pilot neînfricat, o misiune periculoasă și o femeie misterioasă sunt ingredientele acestui roman plin de suspans, cu întorsături de situație până la ultimul capitol.“

New York Times

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărțile ei au fost publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-3736-9

9 786063 337369

capitolul 1

9.42 P.M.

- Nu. N-o s-o fac.

- Când te-am sunat, n-ai avut nici cea mai mică problemă.

- Dar nu știam atunci cum o să fie vremea. Aeroportul e închis din cauza condițiilor meteo, Dash.

- E doar ceață. Poți să zbori prin ceață, să știi. E ca prin nori. Sau nu v-au învățat asta la cursul de pilotare on-line?

Tânărul pilot își dădu ochii peste cap.

- Au închis aeroportul din Atlanta. *L-au închis!* Cât de des se întâmplă asta? Cu siguranță e de rău, altfel n-ar fi închis aeroportul chiar înainte de Ziua Recunoștinței. Fii rezonabil!

Dash își apăsă mâna cărnoasă peste inimă.

- Sunt rezonabil. Eu sunt rezonabil până-n măduva oaselor. Clientul meu pe de altă parte... Lui nu-i pasă că s-a închis aeroportul. El vrea ca această cutie de *aici* - lovi cu mâna containerul negru, de metal, de pe tețgheaua din spate lui - să ajungă *acolo* - arată undeva, în direcția sudului - în seara asta! Iar eu i-am garantat că o s-ajungă.

- Atunci ai o problemă în relațiile cu publicul.

I se spunea Dash, mai întâi pentru că puținele persoane care îi știuseră vreodată numele adevărat îl uitaseră, și în al doilea rând pentru că numele companiei lui de chartere și zboruri aeriene era Dash-It-All.¹

Ceva mai în vârstă decât recunoștea că este, Dash avea un burdihan solid, care servea cam același scop ca și grila unei locomotive: nu lăsa nimic să-i stea în cale.

Dash era mereu presat de termene și avea o expresie veșnic încruntată.

Oricât de amenințătoare i-ar fi fost însă căutătura, nu reușise deocamdată să-l intimideze pe pilotul care refuza să decoleze de pe Columbus, Ohio, spre Atlanta, unde vremea dădea peste cap toate planurile de vacanță ale călătorilor.

Și, dacă afacerea ta se întâmpla să fie în domeniul transporturilor aeriene, atunci ți-o dădea și pe-asta peste cap, în cel mai nimicitor mod cu putință.

Frustrat, Dash își îndesă un trabuc neaprins între dinții îngălbeniți și începu să-l molfăie. Fumatul era interzis în baza aeriană. Regulile lui. Dar și trabucurile tot ale lui erau. Așa că molfăia câte unul ori de câte ori cineva îi dădea bătaie inutile de cap. Ca în cazul de față.

- Un pilot adevărat nu s-ar speria de puțină ceață, zise el.

Pilotul îl privi chiorăș.

„Bine.“ Doar în sinea lui, Dash recunoștea că era ceva mai mult decât puțină ceață. Era o păclă atât de deasă, cum nu-și mai amintea să fi văzut vreodată. Oamenii de pe coasta Atlanticului se treziseră în acea dimineață și-și găsiseră orașele învăluite. Ceața crease probleme mari în trafic și haos general în partea de est a Statelor Unite. Și nu dădea semne să se ridice.

Audiența de pe canalul meteo atinsese cote maxime. Meteorologii aproape că jubilau de încântare în fața fenomenului, pe care unul îl descriesese drept „biblic“, iar altcineva îl numise „epocal“. Lui Dash nu-i era prea clar ce însemna asta, dar nu suna bine. Iar, pentru el, personal, afurisita asta de ceață însemna bani pierduți.

În principalele aeroporturi din zeci de state ale SUA decolările fuseseră oprite, atât pentru zborurile de pasageri, cât și pentru cele de mărfuri, în acest ajun al Zilei Recunoștinței, când se părea că întreaga națiune încerca să ajungă de acolo de unde era în altă parte.

Dash era de părere că o să dureze până la Crăciun ca să se dezlege întreaga încălceală creată, dar asta nu era problema lui.

Problema lui era să-și țină flota aeriană în zbor, ca să livreze lucrurile pe care clienții plățiseră să le fie livrate în cel mai scurt timp.

Păsările care stăteau cuibărite în hangar nu-i aduceau bani. Avea nevoie ca pilotul lui să prindă curaj, și asta cât mai repede, ca să-și poată ține cuvântul față de clientul – un oarecare dr. Lambert – căruia îi garantase că afurisita de cutie o să ajungă în Atlanta până a doua zi dimineața.

Sperând să-l facă de rușine pe tânărul aviator și să-l convingă astfel să decoleze, Dash îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, cu un dispreț evident.

– Ai putea să zbori foarte bine, dacă ți-ai dori suficient de mult. De ce ți-e frică, ia zi? De ceată sau că n-o să apuci să te întorci la timp mâine, ca să-ajungi la fripturica de curcan și plăcinta de dovleac de la mămică?

– Nu plec până nu se ndreaptă vremea, Dash. Am încheiat discuția.

Pilotul avea puțin peste treizeci de ani. Chiar și la ora aceea târzie din noapte, era proaspăt bărbierit și frumos îmbrăcat, cu pantaloni negri și cămașă albă. Avea privirea limpede, dovadă că nu încălcase regulamentul de zbor care interzicea piloților să se atingă de alcool cu minim opt ore înaintea unui zbor. Și părea să fi avut parte de tot atâtea ore de somn.

Dash avea ani de experiență în a cântări piloții de tot soiul, de la cei de performanță până la echivalentul șoferilor de camioane ruginite. Pe acesta îl cataloga drept un fandosit înțepat, care zbura exact ca la manual și nu ar fi recunoscut un instinct de pilotaj nici dacă l-ar fi mușcat de fund. Respecta regulile, orice-ar fi fost. Toate regulile. Tot timpul. Fără excepție.

Dash ar fi vrut să-l strângă de gât.

Înfrânându-și impulsul, încercă din nou:

- Te trimit cu Beechcraft, să știi. Tocmai am recondiționat-o, să știi. Cu ultima tehnologie. Scaune noi. Cu perne dintre cele mai moi.

Pilotul rămase neclintit.

- Când se îmbunătățește vremea în Atlanta și se deschide aeroportul...

- Adică peste zece ani! îl întrerupse Dash, nervos. Chiar dacă l-ar deschide în clipa asta, tot ar dura ore întregi până să elibereze toate pistele. Până atunci, send-vișurile tale cu ton o să se strice.

Clientul fusese de acord să plătească prânzul pentru „echipaj”. Fusese livrat frumos împachetat, într-o cutie albă de polistiren. Și aceasta stătea pe tejgheaua din spațele lor.

Cu un mormăit prevestitor de rău, Dash adăugă:

- O să se strice sau o să le șterpelească cineva.

Aruncă o privire de cealaltă parte a holului, înspre canapeaua de lângă perete. Era o priveliște deplorabilă. Tapiteria în carouri crem și turcoaz era extrem de scâmoșată și acoperită de pete unsuroase făcute Dumnezeu știe cu ce. Dar asta nu părea să conteze pentru bărbatul care stătea acum întins pe ea. Era întins pe spate, cu mâinile pe burtă, cu o revistă de aviație veche de câțiva ani și cu colțurile răsucite, pusă peste față în timp ce dormea.

Dash se întoarse la pilot. Vorbind încă pe un ton coborât, spuse:

- Trec tot felul de dubioși pe aici.

- O să-mi păzesc mâncarea până când o să pot decola.

Dash pufni enervat.

- Haida-de! Că doar nu transporti un taur pentru rodeo!

El, unul, chiar transportase o bestie de genul asta de la Cheyenne la Abilene într-un DC-3. Afurisitul se smucise tot drumul. Taurul, nu avionul, care fusese o bună-nădate. Asta se întâmplase în 1985, dacă-și aducea bine aminte. Pe vremea când era tânăr, și sălbatic, și slab. În fine... mai slab.

Oftă cu nostalgie după zilele de demult, apoi se întoarce la cearta lui cu pilotul.

- În seara asta tu nu ai de cărat decât cutia asta si-mandicoasă.

- Aeroportul este închis, Dash.

- Ăla mare, da, dar...

- La fel și toate pistele de aterizare pe o raza de trei sute de kilometri în jurul Atlantei.

Dash își mută trabucul dintr-o parte a gurii în cealaltă, apoi își ridică ambele mâini, în semn de capitulare.

- Bine. Ai câștigat. O să-ți dau un procent mai mare.

- La ce-mi folosesc mai mulți bani dacă sunt mort?

Dash mușcă nervos capătul înmuiat al trabucului și-l scuipă în coșul de gunoi.

- N-o să mori.

- Sigur că nu. Pentru că nu mă ridic de la sol până nu se risipește ceața și nu se deschide aeroportul. Avionul are plinul făcut și e gata de decolare imediat ce primim aprobarea. Gata? Putem încheia subiectul?

Își îndreaptă umerii.

- Și acum, întrebarea cea mai importantă: s-a reparat mașina de făcut popcorn?

Cu aceste cuvinte, tânărul se răsuci pe călcăie și ieși, urmând mirosul de porumb copt, în holul care ducea spre camera de odihnă a piloților.

Telefonul lui Dash sună.

- Așteaptă. Poate că e aprobarea ta.

Pilotul se opri și se întoarce. Dash răspunse la telefon.

- Da?

Când cel care sunase se identifică, Dash ridică degetul arătător, dând de înțeles că era telefonul pe care îl aștepta. Era colegul lui care angajase o cursă charter de la un operator privat, atașat de Hartsfield-Jackson.

- Da, da, e pregătit. Gata de plecare. Îl mănâncă tălpile, adăugă el, străpungându-l pe pilot cu privirea chiorășă. Ha? Unde să-l deviezi?

Cuta de pe frunte i se adânci în timp ce ascultă preț de jumătate de minut.

- Nu, nu cred c-o să fie o problemă.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, știa că avea să fie o problemă.

- Nu are sistem PCL? Ești sigur că o să fie ceva acolo să aprindă luminile?

Pilotul se încordă. Un sistem de iluminare comandat de pilot, PCL, i-ar fi permis să aprindă becurile de pe pista de aterizare din cabina avionului.

- Bine, zise Dash. Trimite-mi detaliile prin e-mail. Am înțeles. Închise și îi spuse pilotului: Avem noroc. Este un aerodrom privat, lângă un orașel în partea de nord a Georgiei. Clientul o să vină până acolo. Pleacă acum din Atlanta, cu mașina. Este un drum de două ore, poate chiar două și jumătate, dar e dispus să...

- În nordul Georgiei? În munți?

Dash făcu un gest cu mâna.

- Nu-s cine știe ce munți! Mai degrabă niște dealuri.

- E controlat?

- Nu. Dar pista de aterizare este suficient de lungă pentru avionul ăsta dacă... dacă te așezi chiar în capăt și vântul nu bate prea tare din față.

Citind dubiile de pe chipul pilotului, pocni din degete.

- Am o idee mai bună!

- Așteptăm să se deschidă Atlanta.

- Pleci cu 182.

Pilotul pufni în răs.

- Cu hodoroaga aia? Nu prea cred.

Dash îl privi chiorăș.

- Pasărea asta zboară dinainte să se fi născut taică-tău!

Ceea ce nu era tocmai un lucru de laudă, fiindcă pilotul răs din nou.

- Exact despre asta vorbeam și eu.

- Bine, bine, poate că nu-i la fel de nou și de ferche-zuit ca Beechcraft, poate că e nițeluș mai zgâriat și mai avariat pe ici, pe colo, dar e un aparat de încredere, e aici și o să zbori cu el. Mă duc să-i fac plinul cât timp scrii tu planul de zbor. Numele locului este...

- Așteaptă, Dash. Eu m-am angajat pentru Beechcraft, cu aterizare pe un aeroport controlat. Nu să-mi risc viața cu o vechitură peste teren muntos, pe o vreme problematică, doar ca să aterizez pe o pistă scurtă, într-un loc în care sunt probabil vânturi puternice. Și asta în speranța că o să fie cineva acolo ca să aprindă luminile?

Clătină din cap.

- Las-o baltă!

- Te plătesc triplu!

- Nu merită. Ar trebui să fiu nebun. E treaba ta să-ți suni clientul și să-l faci să înțeleagă că nimeni nu-i poate livra în seara asta ce-i în cutia aia. O s-o primească după ce se îmbunătățește vremea. O să stau cu ochii pe știrile meteo și o să plec de îndată ce-o să fie posibil.

- Dacă mă refuzi acum, nu mai lucrezi niciodată cu mine.

- Nu prea cred. Ai prea mare nevoie de piloți.

Luă cutia cu mâncare și se îndepărtă, îndreptându-se spre hol.

Dash înjură în barbă. Fusese o amenințare la cacialma și afurisitul se prinsese prea ușor. Avea nevoie de piloți calificați pentru mai multe categorii, clase și tipuri de aparate de zbor, care să poată urca în cabină și decola în cel mai scurt timp cu putință.

Ăsta era un dobitoc, dar era necăsătorit și, prin urmare, mai disponibil decât piloții cu familie. Și era dornic să acumuleze ore de zbor cu care să se poată în cele din urmă muta la o companie comercială.

Și, adevărul fie spus, chiar că ar fi trebuit să fie complet nebun ca să zboare în astfel de condiții nesigure și să aterizeze în creierii munților, pe cine știe ce aerodrom vechi de când lumea. Nu era nebun. Era un pilot cu picioarele pe pământ, care nu-și asuma riscuri inutile.

Dash avea nevoie de celălalt gen.

Privi în capătul sălii, spre canapea, își mută iar trabucul, își ridică pantalonii sub burdihanul voluminos și trase adânc aer în piept.

- Hei, Rye?

Bărbatul de pe canapea nu răspunse.

- Rye, strigă Dash, mai tare. Ești treaz?

Silueta întinsă rămase nemișcată, dar Dash continuă:

- Am o problemă. Afurisit început pentru sărbătorile de anul ăsta și știi prea bine că asta-i perioada în care fac jumătate din profitul anual. Băiatului ăstuia al meu i s-a făcut frică și...

Dash se opri din vorbit în clipa în care Rye Mallett își ridică revista veche de pe față. Se răsuci într-o parte și-și puse picioarele pe podea.

- Da, am auzit.

Se ridică, aruncă revista și se întinse după geaca și geanta de aviator.

- Unde mă duc?

10.21 P.M.

Rye alesese să nu plece cu Beechcraft, din motivele enumerate de celălalt pilot, al cărui nume nu-l cunoștea și nu-l interesa câtuși de puțin să-l afle. Dash verificase avionul Cessna 182 în timp ce Rye accesase unul dintre computerele din zona de așteptare. Intrase pe un site care oferea fotografii aeriene cu aeroporturile.

Studiase în detaliu fotografia aerodromului din Howardvill County, își notase particularitățile reliefului și așezarea pistei, apoi scosese fotografia la imprimantă, ca să o ia cu el.

Sunase la serviciile aeriene și completase planul de zbor, folosind regulile instrumentelor de zbor. Avea să se bazeze pe instrumente de la decolare până la aterizare. Nu era nimic neobișnuit în asta. Ceața era însă neobișnuită.

Fiindcă își dorea să afle ultimele detalii, și nu dintr-un studio de televiziune, de la vreun prezentator cu dinți falși și părul dat cu prea mult fixativ, Rye intrase pe mai multe bloguri de zbor, ca să vadă ce se spunea pe acolo. Așa cum se aștepta, aproape toate mesajele postate în acea zi erau despre ceață și despre problemele infernale pe care aceasta le crea. Piloții care se riscaseră și zburaseră prin ea îi avertizau pe ceilalți că existau zone cu vizibilitate zero.

Rye intrase pe unul din aceste site-uri cu numele de utilizator și pusese întrebări despre Howardville. Primise o sumedenie de mesaje care mai de care mai colorate, dintre care primul fusese: „Dacă te gândești să te duci acolo în seara asta, spune-ne ce fel de flori vrei pe sicriu“. Iar altul: „Ai grijă la firele electrice. Dacă ajungi viu la pista de aterizare, pregătește-te. E al naibii de afurisită“.

Urmaseră postări similare, avertismente împestrite cu glume despre cimitir și înmormântare și bășcălia tipică aviatorilor fără uniformă. Ideea generală a conversației on-line era că ar fi fost înțelept să nu zboare în acea seară spre destinația lui Rye.

Dar Rye primea adeseori astfel de avertismente, și tot zbura.

Până și Dash păruse nefiresc de îngrijorat. Singura dată când Rye îl văzuse pe Dash să trădeze vreo urmă de emoție fusese ziua în care o pisică cu trei picioare intrase schiopătând în hangar. Era slabă ca vai de ea și plină de purici. Scurpa și zgăria pe oricine se apropia de ea. Dar lui Dash îi căzuse cu tronc și o hrănise și o îngrijise până când mâța prinsese puteri ca să țopăie din nou. Iar într-o noapte țopăise afară din hangar și nu se mai întorsese. Când Rye întrebase unde era, Dash îi răspunsese cu o răgușeală evidentă în voce:

– Nerecunoscătoarea a șters-o.

Rye avusese atunci ocazia să zărească latura sensibilă, și foarte bine ascunsă, a lui Dash. Și o zărea din nou

acum, în timp ce Dash îl conducea pe pista pe care aştepta Cessna.

Dash mârâia în timp ce se apleca să înlăture piedicile de la roţile avionului şi, după ce bombăni ceva în legătură cu afurisitul lui de genunchi, spuse:

- Cutia e prinsă cu centura pe scaunul copilotului.

Rye clătină din cap şi dădu să urce în cabină, dar Dash îşi dresе vocea, dând de înţeles că mai avea ceva de spus. Îşi scoase trabucul din gură şi rămase privind-uі vârful neaprinс.

- Ştii, Rye, nu ţi-aş cere să zbori în seara asta, doar că încep sărbătorile şi...

- Ai mai spus deja.

- Mda... Şi, în orice caz, eşti cel mai bun pilot pentru genul ăsta de zbor.

- În loc de linguşeli, ce-ai zice de-un bonus?

- În plus, continuă Dash, fără să menţioneze nimic despre vreun bonus, mă îndoiesc că e chiar аşa de rău cum spun ei.

- Şi eu mă îndoiesc. Probabil că-i mai rău.

Dash dădu din cap, ca şi cum şi el se temea că аşa stăteau lucrurile.

- După ce livrezi pachetul, nu te grăbi, nu trebuie să te întorci numaidecât.

- Eşti un dulce, Dash.

- Dar dacă te-ai putea întoarce până mâine la prânz...

- Sigur.

- Ştiu că-i destul de repede, dar tu n-ai nevoie de prea mult somn.

Rye se învăтase să funcţioneze cu cât mai puţine ore de somn cu putinţă, nu numai pentru că asta îl făcea mai *flexibil* când venea vorba de regulile FAA - şi curierii apreciau foarte mult flexibilitatea la piloţii lor -, ci şi pentru că mai puţine ore de somn însemnau mai puţine vise.

Dash spunea ceva despre cutia cu mâncare pe care pilotul de dinainte o luase cu el.

- S-ar putea să-l conving pe afurisit să cedeze un sendviș, dacă vrei să iei unul cu tine.

- Nu-mi place tonul.

- Nici mie. S-ar putea să mai fi rămas vreo două go-goși de azi-dimineață.

Rye clătină din cap.

Dash molfăi trabucul între dinți.

- Ascultă, Rye, ești sigur că...

- Ce-i cu tine, Dash? Ai de gând să mă și săruți de rămas-bun?

Dash îi răspunse cu o înjurătură obscenă. Se întoarse și o apucă spre clădire.

Rye urcă în carlingă, sună la serviciile aeriene și primi aprobarea de decolare, apoi, după câteva manevre scurte, se ridică de la sol.

1.39 A.M.

Când era la doar câțiva kilometri de destinație, Atlanta Center îi dădu aprobarea să se apropie. Rye îi spuse controlorului de trafic aerian că o să-și anuleze planul de zbor odată ce se afla în siguranță la sol.

- Îți urez mult succes! spuse bărbatul și părea foarte sincer.

Rye termină convorbirea și schimbă frecvența.

- Aici Noiembrie 9-7-5-3-7. E cineva acasă?

Niște păcănituri răsunară în urechile lui Rye.

- Sunt aici. Brady White. Tu ești, Mallett?

- Mai vine și altcineva?

- Nu mai e altul atât de nebun să încerce. Sper să reușești, doar ca să-ți pot strânge mâna. Poate c-o să-ți dau și o bere.

- Să știi că nu uit. Sunt pe VOR/DME, la cincisprezece kilometri distanță și o mie două sute de metri în aer. Mă pregătesc de prima coborâre. Du-te și aprinde luminile.

- Sunt aprinse.

- Cobor la o mie de metri. Încă nu văd nimic. Care-i plafonul?

- E totul alb, până aproape de sol, îi spuse Brady White.

- Mai ai și alte vești bune?

Bărbatul răs.

- Nu trișa la ultima coborâre. Sunt fire electrice la aproximativ 500 de metri de capătul pistei.

- Da, sunt trecute pe grafic. Cât de puternice sunt rafalele?

Brady îi transmise direcția și viteza vântului.

- Nu foarte puternice, dar nu-i tocmai de bine. Dacă ar fi bătut ceva mai tare, ar fi spulberat ceața.

- Nu le putem avea pe toate.

Rye era cu ochii pe altimetru.

- Dr. Lambert e acolo?

- Nu încă, dar trebuie să ajungă. Ce-i aduci?

Rye aruncă o privire cutiei.

- Nu am întrebat, nu știu.

- Atâta grabă... Mă gândesc că o fi o inimă sau ceva.

- N-am întrebat. Nu știu. Nu-mi pasă.

- Atunci, de ce faci asta?

- Pentru că asta fac eu.

După o clipă, Brady spuse:

- Îți aud motorul. Vezi pista acum?

- Mă uit.

- Ai emoții?

- Pentru ce?

Brady răs.

- Îți dau două beri.

Pe geam, picăturile de umezeală se transformară în pâraiașe de condens. Dincolo de ele nu vedea decât ceață. Dacă într-adevăr condițiile meteo erau chiar atât de proaste pe cât le descrisese Brady, probabil că Rye nu avea să vadă luminile decât abia când era direct deasupra pistei, gata de aterizare. Motiv pentru care se bucura că alesese avionul mai mic și nu trebuia să-și facă griji că n-o

să nimerească fix pe capătul pistei sau că o să ajungă cu botul avionului pe terenul de la capătul celălalt.

Totodată, rezervoarele erau aproape goale, așa că avionul era mai ușor.

Nu, nu avea emoții. Avea încredere în instrumente și era încrezător că putea ateriza în siguranță. Ce-i drept, condițiile erau proaste, însă nu cele mai proaste în care zburase.

Chiar și așa, de-abia aștepta să ajungă la sol și spera ca dr. Lambert să apară curând. Era nerăbdător să vadă semnătura doctorului pe documentele de livrare ca să facă o razie pe la aparatele cu sendvișuri și băuturi – presupunând că Brady avea așa ceva – apoi să se târască în partea din spate a avionului și să se culce.

Dash dăduse la o parte două scaune ca să mărească spațiul pentru transportul mărfii. Ca să nu mai plătească și camere la motel atunci când piloții erau nevoiți să rămână într-un loc peste noapte, dotase avionul cu un sac de dormit. Duhnea a transpirație. Nu aveai de unde să știi câți piloți trăsese răvânturi în el, dar, în seara asta, lui Rye nu-i păsa. Efectul celor câtorva ore de somn pe care le prinsese la Dash-It-All începea să treacă.

Dormitul nu era modalitatea lui preferată de a-și petrece timpul, dar avea nevoie de câteva ore de odihnă înainte să se întoarcă, a doua zi dimineată.

Își aminti să-l atenționeze pe Brady să nu închidă clădirea când pleca acasă. Altfel Rye n-ar mai fi avut acces la toaletă. Presupunând că exista o toaletă. Zburase în locuri în care...

Văzu luminile de pe pistă strălucind prin ceață.

– Gata, Brady. Îți văd luminile. E rece berea aia?

Nici un răspuns.

– Brady, ai ațipit?

În următoarea secundă, o rază laser străpunse parbrizul și îi intra direct în ochi.

– Ce mama dracului?

Instinctiv, ridică mâna stângă și și-o duse la ochi.

Câteva secunde mai târziu, lumina străpungătoare se stinse. Dar răul fusese făcut. Fusese orbit în momentul cel mai critic al aterizării.

Mintea lui procesă totul într-o fracțiune de secundă.

Pământul se apropia cu viteză. Prăbușirea era aproape sigură, la fel și moartea.

Ultimul lui gând: „Pe toți dracii, era și timpul“.

capitolul 2

1.46 A.M.

Antrenamentele, reflexele și instinctul de supraviețuire intrară concomitent în acțiune. În ciuda nepăsării, a acceptării morții aproape sigure, Rye, în mod automat și lipsit de orice emoție, începu să-și analizeze opțiunile și să reacționeze într-un mod care să-i ofere mai multe șanse să supraviețuiască și să povestească altora despre această întâmplare.

Și nu avea decât milisecunde în care să o facă.

Instinctiv, împinse încet maneta de direcție ca să îndrepte botul avionului în sus, apoi trase o alta ca să reducă viteza, însă nu atât cât să se oprească de tot.

Dacă ar fi reușit să atingă doar pista, apoi să se ridice din nou și să rămână în aer suficient timp cât să-i revină vederea, era posibil să poată întoarce și să încerce din nou.

Iar fi plăcut să reușească, doar ca să-l poată strânge de gât pe Brady White.

Dar sub el nu era un spațiu deschis. Dacă depășea pista fără să aibă suficientă altitudine, s-ar fi lovit de vârfurile copacilor. Chiar dacă se ridica atât cât să treacă de copaci, tot trebuia să ajungă deasupra dealurilor, și nu știa dacă mai era în stare să aprecieze distanța. Cu ceața din jur și cu stelele mov și galbene care îi explodau în ochi, zbura din instinct.

Cel mai probabil scenariu: nu avea nici o șansă. Nu-și putea vedea instrumentele din cauza punctelor care îi dansau frenetic în fața ochilor. Fără instrumente nu avea cum să se orienteze în spațiu. Putea conduce avionul direct în măruntaiele pământului.

Apoi, drept în față și o idee spre stânga, zări un nor de ceață mai subțire, care se intensifica, devenind tot mai strălucitoare și separându-se în cele din urmă în două raze de lumină, aproape una de cealaltă. Păreau niște faruri. O parcare? Nu, drumul. Șoseaua pe care o observase în fotografia făcută de sus aerodromului. În orice caz, lumina îi dădea cel puțin o idee despre cât era de aproape de pământ.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Abia atingând maneta, viră cât putu de ușor spre stânga și îndreptă aparatul de zbor spre lumini.

„Botul suficient de sus cât să treacă peste faruri.

Ușurel, ușurel, ușurel, nu trage de timp.”

Avionul alunecă peste faruri, rămase în aer încă patruzeci, poate cincizeci de metri, apoi lovi pământul cu putere. Saltă și se ridică din nou vreo câțiva metri în aer. Când coborî iar, atinse pământul doar cu roțile din stânga și cu cele din față. Apoi partea din dreapta se prăbuși. Avionul se înclină, aripa dreaptă se lăsă în jos și, atingând pământul, răsuci avionul într-un viraj și mai strâns, pe care Rye nu avea cum să-l corecteze.

Reacția lui instantanee fu să calce frânele cu toată puterea, dar, dacă roțile se rupseseră sau fuseseră grav avariate, cablul hidraulic se retezase așa că frântele nu mai foloseau la nimic.

Avionul alunecă de pe șosea în pădure. O creangă de copac lovi parbrizul. Plexiglasul rămase intact, dar crăpăturile se întinseră într-o pânză ca de păianjen, care îi obturară și mai mult vederea.

Apoi impactul.

Cessna se izbi de ceva cu o forță atât de mare, încât botul se mototoli și coada părăsi pământul, apoi căzu la loc cu o smucitură care îl făcu pe Rye să-și muște limba.

Era zdruncinat, dar suficient de conștient încât să-și dea seama că, în ciuda tuturor neșanselor, era pe teren ferm. Avionul nu era în flăcări. El era în viață. Chiar în timp ce-i treceau prin minte aceste gânduri, căută orbecăind și găsi butonul principal de la care oprea alimentarea electrică, apoi coborî mâna printre scaune ca să închidă valva selectoare de combustibil.

Apoi își îngădui câteva clipe ca să-și recapete suflarea, să i se domolească bătaile inimii și să facă o verificare mentală a leziunilor probabile. Punctele mov și galbene începeau să dispară. Putea vedea acum destul de bine. Nu-l durea nimic, simțea doar presiunea manetei de pilotaj pe care impactul i-o înfipsea în piept.

Avionul era atât de vechi, încât nu avea centură de umeri, doar de mijloc. Nu-i fu ușor s-o deschidă, dar, în cele din urmă, se eliberă.

Ușa din stânga părea neafectată. O deblocă și o deschise cu putere. Aerul rece și umed năvăli înăuntru. Trase cu lăcomie oxigenul în plămâni, apoi suflă aerul pe gură.

Fu nevoie de mai multe încercări și de un efort care îl făcu să-și încheșteze dinții, dar reuși să iasă de sub manetă, să se tragă din scaun, apoi să se strecoare prin deschizătură.

Geanta de zbor era pe jos, în fața scaunului copilotului, îndesată sub bord. Făcu un efort să ajungă la ea, dar prinse în cele din urmă cureaua și reuși să tragă geanta afară. O scoase din carlingă și o aruncă pe pământ.

Nu mai rămânea acum decât cutia neagră.

În situația unei prăbușiri, pilotul, conform regulilor FAA, nu avea voie să ia din avion decât geanta de zbor. Restul trebuia lăsat exact așa cum era până când era înaintat raportul oficial al accidentului și se stabilea dacă era sau nu necesară o investigație la fața locului.

Dar, amintindu-și caracterul urgent al încălcăturii pe care o transporta, Rye desfăcu centura, luă cutia și o prinse sub cotul drept. Se trase în spate, închise ușa

avionului, apoi sări pe pământ așa cum făcuse de aproximativ zece mii de ori în cursul carierei lui.

Doar că, de data asta, genunchii îi cedară. Căzu în țărână, bucuros că nu era nimeni să-l vadă cum pică în nas, asemenea unei marionete cu sforile tăiate.

Se pare că era mai zdruncinat decât își dăduse seama.

Se ridică în șezut, își coborî capul între genunchii ridicați și se concentra să respire adânc și regulat.

Rămase astfel suficient timp cât umezeala pământului să se facă simțită prin turul blugilor pe care îi purta.

În cele din urmă, își înălță capul și deschise ochii. Era învăluit de ceață și de beznă totală, dar vedea acum limpede. Nu-i mai dansau puncte în fața ochilor. Putea distinge cele două degete pe care le ridicase.

Nu-și dăduse seama până atunci că fusese aruncat în față la impact și că se lovise la cap. Explorând cu grijă, descoperi o umflătură cât un ou de găscă pe frunte, sub linia părului, dar nu putea fi prea rău. Nu vedea încețoșat, nu-i venea să verse și nu leșinase, așa că nu putea avea o contuzie. Își revenea doar după o doză masivă de adrenalină, atâta tot.

Își sprijini capul de fuzelaj și-și atinse fruntea cu dosul palmei. Constată că era acoperită de transpirație, deși el tremura în geaca de pilot.

Totuși, nu-și făcea prea mari griji. Nu avea nimic ce nu se putea vindeca cu o dușcă sănătoasă de bourbon.

Ajungând la această concluzie, își trase geanta spre el și îi deschise fermoarul. Cotrobăi prin ea, deschise lanterna și o aprinse. Ținând în continuare cutia neagră sub braț și având cureaua genții trecută peste umărul opus, se ridică în picioare ca să-și testeze echilibrul.

Nu era în cea mai bună formă, dar era în regulă.

Se strecură pe sub aripă și se îndreptă spre botul avionului. Afurisitul de copac în care se izbise era, fără doar și poate, cel mai mare din Georgia. Era uriaș.

Neavând altă sursă de lumină decât lanterna, cercetă avariile suferite de avion.

Ce vedea era suficient ca să-și dea seama că Dash avea să se enerveze.

Se așază din nou, de data asta cu spatele sprijinit de trunchiul copacului, și-și scoase telefonul din buzunarul gecii.

Când văzu că ecranul era crăpat și că telefonul nu pornea, căută prin geantă după cel de rezervă. Nu-și amintea când îl folosisese sau când îl încărcase ultima oară și, evident, îl găsi complet descărcat.

Centrul de zbor din Atlanta trebuia informat că era la sol, dar nu putea anunța pe nimeni până nu ajungea la un telefon funcțional.

Bolborosind o serie lungă de obscenități, privi în jur, dar nu putea vedea nimic din cauza ceții. Lanterna era puternică, dar, în loc să străpungă ceața, raza de lumină se reflecta, făcând-o să pară și mai opacă.

Stinse lanterna ca să economisească bateria.

Rămas pe întuneric, analiză situația.

Dacă ar fi fost deștept, ar fi rămas pe loc, ar fi tras poate un pui de somn și ar fi așteptat să se ridice ceața.

Dar era mai furios decât era deștept. Voia să-l găsească pe Brady White și să-l bată până-l lăsa lat.

Fusese atât de preocupat să evite o catastrofă, încât nu avusese timp până acum să se gândească de ce afurisitul îl adusese până în capătul pistei, doar ca să-l lovească apoi cu laserul în ochi.

Și trebuie să fi fost un laser sofisticat dacă reușise să străpungă ceața și să-i afecteze în asemenea măsură vederea.

Brady White părușe un personaj simpatic, chiar ușor fascinat de Rye. Nu cineva care ar fi vrut să-i facă felul.

Și pentru ce ar fi putut să-i poarte pică, când nici măcar nu se întâlniseră vreodată?

Dar cine altcineva, în afară de Brady White, știuse măcar că Rye sosea cu avionul în seara asta? Dr. Lambert. Dar acesta nu sosise încă și, chiar dacă ar fi sosit, de ce ar fi insistat atâta să-și primească coletul în seara asta, doar ca să saboteze în cele din urmă avionul?

Nu avea sens.

Nu avea sens nici ideea că Brady White fusese cel care îl sabotase, dar Rye avea de gând să afle motivul, după care să-i dea o lecție sănătoasă despre siguranța în aviație, o lecție pe care s-o țină minte tot restul vieții.

Rye voia să-l facă să simtă durere și regret în proporții egale.

Cu acest gând, privi în jur, încercând să se orienteze.

Odată ce ajungea la șosea, putea găsi biroul bazei aeriene.

Spera doar să nu dea peste vreun copac căzut și să-și fractureze un picior sau să calce în vreun șanț și să-și rupă gâtul.

Totuși, cel mai bine ar fi fost s-o ia din loc.

Își puse geanta pe umăr și se pregătea să se ridice în picioare când, cu coada ochiului, surprinse o lumină difuză trecând dintr-o parte în alta printre copaci.

Ei, se pare că la urma urmei nu trebuia să plece în căutarea lui Brady. Brady venise după Rye.

Asemenea unui piroman care privește cum arde o clădire, nenorocitul ăsta cu mintea bolnavă voia să admire dezastrul pe care îl provocase.

Ei bine, Brady White nu avea habar în ce se băgase.

Mișcându-se repede, dar fără să facă aproape deloc zgomot, Rye se duse aplecat de spate după trunchiul copacului și se ascunse acolo.

Fără să-și ia privirea de la mingea rotundă de lumină care sălta prin ceață, băgă mâna în geantă și trase fermoarul buzunarului interior, unde-și ținea pistolul de buzunar Glock. Îl acoperi cu palma ca să amortizeze zgomotul în timp ce încărca un glonț.

Ghemuit în spatele copacului, privi cum o siluetă întunecată se materializează din ceață.

Lanternă lui White nu era prea puternică. Fasciculul de lumină era gălbui și palid, dar, când trecu peste lumină, prinse coada avionului, apoi se întoarse repede și se fixă pe numărul trecut acolo.

Rămase înlemnit în loc, cu un picior încă ridicat.

Rye nu se mișca, abia dacă mai respira. Auzea ticăitul ceasului de la mână, numărând secunde. După zece, individul coborî piciorul și continuă să înainteze spre avion, însă acum într-o manieră mult mai ezitantă.

Trecu raza de lumină peste fuzelaj, până când văzu botul și elicea zdrobite.

În continuare precaut, înaintă mai departe.

Ceața îl împiedica să distingă detaliile, dar Rye putea vedea că era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine negre, cu o glugă trasă pe cap.

Primul impuls al lui Rye fu să tabere pe el, dar savura evidenta nesiguranță a individului.

Cine ar fi sabotat în mod intenționat un pilot aflat în aer, de la o distanță sigură de la sol? Doar un laș nenorocit!

Rye simțea cum îi fierbe sângele în vene.

Mâna i se strânse în jurul pistolului, dar hotărî să nu facă nimic până nu vedea ce intenționa să mai facă nenorocitul pe care îl urmărea acum.

Când ajunse în dreptul aripii, bărbatul se aplecă, ferindu-și capul în timp ce trecea pe dedesubt, apoi îndreptă lanterna înspre fereastra de pe ușa pilotului.

Unghiul nu era bun și lumina prea slabă ca să poată vedea înăuntrul carlingii.

Păru să stea câteva clipe pe gânduri, apoi urcă până ce ajunse la mânerul ușii și o deschise.

Lui Rye îi fu evident că individul se așteptase să găsească un cadavru prins cu centura în scaunul pilotului, pentru că reacționează cu o tresărire și lumină cu lanterna interiorul carlingii. Rye putea vedea dansul nebunesc al razei prin parbrizul crăpat.

Individul ieși, privi repede în jur, apoi coborî în grabă și începu să o ia înapoi în direcția din care venise. Nu mai ezita. Ba chiar se mișca cu evidentă grabă.

- Nu prea cred!

Rye sări în picioare și atacă.

Izbitura aproape că-l lăsă fără suflare, și-și dădu astfel seama că sabotorul lui o încasase din plin. Iar asta îi dădea o imensă satisfacție.

Lanternă fu scăpată din mână și ateriză pe pământ, la câțiva pași distanță de locul în care cei doi erau înlanțuți. White întinse mâna după ea, dar Rye îl prinse strâns pe la spate, ținându-i brațele și imobilizându-i picioarele, încălecându-l practic, așezat pe fundul lui.

- Ce e, nenorocitul? Te așteptai să-mi găsești cadavrul însângerat în carlingă? Ei, ca să vezi! Surpriză!

Îl întoarse și îi prinse ambele încheieturi subțiri în mâna stângă, în timp ce în dreapta continua să strângă pistolul. Îi forță brațele în laterale și i le lipi de pământul stâncos.

Mai furios decât fusese vreodată în viața lui, mârâi:

- Vreau să știu ce mama dracului...

Se opri în clipa în care își dădu seama că ochii care îl priveau intens erau așezați pe un chip neted și dulce, încadrat de șuvițe negre și răvășite.

- Cine dracu' ești tu? întrebă el.

- Clientul tău.

Rye se trase în spate, șocat, și privi pieptul aflat la doar câțiva centimetri de fața lui. Se ridica și cobora agitat și era, în mod indiscutabil, feminin.

- Dr. Lambert? Mă așteptam la un bărbat.

- Ei bine, surpriză!

Apoi îi înfipse un genunchi între picioare.

capitolul 3

2.01 A.M.

- La dracu'!

Ratase. Rye trăsesese cu putere aerul în piept și, anticipând lovitura, își mișcase o idee coapsele, doar atât cât să evite o lovitură directă.

Cu dinții încheștați, femeia spuse:

- Dă-te jos de pe mine!

Nu se dădu. În schimb, îi imobiliză picioarele, strângându-le și mai mult între ale lui.

- Trebuia să fii la baza aeriană. Ce cauți aici?

- Ai cutia? De ce ai un pistol?

- Eu te-am întrebat primul.

Privirile li se încleștară într-un efort de voință, dar Rye era furios, mare, puternic și deasupra ei. Toate acestea îi dădeau un avantaj.

- Din cauza ceții, am ratat ieșirea spre aerodrom. Drumul s-a terminat într-un gard. Mă pregăteam să întorc, când avionul tău a apărut de nicăieri.

- Oh, ale tale erau farurile! Am zburat spre ele.

- Spre ele?

- Ca să pot ateriza pe șosea.

- Dar n-ai aterizat. Te-ai prăbușit.

- N-a fost vina mea.

- Nu?

În clipa în care rosti cuvântul, își dădu seama de superioritatea tonului ei, iar asta îl înfurie la culme.

- Nu, doamnă doctor! Adevărul este că am reușit să fac în așa fel încât avionul să nu pice din cer. Ceea ce s-ar fi întâmplat dacă, pe toți dracii, n-aș fi un pilot atât de bun! A fost un efort considerabil să evit să nu mă prăbușesc peste tine. Ar trebui să-mi mulțumești.

- N-aș spune că recunoștința este tocmai sentimentul pe care-l încerc în clipa asta în ceea ce te privește. Cutia a fost avariata? Din ce cauză te-ai prăbușit?

- Cineva...

Se opri, se gândi mai bine la ce intenționase să spună, apoi zise aspru:

- Pană de curent.

- În avion?

- Instrumentele s-au stins. Pe genul ăsta de vreme, să-ți vezi instrumentele de bord poate reprezenta diferența între viață și moarte. Am reușit să supraviețuiesc.

Continua să o privească cu neîncredere. Făcu un efort să-i susțină privirea fără să dea înapoi, deși părea un bărbat lipsit de scrupule și nu o lăsa să uite de pistolul pe care îl ținea în mână dreaptă.

- Cât timp ai de gând să mă ții ținută la pământ? întrebă ea. Mă dor mâinile și o piatră mi s-a înfipt în rinichiul stâng.

Nu reacționează numaidecât, apoi păru să ajungă la concluzia că poziția nu avea nici un rost.

Îi eliberează încheieturile, se dădu jos de pe ea și se ridică în picioare.

Luă de jos lanterna pe care o scăpase și i-o înfipse direct în față. O lăsă așa până când îi ceru, cu o politețe rece, să-i mute lumina din ochi.

Lăsă lanterna aprinsă, dar îndreptă fasciculul în altă direcție. În felul ăsta, aveau cât de cât lumină.

Se ridică în șezut și-și frecă spatele.

- Cum te cheamă?

- Rye Mallett.

- Domnul Mallett, murmură ea, dând să se ridice în picioare.

O prinse de cot ca s-o ajute. De îndată ce fu pe picioare, își trase brațul din strânsoarea lui și își scutură pământul și rămurelele de pe mâini. Erau zgâriate. Pe una din ele era o dâră de sânge.

Îi aruncă o privire acuzatoare.

- Scuze, zise el. Credeam că ești bărbat.

- Ar fi fost plăcut să-ți fi dat seama că nu sunt înaintea te repezi la mine. Înarmat. Chiar a fost necesar pistolul?

- Nu a fost, dar ar fi putut să fie.

- Toți piloții au arme la ei, în ziua de azi?

- Ce fac alți piloți nu-i treaba mea.

Femeia privi spre avion. Avariile păreau considerabile.

Avusese noroc că putuse pleca pe picioarele lui de la locul accidentului, cu atât mai mult să aibă forța să o trântască și s-o lipească de pământ.

- Nu pari să fi fost rănit, domnule Mallett. Ești bine?

- Sunt bine.

- Sigur?

- Sunt bine!

- Mă bucur să aud. Acestea fiind stabilite, spuse:
Și cutia?

- Îl cunoști pe Brady White?

- Bărbatul care conduce aerodromul? Am discutat cu el la telefon mai devreme. A fost de acord să vină când aterizezi, deși mi-a lăsat impresia că nu era prea încrezător că cineva ar putea să zboare aici în seara asta. A spus...

Se opri în clipa în care un gând îi trecu prin minte.

- A venit, nu-i așa? A aprins luminile?

- Da. A aprins luminile.

- Bun. În cazul ăsta, a făcut ce trebuia să facă.

- Exact așa cum i-ai spus.

Maxilarul îi era încheștat și părea să-și stăpânească cu greu furia.

Ochii i se mijiră din nou.

- Ce-i în cutia aia neagră?

Era o întrebare la care nu avea nici cea mai mică intenție să răspundă, mai ales că fusese pusă cu atâta suspiciune.

Zise:

- Nu am văzut-o în carlingă.

- Nu asta am întrebat.

- Singura ta preocupare ar trebui să fie să te asiguri că este livrată. Clientului. Care, întâmplător, sunt chiar eu. Este în spatele avionului? Te rog spune-mi dacă a pățit ceva!

- N-a pățit nimic.

- Aș vrea să văd cu ochii mei.

- Nu mă crezi?

- Mai ai tupeul să mă-ntrebi asta după ce mi-ai fluturat pistolul pe sub nas?

- Nu ți l-am fluturat pe sub nas! Dar ideea de bază e că nu avem încredere unul în celălalt. Ce naiba e atât de important în cutia aia încât trebuia să ajungă aici în seara asta, pe orice fel de vreme?

Nu răspunse.

- Hmm? Nici măcar un indiciu? Haide! Ce-ar putea fi atât de bine păzit? Și de ce este timpul un factor atât de important? Ingredientul secret din turta dulce a bunicii?

- Nu este o glumă, domnule Mallett.

- Poți fi sigură că nu este! zise el, ridicând vocea și făcând un pas mai aproape. De ce te-ai furișat până la avion?

- Nu m-am furișat!

- Mie așa mi s-a părut. Cu gluga pe cap și...

- Mi-am pus gluga din cauza ceții.

Își ridică palma la doar câțiva centimetri în fața ei, așteptă câteva secunde, apoi spuse:

- E foarte uscat. Nici urmă de ceață.

- Era ceață când am ieșit din mașină.

Așteptă o clipă, apoi o întrebă:

- Ești doctor?

Femeia dădu din cap.

- Medic?

Dădu iarăși din cap.

- Nu ai jurat că vei face tot ce-ți stă în putință ca să ții moartea la distanță?

- Da.

- Ai crezut ce-ai spus?

Refuză să onoreze insulta cu un răspuns.

- Te întreb, continuă el, pentru că sunt curios. Când ai văzut avionul distrus, de ce nu te-ai grăbit să vezi în ce stare eram? Din câte știai tu, era foarte posibil să fiu la un pas de moarte.

- Eram precaută.

- Te furișai!

- Pentru că nu eram sigură că sunt în siguranță! exclamă ea. Avioanele prăbușite uneori iau foc, explodează...

- Da, știu.

Tonul era ca un dangăt de clopot, avertizând că era mai bine să nu abordeze acest subiect.

Însă femeia rămase pe poziții și spuse, apăsând cuvintele:

- Dă-mi cutia.

- Facem un schimb.

Interlocutoarea lui pufni ironic:

- Poftim? Un schimb?

- Am nevoie să mă ducă cineva până la baza aeriană.

Se pregătea să-l refuze, când își dădu seama că era, într-adevăr, izolat.

- Desigur.

- Mersi.

Fusese atât de preocupată să obțină obiectul după care venise, încât nu se gândise la celelalte repercusiuni ale prăbușirii.

- Bietul domn White, zise ea. Erai pe punctul să aterizezi. Cred că e înnebunit să afle ce s-a întâmplat cu tine.

- Oh, bietul domn White o să afle ce s-a întâmplat cu mine. Oricum știe că am ajuns la sol, într-un fel sau altul.

- Ar fi trebuit să-l anunți că ești teafăr.

- N-am putut. Mi s-a spart telefonul, iar cel de rezervă are bateria descărcată. Așa că fie a plecat personal în căutarea mea, fie raportează autorităților că nu se știe ce s-a întâmplat cu mine și cu avionul meu. Caz în care o să apară cât de curând țărânoii cu insigne, care să-și vâre nasul și să pună întrebări și...

Își îndoi genunchii în așa fel încât ochii lor să ajungă la același nivel.

- Și ceva-mi spune, doamnă doctor, că ai prefera să eviți această situație în aceeași măsură ca și mine.

Nu-i scăpă tonul ironic cu care îi rostise titlul. Nu-i scăpă nici pauza pe care o făcu și care o invita să-i confirme sau să-i contrazică aluzia.

Când nu răspunse în nici un fel, un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet superior.

- Așa credeam și eu.

Își îndreptă genunchii și reveni la înălțimea lui normală.

- Afacerile tale, oricare ar fi ele, nu mă privesc. Dar sunt nerăbdător să fac personal cunoștință cu domnul Brady White și să-i demonstrez că sunt cât se poate de viu.

- Când ai trecut peste mașina mea, am încercat să-l sun, dar nu aveam semnal.

Își scoase telefonul din buzunarul hainei și-l întoarse cu ecranul spre el, ca să vadă cu ochii lui că spunea adevărul.

- Serviciile mobile nu sunt de cea mai bună calitate aici, mai ales pe vreme proastă.

- Cunoști zona?

- Am crescut printre țărănoii de pe-aici.

Îl săgetă cu privirea.

- Este orașul meu natal. Așa am știut de aerodrom.

Privind în spatele lui, spre avion, întrebă:

- Ai de gând să-l lași aici?

- N-o să-și ia zborul.

- E al tău? Proprietatea ta?

Rye clătină din cap.

- Sunt doar pilot angajat.

- Înțeleg.

- Ba nu înțelegi, dar nu are importanță.

Continuă pe un ton liniar:

- Dacă se ridică ceața, o să rog pe cineva să mă aducă mâine aici. Trebuie să fac poze pe care să le includ în raport.

- Pentru?

- Pentru cel mai apropiat birou FAA. În funcție de cât de dobitoc o să fie agentul cu care o să mă pricopsesc,

probabil că povestea n-o să fie investigată. N-a murit nimeni, nimeni n-a fost rănit. Puține de raportat, nu?

Din nou, avu senzația că-i aruncase o momeală și că era curios să vadă cum o să răspundă. Își făcu de lucru cu telefonul ca să evite să-l privească direct în ochi.

- Nu știu nimic despre regulile FAA.

- Eu știu totul.

Își băgă telefonul înapoi în buzunar, apoi îl măsură încet din priviri, pornind de la părul nepieptănat și coborând până la ghetele scâlciate. Maxilarul îi era acoperit de o barbă țepoasă. Nu purta uniformă, doar o pereche de blugi și o geacă veche de aviator. Părea să fi dormit în tricoul de pe dedesubt.

Există un nume pentru genul ăsta de piloți de marfă, dar îi scăpa în acest moment.

Întâlnindu-i din nou privirea rece, spuse:

- Îmi imaginez că știi și cum să ocolești regulile FAA, domnule Mallett.

- Din fericire pentru tine. Nimeni altcineva n-ar fi riscat să zboare până aici în seara asta.

- De ce-ai făcut-o?

O privi cu chipul lipsit de orice expresie. Apoi:

- Mă duci sau nu?

- Da. Dacă reușim să găsim drumul înapoi la mașină.

- Am studiat zona în care se află aerodromului. Șoseaua pe care erai se oprește în colțul de sud-est al proprietății.

Se întoarse cu spatele la ea și se îndreptă înapoi spre avion. Dispăru în spatele copacului în care își înfipsese nasul și reapăru cu o geantă de piele trecută peste umărul drept și o cutie neagră, cu lacăt pe ea.

Îi dădu înapoi lanterna, apoi îi întinse cutia.

- Livrată.

Strânse cutia la piept.

- Mulțumesc. Sincer.

- O să completăm hârtiile când ajungem la biroul din aerodrom. Și-ți accept recunoștința. Sincer.

Băgă pistolul înapoi în buzunarul cu fermoar al genții, apoi scoase o lanternă și o aprinse. Făcu un semn cu barba.

- Înapoi pe unde ai venit.

Trecu pe lângă ea, asumându-și rolul de lider. Spuse apoi peste umăr:

- Stai aproape. Dacă rămâi în urmă și te pierzi în ceață, ești pe cont propriu. N-o să vin să te caut.

Îl credea.

2.16 A.M.

Cei doi bărbați ascunși în tufișuri la câțiva metri distanță de locul în care căzuse avionul așteptară până când pilotul și doctorița fură înghițiți de ceață. Aburul rece îi ajutase să se ascundă, dar făcea în același timp ca o situație complicată să fie cu atât mai dificilă.

Când ar fi trebuit să fie atât de ușor.

Asta o să spună șeful când Goliad o să-l sune să-i raporteze eșecul lor de proporții colosale.

- Și acum? întrebă în șoaptă partenerul lui.

- Planul B.

- Care-i planul B?

- Asta știu eu. Haide!

În timp ce se ridica, Goliad privi cu dispreț înspre bărbatul de lângă el, pe care l-ar fi strâns bucuros de gât chiar atunci și acolo.

Șeful îi spusese să ia pe cineva cu el, pe cineva de care să se poată debarasa, care să pice drept țap ispășitor în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie. L-l sugerase pe Timmy.

Proastă idee! Timmy o dăduse în bară și urma să dea socoteală. Dar abia când va sosi timpul. Momentan, Goliad îl lăsa în viață, pentru că era posibil să se dovedască util.

Goliad se născuse în orașelul texan cu același nume. Era numele trecut pe certificatul de botez. Numele

rămăsese, dar botezul nu avusese efect. Sfânta de măicăsa murise strângând mătăniile în mână și vărsând lacrimi amare pentru calea pe care fiu-său o alesese în viață. Nu fusese calea dreaptă și îngustă pentru care se rugase atât de pățimaș.

Timmy intrase în prima bandă la matura vârstă de unsprezece ani, când îi tăiasе gâtul tatălui său abuziv și luase calea străzilor din Philadelphia, unde fusese repede absorbit de elementul criminal. Acum, la doar douăzeci și un pic de ani, avea o mentalitate sălbatică, de stradă.

Erau o pereche ciudată. Goliad avea întotdeauna pistolul la el, însă rareori îl folosea. Înălțimea lui și lățimea pieptului îl făceau atât de impunător fizic încât puțini erau cei care îndrăzneau să-l provoace.

Creștetul lui Timmy nu ajungea nici măcar până la umărul lui Goliad. Era mic, sfrijit și agresiv. Îi plăcea să provoace și era ușor de provocat. Prefera lama și nu avea niciodată la el mai puțin de trei cuțite, toate bine ascunse.

În timp ce se întorceau spre locul în care își lăsaseră mașina, Timmy întrebă:

- O să-i spui șefului despre laser?

- Nu m-am hotărât încă, răspunse Goliad, lăsându-l intenționat pe Timmy să fiarbă.

Dar nu voia să se trezească cu un cuțit în spate, așa că-i făcu semn lui Timmy s-o ia înainte.

- Nu pot să găsesc drumul înapoi la mașină pe ceața asta.

- Atunci o să rămâi pierdut aici, în pădure, și n-o să te găsească nimeni niciodată.

Probabil că Timmy simți amenințarea voalată.

Bodogănind ceva în legătură cu cât de mult detesta natura și cât de dor îi era de viața de la oraș, o luă înainte, însă Goliad era cel care impunea ritmul, ținându-se aproape în spatele lui Timmy, îmboldindu-l ori de câte ori se împiedica de ceva sau încetinea ca să evite un impact cu o ramură de copac sau un bolovan care

se materializa din ceață, adesea la doar câțiva centimetri în fața lor.

- Vreau să știu un singur lucru, spuse Goliad. Ce mama dracului a fost în capul tău?

- Sunt curios din fire, se văicări Timmy. Am văzut chestia asta la televizor. Un reportaj despre cât de periculoase sunt laserele pentru piloți. O grămadă sunt scoși din funcțiune.

- Așa că te-ai gândit să încerci pe pilotul ăsta, să vezi dacă ține și dacă-l faci să se prăbușească.

- Am vrut doar să mă joc nițel cu el.

Goliad clătină din cap, nevenindu-i să creadă că cineva putea fi atât de imbecil.

- De unde ai luat chestia aia?

- Am văzut când UPS a livrat un pachet la o casă. L-am furat de pe veranda din față imediat ce a plecat mașina. Nici măcar nu știam ce e înăuntru înainte să îl deschid. Și am dat lovitura!

- Când a fost asta?

- Acum vreo două săptămâni.

- Știi, hoții de genul ăsta sunt surprinși pe camerele de securitate.

Timmy pufni disprețuitor.

- Știu cum să mă feresc de astea.

- Ar fi bine să știi. L-ai arătat cuiva?

- Nu. Nici nu l-au folosit până în seara asta.

- Nu puteai să-ți alegi un moment mai prost pentru experimente.

- Am vrut să văd dacă merge pe ceață. Frate, ce mare chestie?!

- Marea chestie este că oamenii care te-au angajat se așteaptă să primească ce era în avionul ăla.

- N-am știut că o să se prăbușească, bombăni el.

- Ei, uite că s-a prăbușit. Bucură-te doar că n-a fost distrusă cutia.

- Vezi? Nici o problemă. O să pară că pilotul a dat-o în bară și a ratat pista din cauza ceții.

Goliad se temea că n-o să fie chiar atât de ușor. Se temea că vor apărea o multitudine de consecințe pentru oamenii care îl plăteau și pe care trebuia să-i protejeze.

După ce fură nevoiți să se întoarcă doar o singură dată, își găsiră mașina. Goliad trecu la volan. Timmy se așeză lângă el.

În timp ce-și scotea telefonul, Goliad hotărî în ultima clipă să dea cât mai puține detalii cu putință. Odată ce el și Timmy se întorceau în Atlanta cu cutia neagră, orice neplăceri întâlnite pe parcursul misiunii aveau să fie irelevante.

Dădu pe difuzor ca să poată auzi și Timmy și iniție apelul.

Nu apucă să sune nici măcar o dată, că cineva răspunse. Nu șeful, ci nevasta lui, care era mult mai nervoasă din fire.

Cu o voce atât de tăioasă că ar fi despicat și granitul, întrebă:

- O aveți?
  - Nu încă, doamnă.
  - Avionul n-a ajuns încă?
  - A apărut acum aproximativ jumătate de oră.
  - Atunci, care-i problema?
  - S-a prăbușit.
- Femeia scoase o exclamație.

Goliad spuse:

- Pilotul s-a pregătit de aterizare, a ratat pista, s-a prăbușit în pădure.

Îi adresă lui Timmy o privire care îi spunea că-i putea mulțumi mai târziu fiindcă-i salvase pielea. Timmy răspunse ridicând degetele mari de la ambele mâini.

- A luat foc avionul? A fost distrus? Ce? întrebă ea. Ce?

- Nu, n-a fost distrus. Cutia e întreagă.

Urmă o pauză, se auzi un oftat de ușurare, apoi o voce răgușită:

- Slavă Cerului!
- Dar doctorița a ajuns înaintea noastră la avion.

Describe scena peste care dăduseră el și Timmy.

- Vorbea cu pilotul.

- A supraviețuit?

- Fără nici o zgârietură, din ce-am putut vedea.

- Dar ea ce căuta acolo? Ar fi trebuit să se ducă la aerodrom.

- Nici eu nu înțeleg, recunosc Goliad. Tot ce știu e că era acolo. Pilotul i-a dat cutia. E așa cum ne-a fost descrisă. Mare cam cât o pâine. Cu lacăt. A spus că-l duce la aerodrom.

- Și-atunci de ce nu v-ați dus după ei? Richard va dori să știe. Cum o să-i explic?

- Nu aveau habar că suntem acolo, doamnă. Dacă-i urmăream pe jos, ne puteam da de gol. N-ar fi fost o mișcare isteată.

Știind cât de repede își pierdea răbdarea, Goliad folosi cât mai puține cuvinte cu putință pentru a-i descrie cât de rele erau condițiile.

- Credeți că-i rău în Atlanta, dar e și mai rău aici. Dacă am fi dat peste ei din greșală în ceața asta și ar fi avut loc o... întâlnire... Mă tem că n-ar fi fost prea frumos.

- Ar fi ieșit urât, spuse Timmy, vorbind pentru prima oară. Pentru că tipul era dotat.

- Ce spune asta, Goliad?

- Pilotul era înarmat. Nici dumneavoastră, nici noi, nimeni nu l-a luat pe el în calcul. Nici măcar n-ar fi trebuit să fie în peisaj.

- De ce l-am fi luat în calcul? Nu știam că o să se prăbușească!

- Așa e. Nu aveam cum să prezicem asta.

Goliad îi aruncă o privire furioasă lui Timmy, care se făcu mic în scaunul de mașină.

- Pistol de buzunar. De nouă milimetri. Nu e un pilot obișnuit. Arăta destul de răvășit, și nu din cauză că se prăbușise.

Femeia de la celălalt capăt al convorbirii nu mai spusese nimic o vreme. Se gândea, presupuse Goliad.

Zise:

- Faptul că avionul s-a prăbușit ne-a dat puțin înăpoi, dar cutia a supraviețuit și este la doctorită. Nu am pierdut decât puțin timp. O s-o prindem din urmă la aerodrom.

Timmy deschise gura, dar Goliad scutură amenințător din cap, reducându-l la tăcere înainte să vorbească.

Femeia spunea:

- E nevoie să-ți amintesc că fiecare minut contează?

- Știm, doamnă.

- Când mă suni data viitoare, vreau să-mi spui că doctorita e cu tine, cu cutie cu tot, și că sunteți în drum spre Atlanta. Ai înțeles?

- Cât se poate de clar.

- Bun. O să închid acum. Ți sugerez să începi numai- decât să recuperezi timpul pierdut. Trebuie să mă duc să-i explic soțului meu că a apărut o întârziere. N-o să fie mulțumit. Sunt sigură de asta. Vă sfătuiesc pe amândoi să nu dați greș.

Cu aceste cuvinte, închise conversația.

Timmy fluieră.

- E tare aprinsă cucoana! Pun pariu că și-o trage ca...

Brațul lui Goliad țâșni peste bordul mașinii și se înfipse în gâtul lui Timmy.

- Nu uita despre cine vorbești!

Apăsă cu putere pe traheea lui Timmy, suficient de tare cât să-l facă să șuiere.

- Te-ai jucat cu laserul! mărâi el. Țsta nu-i un joc, idiotul dracului!

Încet, îi dădu drumul lui Timmy și se așează din nou în spatele volanului. Cu coada ochiului, îi supraveghea mișcările mâinilor. Cu cea dreaptă își masa gâtul. Goliad aproape că se aștepta să scoată un cuțit cu stânga.

Dar Timmy găfăia, trăgând cu zgomot aer în piept. Când respirația îi reveni la normal, spuse cu vocea sugrumată:

- Glumeam doar!

- N-a fost amuzant. Lucrezi pentru ei. Poartă-te respectuos cu amândoi, sau o să fie ultima ta treabă.

- Bine, bine, mormăi Timmy. Și acum ce facem?

Goliad porni mașina.

- Mergem la aerodrom și îi așteptăm acolo.

- Ăsta-i planul B?

- Ăsta-i planul B.

- Crezi că doctorița o să vină cu noi de bunăvoie?

- O să vină, când o să-i spunem că ne-a trimis doamna Hunt, personal. O să-i spunem că doamna Hunt își făcea griji pentru ea, știind că a venit singură până aici, pe ceața asta. Și ne-a trimis pe noi să ne asigurăm că se întoarce în siguranță.

- Și-o să ne creadă?

- Probabil că o să sune și-o să confirme.

- Și dacă tot n-o să-i placă?

- Să așteptăm să vedem ce se-ntâmplă.

- Și cu pilotul ce facem?

- Așteptăm și vedem.

Îl măsură din priviri pe tânărul de lângă el.

- Suntem într-un rahat. De ce dracu' rânjești?

Timmy chicoti.

- Așteptăm și vedem înseamnă că s-ar putea totuși să am ocazia să omor pe cineva.

capitolul 4

2.32 A.M.

- Pilot kamikaze. Așa ți se spune.

- E unul dintre lucrurile drăguțe care se spun despre mine, zise Rye.

După ce lăsaseră în urmă avionul, își croiseră drum prin pădurea deasă, sarcină îngreunată cu atât mai mult de ceața care îi învăluia. Reușiră însă să ajungă la sedanul doctoriței fără vreo neplăcere și fără

să rătăcească drumul... doar ca să fie întâmpinați de o altă problemă.

Rye se pregătea să urce în scaunul de lângă șofer, când observă că aripa din dreapta față se lovise de un stâlp montat în beton. Tabla era mototolită, dar mai rău era că roata stătea înclinată sub caroserie.

Înjură.

- Ce s-a întâmplat?

O privi peste mașină.

- Nu te obosi să mai intri. Nu plecăm nicăieri cu mașina asta.

Veni lângă el prin spatele mașinii și privi uluită avaria.

- Nu mi-am dat seama că l-am lovit.

- Cum ai putut să nu-ți dai seama?

La fel de exasperată ca și el, i-o întoarse tăios:

- Probabil că ceva îngrozitor mi-a distras atenția. Cum ar fi, de exemplu, o elice în parbriz.

Mormăind o injurătură, trecu pe lângă ea și o porni cu pas apăsător.

Se grăbi să-l ajungă din urmă înainte să dispară în ceață.

În doar câteva minute, ajunse la drumul care se făcea spre aerodrom și pe care îl ratase mai devreme. Un indicator arăta direcția înspre Aerodromul din Howardville County.

Era un drum îngust, pietruit și învăluit în ceață. Mergeau pe mijloc ca să nu riște să cadă în șanțurile de pe margini.

Rye mergea în ritm alert. Însotitoarea lui începuse să gâfâie ușor, și respirația i se ridica în aer sub formă de vaporii. Dar nu se plânsese nici măcar o dată și nici nu rămăsese în urmă.

Presupunea că mai devreme nu încercase decât să facă conversație, dar Rye nu-i întorsese pasa. Toate gândurile lui erau concentrate asupra unui singur aspect: ce-o să facă cu Brady White.

De ce se oferise nenorocitul să-i facă cinste cu o bere sau două, doar ca apoi să-l orbească cu o rază laser?

Asemenea dronelor, cu cât deveniseră mai sofisticate, mai puternice, mai ușor de obținut și mai accesibile, laserele se transformaseră într-un pericol tot mai mare pentru industria aviatică. Auzise istorisiri cumplite, atât de la piloți privați, cât și de la cei de pe avioane comerciale, care, loviți de o asemenea rază, scăpaseră ca prin urechile acului de un accident.

Mulți se temeau că nu era decât o chestiune de timp până când cineva cu un laser, fie un terorist, fie un farsor, avea să provoace o catastrofă.

Rye cunoștea prea bine pericolul. Doar că nu se așteptase să i se întâmple vreodată lui. Dar uite că i se întâmplase. Fusese cât pe aci să o omoare pe doctoriță și, dacă ar fi avut doar o idee mai multă viteză în clipa în care lovise copacul, izbitura i-ar fi fost fatală.

Dar, cu excepția cazului în care îl prindea pe nenorocit cu laserul în mână, nu putea dovedi nimic. Dacă se ducea la poliție și înainta o plângere oficială, ar fi fost cuvântul lui Rye împotriva cuvântului lui White. Se ajungea la înțelegere între părți. Pierdere de timp. O încurcătură care l-ar fi ținut la sol cel puțin câteva zile.

În plus, îi surâdea mai mult ideea de a trece peste implicarea autorităților locale și de a se ocupa personal de White.

Va trebui să scrie despre laser în raportul pentru FAA. Așa era responsabil. Totuși, o să-o facă cu inima strânsă. Agenții o să tabere pe el, o să-i pună tot felul de întrebări, o să-l oblige să completeze zeci de formulare care o să-i ia o grămadă de timp.

Partea bună: nici o proprietate de la sol nu fusese avariata. Până și copacul rămăsese în picioare. Nimeni nu fusese rănit. Nimeni nu murise. Lipsa victimelor avea să minimalizeze volumul de birocrație.

Partea proastă: fără dovada utilizării laserului, relatarea lui ar fi putut fi considerată o poveste născocită

ca să scape cu fața curată. Caz în care nu avea altă soluție decât să tragă aer în piept și să lase ca accidentul să fie catalogat drept greșeală de pilotaj.

Ăsta era aspectul care îl enerva cel mai tare în toată povestea și era un motiv suficient de bun încât să vrea să-l castească pe Brady White până-i săreau capacele.

- N-am vrut să te jignesc mai devreme.

Comentariul îl smulse pe Rye din gândurile lui.

- Poftim?

- Pilot kamikaze. Acum mi-am amintit unde am auzit termenul.

Din cauza efortului, doctorița își dăduse pe spate gluga hainei. Lumina celor două lanterne îi contura profilul. Rye se întreba cum fusese posibil să o ia drept bărbat, chiar și de la depărtare, pe întuneric și prin ceață. Poate că laserul îi afectase ochii în mai mare măsură decât crezuse. Pentru că nu era nimic nici pe departe masculin la ea. Era sută la sută feminină.

Deși nu o încurajase în nici un fel în acest sens, dezvoltă subiectul:

- Acum câțiva ani, am mers într-o excursie în Caraibe cu două prietene. Într-o după-amiază, a început să plouă suficient de tare cât să ne alunge de pe plajă. Am intrat într-un bar.

- E și asta un pretext la fel de bun ca oricare altul.

Remarca amuzantă o făcu să zâmbească. Pe toți draicii, buzele alea chiar nu erau masculine.

- Erau niște tipi la o masă, continuă ea. Vreo cinci sau șase. Băuseră cam prea mult, erau gălăgioși și puși pe hartă, vorbeau despre avioane și zboruri.

- Ce insulă?

Îi spuse numele insulei și Rye îi spuse numele barului.

- Îl știi?

- Este câte unul în apropierea oricărei piste de avion din lume.

- Unde se duc piloții?

- Trebuie să-ți omori undeva orele dintre zboruri.

- Ei bine, ne-au observat și...

Făcu o mișcare rotită cu mâna dreaptă.

Rye dădu din cap. Înțelegea perfect ce însemna gestul.

- Au mai cerut un rând și s-au autoinvitat lângă voi și voi ați acceptat.

- Trebuia să fim politicoase.

O privi chiorăș și ea răsă încet.

- Vreo doi dintre ei erau chiar drăguți. În orice caz, unul dintre ei purta un tricou pe care scria *Pilot Kamikaze*. Prietena mea a întrebat ce însemna asta și ei ne-au explicat în ce condiții zburau de cele mai multe ori. Pe măsură ce timpul trecea, poveștile despre aventurile lor deveneau tot mai piperate și tot mai puțin credibile. Totul despre cât de neînfricați și de aventurieri erau. Presupun că voiau să ne impresioneze.

- Voiau să și-o tragă.

Întoarse brusc capul spre el și asta o făcu să se împiedice.

Din reflex, Rye o prinse de braț cu o mână sigură și, înainte să se poată opri, o întreabă:

- Au reușit?

Își trase brațul, coborî privirea și grăbi pasul.

- Nu cu mine.

Rye pufni.

- Nu mă miră. Îmi pari o doamnă greu de impresionat.

- Chiar sunt, dar ce te face să crezi asta?

- Nimic în particular. Îmi imaginez doar că ești prea deșteaptă ca să te lași prostită de baliverne.

- Erau baliverne? Nu sunteți voi genul de piloți care pilotați avioane vechi și hodorogite, pe orice fel de vreme, oricât ar fi de rea, la orice oră din zi sau din noapte și asta după ce-ați fost anunțați în ultima clipă? După ce n-ați dormit decât vreo câteva ore, sau poate chiar deloc?

- Avioanele nu sunt întotdeauna niște hodoroage și se întâmplă uneori ca vremea să fie perfectă. Dar ai făcut o descriere destul de precisă a meseriei mele.

- Cu siguranță destul de precisă în ceea ce privește noaptea asta.

- Condițiile au fost rele în noaptea asta. Dar aș fi aterizat fără probleme dacă...

- Dacă ce?

Își îndesă bărbia în gulerul ridicat al gecii.

- Dacă n-ar fi fost blestemata asta de ceață.

Îi aruncă o privire sfredelitoare.

- Nu asta ai vrut să spui.

Când nu o contrazise, spuse:

- Nu ți-am câștigat încă încrederea?

„Nici pe departe“, își zise el. Dar, cu voce tare, spuse:

- Mă întreb doar care-i povestea ta. Atâta tot.

- Nu am nici o poveste.

- Oh, pur și simplu te plimbi singură prin pădure în miez de noapte, ori de câte ori e vreme ca asta.

- Nu, zise ea, trăgănând cuvântul. Doar atunci când văd că se prăbușește un avion.

- Ai mai fi venit să vezi ce-i cu avionul dacă nu te-ar fi interesat cutia?

- Firește.

Râsul lui disprețuitor îi exprima clar îndoiala.

- Ce-i înăuntru?

- De ce mă tot întrebi?

- De ce nu-mi răspunzi?

- Îți interoghezi toți clienții în felul ăsta, domnule Mallett?

- Doar pe cei care încearcă să se eschiveze.

- Eu nu încerc să mă eschivez.

- Așa zici tu.

La început, când apăruse la fața locului la atât de puțin timp după ce se prăbușise, Rye bănuise că avusese cumva legătură cu cele întâmplate. Nu mai credea asta. Își dorise cu orice preț afurisita aia de cutie. Din clipa în care i-o dăduse, o strânsese cu putere în brațe.

Dar ceva nu se lega. Nu avea decât să nege până când pieptul frumos curbat îi rămânea fără suflare, dar

se furișase în luminiș și se apropiase tiptil de avion. Și nu pentru că se temuse de o explozie.

Firește, nu-i păsa cu adevărat ce era în cutie. Nu avea decât să rămână secretul ei.

Câtă vreme nu-l afecta pe el, puțin îi păsa dacă fusese furat diamantul Hope și dacă femeia de lângă el era un căraș în derularea jafului. Implicarea lui se sfârșea în clipa în care îi semna hârtiile și după ce-l snopea în bătaie pe Brady White. Apoi totul se termina și putea să plece de-acolo.

- Rye e prescurtare de la ceva? întrebă ea.

- Nu. Doar Rye.

- N-am mai cunoscut pe nimeni cu numele ăsta.

După o pauză, adăugă:

- Nu că m-ai fi întrebat, dar pe mine mă cheamă Brynn.

- Brynn? Nici eu n-am mai cunoscut pe nimeni cu numele ăsta.

- Un nume foarte evaziv.

Îi zâmbi din nou, și Rye fu nevoit să recunoască în sinea lui că, dacă ar fi fost nevoit să-și omoare o după-amiază ploioasă într-un bar pe o insulă, i-ar fi cumpărat de băut în speranța c-o s-o aducă în patul lui.

- Presupun că stai aici peste noapte.

Își alungă din minte gândul ispititor de a o vedea goală, întinsă pe un cearșaf.

- Intenționam să dorm în avion și să mă-ntorc mâine-dimineată.

- Să dormi în avion?

- Uneori este sigura opțiune, așa că sunt obișnuit. Dar acum?

Ridică un umăr.

- Ce-o să faci mâine?

- Depinde ce-o să decidă agentul FAA. Dacă renunță la o investigație la fața locului, Dash, ăsta-i tipul care m-a trimis aici, o să...

- Dash-It-All.

- Exact. S-ar putea să vrea să rămân aici și să păzesc avionul până când o să vină cineva de la compania de asigurare. Dar mă îndoiesc că o să vrea să rămân aici cât timp o să dureze întreaga procedură.

- De ce?

- O să mă vrea în aer. Mai mult ca sigur o să mă trimită să livrez încă vreun colet.

- Unde?

- Ar putea fi oriunde. Tulsa. Trinidad.

- Și o să te... duci? Așa, pur și simplu?

- O să mă duc.

Rămase o vreme pe gânduri.

- De cât timp lucrezi pentru el?

- Nu lucrez pentru el. Sunt pe cont propriu. Dar Dash mă folosește mult.

- Cred că vă înțelegeți bine.

Rye pufni.

- Cătuși de puțin. Doar că ne-am obișnuit unul cu celălalt.

- Locuiești în Columbus?

Rye clătină din cap.

- A fost doar ultimul loc în care aterizasem.

- Atunci, unde-i casa ta?

- În ultimul loc în care aterizez.

În mod clar nu era răspunsul pe care îl așteptase și o aduse la tăcere preț de încă un minut, sau chiar mai mult.

- E Ziua Recunoștinței.

- Am auzit.

- Nu ai nici un plan?

Întoarse capul și privi prin ceață peste umărul drept. Fuseseră făcute planuri pentru el. Nu acceptase.

- Nu.

- O să-ți petreci ziua sigur?

- Cel mai probabil.

- Poate că prietenul tău Dash o să te aducă înapoi în Columbus ca să sărbătorești...

- Ascultă! Se opri brusc și se întoarse spre ea. Dash nu-i prietenul meu și puțin îi pasă cum îmi petrec Ziua Recunoștinței. La fel cum și mie puțin îmi pasă cum și-o petrece el. Știu că încerci doar să fii amabilă și să acoperi o tăcere stânjenitoare între două persoane care nu se cunosc, dar nu mă dau în vânt după amabilități și nu mă deranjează tăcerea. Ba chiar îmi place tăcerea și prefer străinii. Așa că nu-mi mai pune întrebări personale, bine? Peste câteva minute o s-o luăm fiecare pe drumul lui și n-o să ne mai vedem niciodată. Ai primit ce voiai.

Arată spre cutia pe care o ținea sub braț, lipită de corp.

- O să fiu plătit pentru livrare, o să-ți dau o chitanță. Și cu asta, afacerile noastre s-au încheiat. Gata. Așa că nu trebuie să știu nimic despre tine și despre viața ta, cum nici tu nu ai nevoie să știi nimic despre a mea.

Îi simți furia mocnită în clipa în care se răsuci pe călcăie și începu să meargă - mai degrabă să mărșăluiască - înspre sediul aerodromului, care prinsese contur din ceață.

Clădirea din cărămidă era micuță, joasă, pătrată și nu avea nimic care să o scoată în evidență. Avea doar două ferestre în față, înspre pista de aterizare, un con de vânt și două pompe de alimentare ce păreau să dateze din secolul trecut. Prin ceață, Rye reuși să distingă și forma semicirculară a unui hangar în apropiere.

Luminile de pe pistă clipeau în întuneric. Lumina care se vedea prin ferestre era slabă, ca și cum ar fi venit dintr-o cameră aflată mai în spate.

O camionetă era parcată între birou și hangar, indicând că managerul era încă acolo.

Brynn se apropie de birou cu o energie furioasă care o egala pe a lui Rye.

Apoi se opri și se întoarse spre el.

- În seara asta, când am plecat din Atlanta, știam că o să fie un drum greu. Dar, mulțumită ție, am avut parte de o aventură mai mare decât mă așteptam. În asta

intrând și faptul că am fost la un pas de a-mi pierde viața. Mai mult decât atât, m-ai făcut să întârzii, iar timpul este esențial. Nici măcar nu ți-ai cerut scuze pentru că ai fost cât pe aci să te prăbușești cu avionul peste mine, nici pentru celelalte lucruri supărătoare pe care le-ai spus și le-ai făcut. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de tine sau de viața ta, domnule Mallett. Imediat ce-ți semnez afurisitele de hârtii, o să scapi de mine, și eu – Doamne ajută! – o să scap de tine la rândul meu. De-abia aștept să nu te mai văd niciodată.

Se răsuci pe călcăie și continuă să se îndrepte spre clădire.

Și-o merita, desigur. Nu ar fi putut spune exact cum de-i intrase pe sub piele, dar îi intrase. Era ceva de care trebuia să scape. Așa că ridicase bariere și restabilise granițe. Și făcuse asta purtându-se ca un dobitoc suprem.

Avusese efect, reușise să o îndepărteze. Nu-i mai zâmbea, nu-i mai atrăgea atenția asupra buzei de jos, nu-i mai inspira fantezii sexuale în timpul unei ploii tropicale.

Mult prea ademenitor. Trebuia să se depărteze cât mai repede de ea.

Când ajunsese în dreptul ușii biroului și o împinse ca s-o deschidă, o ajunsese din urmă, apoi se izbi în ea în clipa în care se opri brusc.

Un bărbat zăcea aplecat peste birou, cu capul pe masă.

Șocul îi făcu pe Rye și pe Brynn să rămână înțepenii în loc, dar numai preț de-o secundă.

Rye o împinse la o parte și dădu fuga la birou. Brynn ezită doar atât cât să așeze cutia pe un scaun și să aprindă neonul din tavan.

Se aplecă peste bărbat. Dacă era Brady White, era cu câteva zeci de ani mai în vârstă decât apreciasse el, după vocea tinerească.

Sângele scurs dintr-o rană din spatele urechii formase o baltă pe birou.

Rye își strecură două degete în gulerul cămășii de flanel în carouri și apăsă pe carotidă.

- Are puls. Vezi ce-i cu el.

În timp ce se dădea la o parte ca să-i facă loc lui Brynn, își dădu geanta jos de pe umăr și desfăcu fermoarul.

Brynn ridică una din pleoapele rănitului și îi examină pupila, apoi îi întoarse mâna ca să-i poată lua pulsul. În acest timp, ridică privirea spre Rye.

- Cum a...?

- Nu a... Cineva i-a făcut asta.

Scoase pistolul din geantă.

- Nu atinge nimic. Fii foarte atentă. Strigă dacă auzi ceva afară. Mă duc să arunc o privire.

- E nevoie de pistol?

- Vom ști cât de curând.

Rye ocoli cu grijă două rânduri de urme de noroi pe care le observase pe dușumeaua acoperită cu linoleum și intra în coridorul scurt.

Nu-i trebui mai mult de un minut ca să verifice cele trei încăperi din spate. Una era doar puțin mai mult decât o debara, încărcată cu produse de curățenie. Mai era și o toaletă îngustă, doar cu vas de WC și chiuveță. O cameră ce părea să îndeplinească rolul de recepție era mobilată cu o canapea, două fotolii în set și o măsuță de cafea. Nimic nu era elegant sau nou, dar totul era bine organizat și curat.

Se uită după o ieșire prin spate. Nu exista nici una.

Când se întoarse în biroul principal, o găsi pe Brynn cu receptorul telefonului de pe birou la ureche, pe care îl ținea cu degete acoperite de mâneca hainei.

- Presupunem că este domnul White. Are o rană la cap. Nu, credem că i-a fost provocată.

Rye pipăi buzunarele bărbatului și îi găsi portofelul. Înăuntru era un permis de conducere pe numele Brady White. Îl întinse lui Brynn, care îi confirmă identitatea asistentului de la Urgențe.

- E în stare de inconștiență, dar pupilele reacționează.

În timp ce Brynn îi descria rapid dispecerei situația, Rye privi punctul de chelie din centrul capului lui Brady, care reușea cumva să-l facă să pară mai vulnerabil decât rana însângerată.

Rye se gândise să-l snopească el în bătaie pe omul ăsta. Acum îi era rușine că se pripise și trăsesese, în mod evident, o concluzie greșită.

Pe birou, lângă stația radio prin care comunicase cu Rye, era o fotografie înrămată în care erau Brady, o femeie de aproximativ aceeași vârstă, doi băieți și o fetiță căreia îi lipsea un dinte din față. Toți erau îmbrăcați în haine de vară. Aparat de fotografiat, pălării cu boruri largi și șepci cu cozoroc. În fundal se vedea Muzeul Aerian și Spațial Smithsonian.

Tot pe birou, îndeplinind funcția de suport de creioane și pixuri, era o cană decorată cu o imagine a avionului fraților Wright, pe o plajă la Kitty Hawk.

Pe o etajeră situată la nivelul ochiului, deasupra biroului, era o colecție de cărți despre aviație, o fotografie cu autograf a lui Chuck Yeager și o machetă după *Spirit of St. Louis*.

Brady White era un împătimit al aviației. Pentru un astfel de om, să îndrepti un laser înspre ochii unui pilot ar fi fost un sacrilegiu.

- Pulsul este de șaiszeci și doi, dar foarte slab, spunea Brynn în telefon. Da, desigur, dar trebuie să se grăbească. Mulțumesc.

Închise și îi spuse lui Rye:

- S-ar putea să dureze vreo zece minute până ajunge ambulanța, fiindcă e foarte departe. Și e ceață.

Privi înspre încăperile din spate.

- Ai găsit vreun semn de... ceva?

Rye clătină din cap.

- Din câte pot eu să-mi dau seama, nimic nu a fost atins acolo. Bani și cărțile de credit erau în portofel, așa că n-a fost un jaf. Nu există altă ieșire.

Îi atrase atenția spre urmele de pași:

- Au intrat pe unde am intrat și noi, au venit pe la spate, probabil în timp ce discuta prin stație cu mine. Au făcut ce veniseră să facă, au închis stația și au plecat.

- Cei de la departamentul șerifului trimit pe cineva să investigheze.

Rye se uită la ceas.

- Zece minute? O să fie bine?

- Rănile la cap sângerează mult chiar și când nu sunt prea adânci, așa că nu-mi fac prea multe griji în legătură cu asta. Dar probabil că are o contuzie. Posibil chiar o fractură. O să aibă nevoie de radiografie și tomografie.

Rye își trecu o mână peste gură și peste bărbie, mormăind câteva cuvinte de dulce la adresa celui care făcuse asta.

Brynn privi urmele - unele erau considerabil mai mari decât celelalte.

- Nu pare să fi fost vreo luptă. Nu a fost nimic luat. Ce motiv ar fi putut avea cineva să vină aici și să facă asta?

Rye nu răspunse, dar era sigur de un lucru. Persoana care făcuse porcăria cu laserul îl rănise și pe Brady White. Era imposibil ca incidentele să se fi petrecut într-un orașel adormit de munte, la doar câteva minute și doar un kilometru și jumătate distanță, fără să fi fost conectate.

- Centralista de la 911 îi cunoaște familia, spuse Brynn. O so anunțe personal pe doamna White. A trimis și doi ofițeri acasă la ei.

Privirea lui Rye rămăsese fixată pe fotografia de familie de pe birou. Adânc înăuntrul lui, o furie răzbunătoare începu să bolborosească, pentru Brady White și familia lui. Și pentru Dash. Iubea avionul ala hodorogit, așa cum iubise și măța aia hodorogită.

Dar imediat ce gândurile de răzbunare începură să-și facă loc în mintea lui Rye, avu grijă să nu le lase să prindă rădăcini acolo.

Nu era treaba lui să răzbune răul făcut familiei White, sau lui Dash, sau nimănui altcuiva. Își aminti

cu severitate că singura lui responsabilitate era față de sine însuși.

Ah, dar aici era buba. Fusese și el victima nenorocirilor ăstora. Trebuia să dea socoteală fiindcă încercaseră să-l facă să se prăbușească.

Era implicat în povestea asta, fie că voia să fie sau nu.

Simțind presiunea obligației așezându-se pe umerii lui, își trecu degetele prin păr, apoi își duse mâna la ceafă, unde începuse să se acumuleze tensiunea.

- Unul dintre ofițerii șerifului o să rămână cu copiii soților White.

Brynn continuase să vorbească, fără să fie conștientă de natura tulburată a gândurilor lui.

- Celălalt ofițer o s-o conducă pe doamna White la spital.

Auzind-o numai pe jumătate, Rye murmură:

- Cel mai cumplit coșmar al meu.

Ridică privirea spre el, surprinsă:

- Spitalul?

Absent, Rye clătină din cap:

- Implicarea.

capitolul 5

2.41 A.M.

Delores Parker Hunt intră în dormitorul mare și fu uimită să-și găsească soțul întins în pat pe deasupra așternuturilor, complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor.

Avea o pernă sub cap, dar era cât se poate de treaz.

Se apropie de el și îi spuse:

- Te invidiez pentru cât de ușor îți este să te relaxezi.

- Să mă relaxez? Nici pe departe. Atâta că, atunci când vine vorba de pășit agitat de colo-colo, mă dau bătut în fața ta. Aproape că ai făcut cărare în covor, am obosit numai privindu-te.

Împingându-i coapsa cu a ei, se așază pe marginea patului.

- Am o veste care o să te binedispună. Goliad a sunat acum câteva minute.

- De ce pe tine și nu pe mine?

- Pe tine te-a sunat. Ți-ai lăsat telefonul în sufragerie. Mi-am permis să răspund, știind că vei dori să afli cât mai repede ultimele informații.

- Și?

Îi luă mâna și i-o strânse.

- Pachetul a sosit. În ciuda ceții, o să-l primim. Și încă mai devreme decât era necesar.

Expresia lui rămase fixă, însă ușurarea pe care o simțea îi fu trădată prin suspinul prelung pe care îl eliberă pe nas. Doar soția lui ar fi putut observa acest amănunt.

- Doctorița l-a preluat, continuă ea. Goliad este acolo ca să se asigure că se va întoarce numaidecât cu el în Atlanta.

În ciuda amenințării cu care încheiase conversația cu Goliad, nu avea nici cea mai mică intenție să-i spună lui Richard nimic despre prăbușirea avionului, despre pilot și despre restul. Aceste neplăceri neașteptate n-ar fi făcut decât să-l înfurie și era ea suficient de furioasă pentru amândoi.

Văzând că se pregătea să spună sau să întrebe ceva, îi puse degetul arător pe buze.

- Nu-ți face griji.

- De ce mi-aș face griji? Ce-ar putea merge prost?

- O să mă prefac că nu-ți observ sarcasmul, dacă o să ai încredere în mine să mă ocup de toate, așa cum m-ai rugat.

Își puse o mână pe pieptul lui și se aplecă, până când fețele le fură aproape una de cealaltă.

- Știi că sunt în stare. Aș mișca și munții din loc.

- Nu am nici cea mai mică îndoială. Pentru mine, ai făcut deja un pact cu diavolul.

- Nu, spuse ea, lungind cuvântul. I-am dat lui Dumnezeu o seară liberă.

O privi cu o sprânceană ridicată.

- Del, numai tu ai putea vorbi cu atâta nonșalanță despre amestecul în treburile Domnului.

- Numai eu. Și tu.

Râzând, Richard spuse:

- E destul de adevărat.

Ridică o mână și-și trecu degetele prin părul ei bine întreținut, cu șuvițe blonde.

- Leoaica mea.

- Ai face bine s-o crezi.

Îi trase mâna în dreptul gurii, scoase un geamăt în palma lui, apoi o mușcă ușor cu dinții.

- Am gheare, am colți, am de toate.

La cinci minute după ce fusese prezentată chipeșului, fermecătorului și recent divorțatului Richard Hunt la o gală de caritate, Delores își pusese în cap să devină a doua doamnă Hunt. Până la sfârșitul serii, își abandonase partenerul cu care venise la recepție și făcuse sex pasional cu Richard în liftul hotelului.

Peste șase luni de la acea seară memorabilă, își petreceau luna de miere în Seychelles. De atunci încolo, Delores își petrecuse fiecare zi fiind cel mai împătimit avocat al lui, cea mai devotată și iubitoare soție, cea mai pasională amantă. O iubea și avea încredere în ea mai mult decât în oricine altcineva, iar Delores se asigura că asta nu avea să se schimbe.

- Pot să-mi retrag ghearele suficient timp cât să-ți fac un masaj.

- Nu acum.

Își puse mâinile pe umerii lui.

- Ești încordat. Te simt.

- Firește că sunt încordat. Sunt multe în joc. Pentru noi amândoi, dar în special pentru mine.

- Nu contest asta, Richard.

O dungă verticală apăru între sprâncenele lui groase, în care firele albe începeau să se vadă. I-o netezi cu vârful unui deget, dar se îndoia că Richard o simțea măcar.

Gândurile îi erau în altă parte.

- Vreau să știu imediat ce te anunță Goliad că totul e gata.

- Firește.

- Cum îl cheamă pe băiatul cel nou?

- Tommy? Timmy? Ceva de genul ăsta.

- E calificat pentru genul ăsta de treabă?

- Goliad spune că e *prea* calificat.

- Asta ar putea fi și bine, și rău. Nu-mi place să am în subordine un om pe care nu l-am ales personal.

Dădu să se ridice, dar Delores îi puse o mână fermă pe piept și-l împinsă înapoi pe pernă.

- Am stabilit deja că eu am câștigat concursul de plimbat de colo-colo, ai uitat?

Richard rezistă, apoi cedă și rămase în pat.

- Odihna o să-ți facă bine, zise ea.

- N-o să mă odihnesc până nu se termină totul.

Căzu pe gânduri și-și coborî buza de jos.

- Goliad n-ar fi trebuit să aducă un începător la o treabă atât de importantă. Trebuia să ia un om pe care să știe că se poate baza.

- De fapt, Timmy a fost o alegere isteată.

Richard o săgetă cu privirea.

- E de puțin timp cu noi. Deși nu cred că ceva n-o să meargă bine, dacă totuși o să se întâmple, putem da vina pe omul cel nou, care, în mod evident, nu a știut să aprecieze sau nu a putut să se ridice la standardele noastre înalte.

După câteva clipe în care analiză situația, Richard îi adresează un zâmbet viclean.

- Uneori am impresia că împărțim același creier, Del.

- Am învățat multe de la tine în ultimii cincisprezece ani.

- Șaisprezece, împliniți luna trecută. Ai uitat? N-ar fi trebuit.

Își trecu degetul pe sub lăntișorul de platină de la baza gâtului ei.

- Porți cadoul pe care ți l-am făcut la aniversarea noastră.

Un diamant de zece karate străluci pe degetul lui. Cu nimic mai puțin strălucitoare erau lacrimile care îi umpluseră ei ochii.

- Tu ești cadoul meu, Richard. Tu.

Îi sărută tandru buzele, apoi se ridică din pat și se îndreptă spre ușă.

- Te rog să-mi aduci telefonul.

- O să ți-l aduc, când o să sune Goliad. Între timp, profită și relaxează-te. O să mă agit eu pentru amândoi.

De îndată ce ieși din încăpere și închise încet ușa în urma ei, Delores clipi ca să-și usuce lacrimile și dădu frâu liber iritării. Se uită la ceasul Cartier pe care îl purta la mână și înjură pe sub barbă.

De ce nu suna Goliad?

Lucra deja pentru Richard în clipa în care Delores intrase în scenă. Povestea era că Richard avusese nevoie de un om care să-i facă treburile murdare, în timp ce el își păstra mâinile curate. După o analiză îndelungată și minuțioasă, Richard îl scosese pe tânărul dar ostilul Goliad dintr-un program de reabilitare antidrog impus de tribunal și îi făcuse o ofertă: dacă se lăsa de droguri și reușea să rămână curat, avea șansa să trăiască în lux și să fie plătit regește ca să facă tot ce făcuse și până atunci. Adică, în mare, să fie un racket.

După ce se căsătoriseră, loialitatea lui Goliad față de Richard se extinsese și asupra ei. Întotdeauna făcuse absolut orice i se ceruse, oricât de neplăcut sau de ilegal ar fi fost. Dar era și el om, prin urmare, supus greșelii.

Pentru o persoană așa ca Delores, care își planifica totul cu o manie aproape obsesivă, nici măcar cel mai mic grad de nesiguranță nu era acceptabil. Odată ce lua o decizie, începea să acționeze pentru a o pune în aplicare. Nu stătea nici o clipă la îndoială și era neînduplecată.

Dar oamenii erau imprevizibili. Soarta era capricioasă. Natura juca feste. Ceața – pentru Dumnezeu, *ceața!* – le ținuse la sol avionul particular și nu putuse face scurtul zbor până în Columbus în acea seară. Fuseseră forțați să se bazeze pe un alt avion, pe un alt pilot. Apoi acesta se prăbușise!

Obstacole neprevăzute de genul ăsta o scoteau din minți. Reacțiile în lanț puteau face ca un plan simplu să se ducă rapid pe apa sâmbetei.

Trebuia să aibă încredere că Goliad avea să facă față situației delicate, dar lui Delores îi era foarte greu să depindă de oricine altcineva în afară de ea.

Pe marginea mesei, telefonul lui Richard vibra. *Goliad.*

Apăsă butonul și zise:

– Spune că ești în drum spre noi.

– Mă tem că nu, doamnă.

– Ce?

Tensiunea îi crescuse brusc.

– De ce nu? Trebuia s-o interceptați pe doctoriță când pleca de la aerodrom.

– Nu ne putem apropia. Sunt polițiști peste tot.

capitolul 6

2.57 A.M.

Rye sunase la Atlanta Center de pe telefonul din biroul lui Brady White și le spusese că era la sol. Nu le povestise și felul în care ajunsese acolo. Lăsa asta pentru FAA.

Din ușa deschisă a biroului, privise spre capătul pistei unde ar fi trebuit să atingă solul. Persoana care îi pusese laserul în ochi ar fi putut foarte bine să stea fix în același loc. Unghiul ar fi fost perfect.

În timp ce așteptau ambulanța, Brynn continuase să monitorizeze starea bărbatului rănit. Ii lua pulsul

la fiecare două minute și îi verifica periodic pupilele. Când îi dăduse ușor la o parte părul rar și atinsese rana, bărbatul scosese un geamăt, pe care ea păruse să-l interpreteze ca pe un semn bun, pentru că zâmbise ușor și-l bătuse pe umăr.

Rye o lăsase să-și facă treaba și avusese grijă să nu o încurce. Stătea sprijinit de peretele din cealaltă parte a încăperii, sub un tablou cu un urs furios, pictat după numere. Din acest punct, Rye o privise pe Brynn cum își scoate haina și o atârnă lângă a lui Brady, în cuierul de lângă ușă.

Purta un pulover negru peste niște blugi strâmți pe picior de un negru spălăcit, îndesați în niște cizme înalte și fără toc, din piele neagră. Toate stăteau al dracului de bine pe ea. Rye nu se putea abține să nu observe felul în care hainele se modelau pe trupul ei, scoțând în evidență exact ce trebuie.

Ori de câte ori îi lua pulsul lui Brady măsurându-l pe ceasul de la mână, o cută verticală extrem de ademenitoare îi apărea între sprâncenele subțiri, de aceeași culoare închisă ca și părul.

Ochii ei însă erau de culoare deschisă. Din câte își putea da seama de la distanță, erau mai degrabă gri decât albaștri.

Părul îi cădea peste umeri. Și era foarte mult păr. Avea obiceiul de a-și trece fără să-și dea seama câte o şuviță în spatele urechii, unde aceasta nu rămânea însă prea mult timp. Prea grea, își spusese Rye. Se îndoia că i-ar fi putut prinde părul în mâini, chiar dacă le-ar fi folosit pe amândouă.

Totuși, i-ar fi plăcut să încerce.

Abia apucă acest gând să-i încolțească în minte, că Rye se și întrebă de unde venise. N-ar fi trebuit să o privească suficient de atent încât să-i observe culoarea ochilor. Auzi la el, să se gândească la cât de greu îi era părul și cât i-ar fi plăcut să-l simtă în mâinile lui!

Dumnezeule!

Și în tot acest timp, cât el se ținuse deoparte și îi evaluase calitățile, Brynn îl ignorase ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

Dar știa că fusese conștientă de prezența lui. Altfel de ce ar fi făcut un efort atât de mare să nu privească nici măcar o dată în direcția lui?

Era o priveliște chiar atât de ofensatoare?

Iritat de acest gând, hotărî să se ia de ea.

- Hei!

Se uită la el.

- Am spus ceva care te-a jignit?

Deschise gura ca să-i răspundă, însă chiar atunci auzi ră sirenele echipelor de intervenție.

La intersecția din depărtare, șoseaua cu două benzi era luminată de raze albe, roșii și albastre, care se întindeau pe drumul pe care veniseră ei doi ceva mai devreme. Luminile creau un adevărat caleidoscop prin vârtejurile de ceață.

Pe măsură ce se apropiau, vehiculele prinseră contur: o ambulanță și două mașini de poliție, toate trei în viteză.

Brusc, Brynn întoarse capul spre el. Dacă i-ar fi putut traduce expresia în cuvinte, ar fi fost: „La dracu’!”

Rye simți cum i se pune un nod în gât. Se desprinse de perete și făcu un pas spre ea.

- Ce e? întrebă el, apăsând cuvintele.

Brynn își trecu limba peste buze ca să le umezească, gest care, în orice alt moment, i-ar fi distras atenția. În această clipă însă, gestul nervos îl anunța că era ceva ce nu voia să audă.

- Înainte să ajungă aici...

Se opri, înghiți.

- Ar trebui să lămuresc o neînțelegere.

- Ce neînțelegere?

- Ai presupus că eu sunt dr. Lambert.

Rye aruncă o privire înspre cutia neagră, apoi își puse mâinile în șolduri și o străpunse cu privirea.

- Pe toți dracii, știam eu că ceva nu-i în regulă cu tine. Nu ești doctor? Cine dracului ești?

Brynn aruncă repede o privire peste umăr. Echipete de intervenție se auzeau tot mai aproape.

- Sunt doctor. Doctor Brynn O'Neal. Am venit în locul doctorului Lambert.

- De ce?

- Nu-ți pot explica acum.

Capul aproape că-i explodă de furie.

- În ce mama dracului m-ai băgat, cucoană?

3.02 A.M.

Rye stătea din nou sprijinit de peretele din spate, scrâșnind nervos din dinți, privind întreaga scenă și spunându-și posac că trebuie să fi fost o noapte plictisitoare pentru apărătorii legii și ordinii.

Din câte vedea, se părea că fiecare ofițer din ținut răspunsese apelului de urgență. După primele două mașini de poliție mai apăruseră și altele, la intervale scurte.

Ai fi crezut că, în ajunul unei zile de sărbătoare, poliția era ocupată cu accidente rutiere minore, șoferi urcați băuți la volan și dispute la reuniunile din familiile disfuncționale.

În schimb, o mulțime de polițiști și polițiste în uniformă - Rye le pierduse șirul după ce număraseră vreo doisprezece - se înghesuiseră în biroul micuț al aerodromului din Howardville County.

Parcă ar fi avut loc nici mai mult nici mai puțin decât cazul secolului, acolo, în acea seară.

Bine că nu fusese așa, fiindcă tropăiseră cu bocancii pe peste tot, distrugând cu totul urmele de pași de pe podea.

Într-un jargon alcătuit în cea mai mare parte din termeni medicali, doctor O'Neal le dăduse medicilor de pe ambulanță un rezumat precis al situației lui Brady, apoi lăsase rănitul în grija acestora.

La scurt timp după aceea, ambulanța plecase. Brady White era încă în stare de inconștiență.

Acum Brynn discuta cu doi bărbați în uniformă gri, care se recomandaseră drept ajutoare de șerif. Din cauza zarvei provocate de toți ceilalți care se învârtteau pe acolo, fără să facă, în principiu, nimic constructiv, Rye nu auzea ce le spunea celor doi, dar, după un monolog îndelungat, Brynn arată cu mâna spre el.

Ca unul, cei trei se întoarseră.

Rye rămase unde era, cu brațele și gleznela încrucișate, părând indiferent privirilor lor. Unul dintre ofițeri se scuza și o porni spre el, cu un carnet în mână.

- Rye Mallett?

- Exact.

- Cum se scrie?

Rye își spuse numele pe litere și, în timp ce-și nota, ofițerul se prezentă drept ajutor de șerif Don Rawlins.

- Ce s-a întâmplat aici în seara asta, domnule Mallett?

- Eu și doamna doctor O'Neal am ajuns aici și l-am găsit pe bărbat prăbușit peste birou, în stare de inconștiență și sângerând.

- Sunteți prieteni?

- Nu l-am văzut în viața mea. Am vorbit cu el doar prin stație.

- Povestiți-mi despre asta.

- Am venit din Columbus, Ohio, și mă pregăteam de aterizare când...

- Urâtă noapte pentru un zbor.

Când Rye nu răspunse, ofițerul ridică privirea spre el pe sub borul pălăriei.

Rye îi susținu privirea cu sprâncenele ridicate, întrebând parcă dacă ajutorul de șerif voia sau nu să-i audă povestea. Acesta înclină capul, dându-i de înțeles să continue.

Fiindcă nu-i plăcea atitudinea ofițerului, Rye se hotărî să rămână la minciuna pe care i-o spusese lui Brynn la locul în care se prăbușise avionul.

- Mă pregăteam de aterizare când mi s-au stins luminile de bord. Uite-așa!

Pocni din degete.

- Doar pentru o clipă, dar nu se putea întâmpla într-un moment mai nepotrivit. Nu aveam instrumente, nu puteam vedea nimic din cauza ceții. Zburam orbește.

- V-ați prăbușit.

Rye descrie prăbușirea pe scurt, în termeni pe înțelesul neaveniților.

- Am ratat la mică distanță mașina doctoriței. Era cât pe-acți să o lovesc. Am avut noroc amândoi. Nu a ieșit atât de rău pe cât putea să iasă. Am plecat de la locul accidentului pe picioarele mele, doar cu un cucui.

Își dădu părul la o parte ca să-i arate ajutorului de șerif cucuiul de mărimea oului de găscă. Ofițerul îl privi cu vădită îngrijorare. Spuse:

- Doamna doctor ne-a spus că avionul dumneavoastră e mototolit destul de zdravăn și că n-o să plece nicăieri o vreme.

- Nu poate fi mișcat, nu.

- Ne-a explicat, în mare, unde se află. Niște colegi de-ai noștri s-au dus să arunce o privire.

Rye se strâmbă.

- Trebuie să sun la FAA și să scriu un raport despre accident. Mi s-a spart telefonul și, de când l-am găsit pe White așa, n-am avut timp să mai sun pe nimeni. Trebuie să fac fotografii cu avionul, așa cum este, așa că vă rog să le spuneți colegilor să nu strice nimic.

- O să le spun, zise Rawlins, însă nu părea să se grăbească. Din ce cauză au clipit instrumentele de bord?

- O pană. Este un avion vechi.

Rawlins părea să aibă îndoieli.

- Nu sunt pilot, dar știu că asta-i un loc greu și pentru aterizări și pentru decolări. Am avut pe cineva anul trecut. Pilot de duminică. S-a apropiat prea jos, a atins firele de electricitate când...

- Eu nu sunt așa.

Felul scurt în care i-o retezase Rye păru să-l irite pe ajutorul de șerif.

- Oh, nu?

- Nu.

Omul legii îl măsură din priviri, pufni sceptic, apoi își notă ceva.

- Ce era atât de important încât a trebuit neapărat să veniți aici în seara asta?

- Livrez marfă.

Rye nu credea că acest răspuns o să fie suficient și se dovedi că avea dreptate.

- Pentru cine?

- Pentru cine mă plătește.

- Ce fel de marfă?

- De orice fel. Mare, mică, moartă sau vie. Cum o fi.

- Aș vrea să-mi spuneți dumneavoastră cum este. Ce ați transportat în această seară?

- Chestia aia.

Ajutorul de șerif privi în direcția în care era îndreptat degetul lui Rye, înspre cutia neagră care rămăsese pe scaunul de lângă ușă.

- Ce este?

- Exact ce se vede.

Evident iritat, ofițerul își mută greutatea de pe-un picior pe celălalt.

- Ce este înăuntru, domnule Mallett?

- Nu știu. N-am întrebat.

Prima afirmație era adevărată, a doua o minciună și, judecând după expresia ofițerului, o știa și el.

- Doamna doctor nu v-a spus?

- Nu.

- E ceva obișnuit?

- În meseria mea, nu există nimic obișnuit.

- Cine v-a trimis?

- Numele companiei este Dash-It-All.

Rye îi dădu informațiile de contact, ofițerul le notă.

- Dacă nu vă supărați, spuse Rye, aș dori să-l sun personal pe proprietar, ca să fiu eu cel care-i dă vestea despre avion.

- Ba mă supăr.

Îi adresă lui Rye un zâmbet pe care acesta tare-ar mai fi vrut să i-l mute pe cealaltă parte a capului.

În schimb, ridică indiferent din umeri și făcu semn din cap înspre caiet.

- Aveți numărul.

Rawlins chemă încă un ajutor de șerif, care era mai în vârstă, dar, se pare, de rang inferior în departament. Rawlins rupse foaia pe care erau notate numerele de telefon ale lui Dash și i-o dădu celui alt ofițer. Mormăi niște instrucțiuni pe care Rye nu le putu auzi și se făcu că nu-l interesează.

Înainte ca ofițerul celălalt să plece, îi spuse lui Rawlins, coborând vocea:

- Știți cine este?

Arată cu bărbia înspre Brynn.

Rawlins se dădu în spate ca să poată privi pe lângă colegul lui înspre locul în care era interogată Brynn.

- Ar trebui?

- E fata lui Wes O'Neal.

Ochii lui Rawlins se îngustară.

- Nu mai spune!

- N-am fost sigur la început, apoi însă i-am auzit numele. O vedeam prin departament când era mică. Venea și pleca toată ziua.

Ofițerul mai în vârstă plecă, probabil ca să-l sune pe Dash.

Curiozitatea lui Rye se dovedi mai puternică decât el.

- Cine-i Wes O'Neal?

Rawlins răspunse:

- Nu ești de pe-aici, altfel ai ști. De unde sunteți, domnule Mallett?

- Nu de pe-aici.

Rawlins îl privi chiorăș, și Rye hotărî că nu merita să continue să-l enerveze.

- Sunt de pe peste tot și de nicăieri. Copil al forțelor aeriene. Ne mutam cam o dată la doi ani, așa că nu pot spune că am un oraș natal. Nici măcar un stat.

- Unde locuiți acum?

Închiriasse un apartament în Oklahoma City, ca să aibă o adresă de corespondență. Nu avea nici un fel de atașament personal față de acest oraș. Îl alesese fiindcă îi era convenabil. Era în mijlocul țării, așa că-i era mai ușor să ajungă acolo de undeva sau să plece undeva de acolo.

Nu o mințise pe Brynn când îl întrebase unde locuia. Apartamentul închiriat era mai degrabă o unitate de depozit pentru cele câteva bunuri pe care le deținea decât o casă.

De cele mai multe ori era departe, își petrecea noaptea în câte un motel ieftin sau în cine știe ce aeroport, până când cineva avea nevoie din scurt de un pilot.

Cum se întâmplase în seara asta.

Privirea îi fu din nou atrasă de Brynn. Vorbea, gesticulând ușor. Ridică o mână și-și trecu o șuviță de păr pe după ureche.

În timp ce asculta următoarea întrebare a ajutorului de șerif, își mușca colțul buzei cu dinții, ca și cum ar fi fost agitată. Ca și cum ar fi mințit.

- Adresa?

Întrebarea lui Rawlins îl readuse pe Rye la realitate. Îi dădu adresa apartamentului închiriat. Ofițerul o notă și pe aceasta.

- După ce v-ați prăbușit, ce s-a întâmplat?

Rye îi povesti cum reușise să iasă din avion.

- Tocmai încercam să-mi dau seama pe unde s-o iau ca să ajung la drum, când a apărut doctor O'Neal.

Fără să menționeze felul ascuns în care Brynn se furisase până la avion, Rye îi povesti restul.

- Am ajuns la mașina ei, am descoperit că roata era lovită și a trebuit să venim pe jos până aici. L-am găsit pe Brady White. Asta-i tot. Așa cum v-am spus de la bun început. Asta-i tot ce știu. Așa că putem termina?

Dar Rawlins nu terminase cu el.

- Ați spus că ați vorbit prin stație cu Brady. Ce v-a spus ultima dată?

- M-a întrebat dacă am emoții.

- În legătură cu ce?

Rye zâmbi.

- Ce e amuzant?

- Exact așa i-am răspuns și eu lui Brady. Au fost exact cuvintele mele. Mă întreba dacă am emoții în legătură cu aterizarea. I-am dat de înțeles că nu aveam. Mi-a promis că-mi face cinste cu două beri. A fost ultimul lucru pe care l-am auzit de la el. I-am transmis că văd luminile de pe pistă, dar nu mi-a răspuns.

- Din ce motiv, credeți?

- Cred că din motiv că cineva-i arsese una în moalele capului. Stația nu era pornită când eu și dr. O'Neal am ajuns aici. Am verificat.

Rawlins spuse:

- Bine...

Dar tonul lui nu dădea de înțeles că era bine.

Apoi trecu printr-o serie de întrebări de rutină: Văzuse Rye alte persoane sau vehicule? Spusese Brady White ceva? Rye răspunse la toate cu nu.

Ofițerul mai în vârstă se întoarse și îi raportă lui Rawlins:

- L-am verificat pe Mallett, e-n regulă. Tipul ăla, Dash, a luat-o razna când i-am spus de avion, dar l-am calmat. Îți trimite prin e-mail planul de zbor înregistrat de Mallett, împreună cu documentele pentru încărcătură.

Rawlins își scoase telefonul. În timp ce-și accesa e-mailul, îi spuse lui Rye:

- De ce nu mi-ați dat dumneavoastră toate astea?

- Nu mi le-ați cerut.

Rawlins privi documentele și se opri la unul din ele.

- În dreptul clientului este trecut dr. Lambert.

- Am presupus că dr. O'Neal era dr. Lambert, până când mi-a spus că nu era.

- A venit în numele doctorului Lambert?

Brynn îi spusese că venise în locul lui Lambert. Era o diferență subtilă între „în locul lui” și „în numele lui”.

Dar Rye dădu aprobator din cap în semn de răspuns la întrebarea ajutorului de șerif, pentru că, atunci când n-ai habar ce să spui, un răspuns non-verbal e cea mai sigură soluție.

- Cutie neagră de metal, spuse ofițerul, continuând să citească formularul de expediere atașat în e-mail. Nu scrie ce-i înăuntru.

Rye ridică din nou din umeri.

- După cum v-am spus.

Ofițerul închise e-mailul și băgă telefonul la loc în buzunarul gecii pufoase.

- Dumneavoastră și dr. O'Neal vă cunoșteți dinaintea acestei seri?

- Nu.

Rawlins își lasă bărbia în jos, cu aparentă îndoială.

- Nu, repetă Rye. N-am auzit niciodată de ea. N-am văzut-o înainte să se materializeze din pădurea învăluită în ceață. Nici măcar nu știam că e femeie. Când mi s-a spus că am un client pe nume dr. Lambert, am presupus automat că era un bărbat.

- Feministele s-ar simți foarte ofensate.

- Nu sunt mândru de asta. Vă povestesc doar cum a fost.

Ajutorul de șerif îl sfredeli cu privirea, sperând să-l facă să se dea de gol că mințise, însă, în mod ironic, tot ce spusese era purul adevăr, așa că Rye îi susținu privirea fără să clipească.

Rawlins fu primul care cedă. Cu vârful ghetei, împinse geanta de piele de la picioarele lui Rye.

- Ce-i în geantă?

- E geanta mea de zbor.

- Nu asta am întrebat.

- N-aveți decât să vă uitați. Dar este și un pistol de nouă milimetri acolo. Am permis.

Rawlins întinse palma deschisă. Rye își scoase portofelul din buzunarul din spate, de unde extrase permisul

de port-armă. Ofițerul îl inspectă de parcă Rye ar fi fost un terorist cunoscut, comparând de mai multe ori fotografia cu fața lui, apoi îi dădu portofelul înapoi, se lăsă pe vine și deschise fermoarul genții.

Mormăi ceva cum că părea să fie un magazin de unelte împachetat în piele, dar localizează numaidecât buzunarul cu fermoar în care era revolverul. Se ridică ținând pistolul în mână și-l întoarse pe toate părțile.

- E un glonț în încărcător.

Fiindcă era un fapt evident, Rye nu spuse nimic.

- De ce? întrebă ofițerul.

- Urși.

- Urși?

Rye arată cu degetul mare înspre tabloul de pe perețele din spatele lui.

- Înainte să văd lanterna doamnei doctor, am auzit foșnete prin pădure, ceva venind spre mine. Nu voiam să mă trezesc față în față cu vreun urs sau cu vreun alt prădător. Așa că am încărcat un glonț, pentru orice eventualitate.

Era o explicație logică. Ceea ce nu însemna că Rawlins crezuse măcar un cuvântel din ea. Dar, înainte să apuce să-i testeze veridicitatea cu încă o întrebare, ofițerul care discuta cu Brynn îl strigă:

- Rawlins! Ai o secundă?

- Rămâneți aici, îi spuse Rawlins lui Rye, îndreptându-se spre partenerul lui.

Mulțimea de oameni în uniformă începuse să se risipească. Se pare că ajunseseră la concluzia că totuși nu se petrecuse crima secolului în timpul turei lor. Dintre cei care mai rămăseseră, unul se uita prin hârtiile lui White, hotărât parcă să stabilească dacă vreuna dintre ele putea fi considerată importantă sau dacă găsea printre ele vreun indiciu în legătură cu cel care îl pocnise în țeastă, aparent fără nici un motiv. Un altul lua amprente de pe birou. Când trecu la raftul de deasupra, pe care se aflau obiectele de colecție

și se pregătea să întindă mâna după aeromodel, Rye se dezlipi de perete.

- Hei! Nu umbla cu aia!

Toți se opriră din ce făceau și se întoarseră spre el. Rye privi spre Rawlins, care stătea lipit de celălalt ofițer, comparând notițe. Spuse:

- Oricine l-a lovit, nu a stat să-i umple prin lucruri. Lasă-l unde e.

Rawlins analiză din priviri articolele de pe raft, stătu câteva clipe pe gânduri, apoi clătină din cap înspre colegul lui. Toți se întoarseră la ceea ce făceau.

Rye se sprijini și el la loc pe perete și privi înspre Brynn. Și ea, la fel ca toată lumea, întorsese capul spre el în clipa în care se luase de bărbatul care lua amprente, și îl privea acum cu o expresie curioasă.

3.21 A.M.

Privirea lui Rye Mallett era neclintită, fixă, descurajantă. Ar fi dat orice să știe ce-i spusese ajutorului de șerif. Relatările lor despre felul în care îl găsiseră pe Brady White aveau să fie asemănătoare, chiar dacă nu identice cuvânt cu cuvânt. Dar avea îndoieli cu privire la ce le spusese el polițiștilor în legătură cu întâlnirea lor de la locul prăbușirii. Cât de mult le spusese, cât de sincer fusese, câte detalii omisese?

În favoarea ei erau încordarea aparent innăscută a bărbatului și evidenta neplăcere pe care i-o provocau conversațiile amănunțite. Și tot el spusese că nu-i plăcea să se implice. O să-și dorească, desigur, ca întreaga poveste să se termine cât mai repede, așa cum își dorea și ea. Așa că se îndoia că o să intre în detalii sau că o să le ofere polițiștilor altceva decât răspunsuri simple la întrebări directe.

Ea, una, fusese reținută când răspunsese la întrebările ajutorului de șerif, dar nu atât de evazivă cât să trezească suspiciuni. O întrebaseră de unde avea zgârieturile

de pe mâna. Îi spusese că se împiedicase într-un tufiș în timp ce-și croia drum prin pădure, în căutarea avionului.

- Nu vă pot spune cât de ușurată am fost, când am ajuns, să văd că pilotul supraviețuise teafăr și nevătămat.

- Îl cunoșteati pe domnul Mallett?

- Cătuși de puțin. Rămăsese acolo fără nici un mijloc de transport, la fel ca și mine. Am venit împreună pe jos până aici.

Ajutorul de șerif - îl chema Wilson cumva sau cumva Wilson - privise spre Rye, care era la rândul lui interogată. Întorcând din nou privirea spre ea, spuse:

- Pare un tip dur.

Trebuia să fie de acord. Avea o postură arogantă, o atitudine tupeistă. Era morocănos din fire, cu reflexele unui șarpe veninos și cu un aer amenințător, o combinație destul de nefericită atunci când erai interogată de ofițerii legii la scena unei crime. O atitudine mai amabilă și o manieră mai prietenoasă ar fi fost în avantajul amândurora, dar era prea târziu ca să-l mai sfătuiască în acest sens.

- Așa cum am spus, ne-am cunoscut abia în seara asta, îi spuse ea lui Wilson. Dar, sincer, m-am bucurat să-l am cu mine. Cu toată ceața asta...

O ținuseră tot așa fără ca Brynn să le dezvăluie nimic substanțial. Se simțise ușurată în clipa în care ofițerul abandonase întrebările legate de întâlnirea cu Rye Mallett și trecuse la cele despre descoperirea lui Brady White.

- Cei care l-au atacat au lăsat urme. Din nefericire...

Făcu un gest spre podea.

Vârfurile urechilor lui Wilson se înroșiră din jenă când văzu că orice urmă ar fi putut exista acolo fusese călcată în picioare și nu-i mai putea ajuta cu nimic la identificarea atacatorilor.

Îi mai puse vreo câteva întrebări, apoi i-o adresă pe cea de care se temea cel mai mult:

- Ce v-a adus aici?

- Nu vă pot spune.

- Poftim?

- Dacă v-aș spune ar însemna să violiez intimitatea pacientului meu.

Wilson o privise intens preț de câteva clipe, apoi spusese, coborând vocea:

- Îl cunosc pe tatăl dumneavoastră, domnișoară doctor O'Neal.

Inima îi sărise în piept, dar reușise să-și păstreze vocea calmă.

- Chiar așa?

- O să petreceți împreună Ziua Recunoștinței?

- Nu. Trebuie să lucrez mâine. De fapt...

Se uitase la ceas cu un gest larg și evident și scosese un mic sunet de nerăbdare în clipa în care văzuse ora.

- Trebuie să mă întorc în Atlanta cât mai repede cu putință. Și, pentru că mașina mea nu mai poate fi folosită, va trebui să fac alte aranjamente pentru întoarcere. Cât mai durează aici?

Fără să arate că i-ar păsa câtuși de puțin de urgența ei, ofițerul continuase să vorbească despre taică-său.

- Când l-ai văzut ultima oară pe Wes?

- Nu am mai avut nici un fel de legătură de multă vreme. De ani de zile.

Bărbatul își împunsese obrazul cu limba și continuase să o privească fix în ochi o perioadă inconfortabil de lungă de timp, apoi întorsese capul și-și strigase colegul:

- Rawlins? Ai o secundă?

Și acum, în timp ce ofițerii discutau pe șoptite, ea și pilotul se uitau unul la celălalt și, spre consternarea ei, Brynn constată că-i fusese mai ușor să susțină privirea incisivă a lui Wilson decât să privească în ochii lui Rye Mallett.

Nu arăta cu nimic mai puțin respectabil în lumină decât atunci când o ținuse la pământ. Era înalt și zvelt, dar, după cum știa din proprie experiență, era mai puternic decât sugera constituția subțire. Părul blond-închis era des și dezordonat și atingeau gulerul

gecii de pilot. Avea maxilarul pătrat și osos, acoperit cu o barbă de-o zi doar cu o nuanță mai închisă decât părul. Nu-și putea da seama ce culoare aveau ochii, fiindcă lumina de deasupra îi cufunda orbitele în umbră. Dar simțea ostilitatea cu care o fixau. Într-adevăr, dacă privirile ar fi putut ucide...

Ce o enerva cel mai tare era că aspectul ăsta necizelat, dur și ostil nu dădea câtuși de puțin rău pe el.

Wilson se întoarse, și Brynn fu ușurată să scape de sub privirea ascuțită a lui Rye.

- Am trimis un ajutor de șerif să estimeze cât de rău vă este avariata mașina, spuse bărbatul. Mi-a confirmat că nu mai poate fi condusă. Am chemat o remorcă, dar nu vine nimeni decât pe lumină. Puteți veni la secție cu mine. Domnul Mallett se poate duce cu ofițer Rawlins. Bine?

Avea senzația că întrebarea era doar o chestiune de politete și că părerea ei în legătură cu acest plan nu avea nici cea mai mică importanță.

- La secție?

- La biroul șerifului. O să vă luăm declarațiile acolo. O să vă dăm câte o cafea. O să vă simțiți mult mai confortabil acolo.

Auzind planul din locul de unde stătea, Rye suieră o înjurătură. Așa urâtă cum era, Brynn tare ar mai fi avut chef s-o repete.

- Cât o să dureze? întrebă ea.

- Nu pot spune, răspunse Wilson.

- Nu mai am nimic de adăugat la ceea ce v-am spus deja.

Wilson îi adresă un zâmbet plăcut.

- Poate că, atunci când o să ne mai povestiți o dată, o să vă mai amintiți câte ceva.

- N-o să-mi amintesc.

- Și, în orice caz, spuse el, continuând ca și cum ea nici n-ar fi vorbit, am vrea să aruncăm o privire în cutia aia.

capitolul 7

4.02 A.M.

Cele două mașini de poliție ajunseră la departamentul șerifului în același timp, dar Rye și Brynn fură ținuți separat în vreme ce Rawlins și Wilson îi escortau înspre clădire. Nu voiau să discute și să-și coroboreze variantele.

Erau proceduri standard, Rye înțelegea. Doar că nu-i plăcea. Era tratat mai degrabă ca suspect decât ca martor. Aluzia îl enerva și-l făcea irascibil.

Ce mama dracului se petrecea aici? Răspunsul era la Brynn. Poate că nu îndreptase ea personal laserul spre el, dar nu cumva ea și afurisita ei de cutie fuseseră motivul pentru care o făcuse altcineva? Ceva o împiedica să fie sinceră, și nu numai cu el. Și polițiștii miroseau că ceva era în neregulă.

Intrară toți patru pe o ușă pe care scria: „Doar pentru personal“.

Abia pășiseră înăuntru, când o voce răgușită strigă:

– Brynn! Tu ești, scumpo?

Femeia care înainta greoi pe coridor apropiindu-se de ei era îmbrăcată într-o uniformă de ajutor de șerif, întinsă la maximum pe silueta ei corpolentă. Avea părul cenușiu ca fierul și buze atât de subțiri încât erau practic inexistente. Și să fi avut, estimă Rye, undeva în jur de șaizeci și ceva de ani.

Atitudinea severă și aspră îi fu dezmințită de zâmbetul larg pe care i-l adresă lui Brynn, apropiindu-se de ea.

– Ți-am auzit numele prin stație și am știut că o să vii. De-abia așteptam să te văd!

Brynn îi zâmbi cu o căldură sinceră:

– Bună, Myra.

Myra o cuprinse în brațe și o strânse atât de tare, încât părea că vrea să-i rupă oasele. Apoi îi dădu drumul și o îndepărtă puțin, ca s-o privească.

- Uită-te la tine! Sunt foarte mândră de tine, fetiço.
- Mulțumesc.
- Tot în Atlanta ești? Și ești doctor?
- Răspunsul este da la ambele întrebări.
- Slavă Domnului! spuse femeia. Asta e minunat.

Și tot așa de frumoșică ai rămas.

Zâmbetul lui Brynn păru să tremure ușor, ca și cum laudele femeii o făceau să nu se simtă tocmai în largul ei.

- Credeam că te-ai pensionat până acum, Myra.

- Și ce să fac? Să mă dau ușa în balansoar? Să mă apuc de croșetat sau de grădinărit? Mai bine mă-mpuști de pe-acum. În plus, departamentul ăsta s-ar nărui dacă n-aș fi eu să-l țin zdravăn în mână.

Brynn râse.

- Nam nici o îndoială.

Myra continuă să o privească radiind, apoi păru să-și amintească faptul că Brynn nu venise pur și simplu doar să-i salute.

- Ce s-a întâmplat acolo, la aerodrom? Brady White e la Urgențe. Ce se-ntâmplă?

Îi adresă întrebările lui Rawlins, pe un ton aproape acuzator.

- Asta încercăm și noi să stabilim, răspunse bărbatul. Te rugăm să ne scuzi.

Apoi el și Wilson îi îmboldiră pe Rye și Brynn înspre scară.

Brynn strigă peste umăr:

- Mi-a părut bine să te văd, Myra! Să ai o Zi a Recunoștinței fericită!

În timp ce urcau scara îngustă, Rye își scoase geaca și și-o puse pe braț.

Când scara se răsuci, Brynn se lovi întâmplător de el. Când întoarse capul ca să-și ceară scuze, zări căptușeala gecii. Se opri în loc, pe treapta de deasupra lui.

Privirea ei se ridică brusc într-a lui.

Cu exagerată grijă, Rye împături geaca, în așa fel încât desenul cu fata sexy și sumar îmbrăcată, în stilul anilor

cincizeci, desenat manual pe căptușeala de mătase, să nu mai fie vizibil.

- Scuze, zise el, cu toată sinceritatea unui negustor uns cu toate alifiile. Am harta lumii desenată pe dinauntru.

- Ce convenabil.

- Chiar este, să știi. Terenul necunoscut poate fi dificil de navigat.

Din spatele lor, Wilson spuse:

- Înaintați, vă rog.

Brynn se întoarse și continuă să urce scările, în fața lui Rye. Era tentat să-i prindă o șuviță din părul ondulat și s-o facă să se oprească și să-i spună că avea un tupeu fantastic să fie ea nervoasă pe el, când el era cel care ar fi avut tot dreptul să fie furios. El, care nu-și dorise nimic altceva decât să fie lăsat în pace să-și facă treaba, se găsea acum băgat într-o încurcătură de mama dracului, o încurcătură provocată de ea și a cărei natură era un mister pentru el.

Situația o luase razna din clipa în care laserul îl lovise în ochi. Și lucrurile nu se îmbunătățiseră. Ba chiar mergeau din ce în ce mai rău.

Biroul unui șerif nu era niciodată un loc bun în care să te găsească zorii. Avea neplăcuta senzație că intră în bârlogul ursului și-și dădu seama că se pregătea psihic pentru orice șoc neplăcut ce avea să urmeze.

În afară de Wilson, de Rawlins și de Myra, nu erau decât puțini alții de serviciu, dar, când ajunseră la etajul doi, un ofițer în vârstă, care se pregătea să coboare, ezită când o văzu pe Brynn și îi zâmbi în clipa în care ajunse în dreptul lui.

- Afurisit să fiu! exclamă bărbatul, cu vocea răgușită a unui fumător înrăit.

După ce nu obținu decât o jumătate de zâmbet și un salut abia murmurat din partea ei, renunță să mai spună ce intenționase să spună, duse degetele la o pălărie imaginară și continuă să coboare scările.

Scara se deschidea într-o încăpere largă, cu o mulțime de birouri, dintre care numai unul era ocupat de un bărbat în haine civile, care se holba în monitorul unui computer.

- Noi doi o să mergem în camera trei, îi spuse Wilson lui Brynn.

Rye observă că Brynn se îndreaptă înspre un coridor lateral, fără să aibă nevoie de indicații.

Rawlins o luă după ei și îi spuse lui Rye:

- Pe-aici.

Trecu pe lângă camera în care intraseră Brynn și Wilson. Ceva mai departe în capătul holului, deschise ușa unui birou înghesuit. Își atarnă haina și pălăria într-un cuier de pe perete și îi făcu semn lui Rye să intre.

- Luați loc. Mă întorc imediat.

- Mi-ați putea împrumuta un încărcător, vă rog? ceru Rye.

- Sigur.

Rawlins închise ușa în urma lui.

Între Rawlins și Wilson nu încăpea îndoială cine era „polițistul cel rău”. Rye se întreabă de ce avusese tocmai el ghinionul să-l nimerească.

Se așază în fața unui birou care părea să fi supraviețuit unui uragan.

Restul încăperii era la fel de aglomerată, pe pereți erau calendare vechi, postere și mai vechi și tot felul de anunțuri.

Câteva trofee kitschoase de golf erau înghesuite printre cărți și dosare, într-o bibliotecă cu trei rafturi. Tot acolo mai era și o figurină care dădea din cap, reprezentând un jucător de la Clemnson Tigers, lângă o fotografie în care Rawlins, mai tânăr, era îmbrăcat în echipamentul complet al echipei universității. O minge de baseball semnată era închisă într-un cub de plexiglas.

Lucrurile pe care le păstrează un om spun multe despre omul respectiv și despre valorile lui.

Rawlins era un caz simplu. Fost sportiv, nostalgic după gloria de odinioară.

Brady White își iubea familia și aviația.

Rye Mallett?

Coborî privirea spre geaca maro pe care și-o pusese pe genunchi.

Era vintage, din al Doilea Război Mondial. O descoperise într-un cufăr dintr-un magazin de vechituri specializat în chestii de aviație. Fusesse dragoste la prima vedere. Îi ceruse proprietarului să i-o păstreze până făcea rost de bani ca s-o cumpere. Lăsase un avans de zece dolari și, ori de câte ori avea un ban, se ducea și mai achita o parte din preț.

În ziua în care își luase permisul de zbor, la vârsta de șaisprezece ani, intrase în magazin, achitase tot prețul și ieșise cu geaca pe el.

Proprietarul magazinului nu-și mai amintea de unde sau de la cine luase cufărul, așa că Rye nu aflase nicio dată nici numele, nici soarta aviatorului care o purtase în timpul războiului. Avea cusute pe ea numere de înmatriculare care desemnau diverse escadroane și baze aeriene, dar Rye nu urmărise niciodată indiciile. Nu era sigur că voia să afle soarta pilotului, pentru că erau șanse mari ca acesta să nu fi supraviețuit. Altfel nu s-ar fi despărțit niciodată de geaca lui.

Rye își trecuse mâna peste pielea încrețită și crăpată, dorindu-și să fi știut cum ajunsese acolo fiecare imperfecțiune. Erau săpate în piele, reprezentând capitole din istoria gecii. Adăugase și el tăieturile și zgârieturile proprii, făcând astfel ca geaca să fie parte din el. Cu toate astea, nu se considera proprietarul ei. El era doar cel care îi purta de grijă, pilotul căruia îi fusese încredințată temporar, până când avea să treacă la altul.

Amintindu-și cum dr. O'Neal strâmbase din nas ca o mironosiță când văzuse căptușeala, pufni disprețuitor.

Își întinse picioarele, dădu capul pe spate și închise ochii.

Cu excepția celor câteva ceasuri de somn de pe canapeaua lui Dash, nu mai dormise de douăzeci și patru de ore. Era frânt.

Se trezi în clipa în care Rawlins intră pe ușă.

Își îndreptă spatele, își trecu o mână peste față și se uită la ceas. Moțăise aproape cincisprezece minute.

În timpul asta, ajutorul de șerif fusese ocupat. Avea brațele atât de încărcate, încât trebui să închidă ușa cu piciorul.

Îi dădu lui Rye încărcătorul și îi făcu semn spre priza cea mai apropiată.

- Mersi.

Rye își scoase telefonul de rezervă din geanta de pilotaj și-l puse la încărcat.

Rawlins îi așeză în față un pahar de carton, cu cafea.

- Laptele s-a acrit și lapte praf nu mai avem. Am îndulcitor.

Împrăstie câteva pachetele pe birou, în timp ce se așeza.

- E-n regulă.

Rye dădu la o parte capacul de plastic și sorbi din cafea. Era fierbinte, tare și-l trezea din amorțeală.

Rawlins puse telefonul undeva la îndemână pe biroul înțesat de hârtii, bău din cafea, apoi scoase din vrafu de hârtii cu care intrase sub braț niște foi prinse cu o agrafă uriașă.

Rye observă că erau niște documente oficiale.

„La dracu!”

Rawlins spuse:

- Sunteți o surpriză, domnule Mallett.

Rye își păstră expresia impasibilă.

- În ce sens?

- Arătați ca un vagabond și vă purtați ca un topârlan, dar ați terminat Academia de Forțe Aviatice *magna cum laude*, ați zburat în misiuni periculoase în Afganistan, ați fost decorat ca erou la întoarcerea din cea de a doua tură.

Rawlins îl privi peste birou.

- Ce s-a întâmplat?

- L-am găsit pe Dumnezeu.

Ofițerul oftă adânc și se lăsă pe spătarul scaunului.

- Nu prea știți când e timpul de glume și când nu e.

- Că veni vorba de timp, când pot să plec de-aici?

Reacția lui Rawlins fu una de evidentă nervozitate.

- Nici mie nu-mi face plăcere să fiu aici, credeți-mă.

Când răsare soarele, o să fie Ziua Recunoștinței și nevasta-mea e furioasă la culme fiindcă ne vin o grămadă de rude la prânz și am uitat să iau lapte condensat aseară. Sau poate frișcă lichidă. În fine, orice-ar fi fost, nu poate să-și termine plăcinta fără, și eu sunt de vină.

Se ridică în scaun de parcă s-ar fi pregătit să decoleze.

- Totul din cauza dumatăle!

- Eu n-am făcut nimic.

- Nu?

- Nu. Ei, doar atât cât să-mi țin avionul în aer suficient timp cât să n-o omor pe dr. O'Neal, dar abilitățile de pilotaj nu par să fie prea apreciate de oamenii de pe-aici.

- Ai fost vreodată arestat?

Rye arată cu bărbia înspre vrăful de hârtii.

- Acolo ce scrie?

Rawlins trecu cu degetul mare peste câteva hârtii.

- Scrie că ai deranjat ordinea publică.

- Când și unde, mai exact?

- Tocmai asta-i problema! i-o întoarce sec Rawlins. Tot timpul și peste tot.

Privi din nou prin hârtii.

- Mai scrie și că ai fost găsit în stare avansată de ebrietate.

- Vinovat. San Diego. Un lot prost de tequila. Am petrecut noaptea în celula de la secție, care era cu mult mai luxoasă decât camera de motel pe care se îndurase să o plătească clientul. Cel puțin acolo știam al cui e pișatul de pe jos.

- Reno, Nevada. Atac cu violență într-o cameră de hotel.

- N-ai citit cum trebuie. Eu am depus plângerea. Tipul m-a atacat pe mine.

- Tipul?

- Păi, tipa nu-mi spusese că e măritată.

Rawlins pufni și clătină din cap.

- Frate! Când ai căzut, ai căzut rău de tot, nu-i așa?

- Îmi place să depășesc barierele.

Ofițerul nu era amuzat.

- Cine a câștigat? Dumneata sau soțul?

- L-am amenințat că-l arunc de la etajul zece dacă nu dădea înapoi.

- Ai fi făcut-o?

- N-o să aflăm niciodată. A dat înapoi înainte să mă-ncerce.

Rawlins îl studie pe deasupra cunii în timp ce sorbi din nou din cafea, apoi spuse:

- Minți.

- Jur cu mâna pe Biblie că era etajul zece.

- Minți când spui că nu știi ce e-n cutia aia de la dr. O'Neal.

- Nu mint.

- Și că nu știi de ce a fost atacat Brady White.

- Habar nu am.

- Astea-s rahaturi, domnule Mallett.

Rye căscă larg.

Rawlins se mai uită peste niște hârtii.

- Ai petrecut mult timp zburând în America Centrală și de Sud.

- Am mii de ore la bord.

- Din vreun motiv anume?

- E un continent mare. Mult teren de acoperit. Multe locații izolate la care nu poți ajunge decât în zbor. Numai în Peru sunt...

- Ai transportat vreodată arme?

- Numai pentru armata Statelor Unite.

- Droguri?

- Da.

Își dădu seama că această mărturisire atât de nonșalantă îl bulversă pe Rawlins.

- O singură dată, explică Rye, ridicând degetul arătător. Fără să știu. Mi s-a spus că transport genți de firmă

pentru un magazin cu produse la preț redus, din Texas. Când am aterizat și-am început să descarc marfa, am descoperit că poșetele erau umplute cu heroină. Am fost furios. Am informat anonim atât Departamentul Antidrog, cât și Vama, dar nu înainte să-l fac pe tipul care mă trimisese să regrete ziua în care s-a născut.

- Vrei să-mi spui că nimeni n-a încercat vreodată să...

- N-am spus asta. Sunt abordat tot timpul. Șefi de carteluri, gangsteri mai mărunți, politicieni corupți. Mi-au oferit cu toții bani frumoși, pentru că știu că aș zbura oriunde. Dar gândul de a-mi petrece zilele într-o închisoare federală nu mă încântă, și, în orice caz, eu *nu sunt traficant de droguri*.

Se ridică și-și trase geaca pe el.

- N-ai analizat prea bine situația, Rawlins.

- Stai jos.

Rye rămase în picioare și continuă să vorbească.

- Sunt acolo sus, trec peste munți și peste cabluri de curent electric. Nu văd absolut nimic din cauza ceții, mă bazez pe instrumente și pe Brady White, care face tot ce poate ca să mă ajute să aterizez în siguranță. Acum ia zi, de ce mama dracului, după ce am plecat pe picioarele mele de la un accident care ar fi putut lejer să fie fatal, aș vrea să-i crăp țeasta omului?

Nu era cazul ca Rawlins să știe că exact asta fusese intenția lui inițială.

- Simplu, zise ajutorul de șerif. L-ai considerat pe el vinovat pentru că ai ratat pista.

- Nu-i adevărat.

- Au picat instrumentele? Zău așa, Mallett! Recunoaște. Ai dat-o rău de tot în bară și Brady era țapul tău ispășitor.

Își mușcă limba ca să nu spună nimic despre laser. Nu avea nici cea mai mică dovadă. Ar fi părut că se vaită, că încearcă să dea vina pe altceva, când, de fapt, accidentul se petrecuse din cauza nepriceperii lui. Rawlins și așa nu avea încredere în el. Probabil că ar fi pufnit în râs.

Și Rye nu avea nici o dovadă care să-i susțină eventuala afirmație cum că cei care îl atacaseră pe Brady fuseseră aceiași oameni care îi băgaseră laserul în ochi.

Dar, fiindcă era un polițist conștiincios, Rawlins ar fi investigat cazul, deși fără nici un chef, iar o investigație dura mult timp, iar Rye voia mult prea tare să plece de-acolo.

Fostul mare sportiv ne-avea decât să creadă ce voia.

Rye îi spuse adevărul:

- Nu l-am atacat eu pe Brady și nu știu cine-a făcut-o.

Își ridică geanta de jos.

- Dacă vrei să-mi accepți declarația asta și să ți-o semnez, bine. Printează-o și putem pleca amândoi de-aici. Cumperi lapte condensat în drum spre casă și-ți împaci și nevasta. Sau, dacă vrei să mă arestezi ca suspect de crimă, nu mai spun nimic din momentul ăsta și-ți aduc un avocat aici atât de repede, c-o să ți se-nvârtă capul. Chiar dacă mă închizi, grămada ta de rubedenii o să-și petreacă Ziua Recunoștinței fără tine, pentru că tu o să fii aici, completând formulare, regretând decizia pe care ai luat-o și făcând eforturi să eviți ca întreg departamentul să fie dat în judecată pentru că m-ai ținut după gratii când nu făcusem nimic.

Ultimul cuvânt încă mai vibra în aer când sună telefonul lui Rawlins. Îl ridică și răspunse spunându-și numele.

Ascultă, apoi întinse mâna după o hârtie.

- Cum se scrie? Când s-a întâmplat asta?

Timp de vreo două minute, continuă să-și noteze ceea ce-i spunea persoana de la telefon.

- Ai o adresă pentru el? Bine, du-te și vezi dacă-i acasă. Află unde era în jur de ora două azi noapte. Anunță-mă imediat ce știi ceva.

Închise, se uită la Rye, apoi apăsă o tastă rapidă.

- Wilson, eu sunt. Ai aflat ceva de la dr. O'Neal?

Probabil că răspunsul lui Wilson fusese negativ.

- Nici eu. În orice caz, nu mare lucru, zise Rawlins. Ascultă, tocmai a sunat Thatcher de la spital. Se pare că Brady White a avut o discuție aprinsă alaltăieri cu un tip din partea locului care-și ține avionul în hangarul lui. Îi datora lui Brady banii de combustibil și chiria din urmă. Când Brady i-a cerut să plătească, tipul l-a acuzat că cere prea mult și a refuzat. Brady i-a închis avionul până când își primește banii.

Tuși în spatele pumnului.

- S-a dus Thatcher să-l verifice.

Wilson puse câteva întrebări la care Rawlins răspunde monosilabic.

Mai multe comentarii usturătoare îi trecură lui Rye prin minte, dar se gândi că Rawlins era și așa suficient de nervos. În plus, se bucura să afle că Brady White își recăpătase cunoștința.

Așa că, atunci când Rawlins închise telefonul, spuse:

- Brady a scăpat cu bine?

Rawlins clătină din cap.

- E tot în stare de inconștiență. Omul nostru a aflat despre ceartă de la nevasta lui. E la spital, cu el. Are mulți prieteni lângă ea. Familia White e foarte iubită aici.

- M-am prins.

Îl întrista să afle că Brady nu-și revenise.

Rye așteptă câteva clipe, apoi întreabă:

- Ne putem întoarce la declarația aia, ca să pot să plec?

- Într-o clipă. Răspunde-mi la o întrebare: de ce i-ai spus polițistului să nu ia amprente?

Rye ridică din umeri.

- Nu știu. Dintr-un impuls. Părea că n-are nici un rost și ar fi stricat lucrurile.

- Ha!

Rawlins îl studie preț de câteva clipe.

- De ce sunteți tu și dr. O'Neal atât de secretoși cu privire la conținutul cutiei? Ce-i înăuntru?

- Ți-am spus de zeci de ori că nu știu. Va trebui să o întrebi pe ea.

- Bună idee!

Rawlins se ridică și îi făcu semn lui Rye înspre ușă.

4.42 A.M.

Sub presiunile lui Wilson, Brynn îi dădu numărul de telefon al colegului său, dr. Nathan Lambert.

Ea și Nate Lambert lucraseră împreună la mai multe cazuri în ultimii ani. Amândoi erau specialiști în domeniul lor, dar Nate avea cu zece ani mai multă experiență și avea grijă să n-o lase să uite acest lucru. Avea un agent care îi programa mereu conferințe și un redactor care aștepta să termine o carte. Numele lui era cunoscut și notorietatea lui ajunsese atât de mare, încât acum își putea selecta pacienții. Ceea ce și făcea. Mulți dintre aceștia erau persoane bogate și celebre, care se internau în spital folosind alte nume decât cele reale.

În mod paradoxal, Nate avea o predilecție de a le scăpa regulat în conversație numele reale.

Wilson îl sună. În ciuda orei nepotrivite, Nate răspunse imediat, ca și cum ar fi avut telefonul deja la ureche. Wilson se identifică, și primele cuvinte ale lui Nate fură:

- Oh, Doamne, Dumnezeu, nu! S-a întâmplat ceva cu dr. O'Neal?

- Sunt aici.

Vorbise suficient de tare ca Nate s-o poată auzi prin telefonul dat pe difuzor.

- Brynn, ești bine?

- Eu sunt bine. Dar situația nu-i bună deloc. A fost o noapte agitată și asta-i un termen blând.

- Ai reușit să te întâlnești cu avionul?

- Da.

- Slavă Domnului!

Brynn observă ușurarea uriașă din vocea lui și-l văzu în mintea ei trecându-și mâna peste capul strălucitor și neted ca marmura, pe care și-l rădea metodic, cu o minuțiozitate scrupuloasă.

Spuse:

- Când nu am aflat nimic de la tine, mi-am făcut griji și am luat legătura cu omul nostru din Columbus. Dash, parcă-i zice? M-a asigurat că avionul plecase.

- Probabil că ai vorbit cu el înainte să fie anunțat că s-a prăbușit.

- Avionul *s-a prăbușit*?

Wilson făcu un semn prin care îi acorda permisiunea să relateze evenimentele care avuseseră loc de când plecase din Atlanta. Nate reacționează la fiecare amănunt cu o tăcere șocată sau trăgând zgomotos aer în piept, dar ascultă fără s-o întrerupă.

Îi explică situația în mod concis, dar limpede. Când termină de povestit, încheie prin a-l asigura că avea în posesia ei cutia neagră, care era intactă.

- Mai e sigilată? Întrebă el.

- Are și lacătul pus.

- Minunat!

Apoi, după o pauză scurtă, întreabă cu o nepolitete caracteristică:

- Atunci, care-i problema?

Wilson i-o luă înainte.

- Problema, domnule doctor Lambert, este alăturarea celor două incidente. Investigăm atacul asupra domnului White și trebuie să stabilim dacă are vreo legătură cu conținutul cutiei.

- Cum ar putea avea?

- Întocmai!

Brynn îi adresează lui Wilson o privire ascutită.

- Nu am divulgat nimic ce ar putea compromite intimitatea pacientului nostru. Dar domnii polițiști par să găsească acest lucru extrem de suspect.

Ușa se deschise de perete și Rawlins intră în încăpere.

Spațiul limitat nu-i permitea lui Rye Mallett să intre complet în birou, așa că acesta rămase în pragul ușii.

În timpul scurtei lor interacțiuni directe de pe scări, observase că avea ochii verzi. Se opriră acum asupra ei.

Arăta tulburat și îngâmfat în același timp. Brynn presupunea că era nervos fiindcă fusese reținut și mulțumit că nu mai era suspectat de când se aflase despre altercația lui White cu un client. Când auzise discuția telefonică dintre Wilson și Rawlins, Brynn încercase la rândul ei un sentiment de superioritate.

Până când Wilson se încăpățănase să insiste în continuare să deschidă cutia.

- Îl avem pe domnul doctor Lambert la telefon, le spuse Wilson celor doi nou-veniți.

Pentru a-și lămurii colegul, Brynn spuse și ea:

- Nate, ni s-au alăturat ajutorul de șerif Rawlins și pilotul avionului, domnul Mallett.

- Domnule Mallett, spuse Nate, aveți profunda și sinceră mea recunoștință pentru că ați acceptat să zburați până aici în seara asta. Regret accidentul și pagubele suferite. Dar mă bucur nespun că nu ați fost rănit, sau și mai rău.

Rye îi mulțumi laconic.

Apoi dr. Lambert spuse:

- Domnilor, reținând-o pe Brynn ne faceți să pierdem un timp prețios, pe care pacientul nostru nu și-l poate permite.

- Am încercat să explic natura urgentă a situației, spuse ea, dar domnii ofițeri au alte priorități.

- Priorități! repetă Nate, pufnind disprețuitor.

Disprețuia pe oricine încerca să se pună în calea genialității lui.

- Să înțeleg că reținerea este cauzată de ceea ce se află în cutie?

- Exact așa.

- În cazul acesta, Brynn, atâta timp cât nu este divulgat numele pacientului și containerul nu rămâne deschis prea mult timp, fă-le pe plac și arată-le.

4.53

Cât timp stătuse în pragul ușii deschise, Rye o privea cu atenție pe Brynn, evaluându-i reacțiile la ceea ce se petrecea.

Observase fiecare răspuns, voluntar sau inconștient. Notase fiecare clipire a ochilor, fiecare tresărire a mușchilor, totul.

Așa că, în clipa în care dr. Lambert fu de acord să dezvăluie conținutul cutiei, lui Rye nu-i scăpă fracțiunea de secundă în care ochii ei se măriră. Nu-i scăpă nici întretărirea aproape imperceptibilă a respirației, nici dificultatea cu care înghiți nodul din gât.

Însă aceste reacții fizice trecură probabil neobservate de cei doi oameni ai legii, pentru că Brynn își reveni repede.

- Trebuie să rămână sigilat.

- Am înțeles, Brynn!

Doctorul i se adresa pe un ton tăios și superior, care îl făcea antipatic în ochii lui Rye, pentru simplul motiv că părea un dobitoc arogant.

- Dar se pare că nu avem cum să evităm situația. Ei au treaba lor de detectivi. Noi avem un pacient grav bolnav. Cu cât îi împacăm mai repede, cu atât mai repede putem încerca să-i salvăm viața.

Brynn trase adânc aer în piept, apoi îl eliberă încet.

- Bine. Dar nu știu combinația pentru cifru.

- Scoate-mă de pe difuzor.

Brynn îi aruncă o privire lui Wilson, care, la rândul lui, îi aruncă o privire lui Rawlins. Acesta înclină scurt din cap.

Spuse:

- Vreau să văd ce e înăuntru.

Wilson opri difuzorul și îi întinse telefonul lui Brynn, apoi împinse cutia pe birou, ca să ajungă lângă ea.

Brynn își puse telefonul la ureche.

- Sunt gata.

Era o combinație de cinci cifre. Când numerele fură aliniate conform instrucțiunilor primite de la colegul ei, Brynn trase și deschise inelul de metal.

Privi, pe rând, spre Wilson și spre Rawlins.

- Vă rog să vă mai gândiți. Expunerea la aer ar putea contamina...

Rawlins n-o lăsa să termine. Ridică el capacul.

Chiar și de unde era el, Rye putea vedea înăuntrul cutiei.

Interiorul era căptușit cu spumă poliuretanică neagră, chiar și capacul.

Patru cilindri bine sigilați ocupau spații corespunzătoare tăiate în spumă. Fiole de sânge. Toate cu etichetă.

- E deschisă, spuse Brynn în telefon.

Ascultă preț de câteva clipe, apoi dădu telefonul din nou pe difuzor și-l așeză pe birou.

- La cererea domnului doctor Lambert, le spuse ofițerilor. Vorbește, Nate.

- Eu și dr. O'Neal suntem specializați în afecțiuni hematologice maligne. Cancer la sânge. Avem un pacient cu o formă deosebit de rară. Pacientul a trecut prin multiple runde agresive de radiații și chimioterapie, dar fără nici un folos. Singura speranță de supraviețuire este un transplant de celule stem alogene sau de sânge din cordonul ombilical. Însă aici este problema. Potrivirea HLA. Antigen leucocitar uman. Acești markeri celulari...

Rye încetă să-l mai asculte și o privi pe Brynn. În timp ce colegul ei famfaron îi dădea înainte cu termeni si-mandicoși din dicționarul medical, ea stătea în picioare, cu brațele strânse la mijloc, cu buzele atât de strânse, încât i se albiseră.

- Aveți în fața dumneavoastră, domnilor, mostre de sânge recoltate de la patru *posibili* donatori, pe care i-am

găsit în urma unei căutări extrem de dificile, îndelungate și aproape disperate. Dar nu vom ști dacă vreuna reprezintă o potrivire acceptabilă pentru pacientul nostru până nu le testăm, iar eu și dr. O'Neal vrem să facem personal aceste teste. Nu că n-am avea încredere în laboratoarele pe care le folosim, dar pacientul nostru este o persoană publică extrem de cunoscută care insistă asupra confidențialității și, desigur, vrem să facem treaba cum trebuie.

După această remarcă amuzantă, se opri și respiră.

- Mostrele se deteriorează în timp și testele sunt complicate, pentru că nu există marjă de eroare. Între timp, pacientul rămâne fără timp. Trebuie găsit un donator și trebuie făcuți primii pași pentru pregătirea transplantului. Curând. Aceasta ar trebui să vă explice caracterul urgent al situației, precum și eforturile domnișoarei doctor O'Neal de a păstra integritatea mostrelor și de a proteja identitatea, demnitatea și intimitatea pacientului. Mai aveți întrebări?

Wilson își trecu mâna peste fața obosită, peste gură și bărbie, apoi spuse:

- Mulțumim, dr. Lambert.

Întinse mâna și închise capacul cutiei.

Lambert nu răspunse la mulțumire. Zise:

- Brynn, pentru a preveni contaminarea și compromiterea mostrelor - și să ne rugăm să nu se fi întâmplat asta -, te rog să resigilezi cutia și să o aduci aici cât mai repede cu putință. Având în vedere că nu mai poți folosi mașina, cum intenționezi să ajungi în Atlanta?

Brynn luă telefonul, închise difuzorul și spuse:

- Voi încerca numaidecât să găsesc un mijloc de transport.

Preț de câteva clipe îi susținu privirea lui Rye, apoi întoarse capul.

Imagina lui Rye fu brusc blocată de mutra acră a lui Rawlins.

- Hai înapoi în biroul meu. De îndată ce semnezi declarația, ești liber să pleci.

capitolul 8

5.10 A.M.

- Și sunt încă acolo. Nimeni nu a intrat și nimeni nu a ieșit de când polițiștii i-au băgat pe amândoi în clădire.

Delores Hunt ascultase din ce în ce mai nervoasă relatarea lui Goliad, care o sunase ca să o pună la curent cu starea situației.

- Cât timp a trecut de atunci?

- Ceva puțin peste-o oră.

Delores își aprinse o țigară și suflă fumul înspre ușile franțuzești deschise, ca nu cumva Richard să simtă mirosul - avea un talent deosebit de a simți mirosul de țigară, chiar și prin pereți. Nu putea să sufere s-o știe fumând. Și Delores nu fuma decât atunci când era extrem de agitată. Dacă ar fi prins-o acum pufăind frustrată în timp ce se învârtea dintr-o parte într-alta a sufrageriei, și-ar fi dat seama că ceva mersese îngrozitor de prost.

Ultima oară când intrase în dormitor să vadă ce-i cu el, acceptase cu greu să se schimbe în pijama și să se culce. Ultima serie de radiații îl lăsase slăbit și obosea ușor. Dar nici unul dintre ei nu comentase în nici un fel faptul că nu mai era în putere, ca altă dată.

Richard fusese certăreț și agitat, pentru că nu mai primise nici o veste de la Goliad și încă nu știau când s-o aștepte pe dr. O'Neal în Atlanta.

Nerăbdarea lui s-ar fi transformat în furie în toată regula dacă ar fi știut că apăruse încă o întârziere, a cărei cauză Delores nu i-ar fi putut-o explica, pentru că nici ea nu o cunoștea.

Îl calmase recunoscând că apăruseră vreo câteva probleme minore, dar dăduse vina pe vremea îngrozitoare și îl asigurase că ea, dr. Lambert și Goliad controlau situația.

Cât și-ar fi dorit să fie așa!

Viețile lor fuseseră date peste cap cu șase luni în urmă, când Richard fusese diagnosticat cu o formă de cancer de care nici unul dintre ei nu mai auzise până atunci.

Îl consultaseră pe dr. Nate Lambert, un specialist de renume, dar totodată un om pe care îl cunoșteau prin legăturile lor sociale.

Atitudinea lui de zeu autoproclamat era greu tolerabilă, dar avea avantajele ei. Datorită intervențiilor lui Nate, tratamentul lui Richard începuse numaidecât și fusese administrat pe ascuns, cu o discreție absolută. Nici măcar angajații lor cei mai de încredere nu știau că Richard era bolnav, Goliad fiind singura excepție în acest sens. Nimeni altcineva nu trebuia să știe. Cu siguranță informația trebuia ținută departe de presă.

Mii de oameni erau diagnosticați zilnic cu faze terminale de cancer. Și nu azeai despre ei la știrile de seară.

Despre senatorul Richard Hunt s-ar fi vorbit.

- O oră, spui?

- Da, doamnă. Cam pe-acolo, răspunse Goliad.

Neputând să stea locului din cauza agitației, Delores evaluă această nouă și neliniștitoare informație.

- Nu pot să înțeleg de ce au venit atât de mulți polițiști la aerodrom. Investigau prăbușirea avionului? De ce au fost dr. O'Neal și pilotul aduși la secție? Ce anume nu mi-ai spus?

După câteva secunde încărcate, Goliad zise:

- Timmy a exagerat o idee.

Delores luă bricheta și o aprinse de câteva ori, privind flacăra ca și cum ar fi fost hipnotizată.

- Explică, te rog, această afirmație.

- Se juca cu un laser.

- Poftim?

În stilul lui impasibil care-o făcea adesea să vrea să urle de nerăbdare, Goliad îi povesti ce se întâmplase.

- Când am ajuns la aerodrom...

- Da, da. Ai mai spus, era plin de polițiști. Dacă știi că dr. O'Neal și pilotul o să dea peste bărbat, de ce nu i-ai interceptat înainte să ajungă acolo, *după cum îmi amintesc că ți-am spus să faci*? Era ceață. Asta-i scuza ta!

- Ceața a fost cu siguranță un factor. A trebuit să găsec un loc în care să întorc. Nu puteau fi cu mult înaintea noastră.

- Dar erau. Și acum sunt interogați de poliție.

Începu din nou să se miște de colo-colo.

- Dacă bărbatul supraviețuiește, vă poate identifica?

- Nu. Ne-am dus prin spatele lui.

Voia să-l întrebe de ce nu-l omorâseră. Ar fi scutit-o de încă o grijă în plus.

Zise:

- Te-am trimis acolo cu o treabă simplă. Stai cu ochii pe dr. O'Neal și ai grijă să aducă blestemata aia de cutie la noi. Tot ce-ai reușit să faci până acum a fost să inviți poliția la petrecerea noastră.

Goliad era suficient de înțelept cât să n-o contrazică.

- Știi măcar unde e cutia acum?

- Unul dintre oamenii șerifului o ducea când au intrat în secție.

- Dumnezeuule!

Delores își mai aprinse o țigară.

- Sunteți acolo acum?

- De cealaltă parte a străzii, cu ochii pe ușa de la intrare.

- Doi bărbați în mașină cu ochii pe biroul șerifului? N-o să dea de gândit?

- Nu cred că există pericolul ăsta. Se pare că doar câțiva ofițeri sunt de serviciu. Străzile sunt pustii.

- Bine. Stai cu ochii lipiți de clădire. Nu pot s-o țină pe dr. O'Neal la nesfârșit. Ea n-a atacat pe nimeni.

- Nu cred c-o s-o bănuiască pe ea. S-ar putea totuși să-l suspecteze pe pilot. Dacă a crezut că tipul de la aerodrom i-a băgat laserul în ochi, ar fi avut motive să-l atace.

- Cu atât mai bine pentru noi. Dacă poliția îl crede pe el vinovat, o să-l rețină. Dacă-i dau drumul, va trebui să se ocupe de avionul prăbușit. Oricum ar fi, nu-i problema noastră. Dr. O'Neal, în schimb, este. Stai pe urmele ei, Goliad. Dacă ți se pare că - oh, sună Nate. Stai pe urmele ei, Goliad.

Fără să-i lase timp să răspundă, închise telefonul, apoi trase de câteva ori aer în piept înainte să răspundă noului apel.

- Nate! De ore întregi încerc să dau de tine. Unde naiba este dr. O'Neal? Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Richard e înnebunit.

- Calmează-te, Delores. Tocmai am vorbit cu Brynn, care mi-a explicat de ce a fost reținută. A întâmpinat niște dificultăți.

- Ce fel de dificultăți?

Se prefăcu că nu știe ce se întâmplase în Howardville. Nate Lambert era un medic senzațional. Nu era însă un confident în care să aibă încredere. Cercul lor intim se compunea doar din ea și Richard. Nu-i spusese lui Nate că Goliad fusese trimis ca să se asigure că dr. O'Neal se întoarce la timp.

Ascultă în timp ce bărbatul de la telefon îi descria naiv pericolele cu care se confruntase colega lui, începând cu prăbușirea avionului.

- Ne-ai spus că e o companie de încredere.

- Am spus că era cea mai de încredere companie pe care am putut-o găsi, dispusă să zboare seara trecută.

Când Nate termină de povestit, Delores spuse:

- Am avut un presentiment că o să se întâmple ceva rău dacă o lăsăm pe dr. O'Neal să plece singură. Cineva ar fi trebuit să se ducă cu ea. Ar fi fost chiar mai bine să nu se ducă ea deloc. Ar fi trebuit să te duci tu. Și-mi amintesc că ți-am și spus asta.

- S-a notat, zise Nate. Dar n-am vrut să-mi stric planurile pentru cină și să mă duc să bat câmpii la mama naibii. Nu o cunoști pe Brynn la fel de bine ca mine. E foarte capabilă, cu picioarele pe pământ. S-a comportat

exemplar într-o situație deosebit de neplăcută. Era remarcabil de calmă când am vorbit cu ea. Firește, nu voia să deschidă cutia, dar...

- Ce?

De data asta, uluirea lui Delores era autentică. A deschis cutia?

- Înțelege că nu aveam de ales. Detectivii ăia de la țară n-au vrut să priceapă de vorbă bună. A trebuit să facem ce ne cereau, ca Brynn să apuce să plece de acolo la timp.

- Dar...

- E-n regulă, Delores. Am dat instrucțiuni specifice și totul a fost împachetat în conformitate cu indicațiile mele.

- Numele lui Richard?

- Brynn a păstrat secretul.

- Slavă Domnului!

- Trebuie să semneze o declarație în legătură cu accidentul aerian. După ce termină, nefericitul incident va putea fi uitat.

- Ești sigur că o s-o lase să plece?

- Foarte sigur. Fiascoul a fost evitat, zise el, cu o bună dispoziție enervantă. Suntem din nou în mișcare.

- Și cât timp ne-a costat toată povestea asta?

- Doar câteva ore. Nu-ți mai face griji.

- Ușor de zis.

- Cum e Richard?

- Doarme acum, dar, imediat ce se trezește, o să vrea să știe de ce dr. O'Neal nu s-a întors până acum și când să vină.

- Brynn face aranjamente să revină cât mai repede cu putință. Depinde de tine cât vrei să-i spui lui Richard.

- Nu mă lăsa în suspans, Nate. Ține-mă la curent.

După ce închise convorbirea, Delores îi trimise un mesaj scris lui Goliad că poliția terminase treaba cu dr. O'Neal. „Când o să plece, rămâi pe urmele ei.”

Goliad îi răspunse cu un semn că totul era în regulă.

„Fiascoul a fost evitat.“

Într-adevăr. Oricât de meticulos planificai ceva, tot depindeai de alții. Superficialitatea și eșecurile celorlalți o scoteau pe Delores din minți.

Trase lung din țigară și suflă fumul înspre ușile franțuzești. Apoi, simțind mișcare în cameră, se întoarce.

Richard stătea în pragul dormitorului. Doar cu pantalonii de pijama pe el, înfățișarea lui era în discordanță cu atitudinea combativă. Nu mai părea slab și bolnav acum. Vocea nu-și pierduse tonul vibrant.

- Nu mă mai proteja, Delores. Nu sunt copil și nu sunt neajutorat. Încă. Vreau să știu - acum: Ce s-a întâmplat?

capitolul 9

6.37 A.M.

- Faceți parte din familie?

- Nu.

- Îmi pare rău, domnule. Nu pot oferi informații despre pacient decât membrilor de familie.

Rye privi în altă direcție preț de o clipă sau două, apoi se întoarce la femeia de la biroul de recepție al camerei de urgențe. Ca să poată vorbi cu el, dăduse într-o parte un panou de sticlă, însă regulile spitalului erau o barieră mai substanțială.

Hotărî să apeleze la latura ei umană.

- Îl cunoașteți personal pe Brady White?

- Îl cunosc dintotdeauna. Am fost în aceeași clasă pe tot timpul școlii. Marlene era cu un an în urmă.

Rye presupuse că Marlene era doamna White.

- Nu cer detalii. Vreau doar să știu dacă o să se facă bine.

Pe chipul ei apărură o expresie tristă, însă tot nu cedă.

- Aceasta este politica spitalului, domnule. Nu pot da...

Tresări în clipa în care Rye își puse mâinile pe tejghea și se aplecă înspre ea.

- Dacă n-aș fi fost eu, n-ar fi fost aseară la aerodrom. Trebuie să știu dacă o să-și revină.

Femeia își aranjă ochelarii la ochi și-l cântări cu privirea, observând în mod special geaca și geanta de pilot.

- Tu ești ăla care-a picat cu avionul?

- Da, eu sunt ăla, zise Rye, încercând să nu sune prea crispat. Eu am plecat pe picioarele mele din calvarul meu. Brady nu. Nu poți să-mi spui nici măcar dacă și-a revenit?

Femeia ezită, privi peste umăr ca și cum s-ar fi temut să nu o prindă cineva cu autoritate încălcând regulile, apoi îi făcu cu ochiul și șopti:

- Nu pleca. Stai să verific.

Închise panoul de sticlă și dispăru pe o ușă din spațele biroului.

Rye era singur în sala de așteptare. Lumina puternică de neon o făcea să pară rece și neospitalieră. Se duse în dreptul unei ferestre care dădea spre est. Deși se luminase și Ziua Recunoștinței începuse, nu putea fi admirat nici un răsărit purpuriu. Densitatea ceții acoperea cerul.

La ora asta era încă întuneric beznă în Austin. Prea devreme ca să sune.

Ceea ce, de fapt, însemna că era momentul ideal. Era puțin probabil să răspundă cineva, nu trebuia să vorbească, dar telefonul avea să fie înregistrat. Putea susține cu mâna pe inimă că încercase.

Tastă numărul. Începu să sune. Închise la al treilea apel. Gata.

Apoi însă își dădu seama că numărul mobilului de rezervă n-ar fi fost recunoscut. Apelul nu contase. Tot rămânea cu groaza asta pe cap.

Dash probabil că era treaz. Dash era întotdeauna treaz. Rye sună. Dash răspunse cu mârâitul lui obișnuit și, când Rye îi spuse cine era, zise:

- Ei, era și timpul. Am fost...

- Mi s-a spart telefonul și, înainte să sari pe mine, lasă-mă să-ți spun câteva amănunte pe care ajutorul de șerif care te-a sunat aseară nu le știa.

Pentru prima oară în viața lui, Dash își ținu gura cât timp vorbi Rye. Acesta termină prin a-i spune lui Dash cât de rău îi părea pentru Cessna.

- Am făcut tot ce-am putut. N-a fost suficient.

- La dracu', Rye! Avionul e asigurat. O să-mi iau banii și-o să vând părțile neavariate și-o să ies chiar în profit. Face mai mult așa decât atunci când era intact. Dar, dacă ai fi murit tu...

- Nu te-ai mai fi ales cu nimic. Eu n-am asigurare. Viața mea nu face un sfânt.

- Nu glumi.

- Nu glumeam.

După câteva clipe de tăcere încordată, Dash întreabă:

- Ești sigur de treaba cu laserul?

Rye simți cum îl străbate un val de furie.

- Nu mă insulta, Dash.

- Ți-am pus doar o întrebare simplă. Nu o interpreta altfel decât e cazul.

Rye știa că era mult mai mult în spatele întrebării simple a lui Dash, dar o lăsă baltă.

- Raza m-a lovit fix în ochi.

- Este tot ce voiam să aud. Aș vrea să-l castrez pe nenorocit.

- Stai la rând.

- Polițiștii au un suspect până acum?

Asta avea să fie partea delicată.

- Nu le-am spus despre laser. I-am lăsat să creadă c-am dat-o eu în bară.

Rye își imagina că Dash era prea uluit ca să vorbească.

Continuă, înainte să-și revină.

- Nu ar fi folosit la nimic să le spun, Dash. Nu ar fi fost decât cuvântul meu și parcă-i și văd cum ar fi dat ochii peste cap. Dacă spuneam de laser, ar fi părut o poveste cusută cu ață albă cu care să mă acopăr pentru că am ratat pista.

- Și asta e mai rău decât să creadă că a fost greșeala ta?

- Da data asta, da.

- Vrei să-mi spui de ce?

- E complicat.

Dash pufni.

- Asta știu și eu.

- Are legătură cu clientul.

- Dr. Lambert? Sau cu cel care a venit să te întâlnească?

- Cu amândoi, cred. E ceva în neregulă cu toată povestea asta. Tipa protejează cutia aia de parc-ar fi Sfântul Graal.

- Tipa?

- Dr. O'Neal.

- Dr. O'Neal despre care m-ai vorbit e o tipă?

- Ce? Ai vreo problemă cu femeile doctor?

- Ba chiar le prefer. Dar îți spun eu cu ce am o problemă. Am o problemă atunci când un pilot e sabotat și, pe toți dracii, aproape ucis în avionul meu, așteaptă ore bune până să mă sune și să-mi dea detaliile, apoi, când în sfârșit mă sună, mă ia pe ocolite și mă ametește cu tot felul de bazaconii închipuindu-și - în mod greșit - că o să fiu mulțumit cu asta.

- Îți înțeleg frustrarea. Crede-mă, ți-o împărtășesc. Nici eu nu știu ce se petrece. Aș vrea să rămân aici până aflu cine ținea laserul ăla în mână, după care să-i tai bijuteriile familiei cu un fierăstrău bont. Însă cel mai bun lucru pentru mine, și pentru tine la fel, este să nu menționăm nimic în raportul despre accident. Să spunem că ar fi putut fi un laser, nu că a fost cu siguranță. Vreau să plec de aici cât mai repede cu putință și să uit toată povestea asta.

Dash se gândi preț de câteva clipe. Apoi:

- Ai văzut ce era în cutie?

- Da.

- Pentru că nu vreau ca Dash-It-All să fie implicată în ceva ilegal.

- Te-nțeleg. Nici eu nu vreau să fiu implicat în nimic. Am fost achitat de orice bănuială. Mi s-a dat voie să plec.

Fără să încerce să pară disperat, spuse:

- Trimite-mă undeva, Dash.

- Unde ești acum?

- În camera de urgențe. Am venit să văd ce-i cu tipul care-a fost atacat.

- Nu așa se poartă cineva care vrea să dea uitării toată povestea.

- Îi datorez măcar atât. Dumnezeuule!

- Bine, bine. Atunci, ești gata s-o întinzi?

- Imediat ce văd ce-i cu avionul și vorbesc cu băieții de biroul FAA din Atlanta. Mă îndoiesc că vreun agent o să se deplaseze până aici mai devreme de luni. Probabil că n-o să vină deloc. Verifică-ți e-mailul. O să-ți trimit poze. Poți să le trimiți apoi la compania de asigurări.

- Uită ce-am spus mai devreme. Mi se rupe sufletul să mă gândesc că avionul ăla o să fie dezmembrat. A fost un avion tare bun.

- Și mie mi se rupe sufletul pentru tine. Poate că merită salvat.

- O să vedem.

- Ai vreo cursă pentru mine?

Dash suflă aerul cu zgomot.

- Rye, de ce n-o iei mai ușor? Ai fost la un pas de moarte aseară.

- Un motiv în plus să mă întorc în aer.

- Încerc să-ți fac o favoare.

- Fă-mi o favoare. Trimite-mă să zbor.

Dash mormăi ceva ce Rye nu înțelese, apoi spuse:

- Bine. Prima chestie care apare e a ta. Dar e Ziua Recunoștinței și tu ești blocat în orașelul ăla. Cum o să pleci?

- Găsesc eu pe cineva să mă ducă.

- Unde? Eu, personal, aș prefera să te am în Atlanta.

- Și eu aș prefera să ajung acolo.

- Spune-mi când reușești. Până atunci, mai dormi și tu.

- Bine.

- Vorbesc serios.

- Am spus bine. Din Atlanta, poți să mă trimiți oriunde. Nu contează.

- După cum mi-ai spus deja de o mie de ori.

- Și mulțumesc că ai fost de treabă în legătură cu avionul.

- Asta-s eu, băiat de treabă.

Cu aceste cuvinte, închise. Rye își strecură telefonul în buzunarul gecii. Își studie apoi imaginea reflectată în oglinda geamului.

Era o priveliște de pomină. Arăta ca un rahat călcat în picioare. Avea ochii injectați din cauza lipsei de somn. Nu se mai bărbierise de două zile și părul părea să-i fi fost aranjat cu o mașină de suflat frunzele. Nu era de mirare că doamna de la recepție se uitase chiorăș la el.

Nu era de mirare că la fel îl privise și Brynn O'Neal.

Când o văzuse ultima oară, vorbea la telefon cu colegul ei.

Rawlins îl condusesese pe Rye înapoi în biroul lui și îl instalase acolo. Procedura tipică în cadrul armatei și poliției.

Îi luase mai bine de-o oră să scrie și să semneze declarația. După ce Rawlins îi spusese că poate pleca, plecase înainte ca ofițerul să se răzgândească.

N-o mai văzuse pe Brynn nicăieri.

La parter, o văzuse pe Myra așezată la un birou într-o încăpere altfel goală. Se oprise ca s-o întrebe cum ajunge la spital și ea îi spusese.

- Cât e de departe?

- Un kilometru și jumătate, doi. Dacă vrei, pot să te duc cu mașina.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar o iau pe jos.

Leși pe ușa pentru angajați prin care fusese escortat înăuntru, punând capăt în mod oficial scurtei dar deosebit de agitatei interacțiuni cu dr. Brynn O'Neal.

„De-abia aștept să nu te mai văd niciodată.”

Până acum, probabil că era deja în drum spre Atlanta, înapoi la dr. Lambert, la pacientul ei cu boală terminală, la meseria ei, la viața ei despre care el nu voise să știe nimic. O văzuse pentru ultima oară. Legătura încetase.

Fără alte implicații. Fără să-și ia măcar la revedere.

Cu atât mai bine, își spuse.

- Domnule?

Femeia de la recepție se întorsese și zâmbea. Dădu să se îndrepte spre ea, dar îi făcu semn spre lift.

- Mergeți la etajul doi. O să se uite Marlene după dumneavoastră.

În momentul acela, ar fi vrut să se răsucească pe călcâie și s-o ia la fugă. Tot ce voise fusese o informație succintă, dată de un străin. Pentru Dumnezeu, nu ceruse o întâlnire față în față cu nevasta lui Brady. Dar nici măcar el nu era atât de mitocan cât să plece acum.

Luă liftul și urcă la etajul doi, unde o recunoscuseră numai de câțiva pași pe femeia din fotografia de vacanță de pe biroul lui Brady White.

Avea o figură blândă, maternă, și un zâmbet frumos.

Îi luă mâna dreaptă și o strânse între ale ei.

- Știu cine ești, dar, iartă-mă, nu-ți știu numele.

- Rye Mallett.

- Domnule Mallett...

- Rye.

- Eu sunt Marlene. Înseamnă foarte mult pentru mine că ai venit să te interesezi de soarta lui Brady. Mulțumesc.

- Nu-mi mulțumi. Dacă n-aș fi fost eu, Brady n-ar mai fi fost aseară la birou. Cum e?

- Medicii sunt rezervați cu privire la starea lui. Craniul nu a fost fracturat. Nu au apărut cheaguri de sânge la tomografie. Are o contuzie, dar aș fi fericită numai cu atât.

Îi adresă un zâmbet larg.

- Ai venit la fix. Nu ne lasă decât două minute cu el.

Îi lăsă mâna și începu să străbată repede coridorul. Cu pasul lui lung, Rye o ajunse repede din urmă.

- Și-a revenit?

- Abia acum câteva minute.

- Atunci, e bine?

- E amețit și dezorientat, dar și-ar dori să te vadă.

Rye simți că-l cuprinde panica la gândul unei întâlniri personale.

- Tu ar trebui să folosești cele două minute.

Îi zămbi în timp ce se apropiau de una din cele doar trei camere de terapie intensivă.

- Nu mi-ar ierta-o niciodată. Dar încă nu știe că te-ai prăbușit. Aș aprecia dacă nu i-ai spune.

- Nu. Sigur că nu. A spus cine l-a atacat?

- Nici măcar nu-și amintește. Ultimul lucru de care-și aduce aminte e că vorbea cu tine și că ți-a auzit motorul. Doctorul a spus că pare să fi fost lovit din spate. Ajutorul de șerif Thatcher e de aceeași părere.

Prin peretele de sticlă, Rye îl putea vedea pe Brady în pat. Era conectat la o mulțime de monitoare care păreau mai complicate și mai sofisticate decât aparatura lui de zbor. Brynn ar fi știut pentru ce erau.

Rămase în prag, ezitând. Marlene intră înaintea lui, apoi se aplecă peste soțul ei și îi spuse ceva. Rye îi văzu picioarele mișcându-se sub cearșaf.

Marlene se întoarse și îi făcu semn să intre.

Rye se duse lângă pat. Pe Brady White nu l-ar fi putut recunoaște din fotografie, dar era de înțeles. Avea capul bandajat.

Ochii-i erau deschiși, dar părea să-i fie greu să se concentreze. Cu toate astea, îi adresă lui Rye un zâmbet slab și îi căută mâna.

Rye îi luă mâna și i-o strânse, bucuros să-i simtă căldura.

În mintea lui se învârtteau ca într-un cerc cuvintele: „Slavă Domnului că n-ai murit! Slavă Domnului că n-ai murit!” Nu ar fi suportat asta.

- Mulțumesc că ai venit pentru mine aseară, zise el. Îmi pare nespus de rău de ce s-a întâmplat. Vreau să știi cât de mult regret.

Brady încercă să clatine de cap, însă efortul îl făcu să se strâmbe de durere. Cu vocea sugrumată, zise:

- Ai reușit să aterizezi?

Rye ridică mâinile în laterale ca să arate că era nevătămat.

- De câte ori numărul de aterizări este egal cu cel al decolărilor...

Zămbi, și Brady îi răspunse la rândul lui cu un zămbet. Ridică apoi două degete, ca un V.

- Două beri.

- Să nu crezi c-am uitat. O să le bem împreună și-o să vorbim despre avioane.

Brady dădu din cap. Clipi din ochi, apoi îi închise de tot.

- Doamnă White.

Intrase o asistentă, era semnalul că trebuia să plece.

Marlene își sărută bărbatul pe frunte și i se alătură lui Rye, pe hol. Se îndreptară împreună spre lift și femeia îi spuse că o să coboare cu el.

În timp ce așteptau liftul, Rye o întrebă dacă bărbatul care închiriasse spațiul din hangarul lui Brady fusese cel care îl atacase.

- Dacă da, trebuie să fi fost o ceartă, nu glumă.

- Tot ce știu despre el este cum îl cheamă, și asta de la Brady. Când mi-a povestit despre ceartă, mi-a spus că a fost „încinsă”, dar e posibil să fi folosit un termen mai blând, ca să nu mă îngrijoreze. Când ajutorul de șerif Thatcher m-a întrebat dacă Brady avea dușmani, nu m-am putut gândi la nimeni altcineva cu care să fi avut vreo divergență.

Rye știa prea puține despre Brady White, dar părea genul de om care își făcea mai degrabă prieteni decât dușmani. Chiar dacă disputa asta din cauza banilor de chirie îi câștigase un dușman violent, de unde ar fi știut tipul că Brady o să fie acolo aseară, când toate

aeroporturile erau închise? Și, să mai aibă și un laser la el. Și un chiriș furios nu lăsa două rânduri de urme.

Mult mai probabil era ca persoana care îl atacase pe Brady să fi știut că era la serviciu la aerodrom, ceea ce însemna că trebuia să fi știut că Rye era programat să aterizeze acolo.

- Marlene, în afară de tine, Brady a mai spus cuiva că vin? A mai dat cuiva datele mele de zbor?

- Din câte știu eu, nu. De ce?

- Încerc să reduc cercul de suspecti.

- Dar asta nu e responsabilitatea ta.

- Mă simt responsabil.

Îl băt看 pe braț.

- Atacul asupra lui Brady nu a avut nici o legătură cu tine.

Poate că nu în mod direct. Dar avusese oare legătură cu Brynn O'Neal?

Sosi liftul. Când urcară, Rye schimbă subiectul.

- Înțeleg că Brady e un împătimit al aviației.

- Nici nu-ți imaginezi.

- Zboară?

Expresia ei deveni tristă.

- Nu.

Ușa liftului se deschise. Ieșiră, și Rye își simți inima saltându-i în piept în clipa în care o văzu pe Brynn coborând dintr-o mașină de poliție parcată în poarta pentru vehicule. Wilson era la volan. Brynn se aplecă și îi spuse ceva, apoi închise portiera și polițistul plecă.

Intră în holul spitalului pe ușa automată. Avea sub braț blestemata de cutie.

De îndată ce-i zări pe Rye și pe Marlene White, pe care probabil că o recunoscuse din fotografia de pe birou, se îndreptă spre ei.

Înclină capul spre el apoi își îndreptă atenția spre soția lui Brady și se prezentă.

Doamna White îi strânse mâna lui Brynn așa cum i-o strânsese pe a lui Rye.

- Dr. O'Neal, vă mulțumesc din suflet că ați avut grijă de Brady aseară.

- Te rog, spune-mi Brynn. Și cu plăcere. Îmi doresc doar să fi putut face mai mult. Care e starea lui?

Marlene repetă ce-i spusese lui Rye.

- Și-a recăpătat cunoștința cu puțin timp în urmă. La timp ca să-l poată vedea pe Rye.

Brynn întoarse privirea spre el.

- Ați stat de vorbă?

- Am schimbat câteva cuvinte. Nu sunt sigur dacă o să-și mai amintească ceva.

- Oh, sigur o să-și amintească, spuse Marlene, râzând. N-o să uite că i-ai promis c-o să vorbești despre avioane.

- Mă miră că nu are permis de pilot, zise Rye.

- Ar fi avut, dacă ar fi putut. Tot ce și-a dorit în viața a fost să zboare. Dar are murmur cardiac, cauzat de un defect la o valvă mitrală. Au descoperit-o când era adolescent, dar probabil că așa s-a născut. Simptomele sunt ușoare și pot fi controlate cu medicamente. Nu-l împiedică să facă aproape orice-și dorește.

- Mai puțin să zboare, zise Rye.

- Mai puțin să zboare, repetă ea, cu tristețe.

Rye întrebă:

- Nu-l deranjează să se ocupe de aerodrom, să-i vadă pe alții făcând ce i-ar plăcea lui să facă?

- Nu, ba chiar dimpotrivă. Este înnebunit după avioane și se bucură să fie prieten cu piloții.

Se uită la Rye.

- Când a auzit că sfidezi vremea și vii aici noaptea trecută, era entuziasmat ca un copil. Când a plecat de acasă, a spus: „De-abia aștept să-l cunosc pe băiatul ăsta!” Acum te-a cunoscut. Nici nu-ți închipui cât înseamnă pentru el vizita ta de azi.

- Când o să-și revină, o să mă-ntorc și-o să-l iau la un zbor.

Lacrimile umplură ochii lui Marlene. Își puse o mână pe inimă.

- I-ar plăcea tare mult.

Rye își dădea seama că oferta lui spontană o surprinsese pe Brynn. La dracu', până și pe el îl surprinsese. Își dădea seama că-i scrutează expresia, dar nu se uită la ea. În schimb, se aplecă și-și luă geanta de pe jos.

- Acum, că se face lumină, trebuie să mă duc să văd ce-i cu avionul.

- Cum ajungi acolo? Întrebă Marlene. Nu ai mașină, nu-i așa?

- Găsesc eu ceva.

- Ia-o pe a mea.

Rye scutură cu putere din cap.

- Nu pot face asta.

- Ba sigură că poți.

Căută un motiv să refuze.

- Nu te-a adus un ofițer până aici aseară?

- S-a oferit. Am refuzat.

- Pentru că ai crezut că o să ai nevoie de mașină.

- Așa am crezut. Dar nu am. Am prieteni și rude care se-nghesuie care mai de care să mă ajute. Dacă va trebui să plec înainte să te întorci, am de unde să aleg. Mă duc după cheie.

- Doamnă White - Marlene, nu pot să-ți iau mașina.

- Te rog. Brady ți-ar împrumuta camioneta lui dacă ar putea.

Îl privea cu o expresie atât de rugătoare, încât Rye își dădea seama că era important pentru ea să accepte. Înclină din cap și mârâi că era de acord.

- Mulțumesc. N-o țin mult.

- Ține-o cât ai nevoie. Mă duc să aduc cheia.

Se întoarse spre Brynn.

- O să mai fii aici când mă întorc?

- Mă tem că nu.

Făcu un gest spre intrare. Wilson tocmai oprea în fața ușii.

- Mi s-a întors mașina. Mă bucur totuși că te-am prins. Nu voiam să plec din oraș fără să mă interesez de starea soțului tău. Te rog să-i transmiți că-i urez însănătoșire

grabnică. Dar să nu se grăbească, adăugă ea, cu prefăcută severitate.

- O să-i spun.

Brynn caută în buzunarul hainei.

- Asta e numărul meu de mobil. Aș aprecia dacă m-ai ține la curent cu starea lui.

Marlene luă bucata de hârtie de la Brynn, apoi îi strânse iar mâinile, ca mai devreme.

- Îți mulțumesc din nou pentru ce-ai făcut pentru Brady aseară.

- A fost foarte puțin. Regret că nu voi avea plăcerea să-l cunosc când își va recăpăta cunoștința.

- Poate te întorci și tu împreună cu Rye.

Rye și Brynn își aruncară în fugă o privire, însă nici unul din ei nu spusese nimic.

Simțind situația tensionată pe care o crease fără să vrea, Marlene o îmbrățișă repede pe Brynn în semn de rămas-bun, apoi îi spusese lui Rye că se va întoarce repede cu cheia de la mașină. Ușa liftului se deschise de îndată ce apăsă butonul.

Apoi Rye și Brynn rămaseră singuri în holul cel mare. Până și femeia de la recepție își abandonase postul.

Brynn ridică ochii spre el, însă nu-l privi direct, ci mai degrabă se uită undeva în direcția bărbiei lui. Spuse:

- Presupun că aici ne luăm la revedere.

- Presupun.

Privi înspre mașina de poliție.

- Wilson te duce în Atlanta?

- Nu. Reprezentanța Ford din oraș închiriază mașini. Firește, e închis astăzi, dar, dată fiind situația, Wilson crede că e posibil ca proprietarul să deschidă atât cât să-mi dea o mașină. Dar n-am vrut să-l sunt chiar atât de dimineată. Aștept să se facă ora nouă.

Rye dădu din cap în timp ce asculta, însă nu făcu nici un comentariu.

După o scurtă pauză, Brynn întreabă:

- Te duci la locul unde s-a prăbușit avionul?

- Da.

Privi din nou spre intrare. Teava de eșapament din mașina lui Wilson adăuga fantome în ceață.

- Poate c-o să se limpezească până la urmă ceața asta și o să pot face niște poze cu telefonul.

- N-o să fie prea frumoase.

- Mă tem că nu.

- Îmi pare sincer rău de avion.

- Și mie.

Își rearanjă pe umăr cureaua genții de zbor și făcu eforturi uriașe să nu observe șuvița de păr care îi scăpase de după ureche și se curba acum pe obrazul ei, ca un semn de întrebare din satin negru.

- Hai, nu-l mai lăsa să aștepte pe apărătorul legii.

Brynn privi afară și zâmbi.

- Cred că-i cam nervos că trebuie să se țină după mine.

Rye se uită la ceas.

- Mai sunt mai puțin de două ore până la nouă.

- S-a oferit să mă ducă să iau micul dejun cât așteptăm. Poate că o masă caldă o să-i îmbunătățească starea de spirit.

Întorcându-se la Rye, spuse:

- Ei bine... și îi întinse mâna dreaptă.

Rye o privi, ezită, apoi i-o luă.

- Sper că pacientul tău bolnav de cancer o să se facă bine.

Apoi ochii ei priviră fix într-ai lui.

- Mulțumesc. Foarte mult. Și eu sper la fel.

Simțea un înțeles ascuns în cuvintele ei, dar nu avea puterea să privească în ochii ei de culoarea ploii și să-l caute, așa că-i strânse scurt mâna, apoi îi dădu drumul ca și cum l-ar fi usturat palma.

Brynn făcu vreo câțiva pași cu spatele, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă. Totuși, nu se depărta-se decât vreo câțiva metri, când se opri și se întoarse spre el.

- Am o întrebare care mă tot frământă.

Rye ridică din umeri.

- Ai spus: „Au făcut ce-au venit să facă“.

De data asta, Rye ridică din umeri în semn de nedumerire. Fiindcă era complet prefăcută, adăugă o îngruntare ca să transmită mai bine mesajul.

- Când l-am găsit pe Brady, ai spus: „Au făcut ce-au venit să facă“. Te refereai la atacatori, corect?

- Nu-mi amintesc să fi spus asta, minți el. Dar, da, mă refeream la cei care-au făcut asta.

- Ai folosit pluralul pentru că erau două rânduri de urme.

- Da.

- Deci, dacă individul ăsta cu care s-a certat Brady e vinovatul, înseamnă că a adus cu el un complice.

- Așa se parte.

- L-ai spus asta ajutorului de șerif Rawlins?

- Am uitat. Și, în orice caz, el e detectivul. Ar fi trebuit să se gândească singur.

- Hm...

Brynn dădu aprobator din cap.

- Când ai spus asta, părea că ai avea o bănuială în legătură cu cine ar fi putut fi atacatorii.

- Nu aveam. Nici acum nu am.

Era adevărat.

- Sau că aveai măcar o bănuială în ceea ce privea motivul.

- Habar n-am.

Și asta era adevărat.

Privirea ei neîncrezătoare rămase fixată asupra lui. Pierzându-și răbdarea, Rye spuse:

- Nu-mi amintesc să fi spus asta și nu-mi amintesc la ce mă gândeam. Ziceam și eu ce-mi trecea prin cap. Trăncăneam aiurea.

Brynn râse sceptic.

- Ai anumite trăsături de caracter ce devin numai-decât evidente pentru oricine te întâlnește. Trăncănitul nu e una din ele.

Continuă să-l privească ca și cum ar fi vrut să-l facă să spună mai mult.

Când Rye nu spuse nimic, se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre ușile automate. Se închiseră în urma ei.

Rye simți un gol în stomac.

Îi era foame, asta era.

Sosi liftul. Marlene White ieși, ținând în mână o telecomandă.

- E în parcare de dincolo de stradă, îi spuse. Al doilea rând. O Honda albastră. Dacă apeși butonul asta...

Se opri când văzu că Rye nu era atent la telecomandă, ci la Brynn. Aceasta urcă în mașina de poliție, lângă Wilson.

Când se îndepărtară, Marlene spuse:

- Ce tânără drăguță!

- Da.

Farurile dispărură în ceață. Rye se întoarse la Marlene.

- Adică, n-o cunosc. Dar pare în regulă.

- E o minune cât de bine a ajuns, având în vedere povestea cu taică-său.

- Am auzit vorbindu-se de el. Wes?

- Un adevărat personaj.

- E cunoscut de toată lumea în departamentul șerifului. E polițist?

Marlene White îl privi uluită.

- Polițist? Dumnezeuule, nu! E pușcăriaș.

capitolul 10

7.29 A.M.

Brynn și ajutorul de șerif Wilson se numărau printre puținii clienți ai singurei cafenele din oraș deschise în acea dimineață. Un afiș temporar lipit pe ușă îi atenționa pe cei interesați că restaurantul servea micul dejun de la șapte până la zece și jumătate, apoi localul se închidea pentru Ziua Recunoștinței.

Un tânăr stătea prăvălit pe bancheta unuia dintre separeuri, părând să se lupte cu mahnureala. Brynn

îi atribui bărbatului care stătea singur la bar mașina de afară, parcată pe marginea șoselei. Auzi un bărbat dintr-un alt separeu întrebând chelnerița în ce consta meniul special de Ziua Recunoștinței. Fata îi răspunse că la meniul cu sendviș de porc era adăugată o felie de plăcintă cu mere. Atât bărbatul, cât și tovarășul acestuia cerură cele două meniuri speciale.

Cu excepția chelneriței, Brynn era singura femeie din local, fapt care în sine o scotea în evidență, ca să nu mai vorbim că era însoțită de un ofițer în uniformă. Era conștientă de privirile speculative îndreptate spre ea și Wilson. Până și tânărul mahmur se ridică suficient cât să se uite la ei.

Brynn ciuguli din clătite și îl privi pe Wilson devorând trei ouă ochiuri și un sfert de kilogram de șuncă afumată.

Întreaga masă dură douăsprezece minute.

Când ajutorul de șerif împinse farfuria la o parte, Brynn spuse:

- Nu trebuie să aștepti cu mine. Nu vreau să te rețin de la planurile pe care ți le-ai făcut pentru astăzi.

- Copiii sunt la fosta nevastă. Sau dus toți la maică-sa. Sincer, sunt chiar ușurat că nu sunt obligat să particip.

Brynn îi zâmbi, pentru că asta avea senzația că aștepta omul de la ea.

Însă Wilson coborî totuși privirea spre ceas și adăugă:

- Poate că n-ar strica să-l suni înainte de ora nouă. E băiat de treabă și sunt sigur că o să vrea să te ajute. Dar pun pariu că ar prefera să termine toată treaba înainte să înceapă meciurile.

Brynn bănuia că Wilson era cel care ar fi preferat să termine treaba înainte de primul fluier al arbitrilor.

- Și eu aș vrea să plec cât mai repede cu putință.

- Ai mai spus. Și dr. Lambert a accentuat cât de vital este timpul când vine vorba de mostrele de sânge.

Se lăsă pe spate și privi sub masă, unde Brynn așezase cutia în clipa în care se așezaseră în separeu.

- Crezi că una o să se potrivească suficient de bine cât să găsești un donator?

Spre deosebire de partenerul lui, Rawlins, Wilson avea trăsături plăcute și un zâmbet blând. Interesul lui în ceea ce privea mostrele părea sincer. Brynn simți o strângere de inimă și încercă un sentiment de vinovăție fiindcă nu fusese pe deplin sinceră cu el.

Apoi însă, spuse cu toată sinceritatea:

- Sperăm la cel mai bun rezultat cu putință.

- Cred că e greu să fii doctor și să ai un pacient pe care să nu-l poți trata.

- Mai greu decât îți imaginezi.

- Cam așa cum mă simt eu când dau de un caz pe care să nu-l pot rezolva. Te râcăie.

- Este o analogie potrivită.

Wilson dădu din cap.

- Ei bine, n-aș vrea să stai aici mai mult decât este cazul. Ce-ar fi să-l sun eu pe băiatul ăsta și să-i spun ce și cum?

- E posibil ca solicitarea să fie mai bine primită dacă vine de la un om al legii. Ar părea mai oficial.

Probabil că-i gădilase orgoliul. Îi zâmbi în timp ce-și scotea telefonul.

- O să-l rog să vină la reprezentanță la ora opt. Cum ți se pare?

- Perfect.

Wilson sună. Câteva minute mai târziu, când opri convorbirea, planul era deja stabilit.

- Poate să plece chiar acum. O să vină cu mașina și-o să te ia de aici, dacă nu te deranjează să-l duci tu înapoi când pleci.

- Sigur că nu. Mulțumesc.

- Cu plăcere. Ar trebui să-i ia vreo cincisprezece, douăzeci de minute să ajungă aici. Apoi o să poți să pleci. Ar trebui să-i spui doctorului Lambert. Să-l liniștești.

- Bună idee.

Își scoase telefonul și îi trimise lui Nate un mesaj scurt.

După ce Wilson achită nota, Brynn își puse haina peste braț și se întinse sub masă, după cutie.

- Trebuie să merg la toaletă, așa că te rog să mă scuzi. Până ies, îmi închipui că omul o să fie aici cu mașina. Nu e nevoie să mai rămâi.

Wilson protestă nițel în timp ce ieșea din separeu, dar Brynn insistă.

La ușă, își strânseseră mâinile.

- Mult noroc cu pacientul, dr. O'Neal. Dacă o să mă găsesc vreodată în fază terminală, sper să dau de-un doctor la fel de dedicat ca dumneata.

- Ești foarte amabil.

Wilson își puse pălăria, atinse borul cu degetul arătător și plecă.

Brynn se luă după un semn cu o săgeată roșie și cuvântul TOALETĂ scris deasupra. O conduse pe un coridor lung și gol, care se termină cu un cot în unghi drept. Baia era pe partea stângă.

Încuie ușa în urma ei. După ce folosi toaleta și se spală pe mâini, își retușă pe cât putu înfățișarea răvășită folosind un luciu de buze pe care îl strecurase într-un buzunar al hainei înainte să plece din Atlanta.

Îmbunătățirea era nesemnificativă, dar era tot ce putea face. Luă cutia de jos și haina din cârligul de pe ușă și deschise încuietorea.

Ușa fu dată de perete de pe cealaltă parte și Rye Mallett năvăli înăuntru.

Duse mâna în spate, închise ușa și o încuie.

Uluită, Brynn făcu, împiedicându-se, câțiva pași înapoi.

Scăpă haina din mână, dar își reveni numaidecât și șocul se transformă în furie.

- Ce mama dracului faci?

- Vreau să vorbesc cu tine.

Se împinse spre ea până când ajunse cu spatele lipit de chiuvetă.

- Vreau să vorbim despre tatăl tău.

- Tatăl meu?

- Da, despre tăticu'! Faza aia cu „Vai, Brynn! Ce mare ai crescut!“ m-a făcut să cred că taică-tău a fost șerif, sau ceva de genul ăsta. Se pare însă că Wes O'Neal...

- Știi cum îl cheamă.

- ... este hoț. De meserie.

Brynn trase de câteva ori rapid aer în piept.

- Cine ți-a spus?

- Nu contează. Ideea este că-i un pungaș care a intrat și-a ieșit de atâtea ori din pușcărie, că s-au gândit să-i pună ușa turnantă la celulă. Te cunoaște toată lumea în biroul șerifului. Oamenii se jucau cu tine cu păpușile până venea cineva de la protecția copilului să te ia. Plângeai când te luau de lângă cineva ca Myra. Și...

- Bine, pufni ea. Te-ai făcu înțeles.

- Ah, nu. De-abia am început.

Deși n-ar fi crezut că se putea apropia și mai mult de ea, Rye o înghesui și mai tare. Ca să nu-l atingă, trebuia să-și arcuiască spatele peste chiuvetă.

- Dă-te înapoi!

Îl împinse cu mâna stângă în piept.

- Nu știu de ce crezi că...

- Ce cred eu? Cred că urmezi tradiția familiei. Că pășești pe urmele lui tăticu'.

Ridică mânerul cutiei de metal pe care o ținea sub brațul drept.

- Ce-i în cutie?

- Ai văzut ce e înăuntru.

- Ce am văzut eu, ce-au văzut și Rawlins și Wilson, a fost un spectacol de păcălit proștii, regizat de tine și de partenerul tău, mult stimatul dr. Lambert.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Pe dracu' nu știi! Eram cu ochii pe tine. Când Lambert ți-a spus să „le faci pe plac“ arătai de parcă ai fi înghițit un gândac. Ai fost la fel de surprinsă ca noi trei în clipa în care Rawlins a ridicat capacul și nu am văzut decât niște fiole cu sânge. Presupunând că asta sunt.

- Exact asta sunt și nu am fost cătuși de puțin surprinsă.

- Așa e. Mai degrabă aș zice că nu-ți venea să crezi. Încearcă să te controlezi în timp ce Lambert ne aiurea cu rahaturile lui mincinoase.

- Tot ceea ce a spus are o bază științifică.

- Mult prea științifică. Intenționată să ne zăpăcească, să ne distragă atenția.

- Ești nebun. De unde știi tu la ce mă gândeam și ce simțeam eu? Poți să citești gândurile?

- Citesc pe buze.

- Poftim?

- În cabinele de pilotaj poate fi foarte mult zgomot. Am învățat să citesc pe buzele copilotului. Nouă, patru, trei, doi.

Își puse mâinile în șolduri, își împinse fața la doar câțiva centimetri de a ei și repetă numerele într-o șoaptă apăsată:

- Nouă, patru, trei, doi.

Brynn se sprijini cu mâinile de buza chiuvetei din spate ca să-și păstreze echilibrul.

- Lacătul.

- Lacătul. Ți-am citit pe buze în timp ce formai cifra. Am ratat ultima cifră. Care e?

Îi citise pe buze? Gândul o tulbura aproape la fel de tare ca realizarea că era la un pas de a ști combinația cifrului.

Ochii lui erau ca niște magneți acum, o ținutau cu puterea lor.

Dar Brynn întoarse privirea și încercă să-și recâștige echilibrul.

- Lasă-mi puțin spațiu, te rog.

Rye se trase de lângă ea și făcu jumătate de pas în spate.

Brynn trase de câteva ori aer în piept.

- Cum te-ai lovit la cap?

- Ce?

- Ai un cucui la baza părului.

Întinse mâna, dar Rye își smuci capul.

- M-am lovit la impact. E-n regulă. Ai făcut rost de-o mașină?

Era încă amețită de reapariția lui bruscă și bulversată să afle ce știa despre cutie și conținutul acesteia.

Gândurile o asaltau, o copleșeau cu implicații de proporții dezastruoase.

Făcu un efort să le țină în frâu și să se concentreze asupra întrebării pe care i-o pusese.

Poticnindu-se, îi explică ce aranjamente fuseseră făcute.

- Wilson nu se mai întoarce?

- Nu. S-a bucurat la fel de mult să scape de mine pe cât m-am bucurat eu să scap de el.

Mintea începea să i se limpezească și, odată cu limpezirea, apăreau întrebările.

- Cum de-ai știut că suntem aici?

- Ai spus că Wilson te ducea la masă și doamna de la biroul de internări de la recepție mi-a spus că asta e singurul local deschis azi. Am trecut pe aici în mașina lui Marlene White, te-am văzut prin fereastră, am parcat și-am așteptat să văd ce se-ntâmplă. Când Wilson a plecat fără tine și nu te-ai mai întors la masă, am dat fuga în spate. Ușa de aprovizionare nu era închisă.

- Ești foarte ingenios.

- Sunt hotărât.

- Hotărât să mă prinzi? De ce?

- Tu de ce crezi? Vreau numărul ăla. Vreau să mai arunc o privire, să văd ce marfă de contrabandă am adus până aici noaptea trecută.

- Nu-i contrabandă. Sunt probe de sânge.

- Atunci, ce riști dacă-mi spui numărul?

- Trebuie să rămână sigilate.

- Este un argument bun, are chiar și logică, dar nu te cred.

Îl privi lung, fără nici un cuvânt.

- Bine, cum vrei tu, zise el. Cât mai durează până ajunge băiatul cu mașinile?

- Wilson a spus că undeva între cincisprezece și douăzeci de minute. Jumătate din timp a trecut deja.

Rye privi peste umăr, spre ușa încuiată.

- Nu mai durează mult până o să-ți simtă lipsa?

- Poftim? Nimeni n-o să-mi simtă lipsa, domnule Mallett.

- Din clipa asta, ce-ar fi să-mi spui Rye?

- Cu cea mai mare plăcere. Du-te dracului, Rye! Dar, mai întâi, dă-te la o parte din drumul meu. Plec. Dacă nu mă lași să plec, o să...

Nu fu nevoie să termine. Rye ridică mâinile în semn că se predă, făcu un pas într-o parte și înclină capul spre ușă.

- Vrei să pleci, pleacă.

Brynn se uită la ușa încuiată, apoi la el.

- Care-i păcăleala?

- Nici o păcăleală. Pa-pa. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Rămase unde era.

- De ce-mi vorbești pe tonul ăsta prevestitor de rău?

- Așa ți se pare?

- Știi bine că așa e.

Rye ridică din umeri.

- Vezi tu, dacă pleci numai cu un reprezentant Ford care să te apere, cine știe ce-ar putea să-ți facă.

- Să-mi facă? Cine?

- Cei doi indivizi din separeul din colț. Amândoi îmbrăcați în negru. Unul înalt, hispanic, masiv - un băiețel tare chipeș. Celălalt mititel, super agitat, cu nasul ascuțit și urechi ca de vulpe. I-ai observat?

- Au cerut plăcintă cu mere la meniul de porc. Ce legătură au cu mine?

- Tu să-mi spui, dr. O'Neal.

- Nu i-am mai văzut niciodată până acum.

- Nu? Ei bine, eu da. Știi când? Când am plecat de la biroul șerifului. Știi unde? În Mercedesul negru, de ultim model, parcat de cealaltă parte a străzii și aproape ascuns în spatele unui magazin de unelte.

Păreau că supraveghează locul, că așteaptă să mai iasă și altcineva de acolo, în afară de mine.

Privirea lui o măsură din creștetul capului până în tâlpi, apoi urcă la loc.

- Oricât de drăguță ai fi, mă îndoiesc să-i intereseze persoana ta. Mai degrabă cutia aia pe care o plimbi după tine. Și, mai exact, ce este înăuntrul cutiei.

Din proprie voință, buzele i se despărțiră, alarmate.

- Exaaact, spuse el. Ciudații aia doi te așteptau pe tine și tu o să-mi spui de ce, și o să-mi spui acum.

Brynn ridică bărbia, sfidătoare.

- Sau ce?

8.32 A.M.

Rye o împinse ușor pe Brynn de spate ca s-o facă să treacă pragul, intră în urma ei și închise ușa cu o bufnitură zdravănă.

Apăsă butonul de pe clanță și puse lanțul la ușă.

Draperiile erau trase, însă era o despărțitură de vreo doi centimetri și jumătate în mijlocul ferestrei. Trase marginile una peste alta, ca s-o acopere.

Decorul era tipic cabanelor de munte din anii șaizeci. Tabloul de pe peretele acoperit cu lambriuri de pin amintea de ursul din biroul lui Brady White, cuvertura de pe pat era în dungi maronii, lampa avea abajur de pânză.

În baie, totul era tern și tipic pentru o căsuță de camping.

În timp ce Rye examina spațiul, Brynn nu se mișcă din locul în care prinsese rădăcini, chiar în fața ușii.

Spuse:

- După un drum atât de lung încât am început să am rău de mașină...

- Drumuri de munte. Nu-i vina mea că au serpentine.

- Dar am crezut că ne ducem la avion.

- Și eu am crezut la fel. Schimbare de plan. În plus, încă-i prea multă ceață ca să pot face poze.

- Ce căutăm aici?

Puse geanta de zbor pe un scaun, apoi își scoase geaca de pilot și-o aruncă pe pat. Ateriză cu căptușeala în sus. Brynn se încruntă, cu o expresie de dezgust.

- Nu fi atât de dură cu ea, spuse el. Mi-a ținut de cald în multe nopți.

Așteptă o clipă, apoi adăugă:

- Dar acum că ești tu aici...

Lăsă sugestia în aer.

- Visezi. Nu sunt o fată de pe un calendar.

Privirea lui îi coborî pe gură, apoi pe sâni, apoi, când o reîntâlni pe a ei, Rye spuse:

- N-ai da rău.

Dintr-odată, atmosfera dintre ei nu mai era la fel. Cuvințele lui și tonul răgușit cu care le rostise provocaseră parcă o mișcare seismică.

Mai rău era că amândoi erau conștienți de asta.

Ca să îndrepte lucrurile, Rye se întoarse cu spatele la ea și se forță să rădă nepăsător:

- Relaxează-te, dr. O'Neal. Nu am astfel de planuri în ceea ce te privește.

- Răspunde-mi la întrebare.

- Am uitat care era.

Se așeză pe pat, își trase o cizmă și o lăsă să cadă, apoi pe cealaltă.

- Ce căutăm aici?

- Oh, asta... Te aștept.

- Mă aștepți?

- Să-mi spui care este ultimul număr din cifru.

- Nu ai nevoie de el. Ai văzut ce-i înăuntru.

Apucă mânerul cutiei și o trase.

Rye se ridică, i-o smulse din mână și o puse pe noptieră.

- Când te-am întrebat prima oară ce-i înăuntru, de ce n-ai spus pur și simplu: „Sunt patru mostre de sânge

extrem de importante, care se pot altera în timp și care trebuie păstrate sigilate“? Rye clătină din cap. Nu, ai încercat să te eschivezi. Este cuvântul lui Rawlins și, oricât mi-ar plăcea să fiu de acord cu el, se potrivește perfect. Din clipa în care te-ai furișat prin pădure până la avion, te-ai purtat cu șiretenie.

- Oh, asta-i mai rău decât să mă eschivez.

Își fixă privirea asupra ei.

- Nu glumesc, Brynn. Este în joc reputația mea, la fel și a lui Dash. Crede-mă când îți spun că n-am chef de glume.

- Nici eu nu am.

- Mi se pare cinstit.

Arată spre cutie.

- E ceva în căpușeală. Așa cum este o hartă a lumii pe cealaltă parte a frumuseții ăleia.

Arată cu bărbia înspre geacă.

- Dacă nu-i nimic altceva acolo, de ce n-ai țipat când te-am luat pe sus din cafenea?

Brynn deschise gura, dar nu ieși nici un cuvânt, înainte s-o închidă repede.

- Vezi? Așa mă gândeam și eu, zise el. Ai vrut să-i eviți pe indivizii ăia doi pentru că te-au speriat. Pui ceva la cale și vreau să știu ce anume. Aș vrea să-mi spui acum, ca să încheiem povestea în mod civilizat și să nu mai pierdem timpul. Și banii. Și așa sunt în minus cu patruzeci și cinci de dolari din cauza acestei încântătoare cabane. Nu-mi doresc să fiu aici cu nimic mai mult decât tine.

- Nu ți-a cerut nimeni să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

- Nu, n-am fost invitat. Dar am fost obligat s-o fac.

- Cum așa?

- Nu știu ce ai atât de prețios în cutia aia, dar l-a costat pe Dash un avion și era să-l coste viața pe Brady White. Așa că te sfătuiesc să-ți scoți haina și să te faci

comodă, pentru că nu pleci din camera asta până nu aflu ce mama naibii e atât de valoros acolo.

- Haina rămâne pe mine.

Făcu un gest că părea să spună *N-ai decât*, apoi privi spre cutie.

- De la cine ai furat-o?

- N-am furat-o.

- Spuse fiica hoțului de carieră. Este și taică-tău implicat?

- Nu l-am văzut de ani de zile.

- Marlene White a auzit că a ieșit pe cauciune.

- Am auzit și eu.

- Și nu l-ai văzut de când a fost eliberat?

- Nu.

O privi sceptic. Brynn repetă negația accentuând cuvântul, apoi adăugă:

- El nu are nici o legătură cu asta.

- Ce este *asta*? Care-i marfa de contrabandă? O bombă artizanală, sau ce? E setată să explodeze la o anumită oră și nu vrei să fii în preajma ei când se întâmplă? De-asta te grăbești atât de tare s-o predai?

- Ești nebun?

- Dar tu?

- Nu.

- Și cine-i dr. Lambert ăsta cu care lucrezi?

- E un geniu.

- Un geniu afiliat unui crez radical...

- Nu!

- Ai dreptate. O bombă nu pare genul lui. Prea dramatic. Prea îndrăzneț. Și nu suficient de științific.

Își mângâie bărbia, cufundat parcă în gânduri.

- Aveți de gând să otrăviți rezerva de apă a Atlantei? Să eliberați în aer un virus sofisticat? Să injectați unul în hotdogii de pe stadioanele de fotbal?

Brynn lăsă capul în jos și-și masă spațiul dintre sprâncene.

- Sunt pe-aproape? întrebă el.

- Cătuși de puțin.

- Atunci deschide cutia și arată-mi cei sub căptușeala de spumă.

- Nu e nimic acolo.

- Atunci dovedește. Arată-mi!

- Nu.

- Brynn...

- Nu!

Îi susținu privirea în timp ce secunde se scurgeau, apoi trase cutia pe marginea noptierei și formă cele patru cifre pe care le știa.

Brynn îi puse o mână pe încheietură.

- Stai. Nu face asta. Te rog. Conținutul ar putea fi compromis. Îți jur că asta-i adevărul.

- Bine. Asta pot s-o cred. Dar nu e vorba de probe de sânge, nu?

- Au fost recoltate de la posibili donatori.

- Pot s-o cred și pe-asta. Continuă.

Îl privi implorator.

- Nu poți fi mulțumit să știi că este vital să ajungă în Atlanta cât mai repede cu putință?

- Spune-mi de ce este vital.

- Nu pot.

- Pentru că ești implicată în ceva ilegal.

Nu spuse nimic.

- Tăcerea e o confirmare.

Îi răspunse pe un ton usturător:

- Tăcerea înseamnă că-mi e imposibil să-ți dau un răspuns atât de simplu ca da sau nu. Dar îți jur că nu este nimic ilegal în sensul la care te gândești tu.

- Atunci spune-mi în ce sens este ilegal.

- Nu pot.

- De ce?

- Pentru că e ceva delicat și complicat și nu am încredere în tine.

Ar fi putut răspunde în numeroase feluri care nu l-ar fi surprins, dar răspunsul acesta îl luă pe nepregătite, probabil pentru că părea sincer și spontan.

- De ce?

- Nici măcar nu te cunosc.

Aceste cuvinte îi provocară o reacție la fel de automată ca alarma emisă de un instrument de bord.

- Ei bine, putem remedia asta.

Îi prinse ceafa cu mâna și o trase pe Brynn spre gura lui.

capitolul 11

8.44 A.M.

În clipa în care Rye îi simți buzele sub ale lui, își dădu seama că așteptase orice pretext ca s-o sărute.

Auzi cum trage scurt aer în piept, simți un suflu micuț pe buzele lui.

Ambele erau îngrozitor de sexy și de încurajatoare. Își înclină capul. Cu cât explora mai adânc, cu atât mai mult îi plăcea gustul ei, cu atât simțea că i se încinge mai mult sângele.

Cumva, știuse de la bun început că gura ei fusese făcută pentru asta.

Își strecură brațul pe sub haina ei, îi cuprinse talia și o trase spre el. Îi simți sânii plini atingându-i pieptul. Își mișcă ușor coapsa stângă, și trupurile lor fură și mai bine aliniată.

Doamne, ce senzație!

Fiecare impuls era excitat la maximum și, preț de-o clipă, i se păru că o simte și pe ea înmuindu-se lângă trupul lui.

Apoi Brynn se încordă și întrerupse sărutul. Coborî capul, prizându-și câteva șuvițe de păr în barba lui.

Îi dădu drumul treptat. Când brațele lui nu o mai atingeau, Brynn se dădu la o parte, având grijă să nu-i atingă nici măcar hainele.

Când trecu pe lângă el, Rye făcu un pas într-o parte, ca să poată rămâne cu privirea fixată asupra ei.

Se opri la mică distanță de el și-și duse mâna la gură.

Era cu spatele la el, așa că Rye nu avea cum să știe dacă-și acoperea gura oripilată, dacă-și testa umezeala buzelor, dacă o zgâriase cu mustața sau dacă încerca să șteargă gustul lui.

- Nu încerca să mă seduci ca să obții cifrul de la mine. N-o să meargă.

Remarca îl scoase din sărite. Dar, când se întoarse spre el, zâmbetul zeflemitor era deja pe buzele lui.

- Nici n-am încercat. Doar că acum mă cunoști. Cel puțin, mă cunoști mai bine. Ba chiar, aș putea spune că foarte bine.

Îi aruncă o privire ucigătoare, care nu avu alt efect decât să-l facă să rânjească.

- Cu siguranță poți avea suficientă încredere în mine încât să-mi spui ce-i cu ăia doi care se țin scai de tine.

- Nu știu nimic despre ei.

Începu să se învârtască prin încăpere, aparent fără nici un alt scop decât să evite întrebările lui.

- Nu ai idee cine i-a trimis?

- Tu presupui că i-a trimis cineva, că nu erau pur și simplu doar doi oameni care luau micul dejun.

- Aș zice că erau agenți FBI sub acoperire.

Brynn se opri și se uită lung la el.

- De la narcotice, poate?

Îi întoarse spatele și-și reluă mersul agitat.

- Tipul ăla mai mare ar putea trece drept agent, doar că federalii nu se plimbă în Mercedesuri. Ăla mic, nici vorbă! E un păcălici.

Brynn răsucea între degete cartonul de pe noptieră, pe care erau listate canalele TV.

- De unde știi ce este?

- Recunosc genul. Îi vezi peste tot. Diferă limbile, culoarea, religia, cauza. Dar întotdeauna caută o încăierare care se lasă cu vărsare de sânge.

Îi adresă o privire cu subînțeles.

- Și de-asta cred eu că te-ai băgat într-un joc pe care nu știi să-l joci, Brynn, și nici măcar nu-ți dai seama.

Puse cartonul înapoi pe noptieră.

- De ce-ți pasă?

Rye își puse mâna pe inimă.

- Pentru că sunt băiat bun.

Pentru asta, se alese cu încă o privire chiorășă.

- De ce mai ești în peisaj? întrebă ea. De ce n-ai plecat încă?

- Mi-aș fi dorit să plec.

- Și-atunci?

- Gândește-te la urmele de pași, Brynn. Unele mari și unele mici. Sunt aproape sigur că aia doi din cafenea sunt agresorii lui Brady.

Se apropie de ea, ca să-i poată cântări reacția la ceea ce avea să urmeze.

- Și mai cred că tot ei mi-au băgat laserul în ochi când mă pregăteam să aterizez.

Brynn se dădu în spate. Buzele i se depărtară. Rye nu credea că uluiala de pe chipul ei putea fi falsă.

- Un laser?

- Nu genul pe care-l cumperi ca să-ți enervezi vecinul sau să-ți scoți din sărite pisica. Unul profesional. Suficient de puternic cât să penetreze ceața și să mă împungă până-n fundul capului.

- Am auzit că se întâmplă asta piloților. Destul de mult, în ultima vreme.

- Ei bine, mie mi s-a întâmplat aseară. Aș fi aterizat cu bine, dacă nu mă orbeau cu câteva secunde înainte să ating pista.

- Puteai să mori.

- Da, mi-a trecut și mie prin minte. De vreo câteva zeci de ori.

- I-ai spus lui Rawlins asta?

- Nu, și am motivele mele.

- De ce nu mi-ai spus aseară?

- Pentru că nici eu nu te cunoșteam. Lăsă cuvintele să vibreze în aer câteva secunde, înainte să continue: Din câte știam eu, poate că tu-mi băgaseși laserul în ochi. Felul în care te-ai furișat până la avion mi-a dat

de bănuir. Dar, după ce-am văzut ce atitudine protectoare aveai față de cutie, nu mai avea sens. De ce ai fi vrut să sabotezi avionul care-ți aducea comoara?

- Înțeleg. Nu crezi că am încercat să te ucid, dar numai fiindcă n-ar avea sens.

- Oh, te-am jignit cumva? pufni el, zeflemitor. Nu mă lua pe mine cu atitudinea asta de superioritate morală, Brynn. Nu eu sunt cel cu secretele.

O privi adânc.

- Nu cred cu adevărat că ai fi o teroristă care intenționează să comită un genocid, dar cred că te afli în posesia a ceva care aparține altcuiva. Sau cel puțin există altcineva care crede că i se cuvine ce e-n cutia aia neagră. Diamante, o cheie de seif, o falangă umană găsită pe Marte. Marfa nu mă interesează. Poți s-o păstrezi. Imparte-o cu tatălul. Nu-mi pasă decât de rolul pe care l-am jucat fără voia mea când am transportat-o. Dacă e ceva ilegal, aș putea fi trimis după gratii și mi-aș pierde licența de zbor.

- Dacă ești atât de îngrijorat, atunci du-mă înapoi în oraș, la dealerul Ford, și lasă-mă să plec.

- Nu. Nu e asta singurul motiv pentru care am rămas. Vreau plata pentru avionul distrus al lui Dash și pentru atacul asupra unui om nevinovat.

- Te simți obligat.

- Da, mă simt obligat.

- Coșmarul tău cel mai groaznic.

Privirea i se fixă asupra ei.

Încet, Brynn spuse:

- Implicarea.

Nu-și dăduse seama că îl auzise când spusese asta sau că pusese informația la păstrare într-un sertar al memoriei ei, doar ca s-o scoată acum la înaintare.

Toate emoțiile pe care această realizare le produse, se canalizară în furie.

- M-am săturat de dansul ăsta.

Se duse la cutie. Primele cifre erau în aceeași poziție în care le lăsase cu câteva minute în urmă.

Mai rămăsese doar ultima. Era la patru.

- Mai am maxim opt încercări.

Le formă pe rând, numărându-le cu voce tare ca s-o enerveze, însă expresia lui Brynn rămase impasibilă. Când nu se deschise nici cu cifra nouă, spuse:

- Ți-a mai rămas o singură încercare și este inutilă.

- Mai vedem.

Formă cifra zero. Lacătul rămase închis.

Rye înjură și se întoarce spre ea.

- Ți-am spus.

Spumegă în tăcere, apoi spuse:

- Fie. Joacă-ți jocul, dar fără jucărie.

Ridică de pe noptieră cutia și și-o lipi de trup cu brațul.

- Până aflu ce e înăuntru și-mi închei socotelile cu ăia care-au vrut să-mi facă felul, asta rămâne la mine.

- Pune-o jos.

- Nu.

Cu mâna liberă, apucă geanta de zbor și o porni spre baie.

- Ce faci?

- O să fac un duș și-o să trag un pui de somn.

- Somn?

Brynn se așază în calea lui.

- Nu avem timp pentru asta. Dacă nu crezi nimic altceva, crede-mă când îți spun că e imperativ să duc cutia la destinație.

- Care destinație?

Numără în gând până la zece și, când Brynn nu răspunse, o împinse la o parte cu șoldul, intră în baie și trânti ușa în urma lui.

9.01 A.M.

- Am pierdut-o.

Informația pe care i-o dădea Goliad nu era cea pe care o așteptase Delores Hunt. Și veștile nu erau nici ele cătuși de puțin bune.

După ultimul telefon al bodyguardului, Richard îi ceruse să-i spună tot ce-i ascunsese în legătură cu situația din Howardville. Îi prezentase faptele în aceeași manieră în care un crupier de 21 așază cărțile pe masă. Metodic, una câte una. După fiecare, Richard își calculase șansele de a câștiga mâna sau de a pierde masiv.

Fusese uluit să afle cât de prost se desfășurase operațiunea și furios pe Delores pentru că încercase să mușmalizeze situația.

- Nu am primit decât un raport meteo! strigase el.

Singura ei scuză fusese că încercase să nu-l îngrijoreze.

- Apreciez că te gândești la mine, îi spusese el, făcând un efort să-și țină în frâu furia. În același timp însă, nu suport să fiu ținut pe întuneric. Să nu mai faci asta. Niciodată!

Acceptase scuzele ei înlăcrimate și promisiunea că nu avea să-i mai ascundă nimic de atunci înainte, oricât de grave ar fi fost circumstanțele. Delores își sigilase promisiunea cu un sărut și îi amintise că situația nu era chiar atât de neagră.

Nimeni nu știa de legătura lui cu evenimentele din seara precedentă. Nimeni nu știa de boala lui. Presa crezuse declarația dată de biroul lui cum că erau plecați în vacanță. Petreceau Ziua Recunoștinței în liniște, singuri la moșia lor mult iubită din Georgia. Se bucurau de o pauză de la viața socială aglomerată din Washington. Puneau preț pe timpul petrecut împreună, acasă. Bla, bla, bla.

Încrezătoare, spusese:

- Am întâmpinat câteva probleme care ne-au încetinit, dar s-au rezolvat acum. Nate m-a asigurat că totul e bine.

Încrederea ei fusese prematură.

Nimeni nu mai știa unde se află dr. Brynn O'Neal. Goliad și partenerul lui imbecil îi pierduseră urma.

În pat, ridicat în șezut, sprijinit cu perne la spate și cu Delores lângă el, Richard avea acea expresie pe care

senatorii din opoziție se temeau s-o vadă pe chipul lui în timpul unei dezbateri.

Nu exista nici o urmă de blândete, nici cea mai mică sugestie că ar putea să-și schimbe poziția sau să accepte un compromis. Chipul îi era parcă cioplit în piatră, la fel ca cele ale președinților de pe muntele Rushmore. O intimidă până și pe Delores.

Îi acoperi mâna cu a ei, însă Richard i-o dădu la o parte cu o smucitură, respingând gestul de alinare. Apoi lătră:

- Ce s-a întâmplat, Goliad?

Vorbind la difuzor, Goliad le prezentă situația succint, punct cu punct, așa cum știa că prefera Richard să primească veștile proaste. Voia să știe mai întâi de toate cele mai urâte aspecte ale unei crize. Detaliile puteau fi adăugate mai târziu.

- A plecat de la biroul șerifului însoțită de același ofițer cu care venise mai devreme. A dus-o la spital.

- La spital?

- La Urgențe, domnule. Bănuiesc că s-a dus să se intereseze de starea lui White, tipul de la aerodrom. Ajuutorul de șerif s-a întors după ea la câteva minute. S-au dus la o cafenea. Eu și Timmy am intrat după ei, ne-am așezat destul de aproape, dar nu într-atât încât să ne observe. Au vorbit puțin, au luat micul dejun.

- Despre ce au vorbit?

- Nu eram suficient de aproape ca să-i putem auzi. Dar zâmbeau, erau prietenoși unul cu celălalt.

Îi descrise felul în care cei doi se despărțiseră.

- A plecat pe coridor, spre toaletă. A trecut destul de multă vreme și nu s-a întors. M-am dus să verific. Ușa toaletei era deschisă, dar nu era nimeni acolo. Când m-am întors la Timmy, venise un tip care întreba de doctoriță, zicea că venise să o ia cu mașina. Chelnerița i-a făcut semn în spate. Omul a dispărut mai puțin de-un minut și, când s-a întors, spumega. A plecat cu mașina cu care venise.

- V-ați dus s-o căutați? întreba Delores.

- Da, doamnă. N-am pierdut nici o clipă. Nu e cine știe ce oraș. Am cercetat fiecare colțișor. De două ori. Totul e închis. Nu avea unde să se ducă. Pur și simplu a... dispărut.

- Cum putea să dispară într-un timp atât de scurt? Și fără mașină?

- Nu-mi pot explica, domnule.

Nimeni nu mai spuse nimic o vreme, apoi Richard zise:

- Ei? Asta-i tot? Am pierdut-o?

- Am avut o idee, zise Goliad.

- Slavă Cerului! spuse Delores.

Goliad continuă:

- Ultimul loc în care a fost înainte să se ducă la cafe-nea era sala de urgențe de la spital. Ne-am întors acolo, ca să verificăm. L-am lăsat pe Timmy în mașină și am intrat doar eu. Nu era nimeni acolo, doar o femeie cu degetul tăiat înfășurat într-un prosop de bucătărie și asistenta de la recepție. I-am spus că o căutam pe doamna doctor O'Neal și i-am descris-o. Mi-a spus că a văzut-o stând de vorbă cu nevasta lui White. Și cu pilotul.

Delores și Richard schimbă o privire. Delores ridică o sprânceană.

- Sună interesant.

- Așa mi-am zis și eu, spuse Goliad. Așa că am stat un pic mai mult de vorbă cu asistenta. Se pare că doamna White i-a împrumutat pilotului mașina ei ca să se poată duce până la locul unde s-a prăbușit avionul.

- Crezi că pilotul și dr. O'Neal s-au întâlnit la cafenea?

- Nu l-am văzut. S-ar putea să nu fie nimic.

- Dar ar putea fi *ceva*, insistă Delores.

- Ar putea fi. Pilotul a plecat de la biroul șerifului pe jos, dar acum are o mașină. Doctorița nu are. Problema e că tot ce știm despre mașina pe care a împrumutat-o e că-i „albastră“.

- Care e prenumele bărbatului de la aerodrom? între-bă Delores, întinzându-se după hârtie și creion.

- Brady. Brady White.

Își notă.

- Pun oamenii să verifice mașinile înregistrate pe numele ăsta. Ce ținut?

Goliad îi spuse.

- N-ar trebui să dureze mult, spuse Delores. O să-ți trimit numărul de înmatriculare imediat ce fac rost de el.

- O să mergem pentru început la avion, spuse Goliad. Dar, așa cum am spus, s-ar putea să nu fie nimic.

- Nu vreau să mai aud nici un *dar*, Goliad! îl avertiză Richard. Și nici o altă scuză.

- Nu, domnule.

- Și ține-l din scurt pe Timmy ăsta. Ce mama dracului făcea cu laserul?

- N-o să-l mai folosească, domnule. Trece un pârau prin oraș. Laserul e acum pe fundul apei.

- Să ne suni cu vești mai bune data viitoare.

Delores închise legătura, apoi coborî din pat, luând telefonul cu ea.

- Avem nevoie cât mai repede de numărul de înmatriculare. O să contactez pe unul din oamenii noștri, o să inventez un motiv care să explice urgența, dar să nu creeze panică.

Tasta deja rapid un număr de telefon.

În ciuda gravității situației, Richard răsă înfundat.

- Îmi place să văd o femeie autoritară în acțiune.

Delores suflă un sărut înspre soțul ei.

- N-ai văzut nimic încă.

Apoi, la telefon:

- Aici doamna Hunt. Senatorul are nevoie de o informație. Urgent.

Dădu ordinul cu încrederea cuiva care știa că se vor lua măsuri fără întârziere. Închise telefonul și începu numaidecât să formeze un alt număr.

- Sper că-l suni pe Nate Lambert, zise Richard.

-A fost foarte încrezător și nonșalant acum o oră, spuse Delores. Am câteva întrebări dure pentru el. Prima, dacă știe unde este colega lui.

capitolul 12

9.39 A.M.

Brynn supraviețuise copilăriei pe care o avusese, ceea ce era în sine un miracol. Și mai miraculos era faptul că nu fusese prea profund marcată de aceasta.

Toți oamenii întâlnesc piedici pe parcursul vieții, însă ale ei fuseseră de mărimea unor munți.

Prima fusese pierderea mamei, care murise de cancer la pancreas când Brynn avea doar cinci ani. Rămăsese apoi în grija tatălui ei să o crească.

Toată lumea care îl cunoscuse pe Wes O'Neal îl plăcea. Oamenii îl descriau ca pe un „personaj aparte“, radiind bunăvoință și mereu cu o glumă pregătită. Era vesel, vorbăreț și, în mod ironic, generos. Ironic, pentru că în același timp fura.

Pe parcursul repetatelor lui încarcerări, Brynn fusese dată în plasament.

Profesorii buni la suflet și oamenii din oraș care o compătimeau o luaseră și ei sub aripa lor, asigurându-se că avea mereu cadouri de Crăciun și de ziua ei de naștere, făcându-i rost de haine atunci când avea nevoie, având grijă să nu rateze activitățile extrașcolare, încercând, pe cât posibil, să simuleze o viață normală.

Dar, cu toată bunătatea pe care i-o arătau, toți se temeau că personalitatea ei avea să fie afectată. Cine ar fi putut îndura o asemenea instabilitate fără să sufere traume psihologice permanente? Nimeni nu se aștepta să se aleagă mare lucru de fata lui Wes O'Neal.

Brynn hotărâse devreme în viață să le arate că se înșelau.

A doua zi după ce terminase liceul, plecase din Howardville. Wes servea la vremea respectivă o pedeapsă de trei până la cinci ani, așa că nu fusese prezent să o conducă. Absența îi fusese notată, dar Brynn nu vărsase prea multe lacrimi din această pricină. Acceptase deja de multă vreme faptul că, dacă voia să ajungă undeva, trebuia s-o facă singură.

Nu trăise experiența studenției la fel ca toți ceilalți. Încă din primul an de medicină, primise aproape toate bursele și premiile la care aplicase, însă tot fusese nevoită să-și suplimenteze veniturile lucrând în timpul liber. Între studii și muncă, nu-i mai rămăsese timp și pentru viață socială.

Din când în când, avea câte o legătură romantică, însă nici unul dintre bărbații cu care fusese implicată nu însemnaseră pentru ea atât de mult ca drumul spre succes.

Unul singur îi frânsese inima cu repetate infidelități, dar, într-o zi, ajunsese la concluzia că nu merita furia și durerea pe care le irosea pe el. Ieșise din scenă fără nici un regret.

Toate sacrificiile dăduseră roade. Era acum afiliată unui spital renumit pentru studiile sale științifice. Se bucura de siguranță financiară și nu se baza decât pe ea însăși. Câștigase respectul colegilor ei. Pacienții aveau încredere și se bazau pe ea. Mai important însă, Brynn O'Neal nu se baza pe nimeni.

Dar, în clipa în care Rye Mallett îi trânti ușa băii în față, își dădu seama că scăpase frâiele din mână și că habar nu avea ce să mai facă acum.

După ce se eschivase de sub tutela autorităților, nu putea acum să sune la poliție și să spună că se afla izolată - n-ar fi mers atât de departe încât să spună răpită - împreună cu Rye Mallett. Ultimul lucru pe care îl dorea era să atragă atenția oamenilor legii asupra ei și bănuia că Rye se bazase pe acest lucru.

Și cei doi bărbați din cafenea? Oare ei fuseseră răspunzători pentru evenimentele de seara trecută, așa

cum bănuia Rye? Dacă era adevărat și dacă într-adevăr voiau cutia, atunci ar fi putut fi în pericol.

Dacă ar fi fost în stare fizic să-i smulgă cutia lui Rye sau dacă ar fi reușit să-l convingă să i-o dea înapoi, ce-ar fi făcut atunci? Ar fi plecat pe jos? Îl văzuse pe Rye strecurând cheia mașinii lui Marlene în buzunarul din față al blugilor, așa că nu avea cum s-o ia. Și, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi furat mașina unei doamne.

Părea că e blocată. Dar nu putea rămâne în această stare de incertitudine. Trebuia să găsească o soluție, și asta cât mai repede.

La sugestia ajutorului de șerif Wilson, îi trimisese lui Nate un SMS din cafenea, dar fusese ambiguă în legătură cu ora plecării. Îi spusese că va fi „în curând”. Nate nu-i răspunsese la mesaj, dar asta nu era ceva neobișnuit. I se întâmpla adesea să nu poată fi deranjat.

Chiar și așa, Nate și soții Hunt probabil că se așteptau să fie acum deja în drum spre Atlanta. Orice avea să se întâmple când ajungea acolo, trebuia să ajungă, iar opțiunile ei se reduceau la una singură.

Rye ieși din baie.

Era complet îmbrăcat, cu excepția ghetelor. Își schimbase cămașa mototolită cu o alta, la fel de mototolită, dar care mirosea a curat. Nasturii erau închiși doar până la jumătate.

Părea să-și fi uscat părul cu prosopul și să-l fi lăsat așa. Dar își mai tăiasse din barbă. Brynn auzise bătăitul unui aparat electric, prin ușă.

- Ți-am lăsat un prosop, spuse el, dând cureaua de piele jos de pe umăr și așezând cutia înapoi pe scaun.

Se duse apoi pe partea opusă a patului și dădu cuvertura la o parte. Stinse lampa de pe noptieră și se întinse pe partea lui, cu spatele la ea, strângând în brațe cutia, ca pe un ursuleț de pluș.

Ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unei trambuline și s-ar fi pregătit să sară într-o apă înghețată, Brynn trase adânc aer în piept, apoi îl suflă încet.

- GX42.

Rye se răsuci pe spate și întoarse capul spre ea.

- Ce?

- Este numele pe care farmacologul l-a dat produsului pe care-l dezvoltă.

- Farmacolog.

- Nu încerc să iau viețile oamenilor, Rye. Încerc să le salvez. Sau măcar să le prelungesc.

Privi adânc în ochii ei, ca și cum ar fi căutat cea mai mică urmă de nesinceritate.

- Nu mă crezi.

- Încă nu știu, zise el. De ce e atât de secret?

- GX-42 este un medicament experimental, care nu a primit încă aprobarea pentru a fi testat clinic.

- Pe oameni, vrei să spui.

- Da. Spune-mi cât de multe știi despre producția de medicamente?

- Spune-mi versiunea pentru neinițiați.

- Până să fie eliberat pe piață, orice medicament este supus unei serii interminabile de teste. Trebuie să treacă prin trei stadii. Nu par multe, dar fiecare stadiu de testare se întinde pe parcursul mai multor luni, cel mai adesea pe parcursul mai multor ani.

- Bine...

- Asta se aplică medicamentelor care se vând la scară largă și produc mulți bani, cum ar fi antiinflamatoarele. Procesul este și mai îndelungat pentru un medicament orfan.

- Ce-i asta?

- Un medicament dezvoltat pentru a trata o boală rară. Numărul oamenilor care ar beneficia de el este mult mai restrâns.

- Așadar, genul ăsta de medicamente au prioritate redusă.

- Nu chiar atât de redusă ca acum câțiva ani, când a fost emisă o prevedere legală în acest sens. Dar banii pentru cercetare vin în cea mai mare parte din donații. GX-42 este un medicament orfan. Însă compania care-l produce a dedicat bani și ani de muncă pentru

dezvoltarea lui. A trecut de primele două stadii. Testele clinice sunt etapa finală. GX-42 a intrat în teste, dar nu a primit încă aprobarea.

- Și pacientul tău nu mai are timp să aștepte. Nu poți face nimic ca să grăbești procedurile?

- Există ceea ce se numește lărgirea accesului. Utilizarea din motive de compasiune. O excepție care se face în cazul unui pacient pentru care toate celelalte tratamente nu au avut nici un efect.

- Ultima șansă.

- Da. Se pot acorda astfel de excepții, dar trebuie îndeplinite o serie de criterii. Regulile sunt stricte. Cererea trebuie înaintată de către un medic pentru un anumit pacient. Eu și Nate am făcut asta. Comisia încă o analizează.

Rye înregistrează toate acestea.

- Așadar, cutia... Ați adus medicamentul din cealaltă parte a țării, unde este deja utilizat?

Nu avea absolut nici un motiv să se încreadă în omul ăsta. Dacă tot ce-i spusese era adevărat, ducea o viață de vagabond. Era bădăran și lăsa impresia unui individ care își urmează propriile interese, căruia nu-i păsa de soarta nimănui, în afară de cea proprie.

Totuși, se simțea obligat față de prietenul lui, Dash, pentru pierderea avionului și față de Brady White. Intervenise când obiectele de colecție din biroul de la aerodrom erau pe cale să fie distruse cu praful pentru amprente. Marlene White văzuse un fel de onoare în el, altfel nu i-ar fi încredințat mașina ei.

Ceea ce trebuia să-i spună Brynn era de mii de ori mai important decât împrumutul unei mașini, dar era convinsă că nu avea să înceteze până când nu-i explica întreaga situație și avea mult prea puțin timp de pierdut.

- Nu, zise ea. Există un medicament asemănător, testat pe un mic grup de pacienți din Europa. Mult mai performant ca GX-42.

Privi către cutie.

- Noaptea trecută, o singură doză a fost extrasă din laborator.

- Corp... cumva... Am văzut numele pe factură.

Brynn dădu din cap.

- Cercetătorii de acolo au fost uimiți de rezultatele avute asupra animalelor. Sunt încredințați că produsul este sigur și eficient. Eu și Nate avem încredere în judecata lor.

- Credeți că o să meargă.

- Credem că merită să-l încercăm pe pacienți care nu au nici o altă speranță și cărora orice altă speranță le este negată din cauza unei stampile!

- Pacienții ăștia nu au nimic de pierdut.

- Doar viețile.

- Dar efectele secundare negative? Ar putea ca starea pacientului să se înrăutățească în loc să se facă bine?

- Asta e una din părțile frumoase. În ultimul an de testare, animalele din laborator au murit din cauza cancerului, dar nu au suferit nici un efect negativ de pe urma tratamentului.

- Cum este administrat?

- Prin perfuzie.

- Bine. Dar, ca să văd că am înțeles. Tu și Lambert ați conspirat cu un farmacolog de la un fel de fabrică de medicamente ca să vă facă o porție pe care să v-o trimită, ca să i-o administrați unui pacient care suferă de cancer de sânge.

- Cu anomalii care fac ca situația lui să fie deosebit de rară.

- Au fost bani în joc?

Brynn coborî privirea.

- Câtă perspicacitate!

- N-aș zice. Totul se reduce la bani. Stai să ghicesc. Lambert e dispus să cheltuiască ceva bănuți ca să-și asigure un premiu Nobel.

Brynn clătină din cap.

- Pacientul e cel care dă banii.

- Ah. Îmi amintesc că Lambert a spus că pacientul e o persoană cunoscută.

- Și puternică. Și bogată. Un nume cunoscut în multe case.

- Dă-mi un indiciu.

- Nu.

- Bărbat sau femeie?

- Nu.

- Poți avea încredere în minte, Brynn.

- Am avut suficientă încredere încât să-ți împărtășesc ceva ce m-ar putea trimite după gratii.

- Poate c-o să-ți dea o celulă lângă tăticu'!

Nu-i răspunse la zâmbetul răutăcios.

- Scuze, zise el, părând sincer. O glumă proastă.

- Nu contează.

Privi gânditor în ochii ei și spuse cu voce blândă:

- Eu cred că contează.

Și acum era foarte perspicace. Prea perspicace!

Continuă, pierzându-și răbdarea:

- Tot ce contează e *timpul*!

- Atât de critică e starea pacientului?

- Nu. Da. Dar nu asta e motivul grabei. Odată amestecați compușii, produsul nu rezistă decât patruzeci și opt de ore. A fost unul dintre motivele practice pentru care nu a primit încă aprobarea.

- Dar și motivul pentru care trebuia să ajungă neapărat aseară.

- Exact. Și pentru care trebuie să mă întorc azi. Acum. Dar în loc să mă duc înapoi cât mai repede cu putință...

Își întinse brațele, într-un gest care cuprindea camera și întreaga situație.

- Cine sunt ăia doi, Brynn?

- Habar nu am.

- Haide...

- Îți jur!

- Ei bine, eu pot să jur că au fost și ei aseară la aeroport, ca să întâmpine avionul.

- De ce l-ar fi atacat pe Brady?

- Ca să nu sune la 911 când mă prăbușeam. Aveau nevoie de timp să te intercepteze.

- Sunt doar presupuneri.

- Crezi că mă înșel?

- Nu tocmai. Dar nu știu dacă ai dreptate. În meseria mea, trebuie să am valori absolute.

- Și în a mea la fel. Dar nu-mi spune că nu te iei nici-o dată după instinct, când trebuie să pui un diagnostic.

Îi cercetă expresia și spuse:

- Mă gândeam eu. Instinctul meu îmi spune că planul lui Jekyll și Hyde era să te intercepteze. Au dat-o în bară, așa că s-au ținut după tine, așteptând următoarea șansă. Dar ai fost înconjurată de oamenii șerifului până când am intrat eu în joc.

Teoria lui era pur speculativă, dar era fezabilă.

- Dar, dacă voiau GX-42-ul, de ce ți-ar fi pus laserul în ochi, ca să te facă să te prăbușești?

- Asta nu pot nici eu să înțeleg. Dar e clar că nu aveau intenții prietenoase. În cel mai rău caz, considerau că eram cineva de care se puteau descotorosi, la fel ca Brady White. Și eu aș zice că asta nu prevestește nimic bun nici pentru viitorul tău.

Își mușcă buza de jos cu dinții, dar se opri când își dădu seama că se uita la ea.

Rye spuse:

- Ești speriată, Brynn. Erai speriată înainte să-ți atrag eu atenția că ar trebui să fii. Ai fost speriată încă de când te-ai furișat prin ceață până la avionul meu. De ce?

- Oh, nu știu. Să vedem... Poate din cauză că îmi riscam licența de medic? Dacă pacientul are o reacție negativă și moare ca urmare a administrării tratamentului, înseamnă că voi fi comis o crimă. Nu crezi că am suficiente motive să fiu speriată?

- Nu știu. Eu nu mă sperii.

Nu o spusese în glumă. Era adevărul adevărat.

Dar, sub privirea ei intensă, își alungă din minte orice motive care îl făcuseră atât de serios și arată cu bărbia înspre baie.

- Apa e fierbinte. Am folosit săpunul, dar e și un gel cu miros de flori.

- Nu vreau să fac duș.

- Te temi să te dezbraci? Ți-am spus deja, virtutea ta e în siguranță cu mine.

- Nu asta este problema, domnule Mallett. Pe mine timpul mă îngrijorează.

Bătu cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

- Mi-ai pus multe în cârcă, inclusiv faptul că am transportat un medicament ilegal peste granițele statale. Aș putea spune că nu am știut nimic, în cazul unui proces, și poate că m-ar lăsa să plec, însă Dash tot ar da faliment, și eu aș rămâne fără licență de zbor.

Brynn ezită, apoi spuse încet.

- Ai putea evita aceste riscuri dacă m-ai da pe mâna autorităților.

O privi câteva clipe ca și cum ar fi luat în calcul această posibilitate, apoi mormăi:

- Prea mare deranjul. Încă o tură cu Rawlins? Nu, mulțumesc. Deja sunt mult mai implicat decât mi-aș fi dorit să fiu.

- Îți pare rău că ți-am spus, nu-i așa?

Nu-i răspunse direct, dar spuse supărat:

- Merit măcar câteva minute ca să diger totul, nu crezi? Cât timp fac asta, ai putea să profiți de săpun și de apa caldă.

Trebuia să recunoască în sinea ei că un duș fierbinte era o perspectivă tentantă. Privi cu jind înspre ușa băii, apoi se ridică și-și scoase haina. O puse pe marginea patului și o porni spre baie.

Peste umăr, spuse:

- Probabil că mi-am ratat șansa cu dealerul de mașini. Cât timp stai și digeri, încearcă să găsești o altă posibilitate de a mă întoarce în Atlanta.

Poate că-i jurase că virtutea ei era în siguranță, dar Brynn tot încuie ușa de la baie.

Apa chiar era fierbinte. Folosi gelul de duș, care nu avea un miros chiar atât de floral.

Când își clăti părul de șampon, fu uluită să vadă frunzele și crenguțele care se învârtteau înspre scurgere – rămase probabil de când Rye o trântise la pământ, în pădure.

Mai bine să nu se gândească la acele minute și la senzația trupului lui peste al ei. Sau la părul șaten-deschis de pe pieptul lui, întrezărit prin cămașa deschisă. Sau să-și amintească de căldura erotică pe care o simțise în clipa în care trupurile li se lipiseră, în timpul sărutului.

Îl lăsase să continue mult prea mult. Și totuși, nu suficient de mult.

Nu era un băiat frumuseț, nici un bărbat seducător. Dar avea un aer periculos, o sexualitate crudă și latentă la care femeile răspundeau în mod inevitabil, fără să gândească și ajungând întotdeauna să regrete.

Era genul de bărbat la care nici o legătură romantică nu dura mai mult de douăzeci de minute. Dar acele douăzeci de minute...

Brynn se forță să nu se mai gândească la el. Nu putea lăsa nimic s-o distragă, trebuia să ducă GX42-ul în Atlanta la timp.

Când ieși din baie, curată, dar îmbrăcată cu aceleași haine, Rye era în continuare întins pe pat, cu ochii piro-niți în tavan și cufundat în gânduri. Brațul drept îi era trecut peste cutia neagră.

Fără preambul, spuse:

– I-am spus lui Dash că o să-ncerc să ajung în Atlanta astăzi.

– Și cum o să reușești asta?

Întoarse capul pe pernă ca să se uite la ea.

– Este posibil s-o convingem pe Marlene să ne lase să luăm mașina ei. Tu ai ajunge cu medicamentul la pacient. Eu aș putea zbura oriunde în lume din Atlanta.

– Și cum rămâne cu avionul de aici?

- Ceata e încă prea deasă ca să poată fi făcute fotografii astăzi. Iar avionul nu poate pleca nicăieri până nu-l vede un agent de asigurări. Dash se ocupă de asta.

Brynn se așează pe marginea patului.

- Și cum ar ajunge mașina înapoi la Marlene?

- Ți faci griji pentru o mașină când transporti un medicament ilegal?

Brynn îi zâmbi rușinată, se ridică și întinse mâna după haină.

- E o sugestie bună. Probabil că o s-o găsim la spital, lângă Brady.

- Probabil că da. Când o s-ajungem acolo.

Aceste ultime cuvinte o opriră în loc. Observă că Rye nu arăta ca și cum ar fi avut de gând să plece nicăieri prea curând. Cămașa îi era în continuare încheiată numai pe jumătate, ghetetele erau aruncate pe jos, geaca de pilot era pusă pe spătarul scaunului pe care așezase geanta de zbor.

Spuse:

- Nu pot să zbor nicăieri până nu dorm puțin.

- Nu poți să te culci acum!

- Aproape că am și adormit. Sunt treaz de...

Se uită la ceasul de la mână.

- De aproape treizeci de ore.

- Asta nu e problema mea.

- Ba este, dacă vrei să te ajut să ajungi în Atlanta. Și, iartă-mă că ți-o spun, dar nici tu nu ai un aer prea proaspăt. Întinde-te. O să dormim...

- Nu am nevoie de ajutorul tău, să știi. Pot să mă descurc și singură.

- Super! Mă bucur să aflu asta. Succes! Te rog să închizi încet ușa când pleci.

Se rostogoli într-o parte și strânse cutia la piept.

- Dă-mi cutia.

- Cutia rămâne la mine, mormăi el, așezându-și mai confortabil capul pe pernă.

- Nu e a ta!

Cu o mișcare bruscă, Rye lăsă cutia acolo unde era, se rostogoli pe partea opusă a patului, se ridică în genunchi pe margine și o apucă zdravăn de umeri.

- Dar nici a ta nu este, nu?

Refuză să-i răspundă.

- De unde știu? Două indicii! Nu mi-ai explicat cei cu ăia doi care se țin după tine.

- De câte ori trebuie să-ți spun? Nu știu nici cine sunt, nici ce vor și probabil că a fost o simplă coincidență că i-ai văzut parcați în fața biroului șerifului.

- Mai multe șanse sunt să câștig la loto! Dar, de amorul artei, hai să zicem că e o simplă coincidență. Motivul numărul doi, de ce nu l-ai sunat pe dr. Lambert ca să-i raportezi această ultimă schimbare de situație? De ce nu i-ai cerut lui ajutorul ca să te întorci în Altanta?

Brynn pufni enervată.

- Pentru că nu vreau să-l alarmez, pe el și cu atât mai puțin pe pacientul nostru în stare critică, spunându-i că a apărut încă o întârziere. Pe lângă asta, n-am mai avut semnal la telefon din clipa în care m-ai scos pe sus din cafeneaua aia.

Rye privi peste umărul ei.

- E un telefon pe noptieră.

- Pe bani! N-aș vrea să fii nevoit să cheltuiești mai mult de patruzeci și cinci de dolari din cauza mea.

Se zbătu sub strânsoarea lui. Îi dădu drumul, dar nu-și mută privirea sfredelitoare de la chipul ei. Brynn i-o susținu, refuzând să fie ea prima care întoarce capul.

Dintr-odată, Rye spuse:

- Cine s-a gândit la minciuna cu probele de sânge?

- Nate. În caz că ar fi fost deschisă cutia, din cine știe ce motiv. Dar nu eram sigură că farmacologul făcuse treaba așa cum trebuie.

- Înseamnă că am avut dreptate. Ai avut emoții în clipa în care Rawlins a deschis cutia.

- Foarte mari. Medicamentul este ascuns în izolația de spumă, după cum ai ghicit.

Rye se gândi la asta.

- Care e termenul limită, înainte să se strice substanța?
- Fiola a fost sigilată aseară, la ora nouă. Va dura o oră până va fi administrată. Așadar nu putem începe mai târziu de ora opt, mâine-seară.

- Mâine-seară? Atunci, care-i graba? Ai timp!

- Mâine la ora opt este termenul absolut. Eu... Noi vrem să avem suficient timp, să nu fie nevoie să ne grăbim. Vrem ca toată lumea să fie relaxată, nu stresată. Anxietatea nu ar fi în favoare pacientului.

- N-ar fi în favoarea nimănui, îmi închipui.

Nu-i răspunse.

O privi încă vreo câteva clipe, apoi spuse:

- Nu dorm niciodată prea mult. Îmi programez alarma să sune după cinci ore.

Începu să umble la ceas.

- Trei ore, zise ea.

- Patru.

Potrivii ceasul, apoi întinse mâna, arătându-i încheietura, ca să poată vedea la ce oră îl pusese să sune.

- Vezi? N-am trișat cu nici măcar un minut.

Se întinse, se întoarse cu spatele și luă cutia în brațe.

- Ești un ticălos, zise ea.

- Îmi plăcea mai mult cum mi-ai zis mai devreme.

După aceea, nu se mai auzi decât respirația lui adâncă. Brynn se aplecă peste pat ca să-i poată vedea fața. Deja adormise.

10.07 A.M.

Rye se prefăcea doar. Nu avea de gând să adoarmă înaintea lui Brynn.

Însă ea era agitată și frustrată. Pași de mai multe ori în lungul patului. Se duse la fereastră și despărți draperiile, doar atât cât să poată privi prin crăpătură, apoi le trase nervoasă la loc, blestemând ceața persistentă.

Se întoarse la pat și se așeză pe latura cealaltă. Oftând resemnată, își scoase ghetetele, apoi se întinse și trase cuvertura peste ea. Nu se mai mișcă.

Își dădu seama în clipa în care adormi, pentru că ritmul respirației i se schimbă și se trezi legănat de timpul cadentat. Era tentat să se întoarcă și să-i privească pieptul urcând și coborând, dar nu o făcu.

Își amintea cât de plăcut îi simțise sânii lipiți de pieptul lui și-și imagina că i-ar fi simțit și mai plăcut în mâinile lui.

Trebuia să-și țină mâinile departe de ea.

Asupra mâinilor avea control. Cu gândurile însă, era cu totul altă poveste. Își amintea mult prea clar cât de bine li se potriviseră trupurile unul lipit de celălalt. Și sărutul ăla seducător... Gura ei...

Strânse cu putere din ochi ca să alunge imaginile care i se perindau prin minte asemenea unui film mut. Un film mut deochiat.

Făcu un efort să se controleze. Pentru că, oricât de tentant ar fi părut, să se hărjonească printre cearșafuri împreună cu Brynn O'Neal era o idee proastă.

Aproape sigur că era o hoată. Știa cu certitudine că era o mincinoasă.

În timp ce ea făcea duș, sunase la biroul FAA din Atlanta. Raportase un accident fără victime și promisese să trimită un raport complet de îndată ce se ridica ceața și putea face fotografii. Agentul cu care vorbise nu avusese nimic împotriva. Nimeni nu voia să lucreze în weekendul de sărbătoare. În total, conversația durase trei minute.

Semnalul telefonic fusese perfect.

capitolul 13

1.28 P.M.

- Brynn, trezește-te.

- Hmm?

Cineva o scutura de umăr.

- Trezește-te!

Simțindu-se de parcă s-ar fi trezit dintr-o comă, Brynn deschise ochii și clipi, până când imaginea lui Rye deveni clară.

- Au trecut deja patru ore?

- Nu, dar avem musafiri.

Plecă de lângă ea, înconjură patul și se duse la fereastră, unde privi prin despicătura dintre draperii.

- Le-am auzit mașina. Acum parchează.

- Cine?

- Cei doi despre care ziceai că sunt doar o coincidență.

Cuvintele astea o treziră pe dată.

Dădu cuvertura la o parte, coborî din pat și privi alarmată cum Rye își scoate pistolul din geantă.

- Ce faci cu asta?

- Dacă avem noroc, nimic.

Îl îndesă în buzunarul de la blugi și-l acoperi cu cămașa. Aruncându-i o privire întunecată, spuse:

- Ai o ultimă șansă să-mi spui cine suntăștia doi.

- Nu știu.

- Sigur, și nici semnal la telefon nu ai.

După ce o prinsese cu minciuna asta, avea dreptul să fie supărat, presupunea Brynn.

Încă nervos, Rye zise:

- Scoate-ți blugii.

- Cum?

- Scoate-ți blugii, repetă el, accentuând fiecare cuvânt. Sau cel puțin fă să pară că ți-i tragi la loc.

Privi pe fereastră.

- Ai zece secunde.

În timp ce-i transmitea aceste instrucțiuni, începuse să-și descheie nasturii de la șliț și îl desfăcuse aproape complet în clipa în care în ușă se auziră două bătăi puternice. Însfăcă perna pe care dormise și o așeză lângă a ei.

Încă o bătaie în ușă, mai tare, mai puternică.

Cu o voce răgușită și parcă deranjată, Rye strigă:

- Cine e?

- O căutăm pe doamna dr. O'Neal.

- Ce treabă aveți cu ea?

- Este acolo?

- Sunteți bolnavi?

Persoana de pe cealaltă parte a ușii strigă:

- Dr. O'Neal?

Cu o înclinare scurtă a capului, Rye îi făcu semn să răspundă.

- Doar... Doar o clipă.

- Grăbiți-vă! spuse vocea aflată de cealaltă parte a ușii.

Își desfăcu blugii și îi coborî câțiva centimetri.

Rye deschise ușa atât cât permitea lanțul și spuse prin crăpătură:

- Spre binele vostru, sper că cineva e pe moarte.

Prin deschizătură, Brynn îl putea vedea pe bărbatul înalt și bine făcut de la cafenea. Acesta spuse:

- Lasă-ne să intrăm.

- Vă las pe dracu'! zise Rye. Cine ești?

- Nu are nici o importanță pentru tine. Deschide ușa imediat!

- Dă-mi un singur motiv ca s-o fac.

- Pacientul doamnei dr. O'Neal.

Rye privi spre Brynn, cu o expresie întrebătoare.

Capul îi vâjăia, în mintea ei luau naștere fel de fel de presupuneri, dar voia să știe cine-i trimisese pe acești bărbați și de ce.

Înclină din cap, făcându-i lui Rye semn să-i lase să intre.

Cu privirea fixată într-a ei, acesta închise ușa și, cu mișcări intenționat stângace, deschise lanțul și-l zdrăngăni cu zgomot în timp ce-i șoptea:

- Orice-o să spun, zi ca mine. Altfel îți jur pe Dumnezeu c-o să plec și-o să te las cu ei.

Abia atunci își dădu Brynn seama că nu mai vedea cutia pe pat. Că nu o mai vedea pe nicaieri.

Dar nu avu timp să-l întrebe pe Rye ce făcuse cu ea. Lanțul căzu pe lângă clanță. Rye deschise. Bărbatul hispanic masiv o surprinse încheindu-se la blugi în clipa

în care intră, împingându-l cu umărul pe Rye la o parte din drum. Păcăliciul – așa-i spusese Rye și cuvântul i se potrivea perfect – intră după partenerul lui și rânji ca un imbecil în clipa în care văzu scena pe care o regizase Rye.

Pentru un efect suplimentar, Rye își încheia nasturii de la șlit cu mâna stângă, fără grabă, fără să pară cătuși de puțin jenat, însă extrem de furios pe ea.

– Ai zis că n-ai pe nimeni! Trebuia să-mi dau seama că minți.

Brynn îl ignoră și i se adresa bărbatului înalt.

– Bine, ați intrat. Cine sunteți și ce vreți de la mine?

– Am fost trimiși să vedem ce-i cu dumneavoastră.

– Era nevoie să fiu verificată?

Privirea lui întunecată se învârti prin camera de hotel, îl măsură pe Rye, apoi se opri asupra ei.

– Se pare că da.

– I-am explicat domnului dr. Lambert...

– Nu dr. Lambert m-a trimis, zise el, întrerupându-o. Pacientul dumneavoastră și-a făcut griji când nu v-ați întors la timp.

– Nu avea nici un motiv de îngrijorare. Știu foarte bine care este termenul-limită, domnule...?

– Goliad.

Înclină capul înspre tovarășul lui.

– El e Timmy.

– Și de unde știu că lucrați pentru... pacientul meu?

– Dacă vreți să verificați, n-aveți decât să-l sunați. Dumnealui și doamna se vor bucura să afle că v-am dat în sfârșit de urmă.

Își roti încă o dată privirea prin cameră, oprindu-se asupra patului.

– Nu pot spune că se vor bucura să afle motivul pentru care ați întârziat.

– De unde-ați știut unde sunt?

– Am început să ne uităm după o Honda albastră, dar dura prea mult. Așa că v-am urmărit semnalul de la telefon. Ne-a adus până aici.

- V-ați dat mult peste cap să mă găsiți.

- Pentru asta suntem plătiți.

- Dar v-am văzut în cafenea. Dacă mă căutați, de ce nu ați venit să vorbiți cu mine atunci?

Îi adresa o privire cu subînțeles:

- În timp ce vă aflați în compania unui ajutor de șerif?

- Oh. Ei bine, motivul prezenței lui nu avea nici o legătură cu misiunea mea medicală. La scurt timp după ce am ajuns aici aseară...

Goliad o întrerupse:

- Știm totul despre asta.

- Oh? Cum?

- Dr. Lambert, spuse el încet, i-a explicat totul șefului. Mai întâi, s-a prăbușit avionul.

Brynn arată spre Rye.

- El era pilotul.

Rye stătea sprijinit de perete, cu gleznele încrucișate, într-o poziție pe care Brynn începea să o recunoască drept tipică pentru el. Părea enervat, însă neinteresat în mod deosebit de discuția lor.

Totuși, observă că își ținea mâinile la spate, lipite de perete, în așa fel încât să poată ajunge ușor la pistolul din buzunar.

Avea ochii mijiți în clipa în care îl întreabă pe Goliad:

- Ce știi despre prăbușirea avionului?

Fără să-i răspundă, Goliad îl întreabă:

- Cum te cheamă?

- În nici un caz Goliad.

Goliad continuă să-l fixeze cu privirea. Rye ridică din umeri și-și spuse numele.

Goliad îl fixă încă vreo câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în memorie chipul lui Rye, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Brynn.

- Pe scurt, ați descoperit o infracțiune și ați fost dusă la secția șerifului ca să dați o declarație despre asta.

- Ceea ce a durat mult mai mult decât am anticipat, spuse Brynn, prefăcându-se nervoasă când, de fapt, se simțea neliniștită.

Nu mai încăpea nici o îndoială acum că Rye avusese dreptate. Acești bărbați se ținuseră pe urmele ei, la ordinele soților Hunt.

Încercând să pară sigură pe ea, continuă:

- Mulțumită intervenției domnului dr. Lambert, problema s-a rezolvat. V-a spus despre mașina mea?

Bărbatul dădu din cap.

- Pentru că nu mai puteam pleca cu ea, ajutorul de șerif Wilson a avut amabilitatea să-mi aranjeze să închiriez o mașină. Când ne-ați văzut la cafenea, așteptam pe cineva să mi-o aducă.

- Doar că v-ați furisat afară pe ușa din spate, cu pilotul minune aici de față.

Cuvintele acestea fuseseră rostite de Timmy cel cu față de vulpe și însoțite de un rânjat răutăcios. Rye nu rânji la rândul lui, după cum se aștepta mocofanul.

Brynn îi spuse lui Goliad:

- Mi s-a părut că durează prea mult. M-am temut să nu fi fost o problemă de comunicare. Între timp, domnul Mallett împrumutase o mașină, Honda de care ai vorbit.

Înclină capul și-l întrebă pe Goliad:

- Apropo, de unde ai știut despre asta?

- Continuați-vă povestea.

- Nu există nici o *poveste*! Domnul Mallett s-a oferit să mă ducă în Atlanta.

Păcăliciul scoase un sunet nazal.

- La schimb pe-o tăvăleală.

Rye nu-și mișcă decât ochii, care îl săgetară ca un tăiș pe Timmy.

- Pun pariu că n-ai mai avea atât tupeu fără șiful ăla din mânecă.

Rânjetul superior al lui Timmy dispăru. Făcu un pas spre Rye.

- Vrei să...

- Timmy! Încetează!

Vocea lui Goliad lovi ca un bici, având darul să-l oprească pe Timmy și orice formă de atac ar fi avut intenția să lanseze. Dădu înapoi, însă continuă să-l privească chiorăș pe Rye.

Goliad i se adresa lui Brynn.

- Dr. Lambert i-a asigurat pe angajatorii mei că o să vă întoarceți în cea mai mare grabă. Dar n-a fost așa. Ce făceați cu el?

- Nimic care să te privească, zise Rye.

- Dar mă privește, domnule Mallett.

- Nu-mi dau seama cum. Doamna doctor aici de față este majoră. Nu e măritată.

Îi aruncă o privire lui Brynn.

- Ești?

Înainte să poată răspunde, Goliad întrebă:

- Unde-i cutia?

- Blestemăția aia! mormăi Rye.

Bărbatul masiv se întoarse spre el.

- Ce te privește pe tine?

- Eu am adus-o din Columbus, fără să am habar ce-i înăuntru. Dacă aș fi știut, aș fi pus-o în spatele avionului. Cât mai în spate! Nu aș fi așezat-o chiar lângă mine. Mă simt de parcă aș fi Dracula. Am transportat tot felul de încărcături la viața mea, dar niciodată o cutie cu sânge. Sau cel puțin n-am știut.

Brynn sări să specifice:

- A văzut ce-i în cutie când ofițerii de la poliție m-au pus s-o deschid.

Privirea de obsidian a lui Goliad mătură încă o dată încăperea, înainte de a se întoarce la ea.

- Te întreb din nou: unde este?

Înainte să apuce să răspundă, Rye zise:

- Îmi cam strica cheful, dacă mă-nțelegeți. Am băgat-o sub pat.

La un semn al lui Goliad, Timmy se lăsă într-un genunchi, ridică marginea cuverturii și se uită sub pat. Când se ridică, avea cutia în mâini.

- Mersi, piticule.

Înainte să fie pregătit cineva pentru așa ceva, Rye smulse cutia din mâinile lui Timmy.

Goliad făcu doi pași spre el, dar se opri în clipa în care văzu pistolul din mâna dreaptă a lui Rye îndreptat spre pieptul lui.

- Timmy, dacă încerci să mă înțepi cu șişul ăla, o să-ți fac o gaură-n ochi.

Brynn şuieră, cu vocea tăiată:

- Rye, ce faci?

Goliad bătu aerul cu mâna.

- Ultimul lucru pe care-l vrea şefu' este să provocăm probleme.

- Ei bine, eu, unul, deja am o problemă cu şeful vostru, pentru că v-a trimis să-mi bateți la uşă și să-mi cereți să vă las înăuntru.

- Lasă arma jos, zise Goliad. Timmy, dă-te înapoi. Toată lumea să se calmeze.

- Eu sunt foarte calm, mulțumesc de grijă, spuse Rye.

- Dă-mi cutia și o să plecăm.

- Nu se poate.

- Nu-ți aparține.

Rye se uită la Brynn.

- Le explici tu sau vrei s-o fac eu?

Goliad își schimbă poziția trupului său masiv ca s-o vadă mai bine, în timp ce nu-l scăpa din ochi pe Rye.

- Ce să-mi explicați?

Brynn încercă să se poarte ca și cum ar fi știut exact în ce anume consta explicația lui Rye.

- Poate c-ar fi mai bine să le spui tu.

Rye i se adresă lui Goliad.

- Eu sunt responsabil pentru cutie până în clipa în care este livrată.

- Ai livrat-o aseară.

- Nu tocmai.

Mâna lui făcu o mișcare smucită și ținta pistolului se mută de la pieptul lui Goliad înspre tavan. Timmy se lansă spre el.

Goliad îi strigă nervos:

- Pe toți dracii, calmează-te, Timmy!

- Da, Timmy, pe toți dracii, calmează-te, spuse și Rye. Și, cu ocazia asta, fă doi pași în spate.

După ce Goliad făcu un gest brusc din cap, Timmy îl ascultă.

- Las' c-o încasezi tu, mârâi el.

Rye îl ignoră și îi spuse lui Goliad.

- Suntem în regulă? O să pun arma jos și-o să bag mâna în buzunarul de la spate, după chitanță.

- Chitanță?

Cu mișcări încete acum, Rye băgă pistolul în buzunar, de unde scoase o foaie de hârtie împăturită.

- O chitanță cu numele domnului dr. Lambert scris deasupra liniei punctate pe care trebuie semnat de primire.

Ridică foaia în așa fel încât Goliad să poată citi numele.

- Am aflat că prenumele lui Lambert este Nathan. Nu e nevoie să-i văd un act de identitate ca să-mi dau seama că nu e ea, spuse Rye, înclinând capul spre Brynn. Trebuie să livrez coletul persoanei al cărei nume este trecut pe chitanță, cu excepția cazului în care un curier - din nou, arată spre Brynn - are permisiunea scrisă pentru a prelua marfa. Ea nu are.

Era prima oară când Brynn auzea despre asta și avea mari îndoieli că era adevărat. Chiar dacă ar fi fost o regulă FAA bătută în piatră, Rye nu era genul care să insiste asupra unei măsuri birocratice care să-l incomodeze în asemenea măsură.

Dar nu trebuia să creadă ea, era suficient doar să creadă cei doi bărbați. Dacă speculațiile lui Rye în legătură cu ei erau corecte, încercaseră să-l facă să se prăbușească și îl atacaseră pe Brady White. N-o surprindea să afle că Richard și Delores Hunt aveau ocazional nevoie de bodygarzi, însăăștia doi păreau mai potriviți să facă treburile murdare ale unui baron de cartel decât să asigure siguranța unui senator al SUA și a soției acestuia. O speriau.

Rye o amenințase că o lasă cu ei dacă nu intra în jocul lui.

În ultimele minute, îi păruse la fel de periculos ca și ei, dar cel puțin pe el ajunsese să-l cunoască cât de cât.

Continuă să-i facă jocul.

- Când m-am oferit să vin până aici și să iau pachetul, nu știam că era nevoie de o autorizație scrisă în acest sens. Nici dr. Lambert nu știa. I-am spus că nu contează, zise, aruncând o privire chiorășă în direcția lui Rye. Dar este încăpățânat ca un catâr.

Ochii lui Goliad se îngustară într-o expresie suspicioasă și îi spuse lui Brynn:

- Aveai cutia cu tine la cafenea.

- Și tocmai de-aia tipul pentru care zbor m-a făcut cu ou și cu oțet, zise Rye. M-a prins cu boacăna, mi-a amintit că, dacă nu predam cutia personal doctorului Lambert, riscam să-i provoc lui tot felul de neplăceri cu FAA-ul, iar eu să mă trezesc cu licența de zbor suspendată. Iar eu nu-mi doream să se întâmple nici una, nici cealaltă. Așa că am încercat să-i iau urma domnișoarei O'Neal. O doamnă de la spital mi-a spus unde se dușeseră probabil ea și ajutorul de șerif să ia micul dejun. M-am dus cât am putut mai repede la cafenea, am intrat prin spate și i-am tăiat calea în fața toaletei. Am început să vorbim și...

Ridică sugestiv sprâncenele.

- Și am ajuns aici. Se pare că a fost o idee proastă, adăugă, privind-o iritat pe Brynn.

- Accepți o semnătură electronică? întreabă Goliad.

- Eu aș accepta, zise Rye. Dar băiatul care m-a trimis probabil că n-a auzit în viața lui de așa ceva și n-o să aibă încredere într-o semnătură electronică. E foarte suspicios când vine vorba de tehnologie și e și mai suspicios când niște indivizi apar la prima oră a dimineții să revendice o încărcătură care nu le este adresată. Mi-a spus să obțin semnătura lui Lambert pe chitanță și asta

o să fac. O să-i livrez cutia personal. După ce semnează Lambert, nu mă mai interesează ce se întâmplă cu ea. Sau cu oricare din voi. Eu o să ies din joc, curat, la fel ca și compania de transport aerian.

- O să-i ducem noi cutia domnului dr. Lambert, spuse Goliad. Îl punem să semneze și-ți trimitem o copie prin e-mail.

Rye pufni.

- Pe cuvântul tău?

Neimpresionat de tonul lui ironic, Goliad spuse:

- Eu și dr. O'Neal ne vom asuma întreaga răspundere. Nici tu, nici compania de transport aerian nu veți avea de suferit. Doamna doctor și cu mine vom avea grijă ca dr. Lambert să intre în posesia cutiei.

Rye o strânse și mai tare în brațe.

- Și-ar trebui să am încredere în voi? Iertare, dar nu cred cătuși de puțin în onestitatea voastră. Păpușa asta aici de față m-a mințit din prima clipă în care am văzut-o. Acum apăreți voi, ca două gorile dintr-un film cu mafioți, strigând sus și tare că lucrați pentru cineva care urmărește telefoanele altcuiva. Nu știu cine este această persoană, nu știu cine sunteți voi, nu știu cine e ea și, dacă dr. Lambert nu-mi arată un act de identitate cu fotografie, nu primește nici el cutia.

Timmy era agitat, sărea întruna pe călcâie.

- De ce nu-l omorăm pur și simplu? Apoi i-o luăm și gata.

- Spune-i de ce-i o idee proastă, Goliad, zise Rye. Nu? Bine, atunci îi spun eu. Se uită la Timmy. Pentru că asta ar crea o sumedenie de probleme, de care nu aveți timp să vă ocupați. Cadavrul meu. Urmele. Tot dezastrul care ar trebui curățat. Din câte am înțeles de la Goliad, șeful vostru nu vrea nici un fel de probleme și, dincolo de asta, e obsedat de timpul care trece. Întorcându-se din nou la Goliad, întrebă: Am dreptate? Altfel aș fi fost mort deja.

Brynn își simțea inima în gât. Aproape că-i provoca pe față. Goliad însă nu răspunse, ceea ce o făcu să creadă că teoria lui Rye era întemeiată.

Acesta continuă:

- Ascultă, nu știu care-i treaba cu voi și nici *nu-mi pasa!* Poate fi ceva nevinovat sau ceva de natură criminală, chiar nu mă interesează. Doar că, dacă-i ceva ilegal, nu vreau să risc să-mi pierd licența. Așa că urmez regulile întocmai. O să livrez cutia persoanei al cărei nume e trecut pe hârtie. Odată ce va fi în mâinile lui Lambert, am dispărut. Și, credeți-mă, nu atât de repede pe cât mi-aș dori. Putem termina toată tevatura asta foarte simplu și foarte repede urcându-ne cu toții în mașină și pornind-o spre Atlanta.

Se uită pe rând la fiecare dintre ei.

- Vă place planul?

Brynn încerca să-i citească gândurile lui Rye și să ghi-cească adevărul lui plan. Însă felul în care avea să evolueze jocul de acum încolo nu ținea de nici unul din ei. Goliad făcu alegerea.

- Este un plan excelent, domnule Mallett. Mergem împreună.

capitolul 14

2.02 P.M.

Când ajutorul de șerif Rawlins răspunse la telefon, Wilson întrebă:

- Ce faci?

- Încerc să mă uit la un meci de fotbal, dar unul dintre nepoți a vomitat maioneză pe tot covorul, așa că a trebuit să opresc meciul până îl curăț.

- Și eu tot la meci mă uit. Vrei să vii la mine?

- M-ar omorî nevastă-mea.

- Spune-i că lucrăm la un caz.

- E adevărat?

- Tipul care s-a certat cu Brady White? Are un alibi solid. E la schi în Colorado.

- Oricum nu prea credeam că-i el.

- Atunci o să-ți placă asta. Dr. O'Neal nu s-a urcat în mașina cu care-i aranjasem să se ducă în Atlanta. A spălat putina.

- Vin imediat.

- Adu și o pungă de chipsuri. Nu și maioneza.

Locuiau la mai puțin de cinci minute distanță de drum cu mașina, dar, când Rawlins ajunsese la apartamentul lui Wilson, acesta avea deja șase beri puse la rece. Desfăcu două sticle, îi dădu una lui Rawlins și se afundă în fotoliul rabatabil.

- La mulți ani de Ziua Recunoștinței!

Ciocniră sticlele și băură.

Rawlins luă loc pe canapea, deschise punga de chipsuri și ronțai vreo două, apoi trecu la treabă.

- Unde s-a dus?

- La toaletă.

Rawlins se opri din mestecat și-l privi întrebător pe Wilson.

Wilson îi explică ce aflate de la dealerul de mașini și de la chelnerița din cafenea.

- N-a văzut-o nimeni de-atunci.

- Punem pariu? mârâi Rawlins trăgănat și mai luă o gură de bere.

- Mallett?

Rawlins ridică din umeri.

- E genul.

Wilson dădu din cap și mârâi aprobator.

- Afurisit să fie!

- Cu părul lui cu tot!

Wilson, care pierduse cea mai mare parte din podoaba lui capilară, îi adresă partenerului său o privire rănită.

- Asta a durut.

Rawlins răsese înfundat.

După ce mai luă încă o dușcă de bere, Wilson începu să râcăie absent eticheta cu unghia.

- Mi se tot învâрте ceva în minte.

- Ce cântec?

- Nu e un cântec. Ceva ce am auzit la departament, în timp ce urcam cu ei. Doctorița și Mallett au avut un schimb de replici pe scări.

- Îmi amintesc că le-ai spus să urce mai departe.

- Da, însă a zis el ceva ce-mi tot revine în cap.

- Îl legătură cu...?

- Cu nimic, la momentul respectiv, recunosc Wilson. Abia mai târziu a căpătat importanță.

- Bine.

- Geaca lui. Și-o împăturise pe braț, cu căptușeala în exterior. Mătase albă, dar cu un aspect vechi, îngălbenit. Are desenată pe ea o fată din alea de se găseau în calendare prin anii cincizeci.

- Cum se pictau pe boturile bombardierelor?

- Înainte să fie considerat un afront la adresa femeilor, zise Wilson. Nu era ceva obscen. Fata era îmbrăcată. Cel mult provocatoare, așa zice. Dar, când a văzut-o, doctorița s-a simțit ofensată și i-a dat de înțeles.

- Ce a spus?

- Nimic în clipa aia. Dar știi privirea aia... De parcă ar zice: *Când ai de gând să te maturizezi?*

Rawlins spuse:

- Da, știu privirea aia.

- Așa că Mallett a împăturit geaca invers, și-a cerut scuze într-un stil zeflemitor și i-a spus că pe interior era desenată o hartă a lumii.

Rawlins ascultă, ronțai, bău din bere.

- Bine...

- Ei bine...

Wilson privi spre televizorul dat pe mut. Un fundaș tocmai scăpase o pasă perfectă, însă nici unul dintre ei nu mai era interesat de joc.

- M-a făcut să mă gândesc... Poate că ne-a arătat mostre de sânge ca să nu ne uităm la ce se ascundea sub ele.

Rawlins își așază berea pe măsuta de cafea.

- Adică, în izolația de spumă.

- Cam așa.

Se uitară câteva momente unul la celălalt, apoi Wilson luă punga de chipsuri de la Rawlins și băgă mâna în ea. Rawlins privea în gol spre televizor, analizând noua variantă.

- Rana lui Brady arată ca una făcută cu un pat de armă, iar Mallett are pistolul ala de buzunar. Dar e mic și nu avea nici o urmă de sânge când i l-am scos din geantă.

Wilson își umplu gura cu chipsuri.

- Și de ce-ar fi vrut să-l pocnească pe Brady?

Rawlins recunoscă că și Rye Mallett îi pusese aceeași întrebare.

- Ai găsit vreun motiv? întrebă Wilson.

- Nici unul care să țină.

- Dr. O'Neal a insistat să o duc la spital, ca să se intereseze personal de starea lui Brady înainte să plece din oraș. Dacă îngrijorarea ei nu era sinceră, atunci e o actriță dată dracului. M-am mirat să-l văd pe Mallett acolo.

- Era acolo?

- Era când am adus-o pe donșoara doctor și era și când m-am întors s-o iau.

- Dădea târcoale pe la spital? De ce? Se temea că Brady o să se trezească și-o să-l arate cu degetul?

- Din câte zice Thatcher, Brady nu știe cine l-a lovit. A fost atacat pe la spate.

- Dacă Brady ar fi murit, persoana care l-a lovit s-ar confrunta cu o acuzație mult mai gravă. Omor, dacă nu crimă cu premeditare. Asta ar putea neliniști un suspect.

- Îndeajuns cât să-l facă să vină la spital?

Wilson dădu chipsurile la o parte și-și scutură sarea de pe mâini.

- La naiba, nu știu. Dar, dacă e chiar atât de rece și de calculat, nu văd cum ar fi putut s-o privească pe Marlene în ochi.

- Mallett a stat de vorbă cu ea?

- Și dr. O'Neal la fel.

- Ha!

Rawlins stătu câteva clipe încruntat, cufundat în gânduri, apoi se ridică și întinse mâna după haină.

- În cazul ăsta, cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu Marlene.

Deși erau în mod oficial în afara programului, cei doi ofițeri mestecară niște dropsuri mentolate în drum spre spital, ca nimeni să nu simtă că miroseau a bere.

Asistenta de la recepție îi știa din vedere și îi recunoscu chiar și în hainele civile.

- Marlene White mai este aici? întrebă Rawlins, apropiindu-se de fereastră.

- Câteva dintre rude s-au dus acasă, dar mi-au spus că Marlene refuză să plece.

Cei doi ofițeri urcară cu ascensorul.

În camera de așteptare, soția lui Brady era înconjurată de oameni dornici să o ajute. Rawlins le ceru să le dea voie să discute în particular. Ieșiră pe coridor.

Deși părea foarte obosită și îndurerată, Marlene se arătă îngrijorată pentru ei.

- Îmi pare rău că trebuie să lucrați de sărbători.

- Nouă ne pare rău că trebuie să le petreci aici, spuse Wilson.

Se interesă de starea lui Brady.

- Rezistă, spuse soția lui. Ofițerul Thatcher mi-a spus că bărbatul cu care s-a certat Brady are un alibi. Nu știu cine altcineva ar fi putut face asta.

Wilson așteptă o clipă, apoi spuse:

- Dr. O'Neal a vrut neapărat să treacă pe aici înainte să se întoarcă în Atlanta.

- A fost foarte drăguță că a venit. Și ea, și Rye la fel. Cred că vizita lui a fost un tonic pentru Brady.

- L-a văzut pe Brady?

- Doar un minut.

- Au vorbit?

- Oh, da. Rye se simțea răspunzător pentru ce s-a întâmplat. I-a promis lui Brady că o să-l ia la un zbor când o să se facă bine. Și Brynn a fost la fel de dragută. Speram să apuc să-mi iau rămas-bun de la ea, dar pleca deja când m-am întors cu cheile. Rye o privea prin...

- Scuză-mă, spuse Rawlins. Ce chei?

- Cheile de la mașina mea. I-am împrumutat-o lui.

Cei doi ofițeri schimbă o privire, apoi se întoarseră la ea.

Rawlins spuse:

- I-ai împrumutat lui mașina ta?

Le povesti cum se ajunsese la asta.

- Nu prea a vrut să o ia, dar am insistat. Se ducea la locul în care s-a prăbușit avionul și i-am spus să păstreze mașina cât o să aibă nevoie.

- Și a adus-o înapoi? întrebă Wilson.

- Nu, dar și-a cerut scuze că a trebuit s-o lase.

Wilson ridică o mână.

- Să o lase?

- A sunat... să fie vreo jumătate de oră de-atunci. Am pierdut noțiunea timpului.

- Și ce e cu mașina? insistă Rawlins.

- A spus că trebuie să ajungă în Atlanta. Ceva ce a apărut în ultima clipă. Nu se întorcea prin oraș.

Cu un nou sentiment de urgență, Wilson întrebă:

- A lăsat mașina la avion?

- Nu.

Le dădu numele unui camping ieftin cu cabane din lemn, la vreo opt kilometri distanță de oraș, pe o șosea regională care nu era prea circulată.

- I-am spus că nu e nici cea mai mică problemă pentru mine să trimit pe cineva să o ridice de acolo. Fratele și nepotul meu s-au oferit deja să se ducă. I-am sugerat lui Rye să lase cheia la recepție, dar a spus că nu avea încredere în băiatul de acolo. Mi-a spus unde a ascuns-o.

2.41

Când Wilson și Rawlins intrară în recepția biroului de închirieri de căsuțe, înțeleseseră de ce Mallett se codise să aibă încredere în funcționar. Era drogat în ultimul hal.

Avea un rânjet leneș, care îi scotea la iveală dinții strâmbi și cariați.

- Care dintre voi e bărbata-său?

- Nici unul.

Ofiterii își scoaseră insignele.

- Ooooh, la draaaacu'!

Funcționarul aruncă o privire nervoasă peste umăr, înspre o ușă deschisă, prin care se putea zări un birou dezordonat.

Rawlins spuse:

- O să uităm că duhnește a iarbă aici dacă ne spui al cui bărbat ai crezut că ar putea fi unul dintre noi.

- Nu știu.

- Mai încearcă.

- Nici măcar n-am văzut-o. Doar tipul a intrat.

- Și cum arăta tipul? Întrebă Rawlins.

- Înalt, păr blond, geacă de piele. Ochelari de soare.

Privi pe fereastră, înspre ceață.

- Nu pot să-mi dau seama de ce.

- La ce oră a venit?

- La ce oră? Căzu pe gânduri, își scărpină obrazul plin de coșuri. Înainte de nouă?

Dădu răspunsul sub formă de întrebare, ca și cum ar fi fost la un show de televiziune.

- Sub ce nume s-a înregistrat? Întrebă Wilson.

- Nu s-a înregistrat deloc. A plătit cu banu' jos și m-a rugat să rămână între noi.

- Hmm, făcu Wilson. Fumezi iarbă și ți-ai înșelat patronul cu banii pe-o căsuță. Ai avut o zi plină.

Acuzațiile implicate îl făcură pe tânăr dintr-odată mult mai cooperant.

- A zis că au fugit împreună de Ziua Recunoștinței ca s-o sărbătorească printr-un maraton de tăvăleală și, în caz că vine cineva să întrebe dacă a închiriat cineva o cabană acum vreo oră și ceva, să fac pe prostu'.

- N-ar fi cine știe ce provocare, comentă sec Rawlins.

Funcționarul privi speriat de la un ofițer la altul. Își trecu limba peste dinții strâmbi din față.

- Părea un tip trecut prin viață. Ce-a făcut?

- Nu putem discuta acest aspect.

- În orice caz, n-a fost cine știe ce maraton. Au plecat deja.

- Mașina e încă aici.

Când intraseră în complex, văzuseră Honda albastră parcată în fața cabanei aflate la cea mai mare distanță de drum și de recepție.

- Cum au plecat? întrebă Rawlins.

- Cu doi băieți.

Rawlins și Wilson schimbă încă o privire nedumerită.

- Care doi băieți? întrebă Wilson.

Funcționarul începu să se agite. Ridică ambele brațe slăbănoage în semn de capitulare.

- Nu am făcut eu nimic și nu vreau să fiu implicat. O să-i dau proprietarului banii pe căsuță. Jur.

- Ce doi băieți? repetă Wilson.

- Tot ce știu e că au venit aici cu o mașină neagră. Nu s-au oprit la recepție. S-au dus direct la cabană. Câteva minute mai târziu, au plecat iar. Tipul era pe bancheta din spate, pe partea șoferului. Femeia cu părul lung era pe cealaltă parte a banchetei din spate. Nu i-am văzut față. Doar spatele capului, prin fereastră.

- În ce direcție s-au dus?

- Spre dreapta.

- Spre sud.

Recepționarul clipi.

- Presupun.

Rawlins insistă.

- Ce fel de mașină neagră?

- Nu am observat marca, dar era nouă. Și avea jante cromate, strălucitoare. Ți luau ochii.

- Mercedes sedan, anunță Wilson, surprinzându-l pe Rawlins, care se întoarse spre colegul lui, așteptând lămuriri.

- Au fost la cafenea, spuse Wilson. Au ajuns la scurt timp după mine și domnișoara doctor. Au parcat de cealaltă parte a străzii, dar am remarcat mașina.

Îi dădu lui Rawlins o descriere a celor doi.

- Îmi aduc aminte că mi-am zis că o mașină ca aia trebuia să aparțină tipului mai mare. Hainele erau mototolite, dar de calitate.

- Și celălalt?

- Și el purta tot costum închis la culoare, dar ar fi arătat mai în largul lui într-un hanorac cu glugă, de băiat de cartier.

- Ce au făcut după ce au intrat?

- S-au dus într-un separeu. Au mâncat. Nu au vorbit prea mult, aproape că nici nu s-au uitat nici la mine, nici la ea.

- Dar O'Neal? Ea a reacționat în vreun fel când i-a văzut?

- Nu. De fapt, ea a stat cu spatele la ei până când ne-am dus la ușă și ne-am luat la revedere.

- Dar ăla a fost momentul când a scăpat de tine, spuse Rawlins.

Wilson întinse mâna spre tipul de la recepție.

- Dă-mi cheia de la cabană.

Funcționarul căută printr-un sertar și scoase o cheie cu etichetă de carton, pe care era trecut numărul zece. Wilson i-o luă din mână, apoi el și Rawlins se îndreptară spre ușă.

- Pot să vin și eu?

- Nu, îi răspunseră la unison cei doi polițiști.

Prosoapele din baie erau încă umede. Pernele și așternuturile erau deranjate. Însă în cabană nu era nimic care să le dea vreun indiciu în legătură cu locul în care

se duseseră Brynn O'Neal și Rye Mallett. Și nimic care să-i identifice pe cei doi bărbați cu care plecaseră.

- Nu-mi imaginez că-ți amintești numărul de înmatriculare al Mercedesului.

Wilson clătină din cap cu părere de rău.

- Nici măcar în parte.

Rawlins se îndreptă spre ușa deschisă a cabanei.

- Ei bine, norocul nostru că a avut loc un jaf la cafe-nea în primăvară.

Wilson înțelese la ce se referea și se grăbi să tragă concluzia:

- Cafeneaua are camere de supraveghere.

- Instalate la o săptămână după jaf.

Rawlins se îndreptă spre SUV.

Wilson rămase în urmă doar atât cât să ia telecomanda de la mașina lui Marlene White de sub piatra unde îi spusese Mallett că o s-o găsească. Wilson se oferise să-i aducă el mașina înapoi și s-o lase în parcare a spitalului.

- O să-i las cheia la triaj, îi spuse lui Rawlins. Ia-mă din față.

- Pe drum, o să-l sun pe proprietarul cafenelei și-i spun că ne întâlnim acolo. Vreau să văd înregistrările de pe camere.

- N-o să-i placă. E sărbătoare.

- N-are decât să fie ș-a doua venire a lui Hristos. Brady e încă la Terapie intensivă și n-a ieșit complet din starea critică. Poate că Rye Mallett și dr. O'Neal s-au gudurat pe lângă Marlene, dar tot mai au încă multe răspunsuri de dat.

3.03 P.M.

- Știam eu că n-ar fi trebuit să avem încredere s-o lă-săm singură, zise Delores. I-am spus asta lui Nate. Asta dovedește că instinctul meu era întemeiat.

Luă paharul de vin de pe măsuta de cristal și-l ridică spre Richard.

Ciocniră și băură.

Masa tradițională de Ziua Recunoștinței le era servită în salonul oficial. O serveau în mijlocul zilei, gândindu-se că seara aveau să fie ocupați. Senatorul stătea în capul mesei lungi, Delores lângă el, pe partea dreaptă. Se îmbrăcaseră potrivit pentru ocazie, pentru a păstra aparența de normalitate, chiar dacă nu-i vedea decât menajera, care era totodată și bucătăreasa.

Cu doar câteva minute înainte să coboare în salon, primiseră un telefon de la Goliad, telefonul pe care îl așteptau ca pe ace. În cea mai mare parte, veștile fuseseră bune. Dr. O'Neal fusese localizată. Totuși, circumstanțele în care fusese găsită o bulversaseră pe Delores. Capul încă i se învârtea.

- Ce a putut s-o *determine* să ia o pauză romantică, când știa foarte bine că suntem *contracronometru*?

Punctă cuvintele înfigând furculița într-o felie de piept de curcan.

- Magnetism animalic?

Furculița îi căzuse cu zgomot pe farfuria de porțelan.

- Cum poți să glumești, Richard? Deși, după cum l-a descris Goliad pe pilotul ăsta, s-ar părea, ce-i drept, că n-a ajuns încă la capătul evoluției.

Richard zâmbi.

- Nu cred că-i chiar așa de rău, altfel dr. O'Neal nu l-ar fi găsit atrăgător.

- Nu-mi pasă nici dacă a fost numit cel mai sexy bărbat în viață! Ce-a fost în capul ei?

Lăsă deoparte mâncarea și începu să-și urmărească degetul al cărui vârf trasa modelul de broderie al feței de masă.

- Sper că sexul a fost singurul motiv care-a întârziat-o într-atât. Mie povestea mi se pare foarte dubioasă, ca și cum ar fi în cărdășie cu pilotul ăsta. Povestea aia cu numele de pe chitanță pare o bazaconie colosală. Ești senator. Ai auzit vreodată de o reglementare FAA în sensul ăsta?

Fără să aștepte răspunsul lui Richard, își aruncă șervețelul de pânză pe masă și se ridică.

- Pun pe cineva de la biroul tău să se intereseze.

- Delores, stai jos.

Tonul lui imperativ o opri. Îl privi surprinsă și cu o expresie jignită.

- Dr. O'Neal este o tânără sănătoasă și independentă. A vrut să se culce cu un bărbat. Nu mai face atâta caz din treaba asta.

Vorbise pe un ton măsurat și rezonabil, care avea mai mult impact decât dacă ar fi tipat. Sugera o furie greu stăpânită, un control fragil asupra temperamentului.

Delores se lovi cu mâna în piept.

- Ei bine, iartă-mă dacă fac atâta caz când e vorba să-ți salveze viața!

Richard trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

- Îmi cer scuze că ți-am vorbit pe tonul ăsta. Suntem amândoi nervoși.

Se ridică și îi trase scaunul.

- Te rog, Del. Hai să terminăm de mâncat.

Delores se așează și începu iar să mănânce, însă pasivitatea ei nu dură mult.

- Și Nate!

Îi rosti numele cu dispreț.

- Nici măcar nu observase că scumpa lui colegă întârziase deja câteva ore!

Nu le răspunsese la repetatele apeluri telefonice și, când în sfârșit îi sunase înapoi, le spusese că primise un mesaj de la Brynn cu puțin înainte de ora opt, cum că avea să plece curând din Howardville. Le amintea că stătuse treaz toată noaptea. Crezând că totul era bine, închisese telefonul și se băgase în pat ca să tragă un pui de somn. Își ceru mii de scuze pentru lipsa lui de vigilență și fu extrem de ușurat să afle că Brynn era escortată înapoi de oameni care lucrau pentru ei. Dr. Lambert o aștepta în biroul lui.

Delores spuse:

- Nate a fost uluit să afle ce a făcut în timpul celor câteva ore cât n-am știut nimic de ea și mi-a promis că o să discute personal chestiunea cu colega lui.

- Crezi că o să-i taie alocația? Sau n-o s-o mai lase la joacă? întrebă Richard, cu o expresie serioasă.

- Iar glumești?

- Pur și simplu mie nu mi se pare că este sfârșitul lumii. Goliad are situația sub control.

Delores murmură aprobator.

Richard o privi cu ochii mijiti.

- Dar?

Delores rămase cu privirea pierdută, apoi își puse tacămurile pe farfurie, lăsând mâncarea abia atinsă.

- Nu vreau să las nimic la voia întâmplării. Sau în mâinile unei persoane în care nu putem avea încredere, după cum s-a dovedit a fi dr. O'Neal. De noi depinde, de mine și de tine, să facem lucrurile să meargă.

Dându-și seama că mai avea ceva de spus, Richard se lăsă pe spătarul scaunului și se bătu cu palma pe genunchi. Delores veni și se așeză în poala lui. Cu gesturi de soție, îi potrivi nodul Windsor de la cravată.

- Am o idee, spuse ea. E cam îndrăzneată. Să nu spui nu înainte să mă asculți până la capăt.

- Sunt intrigat. La ce te gândești, draga mea?

capitolul 15

4.12 P.M.

Când pleacă de la complexul de căsuțe, Goliad se oferise să bage cutia neagră în portbagajul Mercedesului, dar Rye insistase să o țină lângă el, pe bancheta din spate.

Era acum jos, între picioarele lui. Geanta de zbor o ținea pe genunchi. În buzunarul gecii era revolverul de nouă milimetri. Fără încărcător. La insistențele lui Goliad.

Când îi cedase fără prea mare entuziasm încărcătorul, Goliad îi promisese că o să-și primească gloanțele înapoi imediat ce dr. Lambert semna pentru primirea cutiei.

Nu specificase și în ce fel.

Rye nu era prost. Își dădea seama că Goliad nu-i credea povestea cu semnătura lui Lambert pe chitanță. Îl luase cu ei numai pentru că nu știuse ce altceva să facă cu el. Dar, după ce medicamentul avea să-i fie livrat lui Lambert, se puteau descotorosi de Rye. Poate că nici Brynn.

Încercă să nu-i lase să-și dea seama că era conștient de acest lucru.

Stătea cu capul sprijinit pe banchetă, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme. Dar era cât se poate de treaz și de conștient de fiecare mișcare făcută de ceilalți ocupanți ai mașinii.

Pe scaunul de lângă șofer, Timmy se foia de parcă ar fi avut gândaci în pantaloni, care îi rodeau pielea.

Goliad mergea cu o viteză doar puțin sub limita legală, își ținea ambele mâini pe volan și privirea fixată asupra drumului, cu excepția momentelor ocazionale în care se uita la Rye prin oglinda retrovizoare.

Era profesionist de cursă lungă. Prea inteligent ca să lase temperamentul să-i dicteze acțiunile. Avea un fel de demnitate tăcută. L-ar fi omorât dacă ar fi fost necesar, dar nu ar fi savurat momentul cu aceeași plăcere cu care ar fi făcut-o Timmy.

Stiluri diferite, dar la fel de letale.

Și totul executat la ordinul patronilor, domnul și doamna, dintre care unul era pacientul.

Rye se întreabă cine oare erau, dacă puteau să ia urma unui apel telefonic și aveau oameni, ca ăștia doi, care să le facă treburile murdare.

Nathan Lambert era și el o marionetă de-a lor? Sau Lambert mânua sforile? Brynn spusese că era un geniu, dar asta nu însemna nimic. Mulți oameni de geniu erau

nebuni, care își foloseau genialitatea drept o justificare pentru a comite atrocități.

Dar, fie că Nate Lambert era sfânt sau canalie, Rye trebuia s-o șteargă cât mai repede, imediat după ce-i dădea cutia.

Dilema lui era cum să facă asta și să-i răzbune în același timp pe Dash și pe Brady White, ale căror nume evitase în mod intenționat să le menționeze în timpul interacțiunii din cabană. Dacă ar fi lăsat să înțeleagă că dorea răzbunare, probabil că vărsarea de sânge nu ar fi putut fi evitată.

Avea nevoie de un plan de acțiune. Dar cum putea să formuleze unul, când nu putea să știe în ce fel de situație se băga decât abia după ce ajungea în ea?

Nu știa nici măcar cu exactitate care era destinația lor. Puteau la fel de bine să se îndrepte spre o locație de lux sau spre o groapă de gunoi.

Trebuia să fie pregătit pentru orice.

Și Brynn?

Încă nu știa ce rol juca ea în drama asta încâlcită.

Fiindcă prezența lui Goliad și a lui Timmy o intimida, îl susținuse în povestea cu chitanța, părând suficient de enervată cât să fie convingătoare.

Dar asta nu însemna că între ei doi exista de acum înainte o încredere oarbă.

Oare povestea pe care i-o spusese despre GX-42 era reală? Sau era doar o altă minciună dintr-un șir de neadevăruri și informații spuse doar pe jumătate?

„Un medicament minune care nu rezistă decât foarte puțin timp? Pe bune, Brynn?”

Dacă era adevărat și dacă medicamentul ăsta era destinat unui pacient ale cărui zile erau numărate, și Brynn i-l ducea acum cu o rezervă de mai bine de douăzeci și patru de ore, ceea ce pretindea că încercase cu disperare să facă de la bun început, atunci de ce nu era mai veselă? De ce nu era mai bucuroasă că avea să-și atingă scopul?

Fusese în schimb tăcută și retrasă de când plecaseră de la cabană.

Nu avuseseră când să mai vorbească între patru ochi și, pe toți dracii, trebuia să știe ce se petrecea cu ea. Încetă să mai pretindă că moțâie și se uită la ea.

Privea pe fereastră, spre orizontul la a cărui margine Atlanta începea să se contureze, vizibilă dar parțial ascunsă de ceață.

Părea la fel de entuziasmată să o vadă pe cât ar fi un condamnat pe viață când zărește Alcatrazul.

Era încordată, rigidă. Își ținea mâinile în poală, cu degetele strânse.

Întinse mâna și o puse peste a ei.

Sărind de parcă ar fi fost electrocutată, Brynn se întoarse spre el. Privirile li se întâlniră. Nu spuseră nimic. Nu puteau.

Iar Rye nu-i putea înțelege expresia de disperare de pe chip.

Brynn știa ceva. Frustrat de incapacitatea lui de a-i depăși reticenta, își apăsă degetele peste mâinile ei împreunate, ca și cum ar fi încercat să smulgă o informație adevărată de la ea.

Apoi, sperându-i pe toți, telefonul lui mobil sună.

Timmy întoarse capul și fața lui ca de vulpe apără în spațiul dintre cele două scaune din față. Privirea fixă a lui Goliad o întâlni pe-a lui Rye în oglinda retrovizoare.

- Răspunde, zise el, fără să clipească.

Rye scoase telefonul din buzunarul gecii și văzu că îl suna Dash.

Răspunse:

- Aici.

- Unde aici?

- Ajung în Atlanta.

- Asta-i bine. Ai găsit cu ce să te duci?

- Într-un fel.

- Ai vorbit cu băieții de la FAA?

- Luni cel mai devreme.

- Mă gândeam eu.

- S-ar putea să fie nevoie să mă întorc să fac poze. N-am putut azi.

- Ei bine, vezi cum faci. Ai apucat să dormi?

- Nu prea.

- Mai dormi! Zbori mâine-seară. Mi-am permis să-ți rezerv o cameră. O să-ți trimit un SMS ca să-ți explic unde.

- Bine.

- Ei haide, nu te grăbi să-mi mulțumești!

Dash făcu o pauză, ca și cum l-ar fi așteptat să răspundă, dar Rye avea niște ascultători despre care Dash nu știa, așa că nu spuse nimic.

După un oftat din rărunchi, Dash continuă:

- Ți-am mai obținut și un loc într-un avion comercial ieftin care o să te aducă înapoi aici.

- La ce oră?

- Puțin după nouă. Dacă nu o să fie întârzieri.

- Încă e ceață.

- Da, dar nu cum a fost. A început să se ridice din spre vest. Aeroportul e programat să se redeschidă într-o oră, dar o să fie îmbulzeală și bătaie între liniile aeriene. Și, până nu se calmează treburile, o să fie haos. De-aia n-a fost deloc ușor să-ți găsesc un loc. A trebuit să folosesc cardul de platină.

- Dacă zborurile sunt atât de aglomerate, de ce nu pilotez singur un charter?

- N-am buget pentru asta. Dacă nu ajungi, Rye, va trebui să trimit pe altcineva.

Rye se uită la Brynn, care stătea cu privirea fixată în spatele scaunului lui Timmy, fără să se miște, părând total dezinteresată.

- O să ajung, îi spuse lui Dash.

- Prepunând că reușești, vino direct aici după ce aterizezi. O să-ți pregătesc un avion din nouăzeci.

- Copilot?

- Vrei?

- Nu.

- Am știut fără să te-ntreb.

- Ce transport?

- Baloturi de piele. Un fabricant de mobilă a rămas fără roșu roman și avea nevoie de el ieri.

- Unde?

- În Portland.

- E posibil ca Maine să fie încă paralizat mâine.

- Nu Maine. Oregon. E curat ca lacrima acolo. Ei bine, cu excepția ploii, dar ce poți să-i faci? Doar este Oregon.

- Exact.

- Ce-i cu tine?

- Nimic.

- Credeam c-o să te bucuri. Vorbești de parcă tocmai ți-a murit pisica.

- Sunt foarte obosit, asta-i tot. De-abia aștept să mă întind.

- O să-ți trimit informațiile despre hotel.

- Mersi că te-ai agitat să găsești ceva pentru mine. Mai vorbim mâine-dimineață.

Închise și aruncă telefonul în buzunar.

- Cât mai avem? întrebă el, adresând întrebarea perechii de ochi din oglinda retrovizoare.

- Nu mult.

- Mă copleșești cu atâtea informații.

Rye zburase în Atlanta de mai multe ori decât își putea aduce aminte. Știa cum arăta din aer, era bine familiarizat cu aeroportul și toate turnurile de control din zonă, dar nu cunoștea prea bine sistemul de autostrăzi.

Încerca să țină minte drumul pe care o lua Goliad, dar, când acesta viră și băgă Mercedesul într-o parcare nesupravegheată a unei clădiri de birouri cu mai multe etaje, Rye știu că o să-i fie foarte greu să găsească drumul înapoi până la un reper familiar.

Chiar dacă ar fi avut mașină. Și nu avea.

Chiar dacă pleca viu de acolo, ceea ce nu era o certitudine.

Nu că i-ar fi fost frică de moarte. Ba chiar se juca cu moartea. Îi dădea târcoale, o provoca la ordinea zilei.

Doar că nu voia ca moartea lui să fie provocată de cineva de teapa lui Timmy.

Nu-i era frică să moară. Îi era frică să nu moară în mod rușinos.

Goliad urcă două rampe din garaj și parcă într-un spațiu de la al treilea nivel, care era și cel mai de sus.

Opri motorul și se întoarse ca să i se adreseze lui Brynn.

- Trimite-i un mesaj. Spune-i că suntem aici.

Brynn făcu așa cum i se ceruse.

Fără să aștepte un răspuns la SMS, Goliad deschise portiera și ieși din mașină.

Timmy făcu la fel pe cealaltă parte.

Brynn coborî și ea.

Rye fu ultimul care ieși din mașină, cu geanta pe umăr, ținând cutia sub braț, strâns lipită de corp.

- N-am mai fost niciodată aici, îi spuse Goliad lui Brynn. Ia-o înainte!

Îi aruncă o scurtă privire lui Rye în clipa în care trecu pe lângă el, îndreptându-se spre singurul lift din parcare.

Păru să dureze o veșnicie până ajunse.

Nimeni nu spuse nimic în timp ce așteptau, deși Timmy își trosnea încheieturile degetelor și fluiera încetisor printre dinți.

Se înghesuiră în cabina micuță. Brynn apăsă butonul pentru etajul cinci.

Urcară. Ușa se deschise. Când ieșiră din lift, Brynn le făcu semn spre stânga.

Un bărbat stătea într-o ușă deschisă, la capătul coridorului cu mochetă grea și lambriuri scumpe.

O singură privire îi fu îndeajuns lui Rye ca să decidă că felul în care arăta Nate Lambert îi plăcea în aceeași măsură în care îi plăcuse și vocea doctorului.

Un bărbat atât de slab și de palid n-ar fi trebuit să-și radă părul din cap și să poarte pantaloni atât de strâmți pe picior și îngustați spre gleznă. Până și cineva atât

de nepriceput într-ale modei cum era Rye își dădea seama de asta.

Cei patru umplură coridorul, cu Brynn în față, Rye în urma ei, Goliad și Timmy încheind șirul.

Lambert îi salută pe cei doi cu o înclinare a capului.

Zări cutia de sub brațul lui Rye și aceasta îi captă atenția preț de câteva secunde.

Apoi, pe măsură ce se apropiau de el, privirea i se concentrează asupra lui Brynn.

- Mă bucur nespun că ai reușit să ajungi, dr. O'Neal.

I-o întoarse sfredelindu-l cu privirea:

- Nici pentru mine n-a fost o zi prea grozavă, Nate!

- Eu am auzit altceva.

Îl măsură din priviri pe Rye, cu evident dezgust.

- Asta e pilotul senzual căruia n-ai putut să-i rezisti?

Brynn își îndreptă spatele și umerii, dar nu catadicsi să-i răspundă la insultă, demonstrând astfel că avea mult mai multă clasă decât Lambert.

O fi fost el un geniu, dar era un ticălos.

Rye făcu un pas în față, venind lângă Brynn.

- Vrei cutia asta sau nu?

Scoase chitanța din buzunarul de la spatele blugilor și i-o întinse, încă împăturită, lui Lambert.

Doctorul scoase o pereche de ochelari de citit din buzunarul de la piept al cămășii și îi puse la ochi. Apucă bucata de hârtie de un colț ca și cum ar fi fost contaminată și o scutură cu gesturi ample.

Își aruncă privirea peste ea, apoi pocni din degete cu un gest de nerăbdare.

- Pix?

- Un document cu fotografie?

Lambert îl privi chiorăș, peste ramele ochelarilor caraghioși.

- Poftim?

- Un act de identitate cu fotografie, repetă Rye.

Aproape că i se vedea aburul ieșindu-i din urechi, dar scoase un portofel din buzunarul pantalonilor și îi arătă lui Rye permisul de conducere.

- Este suficient? Mai am încă vreo câteva, de natură profesională.

- Ajunge unul. Are cineva un pix?

Brynn nu reacționează. Stătea cu brațele strânse în dreptul mijlocului, cu privirea fixată în podea.

Goliad scoase un pix. Lambert i-l smulse din mână, întinse bucata de hârtie pe perete și-și semnă numele în partea de jos.

Îi dădu chitanța lui Rye, care o împături la loc și o băgă în buzunar, apoi îi dădu cutia lui Lambert.

- Vrei s-o deschizi, să verifici conținutul?

- Și așa mostrele au fost expuse în mod inutil.

- Să înțeleg că nu? zise Rye. Foarte bine. Mi se face rău când văd sânge.

Lambert luă cutia sub braț și întreabă cu nerăbdare:

- Asta e tot?

- Coletul a fost livrat. Toată lumea este fericită. Am plecat.

Când se întoarse, Brynn îl prinse de mâneca gecii.

- Mulțumesc.

Atingerea ei, tonul șoptit și intim cu care îi vorbise, îl răscolea pe dinăuntru.

Privi spre mâna ei, apoi în ochii ei și, perfect conștient de companie, spuse:

- Mi-am făcut doar meseria.

După o ezitare aproape imperceptibilă, Brynn spuse:

- Zbor ușor!

Apoi, trăgându-și mâna, trecu pe lângă Lambert și intra în birou.

Rye se întoarse. Chiar în spatele lui erau Goliad și Timmy, unul lângă celălalt. Își făcu loc printre ei și-și continuă drumul spre ascensor.

Îl auzi pe Lambert spunând:

- Mulțumesc pentru intervenție, domnilor. Nu e nevoie să vă conduc, nu? Soții Hunt așteaptă vești din partea mea.

Apoi ușa biroului se închise.

Ajuns la ascensor, Rye apăsă butonul de coborâre.

Când Goliad și Timmy veniră lângă el, ridică mâna, cu palma în sus.

- Dă-mi încărcătorul înapoi.

- Cred c-o să-l păstrez, zise Goliad.

- Oh, ce mirare!

Rye mormăi o înjurătură obscenă, apoi, întorcându-se cu spatele la ei, spuse:

- M-am săturat de voi doi. O iau pe scări.

- Hei, șmechere, înainte să pleci...

Rye împinse ușa care dădea în casa scărilor și privi peste umăr la Timmy. Acesta înclină capul, arătând spre capătul holului.

- Pe spate sau în patru labe?

Rye îl lăsă prăpădindu-se de râs la propria glumă.

4.57 P.M.

Când ușa liftului se deschise la al treilea nivel al parcarii, Rye deja aștepta cu extingtorul în mână. Îi împroșcă cu spumă, în cea mai mare parte îndreptată spre față.

- Nu e laser, dar ați înțeles ideea.

Aruncă extingtorul înspre capul lui Timmy. Își atinse ținta. Timmy urlă și se îndoi de mijloc. Rye știa că o să se ridice cu șişul în mână.

- Goliad, el a avut laserul?

Goliad, ștergându-și spuma din ochi, dădu din cap, scuipând.

- Idiotul dracului!

Rye făcu vreo câțiva pași în spate în timp ce Timmy se apropia de el orbește, împiedicându-se, urlând insulte

și înjurături în timp ce făcea semicercuri largi în aer cu un tăiș în mână.

- Și Brady White? întrebă Rye.

Scuturându-și mâna de spumă, Goliad spuse:

- Eu l-am lovit.

- Atunci tu urmezi.

- L-am lăsat în viață pe White. Timmy voia să-i taie beregata.

Rye mârâi în clipa în care îi prinse brațul lui Timmy în aer și, profitând de avânt, îl împinse în spate și-l izbi cu capul de un stâlp de beton. Îi lovi apoi mâna de stâlp în repetate rânduri, până când scăpă cuțitul. Apoi îl izbi puternic cu pumnul în bărbie. Teasta lui Timmy se izbi cu un sunet sec de coloana de beton.

- Asta-i pentru Brady. Asta-i pentru laser și pentru băiatul al cărui avion l-ai stricat.

Izbi cu pumnul în stomacul lui Timmy și putea să jure că atinsese coloana vertebrală.

- Asta-i pentru că ai insultat-o pe dr. O'Neal.

Își puse apoi mâna între picioarele lui Timmy.

Timmy țipă, apoi se prăbuși pe jos.

Între timp, Goliad își scosese arma, dar o ținea pe lângă corp în clipa în care se întoarse spre Rye.

Rye arătă spre pistol.

- Ai de gând să mă împuști?

Goliad clătină din cap.

- A meritat-o.

- Mulțumesc că nu m-ai omorât la cabană. Puteai s-o faci.

- Nu aveam timp.

- E cazul să privesc peste umăr?

- Nu am nici un ordin în ceea ce te privește în clipa de față. Dar nu pot să-ți promit că n-o să apară.

- Și Brynn?

Goliad ezită, apoi repetă.

- Nu pot să-ți promit.

Se înțelegeau reciproc.

- Destul de corect.

Rye se retrase vreo câțiva pași cu spatele, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă repede.

Nu începu să fugă decât abia după ce ajunsese la rampă. Apoi o țâșni ca din pușcă și nu se opri nici măcar când ieși în stradă.

Alergă preț de vreo două străzi înainte să-și dea seama că lăsa în urmă o dâră de sânge.

capitolul 16

5.08 P.M.

- Nu sunt acasă?

În timp ce vorbea la telefon, Nate își trecu o mână peste cap, un gest de frustrare pe care Brynn îl văzuse făcându-l de sute de ori. Îi trecu acum prin minte gândul fără sens că poate verifica dacă-i crescuse părul.

Pusese cutia neagră pe biroul lui, la mai puțin de jumătate de metru de scaunul pe care stătea ea.

Brynn privea cutia în timp ce Nate continua să se certe cu persoana care răspunsese la linia de telefon fix a soților Hunt, după ce apelurile către telefoanele mobile ale domnului și doamnei senator intraseră în mesageria vocală.

- Unde puteau să plece? Au luat cina acasă, corect?

Răspunsul îl făcu să se uite la ceasul ridicol de mare pe care îl purta la mână.

- Atunci unde puteau să se ducă? Bine, bine. Dacă ți-au dat instrucțiuni să spui oricui sună că nu sunt acasă, te asigur că nu sunt inclus în această categorie.

Conversația continuă în același fel preț de încă vreo două minute. Brynn credea că Nate o să ajungă să țipe înainte să închidă telefonul.

- Jură că nu sunt acolo.

- Poate că nu sunt.

- Nu s-ar fi dus să facă o plimbare cu mașina, Brynn. Sau poate crezi că s-au dus să vadă un film?

- Nu-mi vorbi de sus, Nate!

Nate nu-și ceru scuze pentru atitudinea jignitoare. Brynn se îndoia că o auzise măcar. Își mângâia capul, pășind agitat dintr-o parte în alta.

- Nu înțeleg deloc. Delores m-a săcâit cu mii de telefoane după catastrofa de aseară. M-a tocat pur și simplu la cap! M-a sunat la fiecare jumătate de oră să mă-ntrebe care mai este situația, când o să te întorci.

Se opri și o privi cu dispreț.

- În timp ce eu încercam să-i calmez pe ea și pe Richard, tu te tăvăleai cu... cu ăla! Iisuse!

Își dădu capul pe spate și privi în tavan, ca și cum ar fi căutat un răspuns acolo.

- Nu-mi vine să cred că știe să citească, darămite să piloteze avioane!

- A absolvit academia de aviație. A zburat în misiuni în Afganistan.

Nate pufni.

- Agent CIA nu e?

De fapt, Wilson fusese cel care îi spusese ce descoperise când îl verificase pe Rye Mallett. Profilul lui se schimbase dramatic după a doua tură de serviciu pe front. Probabil că trecuse printr-o experiență care îl afectase profund, dar Brynn nu avea să afle niciodată ce anume se întâmplase.

„Îmi fac doar meseria.“

Livrase cutia, se spălase pe mâini de întreaga poveste și plecase fără să privească în urmă, așa cum spusese că o să facă. Într-o zi, când avea să fie anunțată o mare descoperire medicală, poate că o să se întrebe dacă avea vreo legătură cu produsele farmaceutice pe care le transportase fără să știe. Aproape sigur că n-o să-și amintească numele ei, dar poate că o să-și amintească de femeia care

îi complicase viața o scurtă perioadă de timp și-l ținuse la sol când ar fi preferat să fie în aer.

Dorința ei de a nu-l mai vedea vreodată nu mai era atât de puternică, dar era prea târziu să-și mai retragă cuvintele. În orice caz, plecase și, ținând cont de circumstanțe, era mai bine să nu mai existe absolut nimic între ei.

Acum trebuia să se concentreze exclusiv pe GX-42.

Cu ochii pe cutie, spuse:

- Nate? Facem ce trebuie? Facem bine că îl dăm lui Richard Hunt?

Auzind îndoiala din vocea ei, Nate se opri.

- Categorie. Probabil că nesiguranța ei era evidentă, pentru că Nate bătu cu degetele în capacul cutiei și repetă: Categorie! Am luat o hotărâre, Brynn.

- Știu, dar...

- Nu mai putem da înapoi acum. Nici nu intră în discuție.

Totuși, Brynn se întreba dacă distinsul ei coleg avuse vreodată măcar o umbră de îndoială. Dar, chiar dacă ar fi avut, n-ar fi recunoscut niciodată. În orice caz, zărrurile fuseseră aruncate.

- Ai idee când s-ar putea întoarce soții Hunt?

- Menajera susține că nu știe. Mi-a spus să aștept, că o să mă anunțe. Așa mi-a spus. Să aștept. Ți vine să crezi? O *servitoare*!

- Să sperăm că nu durează mult. Sunt frântă. Crezi că am putea aștepta până mâine?

- Nu. Au fost foarte clari. Fără întârzieri în care par să se petreacă tot felul de neplăceri.

Se uită din nou la ceas.

Era nerăbdător să înceapă procedura, și nu doar de dragul soților Hunt. Nu voia să amâne startul drumului care avea să-l transforme într-un superstar în lumea medicală.

Brynn voia să termine odată ca să pună capăt îndoielilor, incertitudinilor și minciunilor.

Telefonul din buzunarul hainei vibra. Îl scoase și văzu că avea un mesaj. Cel care îl trimisese putea fi identificat doar prin număr, nu exista nume.

*Eu și soții HUNT am vrea să știm ce joc e ăsta.
Locul tău de parcare.
Acum.*

Inima aproape că-i sări din piept. Trase repede aer în plămâni.

Când o auzi, Nate se întoarse spre ea.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Mașina mea... A fost reparată. Cineva din Howardville a adus-o aici.

Nate se uită la ceas.

- Acum?

- Da, și eu mă mir. Credeam c-o să dureze câteva zile până s-o repara.

- Spune-le să parcheze și să lase cheile sub preș.

- Sunt hârtii de semnat. Știi cum e, zise ea, cu un răs ușor. Mă duc să rezolv.

- Să te întorci repede. Plecăm imediat ce suntem chemați.

Brynn dădu din cap. De îndată ce închise ușa în urma ei, o luă la fugă pe coridor și, știind cât de încet era liftul, coborî pe scări până la primul nivel al parării, unde-și rezervase un spațiu cu numele ei scris pe peretele de deasupra.

Spațiul de parcare era gol, cu excepția lui Rye, care părea extrem de furios și sângera.

5.22 P.M.

Brynn se repezi la el, strigând:

- Ce-ai pățit la mână?

- Caraghiosul ăla nenorocit.

- Timmy?

- El e mult mai rău.
- Te-ai bătut cu el? Credeam că ai plecat.
- Ei, uite că n-am plecat.

Rye privise de la câteva blocuri distanță cum Mercedesul negru ieșea din parcare. Când trecuse pe lângă el, observase că Goliad era la volan și Timmy era prăbușit peste portiera din dreptul lui.

Părea că-și terminaseră treaba pentru acea seară. Dar Rye îl credea în stare pe Goliad să se învârtască în cerc și să se întoarcă. După bătaia cu Timmy, era posibil să fi primit ordine în legătură cu Rye.

Așteptase cinci minute, care îi păruseră interminabile.

Nu se întorseseră. În drumul înapoi spre parcare, chemase un Uber. Când mașina sosise, îi dăduse șoferului douăzeci de dolari să aștepte și îi trimisese mesajul lui Brynn. Riscase apoi rămânând pe loc, dar mizase pe faptul că o să coboare numaidecât când o să citească numele pacientului. Și așa se întâmplase.

- Te doare?

I-ar fi luat mâna, dar o ținea departe de ea.

- Nu. Apoi: Puțin.

Cuțitul lui Timmy făcuse o creștătură adâncă peste prima articulație a degetelor mâinii stângi. Sângele nu se coagula atât de repede pe cât ar fi trebuit, pentru că-și flexase în mod repetat degetele, strângându-le apoi în pumn.

- Ca să nu amortească, îi spuse lui Rye, care-l privea făcând tocmai acest lucru. Va trebui să pot să strâng măneta. Zbor mâine.

- Am auzit. Ar trebui să pui ceva pe tăietură. Cabinețul meu e la etajul patru. Am putea să urcăm și...

- Las-o baltă!

O prinse de antebraț și o îndreptă spre ieșire.

- Cine sunt soții Hunt?

Brynn își înfipse călcăiele în pământ și-și smuci brațul din strânsoarea lui.

- Unde le-ai auzit numele?

- I-a scăpat dobitocului tău de coleg. Hunt. Aștia-s tipii cu bani mulți din spatele întregii operațiuni?

Brynn își ținu gura.

- Nimic? Nu? Bine, îți dau o ultimă șansă. Din momentul ăsta ești pe cont propriu. Ține minte că te-am avertizat.

O lăsă acolo și plecă. Ajunsesese aproape la ieșire și începuse să creadă că n-o să-i țină păcăleala, când alergă după el.

Cu respirația întretăiată, întrebă:

- M-ai avertizat că ce? Unde te duci?

Rye nu se opri.

- La cea mai apropiată secție de poliție. Nu vreau să mă trezesc aruncat după gratii, odată cu voi.

- Stai!

Se opri și se întoarse. Era mare, deasupra ei.

- Voi ai să furi cutia pentru tine în Howardville. Apoi totul a început să meargă cum nu se poate mai prost. M-ai păcălit pe mine, i-ai păcălit pe polițiști, dar, în cele din urmă, n-ai mai avut de ales și a trebuit să pleci cu gorilele trimise de Hunt și să-i aduci cutia lui Lambert.

Brynn nu răspunse, însă Rye luă tăcerea ei drept o confirmare a tot ceea ce spusese.

- Chiar este un medicament, Brynn? întrebă el.

- Da.

- GX...

- Da. Da! Tot ce ți-am spus este adevărat.

- Bine. Pacientul este domnul sau doamna Hunt?

- Domnul.

- Și el este...?

- Disperat.

- O să moară dacă nu-l primește.

- Noi putem doar să sperăm că prin administrarea tratamentului...

- Nu mă lua pe ocolite. O să moară?

Dădu scurt din cap.

- Atunci, de ce n-ai vrut să-i dai medicamentul lui Lambert?

Nu spuse nimic.

- Brynn? De ce? De ce voiai să-l furi?

Scoase un sunet mic, de capitulare, și-și dădu părul pe spate.

- Ce importanță mai are acum? E la Nate. Așa cum ai zis chiar tu, toată lumea e fericită.

- Toată lumea, în afară de tine.

Rămase acolo unde era, susținându-i privirea, apoi îi apucă brațul și o conduse spre stradă.

Din nou, îl opri.

- I-am spus lui Nate că mă întorc imediat.

- N-o să te-ntorci.

Continua să o împingă spre ieșire.

Pe stradă, ceața se ridicase considerabil, însă se făcuse mult mai frig. Începuse să plouă. O zori spre mașina Uber care aștepta trasă pe dreapta și îi făcu semn să urce.

- Nu pot să-l las acum, Rye. Facem procedura în seara asta.

- Chestia aia a voastră nu se strică până mâine.

- Nu vor să aștepte. Dacă o să dispar iar, o să intre în panică.

- Oh, și n-am vrea să se intre în panică, nu? Pot să împiedic asta chiar acum, întorcându-mă la etajul cinci și spunându-i tot ce știu lui Lambert. Probabil că o să fie la fel de curios ca și mine să afle de ce ai încercat să îi medicamentul ăla care poate salva vieți departe de mâinile lui moi și pufoase.

- Ce-ți pasă ție? Parcă nu-ți plăcea să fii implicat.

- Îmi pasă pentru că, fără să știu, m-ai făcut părtaș la șarada ta, deși, pe toți dracii, habar n-am care este. Numai Dumnezeu știe! Eu, unul, nu. Dar o să aflu. De la tine. Așa că fie mergem noi doi frumuseț să discutăm între patru ochi despre escapada ta de la munte, fie mergem și îi povestim totul coleguțului pe care ai vrut să-l

lași fără tratamentul miraculos. Tu hotărăști, Brynn. Ai o secundă.

5.34 P.M.

Delores își lăsă haina de nurcă să-i alunece de pe umeri și îi ceru șoferului să dea mai încet căldura.

- Parcă am fi în pădurea tropicală.

Șoferul își ceru scuze și potrivi termostatul limuzinei.

Delores îi mulțumi și ridică la loc geamul care îi separa de partea din față. Acum, că-și asigurase intimitatea, îi zâmbi lui Richard.

- Ei?

- A fost genial, Del.

- Așa am zis și eu.

Merita să jubileze după succesul proiectului lor din acea după-amiază. Richard se întinse și îi mângâie obrazul.

- A fost o idee inspirată. Una pe care mi-ar fi plăcut s-o numesc a mea.

Îi sărută dosul palmei.

- Sper că nu te-a epuizat.

- Sunt obosit. Dar a meritat efortul.

Scoase telefonul din buzunarul de la piept și îl porni.

- Nate m-a sunat de patru ori.

Delores își porni și ea telefonul.

- Pe mine de trei. Înseamnă că îl are.

- Așa e.

Richard îi adresă zâmbetul lui de afiș de campanie.

- Goliad mi-a trimis mesaj că dr. O'Neal și cutia au fost livrate în mâinile lui Nate acum aproximativ o oră.

- Slavă Domnului!

- Sună-l pe Nate. Probabil că vrea să-și ceară scuze.

Delores apelă și puse telefonul pe difuzor. Nate răspunse imediat.

- Delores, pentru Dumnezeu, unde...?

- Înainte să-mi ții predici, așteaptă să afli de ce nu am putut fi contactați o vreme. Îl lăsa câteva clipe în suspans. A fost un impuls de ultim moment. Singura persoană pe care am anunțat-o a fost asistenta lui Richard. Era puțin cam supărată că nu am făcut nimic public de Ziua Recunoștinței, așa că a răspuns cu extrem de mult entuziasm, s-a dat peste cap și a adus presa acolo. Am fost văzuți, fotografiați, înregistrați. Richard a spus câteva cuvinte. O să apară diseară la știri.

- Bine jucat! spuse Nate.

- Așa am zis și noi.

Îi adresă lui Richard un zâmbet superior.

- Între timp, ai primit un pachet pentru noi?

- E chiar aici. Voi unde sunteți acum?

- În mașină, ne întoarcem acasă.

- Ne vedem acolo.

- Nate? zise Richard. Ar trebuit să mă pregătesc în vreun fel anume?

- Da. Toarnă-i ceva tare de băut lui Delores.

Râseră toți trei.

Nate continuă:

- Nimic, sincer. Fă-te comod. Eu și Brynn o să-ți montăm perfuzia. Și cam asta e tot.

Delores spuse:

- Nu știm cum să-ți mulțumim, Nate.

- Oh, am eu multe idei în legătură cu asta. Putem aranja ca o ramură a spitalului să poarte numele meu.

- Ai gânduri mari, Nate, spuse Richard.

- Dacă n-aș avea, Delores ar rămâne curând văduvă. Ne vedem curând.

Delores închise. Richard se încrunță.

- Cu cât îl plătim, ar putea să-și cumpere propriul spital. Ticălos înfumurat!

Delores își deschise centura și se mută pe bancheta opusă, ca să se poată lipi de el.

- Așa este. Dar este ticălosul nostru înfumurat și întotdeauna prinde bine să ai pe cineva care să-ți fie dator.

capitolul 17

5.43 P.M.

După ce termină conversația cu soții Hunt, Nate se duse în baia din biroul lui. Luă cutia cu el. Nu avea de gând s-o mai scape din ochi.

Se spală pe mâini și pe dinți. Își trecu mâna peste scalp și își spuse că avea timp să se radă. Își scoase cămașa și cravata și începu ritualul cu minuțiozitate.

Își lustruia capul lucios cu un prosop, când își dădu seama că Brynn stătea mult prea mult timp în parcare. O sună s-o anunțe că aveau să plece cât de curând spre casa soților Hunt.

Nu răspunse. Probabil că era în lift.

Alese o cămașă curată și o cravată, nu suficient de elegante pentru gusturile lui, dar care aveau să dea bine la cameră. Cu concluzia să fie utilizată doar în privat, soții Hunt îi acordaseră permisiunea de a face o înregistrare video cu momentul în care Richard primea perfuzia. El, Nate, avea să descrie procedura pas cu pas.

Deși, după ce cazul lui Richard avea să devină primul din istoria medicinei, era posibil să se răzgândească și să facă înregistrarea publică.

Nate presupunea că aveau să-și dorească să profite din plin de ea. Caz în care ar fi avut documentația.

După ce-și verifică încă o dată imaginea în oglindă, se întoarse în biroul lui. Așeză cutia neagră pe masă și-și îmbrăca sacoul, când auzi sunetul unor pași pe covor, apropiindu-se de ușă.

Brynn. Deschise ușa și se pregătea să spună „Era și timpul!”, dar cuvintele îi înghețară pe buze.

Clipi uluit de câteva ori.

Unul dintre cei doi bărbați în uniformă întreba:

- Dr. Nathanian Lambert?

- Da. Cine sunteți? Ce doriți?

- Eu sunt ajutor de șerif Wilson. Rawlins, adăugă, arătând spre tovarășul lui. Am discutat la telefon, la primele ore ale dimineții.

Arată apoi cu degetul peste umărul lui Nate, înspre birou.

- Vrem să mai aruncăm o privire cutiei.

Nate simți că i se înmoaie genunchii.

- Tocmai plecam. Poate aștepta?

- Mă tem că nu, zise Wilson. Am venit tocmai din Howardville ca să vă vedem.

Nate își încrucișă brațele.

- Ceea ce mă aduce la a doua întrebare: nu sunteți în afara jurisdicției?

- Am sunat deja la departamentul șerifului din DeKalb County. Știu de ce ne aflăm aici.

- Ei bine, în cazul ăsta, șeriful știe mai multe decât mine, zise Nate. Credeam că am elucidat misterul la telefon.

- Și noi am crezut la fel.

Erau primele cuvinte rostite de Rawlins, dar Nate simțise de la bun început privirea suspicioasă a ofițerului îndreptată asupra lui.

- Situația s-a agravat.

- Cum așa?

- Pentru început, Brady White a...

- Cine e Brady White?

- Bărbatul care a fost atacat la aerodrom.

- Ah, nu-mi amintesc să mi se fi spus numele lui. Continuați.

Rawlins așteaptă o clipă sau două.

- Starea domnului White încă nu s-a îmbunătățit așa cum ne așteptam.

- Îmi pare extrem de rău să aud asta, spuse Nate. Dar tot nu-mi explic de ce-ați venit la mine.

- Motivul pentru care am venit la dumneavoastră este că, dacă domnul White nu supraviețuiește, atunci Rye Mallett și colega dumneavoastră, dr. O'Neal, devin

martori principali într-o investigație pentru crimă. Prin extensie, și dumneavoastră la fel.

- Eu?

Wilson folosi pălăria pe care o avea în mână ca să arate spre biroul lui Nate.

- Aceea este cutia dumneavoastră și credem că a contribuit la motivul pentru care a fost atacat domnul White.

Palmele lui Nate începură să transpire, dar își păstră expresia superioară.

- Pot să accept că acest personaj, Mallett, a fost implicat în activități criminale. Dar Brynn O'Neal? Niciodată.

- Chiar dacă e o trăsătură de familie? întrebă Rawlins.

- Activitatea criminală?

- Tatăl ei. Are cazier de-un metru.

Urechile lui Nate începură să țiuie.

- Nu am de unde să știu asta pentru că nu știu absolut nimic despre viața personală a lui Brynn. Noi doi suntem colegi și nimic mai mult. Nu suntem rude, nici măcar prieteni nu se poate spune că suntem. Din când în când avem câte un pacient comun, și atunci trebuie să confruntăm diagnosticul și să comparăm tratamentele. Cam la asta se rezumă relația noastră.

Ce doi ofițeri schimbă o privire. Până și în urechile lui Nate sunase ca un discurs de acoperit dosul.

Rawlins îl întrebă:

- Când ați văzut-o ultima oară?

Nate se uită la ceas și abia atunci își dădu seama cât de mult timp trecuse de când coborâse Brynn în parcare.

- S-a întors din Howardville pe la patru și jumătate. Trebuie să începem procedurile de testare a sângelui. Fără întârziere. Acolo mă duceam.

- Și...?

Wilson privi pe lângă el.

- Ea e aici?

- În clădire, da. Dar a fost chemată în parcare ca să recepționeze mașina care i-a fost returnată.

Cei doi ofițeri schimbă încă o privire, o convenție care pe Nate îl scotea din sărite.

- *Poftim?*

- Mașina domnișoarei dr. O'Neal este încă pe platforma de remorcare, așteaptă ca service-ul din Howardville să se deschidă după weekendul de sărbători. Adică luni, la ora șapte dimineața.

Nate simți cum îi năvălește sângele în cap. O s-o omoare. O să-i scoată mâțele și-o să-i atârne leșul la uscat.

- Înseamnă că m-a mințit, zise. A primit un mesaj și-a plecat ca din pușcă. Tot ce știu eu este că a ajuns aici la...

- Cum?

- Cum ce?

- Cum a ajuns?

- O parte interesată a trimis o mașină cu șofer ca s-o aducă înapoi în Atlanta.

- Era cumva un Mercedes negru?

- Nu știu.

- Numărul de înmatriculare...

- Nu știu. Nu am aranjat eu.

- Cine este partea interesată?

- Pacientul meu. A cărui viață este în balanță în timp ce voi îmi puneți toate aceste întrebări inutile.

- Ați văzut șoferul?

- A însoțit-o pe Brynn până la ușă.

- Un tip hispanic? Și unu' mic după el?

- Ei sunt. Pilotul era și el cu ei.

Lambert nu-și ascunse disprețul pe care îl nutrea față de Rye Mallett în timp ce le povestea despre semnătura cerută de FAA.

- Sincer să fiu, cred că a inventat toată povestea.

- De ce-ar fi făcut-o?

- În primul rând, pentru că e un mitocan. Și posibil pentru că se ținea după Brynn. Se pare că a fost ceva între ei doi.

- Într-o cabană închiriată, spuse Wilson. Știm toată povestea.

Nate pufni.

- A dovedit o îngrijorătoare lipsă de judecată și discriminare din partea ei. Tocmai de aceea a fost trimis cineva după ea.

- După dr. O'Neal sau după cutie?

- După amândouă. Știți cât de importantă este cutia.

- Nu sunt sigur că știm.

- V-am explicat azi-dimineață.

Rawlins spuse:

- Așa este, dar am vrea să mai aruncăm o privire.

- Nu pot risca să expun din nou conținutul la lumină și la aer, până nu sunt într-un mediu steril.

- Bine. Sunteți liber momentan.

Rawlins făcu semn spre coridor, înspre lift.

- Aveți mașina aici, în garaj? Eu vin cu dumneavoastră. Wilson se poate ține după noi.

Nate încercă să-și ascundă alarmarea. Între timp, mintea îi galopa, căutând un pretext să refuze.

Trase adânc aer în piept și-și îndreptă spatele.

- Domnilor, comportamentul lui Brynn din această dimineață nu este în concordanță cu caracterul profesionist pe care îl cunosc eu. Dar nu cred nici măcar o secundă că ar fi putut fi implicată în orice fel de activitate ilegală noaptea trecută, sau astăzi, sau în orice moment. Deși nu am aceeași încredere în integritatea bărbatului cu care a împărțit cabana preț de câteva ore. Sunt sigur că Brynn își va reveni curând și-și va relua responsabilitățile față de pacientul nostru. În caz contrar, va suferi consecințele, iar asta i-ar putea afecta viitorul profesional. Influența mea este considerabilă în unitatea medicală la care suntem amândoi afiliați.

Se uită la ceas, apoi își ridică manșetele.

- Credeți-mă, apreciez devotamentul pe care-l arătați meseriei dumneavoastră. Vă admir pentru că desfășurați o investigație atât de amănunțită în ceea ce privește atacul asupra domnului White. Dar, în clipa de față, trebuie să mă scuzați. Am o întâlnire.

- Iar noi avem un mandat de percheziție, spuse Rawlins.

Nate strânse din dinți.

- Aveți mandat de percheziție?

- Pentru cutie.

- De ce... De ce ați considerat necesar să obțineți un mandat de percheziție în seara de Ziua Recunoștinței?

- Pentru că ne-am gândit că s-ar putea să ne dați cu tifla.

- Poftim? Eu nă *dau cu tifla*.

- Șeriful de aici a cooperat cu noi, spuse Wilson. Am trecut pe acasă pe la judecător ca să ne semneze mandatul.

Rawlins scoase hârtia cu pricina din buzunarul interior al gecii de puf, o despături și i-o băgă sub nas lui Nate.

- Deschideți cutia, dr. Lambert.

Cu cât protesta mai mult, cu atât mai rău ar fi arătat pentru el.

Dându-și seama de acest lucru, se retrase în cabinetul lui și le făcu semn spre birou.

Încercând să-și controleze tremuraturul mâinilor, formă cifrul și deschise lacătul. Ridică apoi capacul de metal.

Rawlins își puse o pereche de mănuși de cauciuc și scoase metodic eprubetele, examinând-o pe fiecare în parte înainte de a o pune pe birou, lăsând în cele din urmă patru decupaje rotunde în spuma poliuretanică.

- Poftim! zise Nate. Ce vă așteptați să găsiți?

Fără să-l ia în seamă, Rawlins își băgă degetele sub marginea garniturii de spumă și începu să o tragă afară din carcasa de metal.

- Să vedem ce-i dedesubt.

Scoase garnitura cu totul afară.

Capul neted și strălucitor al lui Nate se acoperi de sudoare.

6.02 P.M.

Camera fusese rezervată pe numele lui Dash. Pe numele adevărat, cel de pe cardul de platină. Ar fi putut fi un avantaj, dacă cineva începea să ia la rând hotelurile din zonă, căutându-i pe Rye Mallett și Brynn O'Neal.

Făcea parte dintr-un lanț hotelier și era situat aproape de aeroport. Rye fu nevoit să arate un document cu fotografie la recepție, dar tânărul grăbit nu-i aruncă decât o privire în treacăt și era puțin probabil să-și amintească ceva. Era asaltat de clienți nervoși, care își ridicaseră tabăra în recepția hotelului și care așteptau fie să se elibereze o cameră, fie să fie imbarcați într-un avion de companiile aeriene. Care venea mai întâi.

Rye nu ar fi fost deloc surprins dacă Brynn s-ar fi făcut nevăzută în timp ce el lua în primire camera, dar o găsi așteptându-l lângă lift, așa cum se înțeleseseră.

Urcară în tăcere și coborâră la al șaptelea etaj, care era minunat de liniștit în comparație cu gloata care se strânsese la parter.

Intrară în cameră.

Rye trase zăvorul.

Brynn aprinse lampa de pe noptieră, apoi se întoarse spre el, furioasă:

- Chiar era necesar să-mi arunci telefonul?

Pe drumul din oraș până la hotel, îi ceruse să-i arate telefonul. Fără să întrebe de ce, i-l dăduse. Apoi, înainte să-l poată opri, îi scosese cartela SIM și aruncase telefonul pe fereastra mașinii.

- Vrei să vină iar Goliad și Timmy după tine?

- S-ar putea să prefer compania lor.

Rye se bătu cu degetul în piept.

- Eu am dreptul să fiu furios aici. Tu nu te enervezi până nu termin eu.

- Atunci dă-i drumul!

Rye își aruncă geaca pe pat.

- Cartela SIM e intactă. Ai toate informațiile. Poți să-ți cumperi alt telefon mâine.

- Între timp, un pacient ar putea avea o urgență.

- Atunci verifică-ți periodic mesajele. Îți împrumut telefonul meu.

Fierbea la foc mocnit și Rye o lăsă să fiarbă.

Apoi îl întrebă:

- De unde ai făcut rost de numărul meu ca să-mi trimiți mesajul?

- I l-am cerut lui Marlene. I-am spus că vreau să te anunț când vin să-l iau pe Brady la un zbor.

- Mai știi ceva despre el?

- Nu. Tu?

Clătină din cap.

- Presupun că tot ea ți-a spus și despre tata.

- Eu credeam că fusese polițist. Ha!

- Ai auzit că e hoț și ți-ai zis: „Așa tată, așa fiică“.

- Demonstrează-mi că mă înșel, Brynn.

- Nu trebuie să-ți demonstrez ție absolut nimic.

Se apropie de ea cu pași nervoși.

- Nu am dreptul să știu în ce porcărie m-ai târât?

- Nu mai are nici o importanță acum.

- Oare?

- Cutia e la Nate, nu?

- Ce scuză i-ai servit când ai plecat? I-ai spus că te întâlnești cu mine?

- Nu. Am mințit.

- O chestie la care te pricepi.

În loc să se simtă jignită, după cum se așteptase, Brynn părea mai degrabă tristă. Se retrase câțiva pași și se așeză pe marginea patului, cu umerii lăsați, cu capul căzut.

- În mod clar, nu chiar atât de bine, spuse ea, cu amărăciune în glas. Tu m-ai citit de la bun început.

- Ei bine, eu m-am uitat îndeaproape.

Brynn ridică brusc capul. Privirile li se întâlniră.

Deși nici unul din ei nu se mișcă, spațiul dintre ei păru să se micșoreze.

Atmosfera deveni apăsătoare, încărcată de amintirea sărutului.

- Ți-ai primit semnătura, spuse ea, cu o voce ce abia putea fi auzită. Erai liber să pleci. Ce te-a făcut să te-ntorci?

Se apropie încet de ea și își trecu degetele mâinii drepte prin părul ei, dându-i capul pe spate.

- Cunoști unul dintre motive.

O privi în ochi cu o expresie ce nu putea fi interpretată decât într-un singur fel.

- Nu ai făcut nimic în sensul ăsta, șopti ea.

Întreg trupul îi cerea să facă. Voia să se învâluie în pasiunea promisă de acel sărut, să caute și să găsească câteva minute de pace și uitare.

Fu nevoie de ultima fărâmbă de voință de care era în stare ca să reziste tentației.

- Și nici n-o să fac.

Își trase mâna din părul ei.

- Când cineva îmi pune în pericol libertatea de a pilota avioane, îmi pune în pericol *viața*, fiindcă zborul e viața mea. Tu ai făcut asta, Brynn.

- Nu în mod intenționat.

- Poate că nu la început. Dar nu mi-ai spus toată povestea.

- Ba da, protestă ea, cu voce tremurândă. Știi ce e în cutie și de ce am luat măsuri extreme ca să o protejez.

- Medicamentul.

- Da.

- Pentru Hunt.

- Da.

- Dar ai încercat să-l furi. De ce?

Își înfipse pumnii în pat, de-o parte și de alta a șoldurilor ei, și se aplecă peste ea.

- Piața neagră?

- Nu sunt o hoață!

- Tu și bătrânul...

- Nu!

- Atunci, pe toți dracii, spune-mi! De ce nu voiai să ajungă la Lambert? Din gelozie profesională? Ca să nu-ți fure el gloria?

- Nu.

- N-ai vrut să-l lași pe Hunt să facă tratamentul?

Buzele ei se depărtară, dar nici un sunet nu ieși printre ele.

Rye repetă întrebarea:

- N-ai vrut să ajungă medicamentul la Hunt?

Ochii ei se umeziră.

- Brynn? De ce n-ai vrut să facă tratamentul?

Cu un suspin, spuse:

- Fiindcă îl voiam pentru altcineva.

Violet

- Numele meu este Violet Griffin și am cancer.

Am repetat de multe ori înainte să mă duc în fața grupei mele de grădiniță și să le spun tuturor copiilor deodată. A trebuit să fac asta pentru că mă întorsesem după chimioterapie și îmi căzuse tot părul. Doctorul meu - nu dr. O'Neal, pe ea n-o cunoscusem încă -, primul meu doctor îmi spusese că o să-mi pierd părul, așa că n-a fost o surpriză. Dar tot am plâns. La fel și mama. Nu când mă pieptăna și șuvițele rămăneau cu totul în perie. Mai târziu, când ea și tata s-au dus la culcare, am auzit-o plângând. Îmi spusese iar și iar că sunt frumoasă și că nu conta. Dar contează, totuși. Mai ales când nu ți-a mai rămas păr deloc și trebuie să te întorci la grădiniță și să vorbești despre asta în fața copiilor.

Domnișoara Wheeler, doamna mea, m-a bătut pe braț și mi-a spus:

- Acceptă, Violet. E parte din tine.

Nu eram prea sigură ce vrea să zică, dar când a spus „Stăpânește-l!” mi-am dat seama că a vrut să spună că nici un copil nu o să rădă de mine pentru că sunt cheală dacă o să știe că eram bolnavă.

Nu voiam să fiu singurul copil din grădiniță cu cancer, dar eram.

Când ai cancer, oamenii vorbesc altfel cu tine. Uneori, vorbesc în șoaptă.

Vreau să le spun că nu mă dor urechile de la cancer și că pot să vorbesc normal.

De când am cancer, și frații mei se poartă ciudat. Cred că tati a stat de vorbă cu ei. Înainte, îmi ascundeau păpușile și aruncau mingea prea sus, ca să n-o pot prinde și râdeau când încercam să fac o piruetă de balet și cădeam. Acum nu mai fac nimic din toate astea. Aș vrea să le facă. Nu vreau să fie drăguți cu mine doar fiindcă acum cred că o să mor înaintea lor.

Ziua aia în care a trebuit să le spun copiilor că am cancer a fost acum doi ani. Sunt în clasa a doua acum. Doar că nu pot să mă mai duc la școală. Dacă o să mă fac bine, o să am mult de recuperat.

Mă gândeam la ziua aia de la grădiniță pentru că azi este Ziua Recunoștinței și mama a spus că trebuie să ne gândim la lucrurile pentru care suntem recunoscători. În primul rând, a spus, pentru că suntem aici, în Atlanta, ca să mă pot face bine. Dar mi-a părut rău că n-am mâncat curcan cu tati și cu frații mei. Ei sunt acasă. Eu și mama am vorbit cu ei pe FaceTime, apoi s-a dus cu telefonul pe coridor și a vorbit singură cu tati. Când s-a întors, zâmbea așa cum zâmbește atunci când e tristă și nu vrea să știu eu. Dar eu tot știu.

S-a întins lângă mine și m-a tras aproape de ea și ne-am uitat la paradă la televizor.

Aș vrea să putem merge la paradă ca să văd trupa de dans Rocketts. Mama zice că o să mergem la anul. Dar eu nu cred că o să ajungem, pentru că asta ar însemna ca dr. O'Neal să-mi omoare mai întâi cancerul.

Ea e un doctor special, pentru felul meu de cancer. Sunt o mulțime de feluri, să știți. Al meu e în oase și în sânge și e unul destul de rău. Dar dr. O'Neal o să-l bată la fundul gol. Asta mi-a spus tati când am plecat de acasă și-am venit aici, la spital. Mi-a făcut cu ochiul. Probabil pentru că spusese „fund“.

Când dr. O'Neal și mama vorbesc despre cancerul meu, ies din cameră și se duc pe hol. Uneori, dr. O'Neal își pune mâna pe spatele mamei, o mângâie și pare tristă. Atunci știu că nu sunt vesti bune. „Nu a avut rezultatul pe care îl speram.“ Așa spun doctorii când cancerul e mai rău.

Tratamentele mele costă mulți bani. Într-o zi, am auzit-o pe dr. O'Neal spunându-i mamei să nu-și facă griji pentru asta acum. Chiar vrea să omoare cancerul ăsta.

Dr. O'Neal e cea mai bună prietenă a mea, chiar dacă e bătrână. Îi place de mine. Uneori îi spune mamei să facă o pauză și, chiar dacă mama zice că nu, dr. O'Neal o dă afară și stă cu mine o vreme. Vorbim despre multe lucruri. Despre orice, numai despre cancerul meu nu. Cred că nu vrea să știu cât de rău este, dar, dacă n-ar fi rău, atunci n-aș mai fi aici, nu?

Vorbim despre cum cel mai grozav lucru din lume este cu siguranță să fii balerină.

Mi-a adus o carte de colorat numai cu balerine. Am colorat aproape toate paginile, dar a spus că, după ce se termină cartea, o să-mi cumpere alta. Mi-a făcut unghiile de la picioare cu oja roz, culoarea balerinelor.

Zice că într-o zi o să fiu o balerină celebră și ea o să vină să mă vadă în spectacol și o să-mi facă cu mâna din sală.

Dar poate că o să fac parte din trupa The Rocketts. Ar putea să-mi facă și atunci cu mâna.

Dr. Lambert probabil că n-ar veni niciodată să mă vadă. El este foarte ocupat și mereu se grăbește.

Ieri, dr. O'Neal mi-a adus o felicitare de Ziua Recunoștinței. Era un curcan cu o pălărie caraghioasă. Am pus-o pe masa de lângă patul meu. Dr. O'Neal mi-a spus

că are ceva foarte important de făcut, dar că o să se întoarcă repede.

Nu s-a întors până acum. Dar mai are timp. Sper să vină. Trebuie să-i spun că nu mă simt bine. Nu-mi place să-i spun asta. Dar trebuie să știe, ca să poată să bată cancerul la fundul gol.

Dar nu vreau să știe mama că nu mă simt bine. Deja îi e teamă că o să mor.

capitolul 18

6.27 P.M.

Rye o lăsa pe Brynn așezată pe pat și se duse la baie să se spele pe mâini. Își înfășură o cârpă în jurul tăieturii care încă mai sângera.

Când se întoarse, deschise minibarul.

- Spune ce vrei.

- Apă, te rog.

- Dash plătește.

- Doar apă.

Îi dădu lui Brynn o sticlă de apă, iar el își deschise o cola, apoi trase scaunul de la birou și se așeză pe el invers, cu spătarul în față, întors spre ea.

- Cine e pacientul tău, Brynn?

- O fetiță de șapte ani pe nume Violet.

- E pe moarte?

- Probabil că n-o să împlinească opt ani. Dacă nu primesc excepția de compasiune pentru ea.

- Ea este pacientul pentru care ai solicitat-o?

- În zadar.

- Care-i problema?

- În mare, banii. În cazul excepției de compasiune, compania producătoare trebuie să ofere medicamentul, iar GX-42 nu-i deloc ieftin. Pentru un singur pacient, costurile ar fi foarte mari.

Rye își sprijini cotul de spătarul scaunului și-și frecă buzele cu degetul mare.

- Violet locuiește aici, în Atlanta?

- În Knoxville. Provine dintr-o familie de clasă mijlocie, pentru susținerea căreia este nevoie de veniturile ambilor părinți. Mama ei și-a întrerupt temporar serviciul. Are doi frați mai mari. A fost extrem de greu pentru ei să vină aici. Din punct de vedere financiar, emoțional... Din toate punctele de vedere. Dar toți au fost dispuși să facă sacrificii ca s-o poată trimite pe Violet aici.

- Ca să fie tratată de tine.

Brynn ridică modest din umeri.

- Munca mea de cercetare a fost documentată în jurnalele de medicină. Oncologul lui Violet din Tennessee m-a recomandat.

- Ești celebră?

Brynn zâmbi.

- Numele meu este cunoscut câtorva persoane cu specializare în cancer hematologic.

- Lambert?

- El e mult mai cunoscut.

- Are grijă să fie.

- Nate are un orgoliu considerabil, e adevărat.

- Cine e Hunt?

Brynn făcu o pauză destul de lungă, apoi spuse:

- Richard Hunt, senator de Georgia.

Rye o privi lung, aproape așteptând poanta, dar Brynn era cât se poate de serioasă. Pierzându-și pofta de cola, se întoarse pe scaun și puse băutura pe masă.

Când reveni la Brynn, spuse:

- La dracu'!

- Îl știi?

- Am auzit multe despre senatorul Hunt, dar, până în momentul ăsta, n-aș fi putut să-ți spun ce stat reprezintă.

- Este la al doilea mandat. Ai auzit de el pentru că se plasează întotdeauna în centrul evenimentelor și se pare

că îi prieste să facă întotdeauna cât mai multă vâlvă. Poate fi fermecător, manipulant, gladiator... depinde de subiectul în dezbatere și de cât de puternic este adversarul. E chipeș și o știe. Joacă media pe degete, ca un expert.

- De unde-și scoate banii?

- Este unicul moștenitor al companiei familiei.

Îi spuse numele, dar lui Rye nu-i era cunoscut.

- Fabrică construcții modulare portabile. Birouri pentru șantieri. Unități pentru cazare temporară.

- Ca acelea folosite de FEMA?

- Da.

Rye ridică o sprânceană.

Brynn spuse:

- A vândut afacerea înainte să candideze la funcția de senator, ca să evite un conflict de interese.

- Oh, desigur! spuse Rye, cu doar o urmă de convingere.

Dacă Richard Hunt plătea pentru un produs farmaceutic indisponibil publicului larg, înseamnă că existau și alte domenii în care trișa.

- Familie?

- Are o căsnicie fericită cu cea de a doua soție, Delores. Nu are copii, nici cu ea nici cu prima nevastă.

- Câți ani are?

Din nou, Brynn făcu o pauză înainte să spună încet:

- Șaizeci și opt.

Schimbară o privire încărcată de înțeles.

Brynn adăugă:

- Se ține foarte bine pentru vârsta lui. Cu excepția cancerului, e în formă maximă. Robust. Soția lui este mult mai tânără.

- El și Violet au aceeași formă de cancer?

- Da. Sunt doi din mai puțin de șaizeci de mii de bolnavi în Statele Unite. Dar, dacă GX-42 are efect asupra cancerului lor, ar putea fi folosit pe scară mult mai largă, pentru pacienți cu forme de cancer de sânge asemănătoare.

- Ce face exact? Explică-mi în termeni simpli.

- În Anglia, există un produs care este testat în acest moment pe pacienți care așteaptă un transplant de celule stem. Medicamentul ajută măduva pacientului - care este afectată fie de cancer, fie de tratamente severe - *să producă celule de sânge sănătoase, pe care sistemul imunitar al pacientului să nu le atace. Întârzie progresul cancerului și ajută în prevenirea metastazei.* Le câștigă timp, altfel spus, până când se găsește un donator potrivit pentru transplant. Ceea ce e minunat. Dar GX-42 face mai mult decât atât. Când a fost testat pe animale, a avut o acțiune mai îndelungată și efectul a fost de mult mai mare durată. Perfuzii periodice, adesea la luni distanță, au menținut producerea de celule de sânge sănătoase, în cazul animalelor. Eu și Nate credem că ar avea același rezultat în cazul oamenilor. Ar servi scopului unui transplant de celule stem, dar ar fi ca și cum am avea un donator universal, disponibil în orice moment. Nu s-ar mai pune problema de potrivire. Șansele ca pacientul să respingă noile celule sau să degenereze într-o infecție ar fi mult mai mici. Chiar dacă nu susține viața pacientului la nesfârșit, știm că ar asigura timpul necesar pentru a găsi un donator pentru transplant.

Rye înregistră toate aceste informații, apoi se ridică din scaun și se duse la fereastră, desfăcându-și încet cărpa din jurul mâinii. Tăieturile arătau tare urât, dar nu mai sângerau.

Brynn spuse:

- Ar trebui să pui un antiseptic pe rană.

- Poate mai târziu.

- Unde te-a atacat Timmy?

- Nu el. Eu l-am atacat.

Îi descrie altercația.

- L-ai făcut să plătească pentru Brady și Dash.

- În parte. Nu destul.

- Timmy a fost grav rănit?

- Nimic permanent.

- Și Goliad?

- Ne-am înțeles reciproc. Dar s-ar putea să fie doar ceva temporar.

- Ce înseamnă asta?

- Hai să luăm lucrurile pe rând, Brynn. Încerc să asimilez tot ce mi-ai spus.

Dădu puțin la o parte draperia. Hartsfield-Jackson era la câțiva kilometri distanță, dar Rye putea vedea că se deschisese.

Un avion de pasageri se materializă din norul jos și pluti peste parcare hotelului.

- MD-80.

Brynn întreabă:

- Poți să-ți dai seama?

- Pot să-mi dau seama.

Lăsă draperia să cadă la loc și se întoarse.

- Ai doi pacienți? De ce nu au fost preparate două doze?

- Farmacologul nu a îndrăznit. Și așa era îngrozit de gândul că ar putea fi prins că a preparat unul și l-a trimis în mod ilegal pacientului.

Rye se întoarse la pat și, când ajunsese în dreptul lui Brynn, spuse:

- Hunt a avut șaiszeci de ani pe care Violet n-o să-i aibă.

- Nu ne putem juca de-a Dumnezeu, Rye.

- Cineva a făcut-o. Cine l-a ales pe senator în defavoarea fetiței?

- Eu și Nate am ajuns la o decizie comună, pe baza a numeroși factori.

- Cum ar fi?

- Starea generală a pacientului, sistemul autoimun al pacientului...

- Rahaturi! Singurul factor a fost contul bancar al pacientului! Cât a dat?

- Nu am fost de față la discuție.

- La negociere, vrei să spui.

Fără să-l privească în ochi, spuse:

- Mi s-a spus că soții Hunt au donat o sumă impresionantă pentru cercetările noastre viitoare, dar numai cu condiția...

- Ca el să primească tratamentul. Crezi că Dumnezeu a fost de acord cu treaba asta?

- Trebuie să fi fost.

Se ridică nervoasă, trecu pe lângă el și trânti sticla de apă pe birou.

- Pentru că aseară, când am luat problema în propriile mâini, uite ce s-a întâmplat! Avionul s-a prăbușit. Brady e la Terapie intensivă. O să plătesc scump pentru că i-am lăsat baltă pe Nate și pe soții Hunt în seara asta. Pentru început, o să-mi distrugă imaginea.

- Nu-ți pot face nimic fără să admită că au fost implicați în ceva ilegal.

Brynn pufni ironic.

- Sunt în stare, crede-mă. Probabil că vor găsi o cale de a-mi revoca licența medicală. Pe care o riscam oricum. Dar partea cea mai rea...

Vocea îi cedă. Încercă din nou.

- Partea cea mai rea este că nu o pot salva pe Violet.

- Îl poți salva pe Richard Hunt.

- După ce-am plecat din biroul lui Nate? Nu. Nu m-ar mai lăsa să mă apropiu de el. Am susținut mult cauza lui Violet. În cele din urmă, Nate a câștigat. Am cedat. Dar presupun că nici el, nici soții Hunt nu au fost convinși de dedicarea mea.

- Așa că Goliad și Timmy au fost trimiși în Howardville aseară ca să se țină după tine și să se asigure că nu fugeai cu cutia.

- Ceea ce era exact ce intenționam să fac. Și eram dispusă să sufăr consecințele.

Ridică mâinile într-un gest de neputință.

- Știi ce s-a întâmplat cu planul ăsta. Așa că, în drumul spre Atlanta, am încercat să privesc lucrurile dintr-o perspectivă pur obiectivă. Medicamentul n-o să se irosească. O viață o să fie salvată și, așa cum mi-ai amintit tu aseară, am făcut un jurământ să salvez vieți. Orice

vieți. Mă pregătisem să-l asist pe Nate în seara asta și să mă bucur că o fac.

Făcu o pauză ca să respire.

- Apoi însă mi-ai trimis mesajul ăla.

- Pe care ai fi putut să-l ignori. De ce n-ai făcut-o?

- Sincer? Îmi oferea o scuză bună să-l abandonez pe Nate, pe soții Hunt, toată povestea. Se pare că obiectivitatea mea nu era totuși chiar atât de puternică. Mi-a pierit tot entuziasmul când Violet a pierdut. Acum o să știe fără nici o îndoială că sunt o trădătoare pentru cauza lor. Nate o să fie furios pe mine pentru că l-am pus într-o postură proastă în fața bogatei și puternicei familii Hunt. Pe de altă parte, dacă medicamentul are efectul scontat - și nu avem nici un motiv să credem că n-o să-l aibă -, va fi încântat că n-o să trebuiască să împartă laudele cu nimeni.

- N-o să mai primești recunoașterea pe care o meriți.

- Violet o să piardă mult mai mult decât mine.

Își șterse o lacrimă de pe obraz, se întoarse repede și se îndreptă spre baie.

- Scuză-mă. Când ies, o să chem o mașină.

- Brynn...

- Nu plâng niciodată în fața cuiva.

Se duse în baie și închise ușa în urma ei. Se auzi încuietura.

Rye se duse la ușă și bătă.

- Brynn...

- Lasă-mă câteva minute, te rog.

Înjurând în barbă, Rye se retrase. Presupunea că-și câștigase dreptul la un plâns sănătos.

Ridică geaca de pe pat și-și scoase telefonul din buzunar. Se așeză pe marginea pe care stătuse Brynn, ținând telefonul în palmă. Îl săltă de câteva ori nehotărât, apoi, înainte să-și piardă curajul, formă numărul.

- Alo?

- Hei, mamă.

- Oh, Rye! Cât mă bucur să-ți aud vocea!

- Am sunat azi-dimineață.

- Scria apelant necunoscut.

- Da. Folosesc un telefon de rezervă. În orice caz, a trecut timpul. Nu v-am întrerupt de la masă, nu?

- Nu, am mâncat devreme. Am avut mâncare cât pentru o armată întreagă. Și ce ne-a rămas poate fi încălzit cu ușurință dacă m-ai sunat să-mi spui că vii încoace.

Speranța din vocea ei îl făcu să strângă cu putere ochii.

- Sunt departe de Austin. În Atlanta. Sunt ținut la sol de ceață.

- Am auzit la știri. Nu zbori?

- Nu în seara asta. Măine.

- Unde te duci?

Conta? Nu. Dar îi spuse oricum.

Apoi:

- Aud un bebeluș plângând?

- E Cameron. A fost agitat toată ziua. Îi ies dinții.

Cameron, nepotul lui cel mai mic. Îl văzuse doar în pozele pe care i le trimisese mândru frate-său, împreună cu câteva admonestări subtile cum că, dacă putea zbura într-o zi dintr-o parte în cealaltă a continentului, cu siguranță putea face o oprire în Texas să-și vadă familia.

Își dresе vocea.

- Deci, e toată gașca acolo?

- În afară de tine. Îți simțim lipsa.

- Și mie mi-e dor de voi toți. Dar, știi tu, munca... E o nebunie.

Firește, nu munca îl împiedicase să se ducă acasă, și mama lui știa asta.

- Tatăl tău e pe verandă. O să vrea să...

- Nu, nu-l deranja. O să încerc să sun iar peste vreo câteva zile. O să vorbesc cu el atunci.

- Rye...

- Mai bine închid, te las să te-ntorci la petrecere.

- Rye. Vrem să te vedem. Nu trebuie să vorbim despre... despre nimic, dacă nu vrei. Te rog. Nu poți veni acasă măcar vreo două zile?

- O să încerc.

- Când?

Își trecu degetele prin păr și-și lăsă fruntea în palmă.

- Când o să pot, mamă.

Nu-l întrebă când ar putea fi asta. Întrebasese altă dată și nu primise nici un răspuns clar. Nu avea un răspuns pentru ea.

Cu vocea sugrumată de emoția pe care încerca să și-o stăpânească, spuse:

- Ai grijă de tine, dragule.

- O să am.

- Promite-mi.

- Îți promit.

- Te iubesc, Rye.

- Și eu te iubesc.

Întrerupse convorbirea, își ținu telefonul lipit de buze, apoi, sătul de viață în general, îl aruncă pe masă. Ateriză chiar în clipa în care Brynn deschidea ușa de la baie.

Se uită la telefonul aruncat, apoi la el.

- Cine era?

Rămase nemișcat, privind-o cum stătea în pragul ușii dintre cele două încăperi. Părul des, negru și ondulat îi era scos în evidență de lumina din baie. Ochi ai afurisiți, cenușii, conturați de cele mai negre gene, acum umezi și înroșiți de lacrimile recente, îl priveau îngrijorați.

Spuse:

- Vino aici.

Ezită o clipă, dar veni și se opri în fața lui.

Îi cuprinse talia cu mâinile, o trase între genunchii lui și-și îngropă fața în adâncitura de sub cutia ei toracică.

Își puse mâinile pe capul lui cu mișcări atât de ezitante, încât la început crezu că i se pare.

- Rye? Ce facem?

Mângâindu-i coapsele în sus și în jos cu mâinile, își dădu capul pe spate și îi privi fața.

- Nimic.

Își luă din nou geaca și o întinse deschisă în poală.

- Păcat că nu-ți place.

Brynn privi desenul și zâmbi vag.

- Începe să-mi placă.

- Da? Asta e bine. Pentru că e o fată foarte folositoare.

Brynn se uită din nou la desen, apoi își îndreptă privirea precaută spre el.

- Nu sunt sigură că vreau să aflu amănunte.

Rye rânji.

- Mi-ar plăcea tare mult să ți le dau, dar nu pot să te fac să întârzii.

- Să întârzii?

Își strecură degetele printr-o ruptură micuță dintre piele și căptușeală, apoi îi luă mâna lui Brynn și o ridică cu palma în sus. *

- Înainte ca Lambert și soții Hunt să ajungă la tine, trebuie să-i administrezi asta lui Violet.

În palma ei era eprubeta cu GX-42, înfășurată în folie de protecție cu bule de aer.

capitolul 19

6.41 P.M.

Ofițerii de poliție Wilson și Rawlins îl priviră pe Nate Lambert scoțându-și Jaguarul cu spatele din spațiul de parcare rezervat și ieșind din garaj.

Nu fusese la fel de ușor să pună garnitura de spumă înapoi în cutie pe cât fusese să o scoată. După ce făcuseră asta și-și ceruseră scuze pentru lipsa de încredere și pentru că irosiseră mai bine de jumătate de oră din timpul prețios al doctorului, cei doi insistaseră să-l conducă și să se asigure că părăsea în siguranță clădirea pustie la acea oră.

Rawlins așteptă până când farurile lui Lambert nu se mai vedeau, apoi îi spuse colegului său:

- Ziua de azi s-ar putea să rămână în istorie drept cea mai proastă Zi a Recunoștinței pe care am avut-o vreodată.

- Ai prefera să fii acasă, cu nevasta nervoasă și plozi care borăsc?

- Poate. Pentru că treaba asta-i nasoală de tot.

Wilson pufni, râzând fără umor.

- Nu mi se întâmplă des să mă fac în halul ăsta de răs. Puteam să jur că o să găsim ceva ascuns acolo.

- Și eu la fel. Și știi ce? Am senzația că la fel a crezut și prietenul nostru, dr. Lambert.

- Da?

- Da. Mi s-a părut la fel de șocat ca și noi când n-am găsit nimic.

- Știu că nu s-a bucurat să ne vadă la ușa lui, zise Wilson. Dar să se fi temut oare că o să fie prins cu ceva ilegal? Sau așa e el, mitocan din fire?

- Cu siguranță e mitocan. Dar, când i-am arătat mandatul de percheziție, a făcut aceeași față ca nepotu-meu, înainte să dea la rațe sosul de maioneză.

Wilson stătu pe gânduri.

- Aceeași expresie a avut-o și Brynn O'Neal când am pus-o să deschidă cutia.

- Asta-i altă chestie. Ce-i cu ea? De ce l-a mințit pe Lambert în legătură cu mașina?

- Ca să poată să fugă.

- Da, dar de ce? insistă Rawlins. Azi de dimineață de-abia aștepta să se întoarcă aici, la Lambert și la pacientul lor.

- Așa a spus, dar nu asta a făcut. A fugit cu Mallett. Ascultă la mine, toată povestea asta...

Wilson se opri, făcu vreo câțiva pași în față și privi cu atenție niște pete pe podeaua de beton care îi atrăseră atenția.

- Sânge.

Rawlins veni și el să se uite.

- Destul de proaspăt.

Wilson îi atrase atenția asupra numelui scris pe zid.

- În locul de parcare al doctorului O'Neal.

Nu era o cantitate prea mare de sânge, dar aspectul cel mai important era că sângele *era* acolo.

Cei doi ofițeri urmărară picăturile intermitente până la ieșirea din parcare, dar, odată ieșită de la adăpostul clădirii, dăra fusese ștearsă de ploaie.

- Persoana care sângera a ieșit pe jos de aici, spuse Wilson.

- Și apoi?

- Să mă ia naiba dacă știu. Poate că pur și simplu i-a curs cuiva sânge din nas.

Rawlins se întoarse spre Wilson cu o privire sceptică.

- Tu chiar crezi asta?

- Nu.

- Nici eu. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, cred că ar trebui să implicăm poliția din Atlanta.

Privi în jur și zări camerele de supraveghere montate în puncte strategice din tavan.

- Ar trebui să putem vedea ce s-a întâmplat aici. Eu contactez departamentul. Tu află adresa lui Brynn O'Neal. Începem să o căutăm de acolo.

Se îndreptau grăbiți către SUV, când sună telefonul lui Rawlins.

- Probabil că-i nevasta ca să bage divorț.

Dar era Myra. Rawlins o puse pe difuzor.

Trecu direct la subiect:

- Două lucruri. Thatcher a ieșit din tură, așa că Braxton i-a luat locul la spital. Tocmai a sunat. Problemele cardiace ale lui Brady...

- Brady are probleme cu inima?

- Toată lumea știe asta! zise ea, exasperată. Medicii sunt îngrijorați. Funcțiile vitale au pierdut teren. Cardiologul lui este chiar acum în drum spre spital. Marlene aproape că a înnebunit.

- La dracu'! zise Rawlins, schimbând o privire îngrijorată cu Wilson. Care-i a doua chestie?

- Numărul de înmatriculare de la Mercedesul negru.

- Unghiul de la camera cafenelei nu era bun. Nu l-a prins.

- Camera de la cafenea nu, dar l-a prins cea de la magazinul de unelte.

- Din fața departamentului nostru?

- Nu prea aveam ce face, așa că mi-am zis să încerc ceva. Am verificat toate camerele de supraveghere din oraș și m-am uitat după un Mercedes negru. A fost parcat lângă magazinul de unelte ceva mai bine de-o oră, chiar înainte să se crape de ziuă.

- În timp ce-i interogam pe dr. O'Neal și pe Mallett.

- Aha. Nu cred că-i o coincidență.

Făcu o pauză, apoi:

- Brynn e în vreo încurcătură?

- Încercăm să ne dăm seama...

- Nu-mi ține mie discursuri de-astea polițienești, Rawlins. Vorbește-mi ca unui om normal. O cunosc pe fata asta încă de dinainte să-i moară mama. Nu vreau să i se întâmple ceva rău acum că a reușit să facă ceva cu viața ei.

- Nici eu nu vreau, Myra. Dar știi s-o fi luat vreodată pe urmele lui taică-său?

- Adică să fure?

- La asta mă refer.

Când Myra ezită să răspundă, Rawlins spuse:

- Spune-ne clar!

- Era foarte slabă. Doar piele și os. Să fi avut doisprezece, treisprezece ani. A luat o haină din vestiarul fetelor. A spus că era acolo de câteva zile și că nimeni nu-i ducea lipsa. Era iarnă, era frig.

- Și avea nevoie de-o haină, zise Rawlins.

- Nu a luat-o pentru ea. A dat-o unui puști de la țară care venea în fiecare dimineață cu autobuzul școlii, aproape înghețat.

Rawlins se uită la Wilson, care își masa fruntea ca și cum ar fi început să-l doară capul.

- Bine, Myra, am înțeles idea, spuse Rawlins. Trimite-mi numărul de înmatriculare, te rog.

- Sigur. Dar știi deja pe ce nume este înregistrată.
- Te ascult.
- Delores Parker.
- Nu-mi spune nimic.
- N-am terminat încă, pufni Myra. Era numele ei de fată. De când s-a măritat o cheamă Hunt. Delores Parker Hunt.
- Mama dracului!
- Myra pufni.
- Așa am zis și eu.

6.44 P.M.

Brynn privi stupefiată fiola din mână, apoi se uită în ochii lui Rye.

- Cum ai luat asta? Când?
  - Când am fost în baie să fac duș.
  - Ai avut-o tot timpul ăsta?
- Rye ridică din umeri.
- Cum ai deschis lacătul?
  - Știam că primele numere erau corecte și că ordinea era bună, altfel n-ai fi fost atât de lividă la față atunci când ți le-am spus. Și mi-am dat seama că am ratat primul număr, nu pe ultimul. Am încercat așa și lacătul s-a deschis la trei. Am găsit apoi fiola sub căptușeala de spumă. O aveam în buzunarul blugilor când am ieșit din baie.

- Tot timpul cât am dormit ai strâns cutia în brațe.
- Nu am făcut transferul decât după ce am văzut mașina lui Goliad venind pe alee și îndreptându-se spre cabina noastră. Am rupt căptușeala de la geacă și am băgat fiola înăuntru, înainte să te trezesc.

În timpul acestui schimb de cuvinte, își pusese deja geaca și o împingea spre ușă.

Brynn se opuse.

- Așteaptă. Încerc să îmi dau seama ce se petrece, zise ea. Știi că e un medicament chiar înainte să-ți spun.

-Nu, nu știam. Luasem fiola, dar era împachetată. Nu știam ce e înăuntru, nici ce aveai de gând să faci cu ea. Putea să fie otravă de pus în carnea de hotdog.

-Bine, dar *după* ce ți-am explicat ce era, de ce nu mi-ai spus că era la tine? Tot drumul până-n Atlanta, am fost devastată.

-Și nu puteam să-mi dau seama de ce. De ce erai atât de nefericită că-i dădeai cutia lui Lambert? Din câte știam eu, tu și tăticu' intenționaserăți să-i șantajați sau găsiserăți pe cineva care oferea mai mult. Ceva. Iar dacă erai implicată într-o chestie ilegală, mă făcuseși părtaș. Nu puteam trăi cu riscul ăsta.

-Așa că mi-ai trimis mesajul în speranța că o să obții o mărturisire de la mine.

-Și am obținut-o. Acum știu că ești hoată, dar nu chiar așa de rea.

-Și asta e-n regulă din punctul tău de vedere?

-Diferența o face motivul.

Se uită la ceas.

-Știi că totul o să explodeze când Lambert o să descopere că medicamentul lui minune a fost șterpelit. Poate că a și aflat deja. N-ar trebui să avem probleme să găsim un taxi sau un Uber în fața hotelului.

-Vii cu mine?

-Presupunând că Lambert și-a dat seama deja că a fost dus de nas, Goliad e doar la un apel distanță. O să te duc în siguranță până la Violet. Apoi nici Lambert, nici senatorul n-o să mai poată face nimic fără să se dea ei înșiși de gol.

Îi luă haina de pe umerășul din dulap și i-o ținu să se-mbrace. Băgă fiola într-un buzunar interior, cu fermoar.

-Unde e Violet? întrebă el.

-Pe perioada tratamentului cu radiații, ea și mama ei au fost cazate într-o unitate specială în campusul spitalului.

-Lambert știe unde e?

-Desigur. O examinează în mod regulat.

- O să fie primul loc în care o să te caute. Trebuie să ajungem înaintea lui.

Deschise ușa și o împinse afară din cameră.

7.15 P.M.

În depărtare, în holul boltit, o pendulă bătut sfertul de oră.

În afară de asta, tăcerea ce urmă declarației lui Nate Lambert era atât de profundă, încât Delores simțea fizic cum îi apasă timpanele.

Ea și Richard stăteau unul lângă celălalt în camera de zi, pe canapea. Nate era în fața lor, în picioare, ca solul nefericit care aduce vestea că zidul castelului a cedat.

Delores spuse:

- Cum adică, nu era acolo?

Deși în mod evident nu se simțea în largul lui, vocea lui Nate rămase la fel de arțăgoasă.

- Ți-am spus în cuvinte cât se poate de clare, fără loc de alte interpretări, Delores.

Făcând pauze între cuvinte, anunță:

- Fiola nu era acolo.

- Cum s-a întâmplat asta? A plecat măcar din laborator?

- În timp ce veneam spre voi, l-am sunat pe farmacolog. Jură că a făcut exact așa cum i-am spus.

- Doar el, tu și dr. O'Neal știți combinația cifrului?

- Ei i-am spus-o aseară, la telefon, dar fără să fiu auzit de...

- Oh, pentru Dumnezeu, Nate! Putem să nu ne mai învârtim în jurul cozii? E clar că ea a furat-o!

Delores se ridică, se duse la bar și-și turnă nervoasă într-un pahar whisky dintr-un decantor de cristal. Îl dădu pe gât, apoi turnă încă unul, pe care îl duse lui Richard.

- Probabil că n-ar trebui să...

- Gura, Nate!

Mulțumindu-i cu o înclinare a capului, Richard luă paharul din mână ei și bău whisky-ul scoțian cu doar puțin mai mult control decât soția lui. Așeză apoi paharul pe măsuta de cafea.

- Știm cu toții ce s-a întâmplat, zise el. Întrebarea e ce facem acum în legătură cu asta?

Se uită mai întâi la Delores și o surprinse aprinzându-și o țigară. Ținând cont de momentul de criză, nu o certă.

- Unde e Goliad? întrebă.

- După ce a fost livrată cutia, i-am dat liber pentru restul serii.

Îl privi încruntată pe Nate.

- De unde era să știu că o să am atât de curând nevoie de serviciile lui?

Nate sări să se apere:

- Nu mă puteți învinovăți pe mine pentru asta!

Delores își arcui sprânceana desenată.

- Să te învinovățesc? Îmi vine să te rup în bucăți.

- Vina este în exclusivitate a lui Brynn.

- Pe dracu'! Ți-am spus să nu avem încredere în ea. Nu m-ai ascultat.

- Nu aș fi trimis-o aseară dacă aș fi știut atunci ce am aflat între timp.

Delores își puse o mână în șold și înclină capul.

- Ei?

- Încălcarea legii e o trăsătură de familie. Tatăl ei are un cazier lung.

Richard îl privi cu ochii mijiți.

- Femeia asta lucra cu tine, trata pacienți împreună cu tine.

- Da, dar...

- M-a tratat și pe mine!

Vocea lui Richard tremura de la furia abia stăpânită.

- Și i-ai permis să facă asta fără să știi nimic despre trecutul ei?

- A venit cu recomandări impecabile. Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap să-i verific familia. În mod clar, a fost o greșeală.

- În mod clar, o catastrofă, spuse Delores.

Richard se ridică și înconjură canapeaua. Își sprijini mâinile pe spătar, ca și cum ar fi fost la pupitru, și coborî capul. Delores nu spuse nimic, fiindcă nu voia să-i întrerupă concentrarea. Când Nate păru că vrea să vorbească, îi aruncă o privire care îl aduse pe loc la tăcere.

În cele din urmă, Richard își înălță capul.

- Nu e o catastrofă până ce nu expiră perioada de valabilitate. Avem puțin peste douăzeci de ore s-o găsim pe dr. O'Neal și să recuperăm medicamentul.

Delores trecu numaidecât în acțiune.

- Îl sun pe Goliad. Tu! zise, arătând cu țigara spre Nate, tu începi și notează toate locurile în care crezi că s-ar fi putut duce dr. O'Neal după ce-a plecat de la tine. Păstrează legătura cu taică-său?

- Nu-mi pot imagina că...

- Nu-ți imagina, Nate. Află! Între timp, sună-l pe farmacolog și spune-i să mai pregătească o doză. S-a ridicat ceața. Trimitem avionul nostru particular după ea.

- N-o s-o facă, Delores.

- Oferă-i mai mulți bani.

- Nu-i o chestiune de bani.

- Oh, foarte amuzant! zise ea. Încearcă altceva.

Nate scutură cu încăpățănare din cap.

- Este om de știință. Este motivat de rezultate pozitive în laborator și se simte deja corupt pentru că a acceptat bani pentru prima doză. Și toți banii o să meargă la acoperirea costurilor pentru componente. Sigurul mod în care ar accepta să mai facă o doză ar fi cu autorizația companiei pentru cineva cu o excepție de compasiune. Va trebui să mergem pe calea legală și să înaintăm cererea.

- Fă asta!

- Aș fi făcut-o deja, Delores, doar că ai insistat să păstrăm anonimatul. Testele astea clinice sunt foarte

meticulos documentate. Nu am cum să ascund numele lui Richard.

- Nu, spuse Richard, fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri. Dacă se află că am o boală terminală, o să le dea apă la moară tuturor dușmanilor pe care-i am la Washington.

- Putem încerca să ne asigurăm confidențialitatea cu o sumă suficient de mare, riscă Nate.

Richard pufni disprețuitor.

- Pe ce planetă trăiești? Sunt persoană publică. Pâinea de zi cu zi a reporterilor. Oricare dintre ei ar da ultimul ban din casă pe o poveste ca asta. Probabil că ai vinde-o chiar tu tabloidelor.

Nate se ridică cât era de înalt și trase ofensat de reverul costumului lucrat în Europa.

- O să trec cu vederea insulta pentru că ești pacientul meu. Ai suferit o mare dezamăgire și ești afectat.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat scuzele lui Richard. Când acestea nu veniră, continuă:

- Te sfătuiesc să nu respingi sugestia fără să te gândești bine. Numele tău pe cerea depusă ar putea atârna considerabil balanța.

- Nu.

Delores spuse:

- Richard...

- Nu, Del.

Se întoarse spre Nate.

- Richard a vorbit. Mărește oferta. S-ar putea ca prietenul tău din laborator să nu fie chiar atât de principal pe cât îl crezi. Poți folosi biroul de acolo.

Nate făcu ce i se ceruse și-și scoase telefonul.

Richard se retrase în dormitor. Delores stinse țigara și se duse după el.

- Închide ușa, îi spuse Richard.

Se așează pe unul din scaunele exagerat de capitonate din fața ferestrei ce dădea înspre terasa lor privată și peisajul de dincolo de aceasta. Delores întoarse privirea.

Aparent profund cufundat în gânduri, Richard bătea cu degetul în brațul scaunului.

Delores ardea de nerăbdare să treacă la acțiune, dar îi lăsa timp să se gândească.

În cele din urmă o întreabă dacă-l sunase pe Goliad.

- Mă pregăteam să-l sun. Am vrut să aflu mai întâi la ce te gândești.

Încă îngândurat, Richard dădu din cap.

- Toată povestea asta a început ca un ultim efort de a-mi salva viața. Chiar și așa, am încercat din când în când sentimente de vinovăție, am fost reținut în ceea ce privește moralitatea acestei... întreprinderi.

- Am încercat să-ți liniștesc reținerile și remușcările.

- În cea mai mare parte, ai reușit. Dar câteva au rămas. Până aseară chiar. Dar aceste complicații, una peste alta, au dat o altă perspectivă situației. A devenit o provocare. A căpătat proporțiile unei campanii.

- Tu n-ai dat niciodată înapoi în fața unei provocări, nici - ferească Dumnezeu! - n-ai pierdut vreo campanie.

- Nu, și nici n-am de gând.

Întinse mâna după a ei.

- Știi de ce este nevoie pentru a câștiga?

- De o atitudine neînduplecată.

Îi zâmbi.

- M-ai ascultat.

- Te ascult de șaisprezece ani. Te ascult și învăț. Nu lua prizonieri. Câștigă cu orice preț. Pentru tine, este mai mult decât un moto care sună bine.

- Este crezul meu.

- Iar eu îți sunt discipolul cel mai credincios.

- Vreau să câștig și de data asta, Del.

- O să câștigi. Este o certitudine.

- Dar nu e suficient. Trebuie să câștig... și să las curat ca lacrima în urma mea.

Schimbară o privire încărcată de subînțelesuri și Delores pecetlui înțelegerea strângându-i mâna.

- Îl sun pe Goliad și-i spun să se întoarcă la treabă. Și o să-l atenționez că vom avea nevoie de serviciile lui speciale.

Senatorul dădu din cap.

Delores întinse mâna și-l bătu pe genunchi.

- Odihnește-te, dragule. Lasă totul în seama mea.

Își scoase pantofii, își strânse picioarele sub ea și se relaxă în scaun în timp ce-l suna pe Goliad.

Răspunse imediat. Îi explică situația.

- Dr. O'Neal s-a dovedit expertă în dispariții. Avem nevoie să o găsești iar.

- Am înțeles, doamnă.

- Știi de unde să-ncepi și nu-i timp de pierdut. Du-te acum. Ia-ți și partenerul.

- Timmy nu se simte prea bine.

Vocea lui Delores era rece ca gheața.

- Poftim?

Richard remarcă numaidecât schimbarea din tonul ei. Îi adresează o privire întrebătoare, dar Delores ridică degetul arătător, dându-i de înțeles că o să-i spună după ce închidea telefonul.

Goliad spuse:

- Timmy l-a provocat pe Mallett. Mallett n-a stat cu coada între picioare.

Cu detalii puține, îi descrie bătaia din parcare.

- Timmy l-a tăiat. Îi sângera mâna. Dar, la sfârșit, rămăsese pe picioare și a reușit să plece în fugă.

- Și l-ai lăsat?

- Da, doamnă. Erau camere de supraveghere pe peste tot.

- Înțeleg.

- În orice caz, Timmy urinează sânge.

- Puțin îmi pasă dacă-i țâșnește sânge prin toate orificiile. Ia-l de guler și duceți-vă s-o găsiți pe O'Neal. Și nu m-aș supăra dacă nu ne-ar mai deranja nici pilotul ăla. Înțelegi ce spun, Goliad?

- Da, doamnă. O să mă ocup. De amândoi.

- Ocupă-te fără întârziere. Și să nu ne ții în suspans.

- Nu, doamnă. O să vă anunț.

Delores închise și îi relată conversația lui Richard.

- Mă tem că ai avut dreptate în legătură cu Timmy asta, spuse ea. Dacă tot e violent, ar putea măcar să fie eficient. Mallett ar trebui să fie mort.

Richard răsă încet.

- Goliad o să aranjeze asta.

- Sigur că da.

Avea s-o facă. Goliad ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Era îndrăgostit nebunește de ea.

capitolul 20

7.38 P.M.

Ca să evite haosul din holul hotelului, Brynn și Rye folosiră o ieșire laterală. Trebură să aștepte doar câteva minute până sosi mașina pe care o chemase Rye, dar nu se mișcau pe cât ar fi vrut de repede din cauza traficului de pe autostradă.

Uneori aveau chiar impresia că se târăsc.

Rye avusese dreptate: era obligatoriu ca Brynn să ajungă la Violet înainte ca Nate sau soții Hunt să o oprească.

Viteza de melc îi accentua stresul.

După o tăcere îndelungată, întrebarea lui Rye o făcu să tresară:

- Dar asistentele? Personalul medical? Dacă apari în seara de Ziua Recunoștinței, n-o să dai de bănuț?

Se pare că se gândise în tot acest timp la posibilele obstacole cu care s-ar fi putut confrunta.

- Unitatea asta e ca un fel de hotel. La fiecare etaj există supraveghetori cu instructaj medical de bază. Pot să schimbe o perfuzie, să înregistreze semnele vitale... Dar principala lor sarcină este să anunțe medicul pacientului sau personalul medical de urgență în cazul în care apare o schimbare drastică în starea pacientului.

- Ai permisiunea părinților să folosești medicamentul pentru Violet, chiar dacă va fi primul pacient care o să-l testeze? Ai discutat aspectul ăsta cu ei?

- Acum mă întrebi?

- Ei?

- Bine-nțeles că am discutat cu ei. Nu am găsit un donator potrivit pentru Violet în nici una din băncile de celule stem înregistrate. Nici măcar vreun membru al familiei nu s-a apropiat cât de cât. Părinții ei văd medicamentul ăsta ca pe un colac de salvare. Au fost implicați în procedurile de solicitare a dispensei.

- Așadar, vor fi de acord să i-l administrezi în seara asta?

- Fără nici cea mai mică ezitare. Ultima rundă de radiații a avut ca scop să-i prelungească viața lui Violet, nu să i-o salveze. A fost chinuitor. A slăbit-o. Mama și tatăl n-ar fi supus-o unui asemenea calvar fără speranța că va putea astfel să trăiască suficient de mult cât să fie aprobată dispensa. Crede-mă, Rye, este răspunsul la rugăciunile lor.

Rye spuse:

- Și Lambert? Ai spus că o vede pe Violet în mod regulat. Mama ei n-o să se mire că nu e și el implicat?

- Probabil că o să întrebe. O să-i spun că e ocupat cu alt pacient. Ceea ce sunt sigură că e adevărat. Oricât de precară este situația mea, nu mi-aș dori să fiu acum în locul lui Nate.

- Lambert! pufni Rye, disprețuitor. Avea de ales între un senator și o fetiță. N-a existat niciodată pentru el nici cea mai mică îndoială cui să-i administreze medicamentul, nu-i așa?

Poate că întrebarea lui Rye fusese pusă retoric, dar o făcu pe Brynn să-și amintească discuțiile frecvente pe care le avusese cu Nate. De la bun început, acesta-i susținuse cazul lui Richard Hunt, înșirându-i lista de contribuții pe care un congressman le-ar putea face societății și națiunii, în vreme ce Violet avea mult de muncit

doar ca să-i ajungă din urmă la școală pe cei de-o vârstă cu ea.

Își susținuse argumentele și comparând pregătirea fizică a celor doi pentru administrarea soluției. Boala senatorului Hunt fusese abia recent diagnosticată și era în faza preliminară. Având în vedere că sistemul lui nu fusese încă slăbit de alte tratamente, avea mai multă energie. Nu avea nici o altă problemă de sănătate.

Una peste alta, medicamentul avea mult mai multe șanse de succes dacă-i era administrat lui decât dacă i-ar fi fost dat lui Violet, al cărei sistem imunitar fusese dat peste cap.

Brynn argumentase că, ținând cont de starea mai bună a lui Hunt, senatorul avea mai mult timp să aștepte aprobarea FDA. Timp pe care Violet nu-l avea.

- Există o lege nescrisă: nu-ți critica colegul, spuse ea. Și, în ciuda personalității lui scortșoase și nesuferite, Nate chiar este genial. Dar, da, cred că decizia lui a fost influențată de poziția lui Hunt. Și de bani.

- S-a folosit de o fetiță bolnavă ca să ridice prețul, mormăi Rye, plin de dispreț. Părinții fetei știu despre competiția asta?

- Nu. Nici măcar nu știu că mai există un pacient cu aceeași boală, nu știu nimic despre doza de contrabandă. Nu voiam să le dau speranțe care să fie apoi spulberate în caz că nu reușeam.

- S-ar putea să aibă o problemă cu modul în care a fost obținut medicamentul.

- N-o să aibă.

- Ești sigură?

Brynn întrebă încet:

- Dacă ar fi copilul tău?

- Aș fi dărmănat ușa laboratorului și-aș fi furat chiar eu doza.

Zâmbi în fața vehemenței lui.

- Crezi că glumesc.

- Cătuși de puțin. Știu că ești foarte serios.

- Dar Violet? Ei îi este frică?

Brynn clătină din cap.

- Eu și părinții ei am căzut de acord să nu-i spunem nimic despre GX-42.

- În caz că nu funcționează.

- Să o las să spere într-un leac miraculos doar ca să-i fie spulberate speranțele? Ar fi mult prea crud!

- Știe că e o boală terminală?

- Nu am folosit niciodată cuvântul în preajma ei, dar este suficient de deșteaptă cât să-și dea seama că este foarte bolnavă. Toate tratamentele la care a fost supusă au fost niște teste chinuitoare. Și și-a făcut prieteni, a cunoscut copii care au murit.

- Dumnezeu!

- Cu toate astea, în mod miraculos, păstrează un optimism pe care numai copiii îl pot avea. Iubește prințesele Disney și vorbește mereu despre cum o să fie balerină. Când e tachinată, râde. Se ciondănește cu frații ei. Cu excepția faptului că are o formă de cancer extrem de rară, este o fetiță obișnuită.

Rye își frecă fruntea cu degetele și, preț de câteva minute, privi prin parbrizul udat de ploaie fără să spună nimic.

Brynn zise:

- Te frământă implicațiile morale și etice, nu-i așa?

Se întoarse spre ea.

- Putem spune că sunt ambiguă?

- Putem spune. Ai avut doar o oră la dispoziție ca să le analizezi și să le cântărești. Eu am avut luni întregi, Rye, și să nu crezi nici măcar o clipă că a existat o concluzie clară. Da, este un joc de-a Dumnezeu. Cine primește rinichiul, plămânul, inima? Alegerea nu este niciodată ușoară. E adevărat, eu am preferat-o pe Violet. Dar nu pentru că ea este o fetiță adorabilă, iar Hunt este, ei bine, Richard Hunt. Nu am ales persoana care-mi este mie mai simpatică. Pentru mine, decizia a fost luată în cele din urmă ținând cont de un singur aspect: *timpul*. Hunt are timp, Violet nu.

- Bine. Te cred și sunt de acord.

- Atunci de ce scrâșnești din dinți?

- Dac-o să fii prinsă?

- O să fiu. Pentru că trebuie să documentez până la ultimul aspect al progresului ei.

- Sau al regresului.

- Sau al regresului. Rezultatele vor determina viitorul medicamentului, așa că nu pot fi falsificate. Dar am analizat situația din toate unghiurile și...

- Toate unghiurile cunoscute de tine. Există probabil și unghiuri la care nici măcar nu te-ai gândit și care te-ar putea distruge.

- Am pus în balanță riscurile, Rye. Pentru reputația mea. Pentru cariera mea.

- Începând de aseară, ți-ai riscat și viața.

- Da! Era să fiu ucisă de un avion care se prăbușea!

Își apropie fața de a ei ca să se facă auzit fără să asculte soferul.

- De doi bărbați în costume negre, Brynn. Ordinele lor vin de la Hunt. Dacă n-aș fi fost eu acolo, până unde ar fi mers ca să recupereze cutia de la tine? Până unde li se spusese că pot merge?

- Recunosc, m-am speriat când mi-am dat seama că mă urmăreau. Dar, când Violet o să aibă medicamentul în sânge, competiția o să se termine.

- Nu fi atât de sigură. Nu știu prea multe despre Hunt, dar îmi este clar că nu-i place să piardă. Cu siguranță nu știe să piardă elegant. Nici prietenul tău, Nate.

- Mă aștept la repercusiuni, dar nu le las să mă oprească. Pentru că, după ce am analizat toate faptele, după ce am pus în balanță aspectele pozitive și pe cele negative, rămâne un fapt de necontestat.

Ridică degetul arătător.

- E ultima și singura șansă a lui Violet de a trăi o viață mai lungă. Așa că o fac, și mai ducă-se consecințele!

- Dacă totul merge bine, Lambert o să vină să-și revendice coroana. O să strige sus și tare că ai acționat murdar, o să înșire o listă lungă de încălcări ale normelor etice. Va trebui să dai socoteală pentru că ai administrat unei fete de șapte ani un medicament care nu fusese aprobat.

- N-au decât să mă atace în orice fel. Să o văd pe Violet mai bine, asta va fi răzbunarea mea. Mai ales în ceea ce privește alți doctori cu pacienți în situații asemănătoare. Ei se vor baza pe mine.

- Am înțeles. Dacă totul merge bine, o comisie de evaluare o să-ți dea cu linia la palmă și-o să te avertizeze să nu mai încerci niciodată așa ceva. Făcu o pază, pentru a da mai mult efect următoarelor cuvinte: Dar ce se întâmplă dacă totul merge prost? Pe lângă potențialele ramificații legale, gândește-te la cel mai rău scenariu, Brynn.

- Cel mai rău ar fi să știu că am avut mijloacele și posibilitatea de a încerca s-o salvez pe Violet și n-am făcut-o.

- E posibil ca fița asta să fie ultimul pacient pe care o să-l mai tratezi vreodată.

- Atunci ea este pacientul pentru care am depus jurământul lui Hipocrate.

Răspunsul ei fusese mai aprins decât intenționase, dar își dădu seama cât de mult o înfuria interogatoriul lui.

- De ce te preocupă pe tine atât de mult potențialele consecințe asupra mea? Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, nu voiai să știi nimic despre mine.

- Ai dreptate, spuse el, înțepat. De ce mi-ar păsa mie de viitorul medicinei?

- Nu înțeleg de ce m-ai luat pe sus din hotel și m-ai pornit într-o goană nebunească să-i administrez GX-42-ul lui Violet, iar acum încerci să mă faci să renunț.

- Nu încerc asta.

- Atunci ce?

Cu o voce ca de tunet, spuse:

- Aș vrea să recunoști, chiar și numai în sinea ta, că nu faci asta exclusiv pentru Violet. O faci și pentru tine.

Obrajii parcă îi luară foc. Încercă să întoarcă furioasă capul, dar Rye îi prinse bărbia între două degete și o forță să se întoarcă spre el.

- De ce, Brynn? Ce încerci să dovedești?

- Cine ești tu? i-o întoarse ea, ridicându-și bărbia. De ce ai acceptat să zbori aseară, știind prea bine care erau pericolele? De ce trăiești numai și numai pentru momentele în care ești în aer? Nu rămâi nicăieri nici măcar o clipă mai mult decât este absolut necesar. „Am plecat de-aici“, ăsta-i refrenul tău. Ce este aici, pe pământ, de te sperie atât de tare? De ce încerci să fugi?

Respirând greu din cauza furiei greu stăpânite, Rye continua să-i susțină privirea. Apoi spuse brusc:

- Am ajuns.

- Oh.

Făcând un efort să se calmeze, Brynn îi spuse șoferului la ce intrare să o lase.

- Te conduc înăuntru, spuse Rye.

- Nu e nevoie.

- Pe dracu' nu e! zise el. Nu vreau să sfârșești înfiptă într-unul din cuțitele lui Timmy.

- Ce drăguț din partea ta!

- La mine mă gândeam. Nu vreau să trăiesc cu așa ceva pe conștiință.

Coborâră din mașină, și Rye îi spuse șoferului să plece.

Privi împrejur, înregistră zona din jurul spitalului, apoi întrebă dacă exista pază în clădire.

- Există un paznic la intrarea publică, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână.

Intrară printr-o poartă de fier într-o curte descoperită, unde poteci din dale de piatră șerpuiau printre straturi de flori și petice de iarbă, mărginite de bănci, ca într-un parc. Brynn își ridică gluga, ca să se apere de ploaie. Rye rămase cu capul gol.

Când intrară în clădirea cu mai multe etaje, Brynn vorbi cu paznicul de serviciu, adresându-i-se pe nume. Bărbatul, așezat la masă, răspunse la salut cu o fluturare leneșă din mână, fără să-și ia privirea de la televizorul micuț, la care se difuza un film polițist.

Vorbind din colțul gurii, Rye spuse:

- Dacă el e paza, nu prea mă simt în siguranță.

- Tu ești cea mai dubioasă persoană pe care am văzut-o vreodată aici.

- Tocmai asta mă și supără. Nu s-a uitat de două ori la mine.

Străbătura coridorul pustiu, îndreptându-se spre lif-turi. Brynn apăsă butonul pentru urcare.

Rye spuse:

- Mai ai fiola?

Brynn se bătu cu mână peste buzunarul hainei.

- Mă bucur că farmacologul a avut inițiativa să o înfășoare în folie cu bule.

- Da. A străbătut câțiva kilometri de când a părăsit laboratorul.

Deși nu era nimeni acolo în afară de paznic, Rye rămăsese vigilent și agitat, atent la fiecare mișcare și fiecare sunet.

Observând că-și flexa și-și contracta din nou degetele, Brynn spuse:

- Chiar ar trebui să pui ceva pe tăieturile alea.

- Când o să ajung și la asta.

Privi spre tavan.

- La ce etaj e?

- La trei.

Rye dădu din cap, ca și cum aspectul ar fi fost de o importanță majoră. Brynn presupunea că discuta despre nimicuri ca să evite o altă ceartă.

Obosită și de una, și de cealaltă, îi zâmbi vag:

- Doar membrii familiei și prietenii cu aprobare specială au voie să urce, așa că va trebui să ne luăm la revedere aici.

Apoi, gândindu-se la ceva, răsese ușor.

- Ce-i amuzant?

- Mi-am dat seama că e a treia oară când ne luăm la revedere pe ziua de azi. Mai întâi la spital, azi-dimineață, apoi în biroul lui Nate, acum aici.

- Poate că e un record Guinness.

- Poate.

Privi în ochii lui, și zâmbetul îi tremură pe buze.

- Îmi retrag cuvintele de mai devreme, cele despre avionul care se prăbușea.

- Nu-ți face griji.

- Nu, vreau să spun... Asta nu s-ar mai întâmpla acum dacă n-ai fi fost tu, dacă n-ai fi acceptat să zbori într-o noapte în care nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Mulțumesc, Rye.

- Ai mai spus-o.

- O spun din nou.

Refuză nevoia unor mulțumiri suplimentare ridicând stânjenit din umeri.

Sosi liftul. Înainte să se deschidă ușile, Rye se încordă ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să sară din el. Dar cabina era goală.

Puse o mână pe uși, ca să le țină deschise.

- Mai ai douăzeci și patru de ore, zise el.

- Dar o să încep chiar acum.

Rye dădu din cap.

- Succes! O să știu că ai făcut-o bine pe Violet când o să ajungi celebră.

- Nu pentru asta o fac.

- Știu.

- Să nu pleci crezând asta.

- Nu cred.

Erau încă atâtea pe care ar fi vrut să i le spună, dar, cu cât spunea mai mult, cu atât mai tăcut devenea el.

- Ai grijă, Rye!

Se ridică pe vârfuri și-l sărută cast pe obraz.

Dar, când se îndepărta, îi prinse ceafa cu mâna liberă și o sărută ca și cum întreaga lui viață ar fi depins de acel sărut. Era un sărut flămând și dur și se termină aproape înainte să-și dea seama ce se petrecuse.

O împinse în lift.

– Mult timp o să-mi pară rău că n-am reușit să-ți scot hainele.

Lăsă ușa.

Când liftul se deschise din nou, la etajul trei, buzele lui Brynn încă mai pulsau și ultimele cuvinte ale lui Rye încă îi răsunau în urechi.

Mai târziu, avea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla între ei, dacă lucrurile ar fi fost altfel. Dar nu avea acum timp pentru regrete.

O luă în lungul coridorului. Toate ușile rezervelor private erau închise. Nu era nimeni în camera de mese, nici în sala comună.

Pe măsură ce se apropia de camera de la capătul coridorului, începea să simtă fluturași în stomac, nu din cauza riscului pe care și-l asuma, ci la gândul bucuriei pe care avea să i-o aducă lui Violet și familiei ei.

Bătu ușor în ușă. Asistenta de serviciu deschise și ieși pe coridor.

– Dr. O’Neal.

Brynn îi adresă un zâmbet plăcut, comportându-se de parcă întotdeauna apăsarea aici epuizată și răvășită, îmbrăcată în hainele de ieri.

– Bună, Abby. Cum ai petrecut Ziua Recunoștinței? Ai fost de gardă toată ziua?

– Nu. Am venit după-amiază, la patru. Ziua dumneavoastră cum a fost?

Brynn zâmbi obosită.

– Deloc obișnuită.

– Mă mir să vă văd aici în seara asta.

– Am vrut să văd cum se simte Violet, s-o întreb ce a făcut azi.

Zâmbetul păli de pe fața tinerei.

– Oh. Credeam că ați aflat.

8.01 P.M.

Rye rămase privind ușile liftului mult timp după ce se închiseseră, ascunzând în spatele lor ultima imagine a lui Brynn.

Nu se mișcă până nu-și simți telefonul mobil vibrând.
Era Dash.

Rye răspunse pe ton arțăgos:

- Ai sunat ca să mă trezești?

- Ești în pat?

- Da.

- Cum e hotelul?

- Sincer să fiu, nici n-am observat. Are pat. Asta e tot ce contează.

- Și tu ești în el?

- Nu asta am spus adineauri?

- Da, dar ai mințit.

Rye fu surprins că Dash știa asta, dar încercă să pară enervat.

- Ai spus să fiu urmărit, sau ce?

- Am motive s-o fac?

Rye înjură în sinea lui.

- Bine. M-ai prins. De ce ai sunat? Mi-ai găsit altă treabă?

- Nu. Tocmai am terminat o conversație extrem de interesantă cu ajutorul de șerif Williams.

- Wilson?

- În fine.

Rye se întoarse cu spatele la perete și-și sprijini capul de el.

- Ce voia? Problema aia din Howardville s-a lămurit.

- Voia să știe dacă știu eu unde ești tu. Pentru că nu e în Howardville și problema aia nu s-a lămurit deloc. A găsit sânge pe jos într-o parcare din Atlanta și are o înregistrare cu tine în care faci o demonstrație în stil Jackie Chan cu un puști care are un cuțit.

Rye își ciupi puntea nasului suficient de tare cât să-i vină lacrimi în ochi.

- La dracu', la dracu', la dracu'!

- Presupun că nu mai trebuie să te-ntreb dacă este adevărat.

Își putea imagina supliciul la care Dash își supunea trabucul. Pentru o asemenea ocazie, era posibil chiar să-l fi aprins.

- Ascultă, Dash, nu știu de ce te-a sunat Wilson...

- Era singurul număr de contact pe care-l aveau pentru tine.

Rye se gândi la părinții lui și simți un gol în stomac.

- Nu i-ai dat lui Wilson vreo informație despre ai mei, nu?

- Pe toți dracii, normal că nu! Am făcut pe prostul. Dar mi-ar plăcea să știu pentru ce anume te acopăr. Te-ai certat cu puștiul sau pur și simplu te-a călcat pe nervi?

- M-am răzbunat. Puștiul cu cuțitul mi-a băgat azi noapte laserul în ochi.

- Mă gândeam eu că asta trebuie să fie. Dar cum se face că el te-a adus în Atlanta?

- Wilson știa și asta?

- Oh, da. Omul ăsta-i un vrăjitor. Știe că tu și domnișoara doctor v-ați cuibărit într-o cabană de închiriat, știe de gorilele alea două care v-au adus aici într-un Mercedes negru și v-au livrat doctorului Lambert. Care doctor, zice Wilson, n-a fost deloc fericit să descopere că domnișoara l-a mințit, în mod evident ca să poată fugi din nou cu tine. Știu că a mințit în legătură cu asta pentru că Wilson și poliția din Atlanta mai au încă un filmuleț cu tine, de data asta unul în care te întâlnești cu dr. O'Neal în parcare. Totuși, nu pare o întâlnire prea tandră. Wilson zice că i s-a părut că nu prea a vrut să vină cu tine, la început, dar că, în cele din urmă, ai reușit s-o ademenești afară din clădire.

- N-am ademenit-o.

- Dar tu cum i-ai spune? Ai constrâns-o? Ai forțat-o? Ai răpit-o? În locul tău, aș zice c-am ademenit-o.

Rye ignoră totul, cu excepția faptului că Wilson și Rawlins le luaseră urma până în Atlanta. Dacă aveau

înregistrări video cu ce se întâmplase la primul și al treilea nivel al parării, probabil că n-o să treacă mult până găseau numărul Uberului care îi dusesese la hotel.

- Dash, i-ai dat lui Wilson numărul ăsta?

- Nu.

- Sau i-ai spus despre hotelul la care mi-ai rezervat camera?

- Am făcut pe prostul în legătură cu tot și toate. Ești la hotel acum?

- Nu.

- Ha! M-am gândit că poate tu și doctorița profitați de...

- Nu.

- Atunci, unde ești?

Rye nu-i răspunse.

Dash zise:

- N-o să-mi spui nimic, nu-i așa?

- Dacă Wilson te sună din nou și insistă, o să poți să-i spui cu toată sinceritatea că nu știi nimic.

- Spune-mi măcar dacă ești bine. Al tău era sângele din garaj.

- Tipul m-a tăiat la mână, dar nu-i prea rău. Am reușit să mă răzbun.

- Nu l-ai castrat.

- Nici mult nu mai aveam. Am terminat cu asta.

- Altercația asta... E tot ce are polițistul ăla cu tine?

- Jur.

După o pauză considerabilă, Dash spuse:

- Nu-i și părerea lui.

Rye nu-l auzise niciodată pe Dash vorbind pe un ton atât de solemn.

- Care e părerea lui?

- Nu a spus-o pe șleau, dar a bătut apăsător.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi faptul că starea bărbatului de la aerodrom s-a înrăutățit și este acum critică.

Rye scoase un geamăt.

- Sângerări craniene?

- Wilson a spus că inima îi face probleme.

- Cât e de rău?

- Nu se știe încă. Dar Wilson vrea să discute din nou cu tine.

- În calitate de martor sau de suspect?

- Nu a spus, dar a aruncat cuvântul „omor“ în conversație și l-a lăsat în aer.

Rye își masă fruntea.

- Altceva?

- Mi-a trântit și o bombă, un nume cu sonoritate.

- Stai să ghicesc. Senatorul Richard Hunt.

Cu voce răgușită și furioasă, Dash spuse:

- Ce mama dracului, Rye? Nu puteai să-ți faci un dușman mai puțin proeminent?

- E o poveste prea lungă ca să ți-o spun acum, Dash, și nu are nici o legătură cu mine. Atâta tot că dobitocii care au încercat să-mi facă mie felul și ți-au distrus ție avionul sunt plătiți de Hunt.

- Ce are senatorul cu tine?

- Nu avea legătură cu mine, ci cu ce transportam.

- Wilson a tot menționat cutia aia neagră. Ce-i în ea?

- N-o să afli de la mine.

- Atunci n-o să mai urci niciodată la bordul vreunui avion de-al meu!

- Până mâine.

Auzea prin telefon respirația șuierată a lui Dash și molfăitul trabucului, dar, când vorbi din nou, se mai calmase o idee.

- Și cu ea ce e?

Nu se putea referi decât la Brynn.

- Nu e *nimic* cu ea, bine?

Dash așteptă.

Rye privi spre lift, apoi adăugă încet.

- Și am terminat și eu aici.

Dash nu spuse nimic și, când tăcerea deveni stânjenitoare, Rye cedă și vorbi primul. Întrebă dacă mai avea

zborul spre Columbus, seara următoare. Dash îi confirmă și-l întreabă pe Rye ce intenționa să facă între timp.

- Wilson și Rawlins - asta-i partenerul lui - nu au nimic împotriva mea. Dar s-ar putea să mă întârzie și să nu reușesc să plec de-aici mâine-seară. O să mă dau la fund până la ora zborului. Oricum am nevoie de timp ca să dorm.

- Cât a trecut?

- Mult.

Înainte ca Dash să apuce să-l ia la rost pentru lipsa de somn, Rye spuse:

- Aproape că am rămas fără baterie. Te sun eu mâine.

- Încă mai vrei prima treabă care apare?

- Mi-ai citit gândurile.

Închise conversația și o porni de-a lungul coridorului pustiu. Tocurile cizmelor loveau dalele de gresie și pașii îi răsunau tare.

Paznicul era absorbit de programul pe care îl urmărea la televizor. Chiar mai mult decât mai devreme.

Pentru că, atunci când îl auzi pe Rye apropiindu-se, se întoarse. Un rânjet mândru i se întinse pe fața care altfel amintea de un baset.

- Hei, uite! Sunt la televizor.

Când ajunsese în dreptul mesei, Rye se opri.

- Ce?

- Știrile au fost amânate din cauza meciului, dar vezi?

Paznicul chicoti în timp ce-i arăta, pe ecran, unde era el, în mijlocul unei mulțimi moderate. Rye recunoscut curtea pe care el și Brynn o străbătuseră cu doar câteva minute în urmă și clădirea din spate.

Paznicul ieșea în evidență pentru că era în uniformă, când toți ceilalți purtau haine civile sau halate de laborator.

Lui Rye îi era greu să înțeleagă sau să dea crezare comentariului care se suprapunea imaginilor. Informațiile

scrise în partea de jos a ecranului păreau la fel de lipsite de sens.

Dar, treptat, începu să pună cap la cap o poveste care îl umplu de durere. Nu-i venea să creadă.

Paznicul spuse:

- Poate că n-ar trebui să mă bag atâta în seamă, când, de fapt, totul e despre Violet. Drăguț copil!

Vorbea singur. Rye alerga deja înspre lift.

capitolul 21

8.08 P.M.

Lumina de deasupra cabinei arăta că liftul era încă la etajul trei. Pentru a doua oară în decurs de trei ore, Rye alege să o ia pe scara de incendiu.

Urcă mai multe trepte deodată, cotind fără să se oprească atunci când ajungea la palier și năvăli pe ușa pe care scria *TREI*, cu respirația întretăiată, dar înnebunit să o găsească pe Brynn.

Coridorul lung și pustiu se întindea la dreapta și la stânga. Rye alergă vreo câțiva metri într-o direcție, nu zări pe nimeni și nici nu auzi voci în spatele ușilor închise, schimbă direcția și o luă la fugă în cealaltă parte, până când ajunse la ultima cameră, de unde lumina pătrundea în coridor prin ușa lăsată întredeschisă.

O deschise de tot și intra. Văzu un pat de spital, gol cu excepția unui iepuraș de pluș roz și ros de vreme, care stătea pe pernă.

Lângă fereastră era un pat identic, cu așternuturile strânse grămadă în mijlocul saltei goale.

Pe pereți erau lipite pagini dintr-o carte de colorat cu balerine.

Rye înregistră toate acestea în doar o clipită.

Brynn și o tânără cu un ecuson pe salopeta de infirmieră stăteau în fața unui televizor cu ecran plat,

montat pe perete. Urmăreau aceeași știre al cărei început îl văzuse și Rye la parter.

Auzindu-i respirația grea în spatele ei, Brynn întoarse capul.

Toată culoarea îi dispăruse de pe față. Expresia ei era una de totală disperare.

Se duse lângă ea ca să-și manifeste suportul, dar nu o atinse, conștient că cealaltă femeie era curioasă în legătură cu apariția lui neașteptată.

Povestea de la știri se termină cu un rezumat făcut de prezentatoarea zâmbitoare.

- Senatorul și doamna Hunt cu siguranță au făcut ca această Zi a Recunoștinței să fie una de neuitat pentru micuța Violet și familia ei, nu crezi, Mark?

Cel de-al doilea prezentator privi în cameră cu ochii umezi.

- Fără nici o îndoială. Ce poveste înduioșătoare și copleșitoare pentru seara de Ziua Recunoștinței. Și povestea nu se termină aici. O să vă dăm mai multe informații despre Violet în ediția de mâine-dimineață.

Continuă amintind că era o zi în care toată lumea trebuia să aprecieze ce avea și să încerce să aducă bucurie celor întristați, luând drept exemplu gestul soților Hunt.

Rye simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

Fiindcă Brynn părea hipnotizată de trâncăneala prezentatorului, îi luă telecomanda din mână și opri sonorul.

Femeia cu ecuson îl privi nesigură.

- Sunteți cu doamna doctor O'Neal?

Brynn se trezi din visare.

- Îmi pare rău. Abby, el este... ăă... un prieten.

Rye înclină bărbia.

- Bună.

- Bună, spuse Abby la rândul ei. Este totul în regulă, dr. O'Neal?

Brynn își puse o mână pe brațul tinerei, ca s-o asigure că totul era bine.

- Da. Sigur. Totul e-n regulă. Sunt doar surprinsă și ușor supărată că nu am fost consultată înainte să aibă loc toată povestea asta.

Făcu semn spre televizor.

- Cine a semnat ieșirea din spital? Dr. Lambert?

- Nu.

Numele doctorului trebuie să-i fi fost cunoscut lui Brynn. Înclină absentă din cap.

- Mi-ar fi plăcut să fiu anunțată, ca să pot să vin și să-i uez lui Violet drum bun spre casă.

- Totul s-a petrecut atât de brusc! spuse Abby, cu un zâmbet sincer. Abia intrasem de gardă când au început să vină carele de televiziune și să se oprească la poartă. Mi s-a spus că administratorul a fost singura persoană pe care au anunțat-o, și asta doar cu câteva minute înainte ca soții Hunt să apară într-o limuzină lungă și albă. Intenția lor a fost ca totul să fie o surpriză și au spus că nu era vorba de ei, ci de Violet.

- Te și miri cum de toate posturile de televiziune au aflat la timp, zise Brynn.

Abby ridică din umeri.

- Sunt atât de mult în vizorul presei, încât îmi imaginez că le este greu să păstreze ceva secret.

- Posibil să-i fi dat de gol limuzina, spuse Rye.

Admira capacitatea lui Brynn de a-și păstra zâmbetul pe buze când el simțea o nevoie puternică de a sparge ceva.

Brynn întreabă:

- A explicat cineva cum de a ajuns tocmai Violet să fie aleasă pentru această...

- Farsă!

- ... onoare? întreabă Brynn, vorbind peste șoapta înfuriată a lui Rye.

Buzele lui Abby se curbară într-un zâmbet trist.

- L-am auzit pe senator spunându-i unui reporter că au vrut să facă acest gest pentru un copil grav

bolnav, dar nu într-atât de slăbit cât să nu poată face față călătoriei.

Râse încet.

- Firește, călătoria va fi foarte ușoară pentru ea. Au aranjat ca totul să meargă strună pentru Violet și mama ei.

- Da, spuse Brynn, cu zâmbetul înghețat pe față. Au întins covorul roșu în fața lor, la propriu.

Reporterii se strânseseră în spatele limuzinei soților Hunt, pe o fâșie de teren particulară, unde avionul lor privat, un Gulfstream, le aștepta pe Violet și pe mama ei ca să le ducă în Tennessee, la o reuniune cu tatăl, frații și mult iubitul câțel, Cy.

Camerele înregistraseră covorul roșu - politețea maximă cu care fuseseră întâmpinate de cei doi piloți și de însoțitoarea de zbor, precum și îmbrățișarea prelungă cu care senatorul și soția lui își luaseră la revedere de la Violet, care zâmbea, și de la mama acesteia, ai cărei ochi erau plini de lacrimi de recunoștință.

Reportajul se sfârșea cu imaginea avionului decolând și pierzându-se pe cerul înnorat. Cei doi soți stăteau braț la braț pe pistă, sub o umbrelă, făcând cu mâna până când luminile avionului dispărură printre nori, imaginea care reușise să aducă lacrimi în ochii prezentatorului de știri.

- Și pe Violet o mai așteaptă și alte surprize, o informă Abby, cu voce șoptită, dar fericită. Elsa din *Regatul de Gheață* o să vină mâine la ea acasă. Și o să mai primească și un iPad nou, cu toate aplicațiile ei preferate gata instalate și un televizor pentru dormitorul ei.

Îi dădea înainte, fără să aibă habar cât de îngrozitoare erau toate acestea pentru Brynn.

- Doamna Hunt e chiar mai draguță în realitate decât la televizor. Costumul era în regulă, dar pantofii erau absolut senzaționali!

Înainte ca Abby să adauge și alte detalii despre garderoba lui Delores, Rye o prinse pe Brynn de cot și îi spuse încet:

- Trebuie să plecăm de aici.

Probabil că Brynn sesiză tonul urgent al vocii lui și îi înțelese motivul.

Îi spuse lui Abby:

- Trebuie să ajungem la o petrecere. Am vrut doar să trec și s-o salut repede pe Violet.

Rye o conduse afară din încăpere, apoi de-a lungul coridorului, înspre lifturi. Îl urmă fără să protesteze.

Abby veni după ei.

- La cât de apropiată ești de familia lui Violet, sunt sigură că s-ar bucura să primească un telefon de la tine. Și o să se întoarcă marți.

Marți. Cu mult după ce expira medicamentul minune.

- Da, spuse Brynn. Trebuie să începă următoarea serie de radiații miercuri.

Își mușcă buza de jos.

- Oricât de ușoară ar fi călătoria, sistemul ei autoimun este atât de slăbit, încât mă tem să nu apară vreo infecție. Chiar și oboseală severă.

- Am auzit când doamna Hunt a spus că echipajul avionului o să aibă weekendul liber, dar că tot ei o s-o aducă pe Violet înapoi. Și o să fie sub supraveghere. A fost anunțat doctorul lui Violet din Knoxville. O echipă medicală supravegheată de el va fi disponibilă tot timpul cât va sta acolo. Senatorul a insistat asupra acestui aspect. Binele lui Violet este prioritatea lui.

Brynn și Rye schimbă o privire.

- Păcat că ai ajuns prea târziu și n-ai văzut-o când a plecat.

Cu voce joasă, Brynn spuse:

- Mult prea târziu.

- Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Abby. Distracție plăcută la petrecere!

O luă înapoi pe coridor. Rye o urmări cu privirea, până ce o văzu intrând din nou în camera lui Violet.

Când se apropiară de lift, observă că era aprins butonul de la parter, indicând că fusese chemat de cineva.

Ar fi putut fi oricine. Însă părul de pe ceafă i se ridică instantaneu și acționă instinctiv.

O răsuci pe Brynn pe călcăie.

- Repede!

Reacționează fără să-i pună vreo întrebare în timp ce o trăgea pe scara de incendiu, apoi în jos pe trepte.

Când ajunseră la parter, Rye crăpă o idee ușă.

Nu era nimeni nici la lift, nici pe coridor.

Paznicul era încă aplecat deasupra televizorului, cu spatele la ei.

- Mai există vreo ieșire?

- O ieșire de urgență pe partea cealaltă a clădirii.

- O să se declanșeze vreo alarmă dacă o deschidem?

- Am codul ca s-o dezactivez.

- Ia-o înainte!

Se strecurară pe ușă fără să atragă atenția paznicului, mișcându-se cât puteau de repede fără să facă zgomot.

Rye se uita în continuu peste umăr, privind înspre ușile scării de incendiu pe care tocmai ieșiseră. Urechile îi erau ciulite, gata să repereze țiuitul care anunța sosirea liftului.

Ajunseră la o intersecție de coridoare și virară. Ieșirea de urgență era în capăt. Începu să alerge spre ea, împreună cu Brynn.

Brynn tastă codul și zăvorul electric se deschise cu un clichet metalic zgomotos. Dar alarma nu se declanșă în clipa în care Rye apăsă bara de metal și deschise ușa grea.

O împinse pe Brynn în fața lui și, cu o ultimă privire aruncată în spate, ieși după ea.

Așteptă doar cât să audă sistemul închizându-se din nou, apoi îi luă mâna și o porniră într-o goană nebună.

8.18 P.M.

Abby ieși din camera lui Violet cu brațele încărcate de așternuturi de pat, dar se opri brusc, speriată. Un bărbat înalt stătea chiar în spatele ușii.

- Doamne, m-ai speriat!

- Îmi cer scuze, spuse el. N-am avut intenția.

- Vă pot ajuta? Doar membrii de familie au voie...

- Oh, știu. Mi-a spus paznicul. Dar sunt șoferul doctorului Lambert în seara asta. Nu a vrut să coboare din mașină pe ploaia asta, așa că m-a trimis pe mine să văd dacă dr. O'Neal este aici. Trebuie să se consulte cu dumneaei în legătură cu un pacient. Iar paznicul, când l-am întrebat, mi-a spus că a urcat acum puțin timp.

- Da, a fost aici. Tocmai ai ratat-o.

- Când a plecat?

- Mă mir că nu v-ați întâlnit cu ei la lift.

- Cu ei?

- Presupun că e partenerul ei. Se duceau la o petrecere. Dacă e o urgență, pot să o sun și să-i spun să se întoarcă. Am numărul.

- Asta-i problema. Dr. Lambert o sună de mai bine de-o oră. Crede că i s-a stricat telefonul.

Ridică o bucată de hârtie pe care cineva notase un număr de telefon.

- Tot numărul ăsta îl aveți și dumneavoastră?

Tânăra scoase telefonul din buzunarul uniformei de serviciu și-și accesă lista de contacte.

- ăsta e.

- Mai aveți din întâmplare vreun altul?

- Doar numărul pentru mesaje.

- Dr. Lambert l-a încercat și pe acela. Nici ei n-au reușit să dea de ea. Probabil că a rămas complet fără baterie la telefon. Începu să se retragă și îi zâmbi. Îmi pare rău că v-am speriat.

Abia după ce se întoarse cu spatele și începu să se îndepărteze, Abby observă un al doilea bărbat, care

aștepta la lift. Nu era la fel de impunător ca cel cu care vorbise. Privirea îi aluneca dintr-o parte în alta și arăta neîngrijit chiar și în uniforma de șofer. I se păru că nici la față nu arăta prea bine, dar era posibil să-i joace feste lumina.

Abby nu putea înțelege de ce ar fi avut dr. Lambert nevoie de doi șoferi.

Pe de altă parte, cunoscându-l pe dr. Lambert, își imagina că avea nevoie de unul pentru el, personal, și de încă unul pentru orgoliul lui.

8.22 P.M.

Complexul spitalului era un adevărat campus. Artele de beton care legau între ele diferitele clădiri erau luminate ca niște bulevarde din Las Vegas. Ploaia îi ajuta, făcea ca lumina să fie mai difuză, dar tot ploaia îi ținea pe toți ceilalți înăuntru, scoțându-i în evidență pe Rye și pe Brynn.

Acoperiră mult teren într-un timp scurt, dar nu suficient de mult cât Rye să-și relaxeze vigilența.

Continua să o împingă, să mențină un ritm alert, uitându-se în tot acest timp după Mercedesul negru.

Nu știa cu certitudine că Goliad și Timmy erau pe urmele lor. Dar, chiar dacă nu erau încă, aveau să fie cât de curând – ei sau altcineva plătit de Hunt. Primul loc în care ar fi căutat-o pe Brynn ar fi fost acolo unde se aștepta s-o găsească pe Violet.

Zărind un taxi plecând de lângă una din clădire principale, Rye spuse:

- Îl opresc eu. Nu sta prea mult.

Îi lăsă mâna lui Brynn și o rupse la fugă.

Când îl ajunse din urmă, ținea deschisă portiera din spate. Intrară amândoi.

- Încotro? întrebă șoferul.

- Dă-i drumul doar! spuse Rye. Are nevoie de câteva clipe. A primit niște vești proaste despre vărul ei.

- În vreo direcție anume?

- Mergi și gata!

Mormăind, șoferul se aplecă în față și o luă din loc.

Preț de un kilometru, Rye privi pe geamul din spate, dar nu observă să fi fost cineva pe urmele lor.

- Vin după noi?

- Nu cred. Dar s-ar putea să mă-nșel.

Brynn își dădu la o parte gluga. Îi zări chipul, câteva clipe, luminat de farurile mașinilor care treceau pe lângă ei. Nu-și putea da seama dacă dărele umede de pe obraji ei erau lacrimi, picături de ploaie sau reflexii ale dărelor de pe geam.

Oricum ar fi fost, expresia ei vorbea de la sine. Era devastată.

- Au știut tot timpul că o să-nțerc să fur medicamentul pentru Violet, spuse ea. Dovadă momentul când și-au ales să facă parada asta grotescă de generozitate. Au regizat tot în timp ce ne întorceam din Howardville.

- Chiar înainte să-l lași baltă pe Lambert, soții Hunt și-au asigurat șansele trimițând-o departe pe Violet.

- Mai rău, au avut grijă să nu pot ajunge la ea. Sosirea ei acasă va fi transmisă pe toate canalele de televiziune. Ceea ce înseamnă că nici în Tennessee nu scăpăm de presă. Lumini, camere...

Își puse degetele pe tâmpile și apăsă cu putere.

- Eram pregătită psihic să încalc bariera etică. Cunoșteam riscurile și eram dispusă să mi le asum. Dar aș prefera să nu fiu în lumina reflectoarelor când o fac.

- Ai putea să-i suni pe domnul și pe doamna Griffin.

Brynn nu-i spusese niciodată numele de familie al lui Violet, dar nu mai era nevoie de confidențialitate. După povestea de la știri, toată lumea le știa numele. Soții Hunt se asiguraseră de asta.

- Sună-i, spune-le că ai medicamentul, spuse Rye. Dacă ajungi acolo mâine, înainte de opt seara, o s-o trimiță la plimbare pe Elsa și o să te lase să-ți faci treaba.

- Oare, Rye? Acum? Cu toate reflectoarele îndreptate asupra lor? Nu sunt atât de sigură. Riscurile ar fi mult mai mari și pentru ei.

- Dacă ar fi copilul tău?

Zămbi amar când îl auzi repetându-i cuvintele.

- Aș trimite-o pe Elsa la plimbare.

- Pun pariu că și ei o să facă la fel.

- Dar, chiar și așa, există o întreagă echipă medicală în alertă. Fiindcă bunăstarea lui Violet este „o prioritate” pentru senator, va fi atent monitorizată.

Cu o expresie învinsă, spuse:

- Soții Hunt au acoperit toate unghiurile.

- Crezi că Lambert a fost în spatele poveștii?

Se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

- Dacă Nate ar fi știut de spectacolul televizat, ar fi fost în centrul evenimentului. Mai degrabă e nervos că nu a fost inclus.

Căzu pe gânduri, apoi spuse:

- Povestea asta e stilul ei.

- Al nevestei cu pantofii absolut senzaționali?

- E protectoare ca o ursoaică când vine vorba de senator. Este în același timp un promotor excelent. O învingătoare.

Își lăsă capul pe banchetă și închise ochii.

- Au luptat murdar, dar au câștigat. Sunt medic, nu pot lăsa doza să se irosească. O să le duc fiola în seara asta. O să plec capul și o să admit că am suferit o pierdere temporară de judecată. Ceva. O să mă port frumos. O să-mi țin jurământul hipocratic. Conștiința mea va fi curată și n-o să mai privesc peste umăr, uitându-mă după Goliad și Timmy.

- Nu sunt singurii pe urmele tale.

Tonul lui o făcu să deschidă brusc ochii. Îi acordă întreaga ei atenție.

- M-a sunat Dash.

Îi relată conversația. Deși știa că mintea îi era încetinită din cauza oboselii și a dezolării, nu îi ascunse nici

un detaliu. Trebuia să fie conștientă de complexitatea problemei cu care se confrunta.

- Nu a spus mai multe despre starea lui Brady?

- „I-a luat-o razna inima.“ E tot ce a putut să-i spună Wilson.

Făcu o pauză.

- Ai auzit și restul, Brynn?

- Goliad și Timmy. Wilson și Rawlins. Toți pe urmele mele. Nu mi-am dorit niciodată să fiu atât de populară.

- Ofițerii sunt pe o cale greșită, dar cel puțin ei își fac meseria. Toți ceilalți vor medicamentul.

Se foi pe banchetă, întorcându-se ușor spre ea.

- Pot să-ți spun ceva?

- O să ajute?

- S-ar putea să-ți limpezească gândurile.

- Atunci, te rog chiar.

- Bun, să zicem că-i duci drogul lui Hunt. Că lași capul jos. Că te porți frumos. Tot ce-ai spus adineauri. Ce se întâmplă după ce-i dai medicamentul?

- Cancerul intră în remisiune. Nu recidivează. O să aibă o viață mai lungă și mai sănătoasă.

- Și tu la fel?

- Poftim?

- Ești sigură că o să te lase în pace?

- Odată ce GX-42-ul este în sistemul lui, ce-ar mai putea avea cu mine?

- L-ai trădat. L-ai fi administrat tratamentul lui Violet, dacă nu s-ar fi dat peste cap să te oprească. Nu-mi pare genul care iartă prea ușor, Brynn. Și, odată ce ți-a dejucat planul de a-i da medicamentul lui Violet, ce te-ar opri să nu strigi totul în gura mare?

- Nu aş putea face asta fără să-mi recunosc propria vinovăție.

- Dar senatorul și doamna Hunt ar avea mult mai multe de pierdut. Vorbeai de lumina reflectoarelor. Ai putea s-o întorci asupra lor și, de data asta, nu le-ar mai conveni să se afle în vizorul presei.

Ochii ei păreau să-i ardă pe ai lui. Îi susținu privirea.

Trebuia să fie decizia ei.

Cu voce înceată, Brynn spuse:

- Ce vrei tu să spui este că, indiferent cine primește medicamentul, eu risc expunere, cenzură, îmi risc poate chiar viața.

- Sunt cuvinte mai mari decât aș folosi eu, dar, în principiu, da.

- Așa că totul se reduce...

- Știi la ce se reduce, Brynn. Ai spus-o deja. Cel mai rău caz? Ai avut posibilitatea să-i salvezi viața lui Violet și n-ai făcut-o.

Rye îi atinse buzunarul hainei, în care era fiola.

- Cât timp mingea e la tine, tu faci jocul.

Îl privi încă vreo câteva secunde, apoi spuse cu voce grăbită:

- Dacă aș găsi un avion spre Knoxville în seara asta, aș putea fi la ușa familiei Griffin mâine la prima oră.

- Tu și toată presa.

- Dar m-ar primi cu brațele deschise. Sunt sigură. Le-aș putea explica toată situația. Poate că o să refuze tratamentul, dar cel puțin voi ști că le-am oferit o șansă. Dacă vor fi de acord, vom găsi o cale să-i administrăm medicamentul lui Violet.

- Și dacă spun nu?

- I-l aduc înapoi lui Richard Hunt?

- Până la opt seara?

- Pun pariu că ar putea anula weekendul liber al echipajului.

Rye se uită la ceas.

- Cu toată nebunia de la companiile aeriene, probabil că n-o să găsești un zbor în seara asta.

- O să închiriez o mașină.

- Ești în stare să conduci atâta drum?

- Cât o să dureze?

- Oricât ar dura, ai fost trează toată noaptea trecută și n-ai dormit decât vreo câteva ore astăzi.

- Într-un fel sau altul, tot mă duc.

Se aplecă și îi spuse șoferului:

- Du-ne la aeroport, te rog.

Șoferul o privi prin oglinda retrovizoare.

- Traficul e aglomerat pe ambele autostrăzi. Dacă încercați să prindeți un avion...

- Fă tot ce poți, spuse Rye.

Șoferul îl privi chiorăș.

- Mașina asta nu are aripi, să știți.

Rye răs.

- Da, știu. Dar eu am douăzeci de dolari în buzunar care ar putea fi ai tăi, pe lângă costul de pe aparat, pe lângă bacșisul obișnuit de cincisprezece la sută, dacă nu mai bodogăni și conduci cât poți mai repede. Dar n-o lua pe ieșirea spre terminalele principale. Ia-o pe cea de dinainte.

Brynn se uită la el.

- Alea din spate?

- Exact.

- Ce-i acolo?

- Multă pornografie.

capitolul 22

8.58 P.M.

Delores întrerupse conversația lovind cu un gest hotărât ecranul telefonului.

- Au ajuns cu doar câteva minute în urma lor.

Nate, încă așezat la biroul la care îi spusese să stea, își trecu mâna peste creștetul capului. Richard își strânse degetele pe brațele fotoliului în care stătea, o încercare evidentă de a se stăpâni să nu explodeze de nervi.

Doar cu un act de voință supremă reuși Delores să-și țină furia sub control în timp ce le relată tot ce-i spusese Goliad.

- Crede că au folosit ieșirea de urgență. Doar așa ar fi putut să iasă din clădire fără să fie văzuți. Nu știe dacă au plecat pe jos sau dacă au o mașină acum,

dar, oricum ar fi fost, au dispărut. A petrecut ultimele douăzeci de minute străbătând complexul în lung și-n lat, căutându-i.

- I-ai dat lui Goliad adresa lui O'Neal?

- Acolo se duce acum. Dar ar fi proastă să se ducă acasă și O'Neal nu e proastă, lucru care a devenit mult prea evident.

Se întoarce spre Nate.

- Cum ai putut s-o scapi din ochi înainte să verifici cutia și să te asiguri că fiola e acolo?

- Nu a furat medicamentul cât timp era cu mine! exclamă Lambert. Ia-te de ăia doi câini de pază pe care i-ai trimis pe urmele ei. Au stat patru ore cu ea. Pe ei ar trebui să-i cerți, nu pe mine.

Delores își prinse coatele și-și frecă antebrățele cu mâinile, agitată. În mare, Nate avea dreptate, dar o să moară înainte s-o recunoască. În plus, cine era *el* ca s-o corecteze *pe ea*? Începea să uite care îi e locul.

- Ei bine, spuse ea, nu putem decât să ne bucurăm că am fost prevăzători. Fata e la sute de kilometri distanță, înconjurată de presă și de personal medical. Dr. O'Neal nu poate ajunge la ea. Dar *noi* trebuie să ajungem la dr. O'Neal.

Se uită la ceasul de la mână.

- E cazul să vă aduc aminte că mai avem mai puțin de douăzeci și patru de ore ca să pornim infuzia?

Se duse lângă scaunul lui Richard, se aplecă peste spătar și-l îmbrățișă din spate.

- Ne-am confruntat noi cu termene și mai scurte, dragule.

Îi sărută creștetul, apoi se întoarce spre Nate.

- Care a fost ultimul răspuns al farmacologului în legătură cu încă o doză?

- Este de neclintit. I-am oferit bani, dar n-a fost impresionat. Și, ăă, a mai ridicat o problemă sensibilă.

Se ridică de la birou, se duse la bar și-și turnă în pahar trei degete din cel mai bun scotch al soților Hunt.

- Ei? făcu Delores.

Nate își mută privirea la Richard, care era reținut, dar mai degrabă asemenea unui vulcan sub presiune înainte să erupă.

Delores recunoștea semnele. Nu și Nate. Îl privi pe Richard direct în față.

- În timpul ultimei noastre conversații, farmacologul a folosit cuvântul „transparență”. De mai multe ori.

- În ce context? întrebă Richard.

- Îl legătură cu următoarea întâlnire a comisiei senatului. Cred că e programată peste două săptămâni?

Sorbi din whisky, își dresе vocea.

- Criza de opiacee a declanșat o grabă - o grabă pe care mulți o cred periculoasă - de a scoate pe piață drogurile folosite în tratamente. Acest lucru l-a pus pe reprezentantul FDA și pe directorii mai multor companii farmaceutice în situația de a-și explica de urgență poziția. Tu faci parte din comisie, Richard, în calitate de critic vehement al testărilor accelerate și de apărător înfocat al respectării cu strictețe a regulilor.

- Îmi spui lucruri pe care le știu deja, Nate, spuse Richard. Iar criza care mă îngrijorează cel mai mult în seara asta este cea care are loc chiar în *sufrageria mea*.

Ca să accentueze ultimele cuvinte, arată în mod repetat cu degetul arătător înspre podea.

- Înțeleg, firește, spuse Nate. Dar ai susținut întotdeauna o campanie împotriva sponsorilor medicamentelor experimentale, în special cele acoperite de *Orphan Drug Act*¹. Toată lumea știe că ai spus că nu este „eficient” să se cheltuiască milioane de dolari pentru dezvoltarea unui medicament de pe urma căruia prea puțini pacienți ar avea de câștigat. După cum știi, GX-42 intră în această categorie.

Făcu o pauză ca să dea mai mult efect cuvintelor pe care tocmai le rostise, deși Delores înțelesese ideea, la fel și Richard.

Nate învârti scotch-ul în pahar.

---

¹ Legea medicamentelor orfane

- Acest aspect a creat o dilemă morală pentru farmacolog. Are îndoieli în ceea ce te privește, având în vedere că soliciți sus și tare tăieri bugetare care ar putea pune capăt testelor lui. Ca să-l parafralez, parcă ai vrea să scoți produsul pe sub mână înainte să fie implementate limitările pe care le susții cu atâta patos.

Degetele cu care Richard strângea brațul fotoliului se albiră.

- Pentru un bărbat cu integritate morală, după cum spui tu că e acest om de știință, îmi dau seama cum acest aspect ar putea crea o dilemă.

- În cazul ăsta...

- Dar tu nu ai integritate, Nate.

Îl sfredeli cu cea mai feroce privire de care era în stare.

- Cum îndrăznești să te sui pe pedestal? Nu-mi vorbe mie de dilemă morală sau de transparență! Pe scurt, nu te mai juca vreodată cu mine!

Cuvintele care îi răsunau cu ecou între pereții încăperii fură punctate de un bâzâit care anunța prezența cuiva la poarta de intrare pe domeniul lor privat.

- Presa, fără îndoială, spuse Delores. Încearcă să mai mulgă ceva din povestea de azi, despre fata aia. O să se ocupe menajera.

Luă de pe masă bricheta de aur și începu să o învârtească între degete, în timp ce se fâțâia dintr-un capăt în celălalt al încăperii.

- Pentru moment, să presupunem că farmacologul este o cauză pierdută. Unde ar putea să se fi dus Brynn O'Neal, Nate?

- Păi...

- Mă scuzați, domnule senator, doamnă Hunt...

Menajera stătea în ușa deschisă.

- Un ajutor de șerif pe nume Don Rawlins este la poartă. Spune că e important să vă vadă.

Nate își acoperi fața cu ambele mâini.

- Caraghioșii ăștia nu renunță niciodată?

Delores se răsuci pe călcâie, cu fața spre el, și-l întrebă:

- Ce-ar putea să vrea de la noi?

- Habar nu am, zise Nate. Când m-au condus afară din parcare, nu știau cum să-și mai ceară scuze că m-au făcut să pierd timpul.

Întorcându-se spre menajeră, Delores spuse:

- Spune-i că ne-am retras deja...

Richard o întrerupse:

- Lasă-i să intre.

Menajera plecă să facă așa cum i se ceruse.

Richard le spuse lui Nate și lui Delores:

- Informația este putere. Să vedem ce au de zis. Poate că au aflat ei ceva despre dr. O'Neal și despre pilot, care ne-ar putea fi de folos.

Nate dădu pe gât scotch-ul pe care îl mai avea în pahar.

Delores își verifică rujul și coafura în oglinda de pe perete și-și luă poza de *soție de senator* - picioarele apropiate, mâinile împreunate în poală - când servitoarea îi conduse pe cei doi polițiști în încăpere.

- Domnilor, spuse Delores, zâmbind. Ne scuzați dacă ne găsiți într-o postură mai lejeră. Nu așteptam musafiri. În afară de dragul nostru prieten, Nate Lambert, pe care înțeleg că l-ați cunoscut.

Cu pălăriile în mâini, cei doi se prezentară și dădură politicos mâna cu Delores și Richard.

- Este o onoare, domnule, zise Rawlins.

Se uită către Nate.

- Domnule doctor...

Salutul lui Wilson vizavi de Nate fu la fel de rece.

Cu tot farmecul de care era în stare, Delores le făcu celor doi semn să ia loc, apoi intră în rolul de gazdă.

- Știu de la Nate că ați avut o noapte îngrozitor de lungă. Nu prea se poate spune că a fost o sărbătoare în cazul dumneavoastră. Vă pot oferi câteva sendvișuri

cu piept de curcan măcar? Ne-a rămas foarte mult de la masă.

Cei doi zâmbiră, așa cum se aștepta să o facă, dar refuzară sendvișurile, la fel și plăcinta care le fu oferită.

- Doar cafea, te rog, îi spuse Delores servitoarei. Cred că ne-ar prinde bine tuturor câte o ceașcă.

Se sui pe brațul fotoliului în care stătea Richard și-și puse o mână pe umărul lui.

- Cred că mie și domnului senator ne scapă ceva. Ce vă aduce aici?

Richard spuse:

- Cunoașteți poziția mea în ceea ce privește susținerea celor responsabili cu implementarea legii. Cu ce vă pot ajuta?

Wilson preluă conducerea și consultă o notă pe care o făcuse pe telefonul mobil.

- Avem un număr de înmatriculare în statul Georgia și am dori să ne confirmați că este înregistrat pe numele doamnei Hunt. Un Mercedes negru.

Citi numărul.

Delores se uită la Richard, el se uită la ea, apoi amândoi se întoarseră spre cei doi ofițeri.

Delores spuse:

- Nu am idee.

- Nici eu, zise Richard. Nu ne ocupăm personal de automobilele pe care le deținem și pe care le folosim, fie aici, fie în Washington.

- Mașina aceasta a fost în Howardville azi-dimineață.

- Oh! Înseamnă că a fost mașina cu care s-a dus Goliad acolo, zise ea.

- Acest Goliad are și un nume de familie?

Delores răs.

- Sunt sigură că are, dar eu nu i-am auzit decât numele acesta. Sunt convinsă că-i putem găsi numele întreg în contractul de angajare.

- Aș dori să am numele complet, când veți putea face rost de el, vă rog.

- Desigur. A terminat programul în seara asta, dar vi-l pot da mâine, la prima oră.

- A parcat pe unde nu trebuia în orașul dumneavoastră? întrebă Richard, cu cel mai diplomat zâmbet de care era în stare. Dacă ați venit până aici pentru o amendă, o achit cu plăcere.

Wilson se forță să râdă. Celălalt, care, după părerea lui Delores, avea o față care cerea pumni, nici nu zâmbi măcar.

Servitoarea intră cu o tăviță pe roți.

Următoarele minute trecură turnând și servind fiecare cafeaua după preferințe.

Când menajera plecă, Delores reluă conversația.

- L-am trimis pe Goliad în Howardville ca să ne asigurăm că dr. O'Neal se întoarce în siguranță în Atlanta. Făcea ceva deosebit de important pentru noi.

- Da, domnul doctor ne-a explicat despre ce e vorba, însă nu ne-a spus cine este beneficiarul.

- Nici n-aș putea să vă spun, nu credeți? E vorba de confidențialitatea pacientului.

Fără să se lase pus la punct, Rawlins îi răspunse:

- La cât de preocupat sunteți de pacientul dumneavoastră, v-aș fi crezut acum în laborator, făcând teste pe mostrele acelea de sânge pentru care timpul este atât de important, încercând să găsiți o potrivire de... Cum îi spunea? Marcări (Markeri) celulari?

- Am lăsat probele în laborator înainte să vin aici. Nu aș vrea să-i plictisesc pe domnul senator și pe soția dumnealui cu explicații despre întreaga procedură.

- Sunt convins că apreciază amabilitatea dumneavoastră, spuse Rawlins. Ați reușit să o găsiți pe dr. O'Neal?

- Nu. Și aproape că mă bucur. Sunt foarte supărat pe ea. Extrem de dezamăgit.

- Pentru că nu a stat să supervizeze testele împreună cu dumneavoastră?

- Printre altele, răspunse Nate și ridică delicat din umeri.

Richard puse ceașca și farfurioara pe măsuta micuță de lângă cotul lui.

- Nate ne-a povestit despre pasiunea pe care domnișoara O'Neal pare să o fi făcut pentru acel pilot și despre întâlnirea lor nepotrivită de azi-dimineață.

Wilson spuse:

- Au plecat de la locul de întâlnire împreună cu Goliad al dumneavoastră și încă un bărbat.

- El cine-ar putea fi?

Prefăcându-se că nu știe nimic, Delores se uită la Richard, așteptând explicații.

- Un băiat nou pe care Goliad l-a luat sub aripa lui ca să-l antreneze, le spuse senatorul ofițerilor. Cred că îl cheamă Timmy. Nu-i știu numele de familie.

Delores dădu din mână, ca și cum detaliile astea nu contau.

- Este ceva complet neobișnuit pentru dr. O'Neal. În mod normal, este foarte stabilă și complet devotată fetei aceleia dulci pe care o tratează. Mereu caută orice pistă disponibilă pentru supraviețuirea ei.

Cei doi ofițeri priviră unul la celălalt. Wilson se întoarse la Delores.

- Fetiță dulce?

- Pacienta domnișoarei O'Neal și a lui Nate.

Când cei doi ofițeri continuară să o privească nedumeriți, Delores se uită la Nate cu o expresie perplexă și ușor severă.

- Chiar și fără să divulgi numele lui Violet, aveam impresia că le-ai explicat totul acestor domni.

Lui Delores îi venea să-i ardă o palmă. Stătea acolo ca marioneta unui ventriloc, cu gura deschizându-i-se și închizându-i-se fără ca vreun sunet să iasă din ea.

Din fericire, nici unul dintre cei doi ofițeri nu era atent la Nate. Se uitau la ea și la Richard.

Wilson tuși în spatele pumnului.

- Ne scuzați, domnule senator, doamnă Hunt. Ajunsesem la concluzia că probele de sânge erau testate pentru unul din dumneavoastră.

- Oh! spuse ea, suflând tot aerul din piept. Nu. Eu și Richard suntem binecuvântați cu o sănătate excelentă.

Lăsă zâmbetul să-i pălească pe buze.

- Din păcate, nu-i și cazul lui Violet. Am aflat de situația ei printr-una dintre fundațiile pe care eu și Richard le susținem. Am vrut să facem ceva semnificativ pentru ea și familia ei.

- Ce-ar fi să le punem înregistrarea? sugeră Richard. O să explice lucrurile.

- În felul ăsta o să mai și folosească la ceva.

Zâmbetul pe care îl adresa celor doi ofițeri era modest și părea să-și ceară scuze.

- Am vrut să păstrăm totul între noi și familia fetei, dar a aflat presa. Nu mai este nevoie să-i protejăm identitatea.

Richard folosi un iPad de la capătul mesei ca să pornească un ecran plat încastrat în bibliotecă. DVR-ul fusese oprit în punctul în care începea povestea lui Violet.

Cei doi ofițeri urmăriră înregistrarea cu interes și, când Richard opri filmul în momentul în care avionul lor particular dispărea printre nori, aveau amândoi niște mutre justificate de rușinate.

Wilson spuse:

- Un gest foarte generos.

- Mulțumesc. A trecut prin momente foarte grele și merită câteva zile fericite.

Richard se ridică în picioare.

- Dacă asta e tot, eu și Del am avut și noi o zi grea.

Amândoi ofițerii se ridicară. Wilson își mototolea pălăria între degete.

- Nu e chiar tot, domnule senator.

Cu o iritare vizibilă, dar reținută, Richard se uită de la unul la celălalt.

Rawlins spuse:

- Mai avem un om în Howardville care a fost atacat noaptea trecută. Întorcându-se spre Nate, spuse: Am dori să-i mai punem domnișoarei dr. O'Neal câteva întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat la aerodrom.

Nate spuse:

- E adevărat, Brynn nu s-a purtat tocmai exemplar astăzi, dar nu e genul de persoană care să pocnească un om și să-l lase lat.

- Dar el este tocmai acest gen.

- Mallett?

Rawlins dădu din cap.

- În cazul acesta, vă sugerez să-l căutați pe el, zise Nate. Nici măcar nu știm dacă mai este în Atlanta sau dacă sunt împreună.

Delores se uită la cei doi, ca să le surprindă reacțiile la minciuna lui Nate.

Rawlins spuse:

- Oh, sunt împreună, domnule dr. Lambert. După ce v-a abandonat pe dumneavoastră, lucrurile au devenit interesante în parcare.

Se întoarse spre Delores.

- Mai întâi, Mallett a avut o altercație cu prietenul dumneavoastră cu Mercedesul și cu secundul lui.

- Dumnezeuule! făcu Delores, prefăcându-se șocată. Richard, știai despre asta?

- Firește că nu.

Rawlins continuă:

- După confruntarea cu Mallett, înregistrările de pe camerele de securitate îi arată pe Goliad și pe celălalt individ plecând cu Mercedesul negru. Și aceeași înregistrare îi mai arată pe Mallett și pe dr. O'Neal întâlnindu-se în parcare câteva minute mai târziu și plecând împreună pe jos.

- S-ar părea că acest personaj, Mallett, este în centrul acestei vărsări de sânge, spuse Richard.

- Nu-mi place să-l știu împreună cu dr. O'Neal, zise Delores. Credeți că e în pericol? În mod evident, este predispus la violență.

Nate se amestecă în discuție:

- Eu, personal, nu am nici cea mai mică îndoială că el l-a rănit pe bărbatul de la aerodrom.

- Poate, spuse Rawlins. Totuși, nu putem găsi nici un motiv. Și i-o fi sucit mințile domnișoarei O'Neal, dar, chiar și așa, nu o văd acoperindu-l pentru ceva atât de grav.

- Sărmanul om a reușit să facă o descriere a persoanei care l-a atacat? întrebă Delores.

- A fost lovit din spate.

- Ce păcat! Sper să-și revină repede.

Nimeni nu răspunse. Apoi Wilson zise:

- Ei bine, v-am răpit suficient timp. Vă rugăm să ne anunțați dacă aflați ceva despre vreunul din ei.

Își strânseseră cu toții mâinile, promițându-și reciproc să facă schimb de informații de îndată ce apărea ceva nou.

Delores îi conduse personal pe cei doi ofițeri până la ușă, apoi se întoarse în sufragerie, se duse direct la bar și-și turnă ceva de băut.

- Tocmai când trebuie să fim cât mai discreți, Brynn face ce face și îi aduce pe tărănoii ăștia pe urmele ei, mărâi Nate. Îmi vine s-o omor.

- Cu siguranță este o opțiune, zise Richard. Dar trebuie s-o găsim mai întâi. Tu o cunoști mai bine decât noi. O vezi aproape în fiecare zi. Te-ai gândit unde s-ar fi putut duce? Ce resurse are la dispoziție? Mai are altă casă? Altă mașină? O hartă până la casa lui Violet Griffin din Tennessee?

În comparație cu strigătul cu care Richard își terminase întrebarea, tonul lui Delores era blând și perfect controlat.

- Ai făcut o greșală, dragule.

- Una colosală, zise Richard. Când am avut încredere în dr. O'Neal.

- Când ai menționat vărsarea de sânge.

Capul lui Richard se întoarse brusc spre ea.

- Ofițerii nu spusese nimic despre sânge. De unde am fi știut că a existat o vărsare de sânge dacă nu știam de bătaia cu cuțitul pe care a avut-o cu Timmy?

9.37 P.M.

Wilson și Rawlins urcară în SUV. Așteptară până când ieșiră pe poartă, înainte ca Wilson să se uite la Rawlins.

Apoi spuseră amândoi deodată:

- Mint!

capitolul 23

9.41 P.M.

Taximetrul nu exagerase când vorbise despre traficul de pe cele două autostrăzi interstatale. Dură mai mult să ajungă la destinație decât anticipase Rye, și, când o ajută să iasă din mașină, Brynn îl privi ca și cum se temea că-și pierduse mințile.

Era un cartier dubios, aproape sinistru. Felinarele fie arsese, fie fuseseră sparte. Cele câteva magazine care mai funcționau încă își terminaseră programul. Majoritatea aveau grilaje metalice care să le protejeze ferestrele.

Era o stradă izolată, întunecată, pe care era de preferat să o eviți.

Dar, pentru că lui Rye nu-i plăceau nici ochii taximetrului, nici atitudinea lui, îi ceruse să-i lase la câteva străzi distanță de destinația lor.

Strângând din dinți, îi dădu cei douăzeci de dolari pe care i-i promisese, pentru care nu primi nici o mulțumire.

Așteptă până când farurile taxiului dispărură după colț, apoi o trase pe Brynn în intrarea înfundată a unui magazin abandonat.

- Nu ai noroc. E închis.

Îi atrase atenția asupra anunțului cu *DE VÂNZARE* lipit pe ușă.

- Și se pare că e închis de ceva vreme.

- Nu aici mergem. Nu am vrut să-i spun taximetristului care e destinația noastră.

- Nici măcar *eu* nu știu care e destinația noastră.

- Ții minte barul ăla de pe plajă la care ai fost cu prietenele tale? Ți-am spus că există un local de genul ăsta pe lângă fiecare aeroport din lume.

- Acolo mergem?

- La doar vreo două străzi de aici. E un cartier dur. La fel și barul.

- Multă pornografie.

- O să vezi. Dar, dacă vrei să ajungi în Tennessee, trebuie să te duci acolo unde sunt piloții.

- Avem un aeroport internațional la doi pași. Cu multe avioane și cu mulți piloți.

- Și cu tot felul de hârtii pe care pasagerii trebuie să le semneze și puncte de verificare. Și este obligatoriu să prezinți documentele. Dacă cineva cu influență, un senator, să zicem, verifică să vadă dacă te-ai urcat în vre-un avion...

- Nu m-am gândit la asta.

- Richard Hunt o să se gândească. O să verifice și la companiile care închiriază mașini.

- Și atunci, ce fac?

- Mă lași să-ți aranjez o afacere cu un pilot privat.

- Iartă-mă că-ți atrag atenția asupra unui aspect evident.

- Nu pot să te duc eu, Brynn. Până și eu am limite. Nu urc la bordul unui avion până nu bag câteva ore de somn.

- Nu am închiriat niciodată un avion. Cât costă?

- Depinde de avion. Dar n-o să las pe nimeni să profite de tine. O să-ți obțin un preț corect.

- Probabil că o să depășesc creditul de pe card.

- Oricum n-ar trebui să plătești cu cardul. O să-l sun pe Dash. Acoperă el. Vă puteți regla voi mai târziu.

- Ar face asta?

- O să bodogănească, dar o s-o facă. Ce zici?

Brynn oftă, privi în jur, evident nehotărâtă.

Rye își puse mâinile în șolduri.

- Hotărăște-te, Brynn. Facem asta sau nu? Tu decizi.

Mai stătu pe gânduri încă vreo câteva secunde, apoi spuse:

- Nu sunt sigură încă, dar ai spus taximetristului să place și nu am nici o șansă să mai găsesc altul pe strada asta. Și îmi imaginez că, dacă tot suntem aproape de barul ăsta, n-are ce să strice dacă ne interesăm de un charter.

- Stai.

O prinse de braț înainte să se îndepărteze.

- Încă un avertisment. Localul o să fie ticsit de bărbați care o să se uite o dată la tine și-o să te vadă ca pe-o bucatică proaspătă. Cei mai mulți o să fie beți, bătărani, o să-ți vorbească porcos.

- Mă descurc.

Felul nonșalant în care discredita problema îl amuză.

- Nu mai spune!

- N-am crescut la o mănăstire.

- Nu, dar te-a pipăit vreodată un pilot? Țștia nu se-ncurcă. Nu au timp de subtilități. Trebuie să zboare într-o oră sau două. Prind și ei ce apucă, atunci când apucă.

Îi puse o mână pe fund și-o trase spre el, își coborî capul și-și puse buzele peste ale ei.

- Nu.

Îl împinse mai departe de ea, dar mâinile îi rămaseră pe pieptul lui, înăuntrul gecii.

- Și dacă ai fi dormit opt ore în șir, Rye?

Nu spuse nimic.

- Nu spui nimic. E și asta un răspuns.

Își lăsă mâinile să cadă și făcu un pas în spate.

- Ar fi trebuit să fie un sărut de rămas-bun, nu-i așa? După ce mă livrezi pilotului următor, îți faci ieșirea din scenă.

- Ca o favoare pentru tine! Asta ai spus că vrei. Să nu mă mai vezi niciodată. Ai uitat?

- Exact. Așa că, de ce te-ai mai oboșit cu sărutul? Nici măcar nu te-am rugat să mă ajuti.

Voia să o sărute acum mai mult ca niciodată, măcar ca să-i demonstreze că putea, și să plece apoi fără să privească în urmă, fără nici un regret.

Întrebarea era cui i-ar fi demonstrat? Ei? Sau sieși?

Ar fi trebuit să doarmă. Ar fi trebuit să fi plecat de mult. Cu toate acestea, iată-l, ajutând-o cu experiența lui într-un efort de a-i rezolva problema.

Orice persoană decentă ar fi făcut la fel, dacă nu pentru Brynn, atunci pentru copilul bolnav.

O să ducă povestea asta până la capăt, apoi o să plece cu conștiința curată.

Dar, dacă Brynn se putea lipsi de sărut, pe toți dracii, atunci putea și el!

- Vrei să ajungi în Tennessee?

- Știi deja răspunsul.

- Atunci trebuie să te grăbești, înainte ca jumătate din populația Atlantei, plus Wilson și Rawlins, să-ți sufle în ceafă. Nu-ți place planul meu, bine. Nu vrei ajutorul meu? Și mai bine!

Despică aerul cu mâinile.

- Te conduc până la aeroportul principal și de-acolo fiecare cu drumul lui. Dar hotărăște-te!

Brynn își strânse brațele la mijloc, băgă cu vârful ghetei o frunză moartă într-o crăpătură din asfalt, se uită la ferestrele cu gratii și citi anunțul pe care scria
DE VÂNZARE.

Când privirea i-o întâlnește din nou pe a lui, spuse:

- Cât de detaliată e pornografia asta?

9.53 P.M.

Pentru Brynn, nivelul zgomotului era înfiorător, dar Rye, strigându-i direct în ureche, spuse:

- E Ziua Recunoștinței. Sunt puțini.

Prinzându-i cotul ca într-o menghină, își făcu loc printre mese la care grupuri de bărbați stăteau aplecați deasupra cutiilor de bere și a farfuriilor pline până la refuz cu carbohidrați.

Bilele de biliard se loveau în strigăte de triumf și gemete de înfrângere. *Top Gun* rula pe un ecran mai mare decât peretele sufrageriei lui Brynn. Muzica era dată la un nivel asurzitor și răsună din niște boxe care bâzâiau.

Erau și câteva femei acolo, toate mai tinere și mai sumar îmbrăcate decât Brynn. Chiar și așa, își primi partea de ocheade deocheate, de fluierături și rânjete.

Rye se îndreptă spre o masă din spate, care era ceva mai izolată și unde lumina era mai difuză. Era ocupată de doi bărbați în fața cărora era o farfurie de nachos, plină acum doar de firimituri. Pe masă era o colecție de pahare goale.

Rye se aplecă spre ei.

- Vă cumpăr o rundă dacă-mi lăsați mie masa.

Ridicără privirea spre el, o măsurară pe Brynn, apoi unul dintre ei spuse:

- Două runde.

- S-a făcut.

Dându-i coate și făcându-i cu ochiul, îi urară succes lui Rye, apoi plecară.

În timp ce se așezau pe scaunele eliberate, Rye spuse:

- Ți recomand să rămâi la preparatele de bază, cheese-burger și cartofi prăjiți, sau nachos.

- Ce mai e în meniu?

- Garnituri.

- De care?

- Chili și jalapeños.

- Iau un cheeseburger. Fără nimic.

Rye făcu semn unui băiat care trecea pe lângă ei și, în timp ce acesta curăța masa, îi spuse:

- Doi cheeseburgeri, te rog.

- Nu sunt eu chelnerul.

Rye îl privi chiorâș.

- Hai, mai scutește-mă! Și adu-ne doi cheeseburgeri, bine?

Tânărul păru și mai chinuit.

- Cartofi prăjiți?

- Tu ce crezi? Și două cola.

- Cu bourbon în ele?

Rye clătină din cap.

- Zbor mâine.

- Rom?

Rye râse.

- Doar cola.

După ce tânărul plecă, Brynn spuse:

- Pari să te simți ca acasă.

- Da. Și știi cum funcționează sistemul. Așteaptă aici. Ține privirea în jos. Nu stabili contact vizual, altfel o să fie interpretat ca o încurajare.

- De cine?

- De oricare din ei, spuse, arătând în jur.

Plecă de la masă și-și făcu drum până la bar, unde-i făcu semn barmanului ocupat. Plăti băuturile celor doi bărbați care le cedaseră masa, apoi discută ceva în particular cu barmanul.

Brynn citi numele și datele și vulgaritățile crestate în suprafața mesei.

Rye se întoarse.

- I-am plantat ideea barmanului.

- O să-mi găsească un pilot?

- N-o să fie nevoie. Pilotul o să ne găsească pe noi.

- Asta e sistemul? Lansezi vorba și vezi cine apare?

- În mare. Dar nu fi îngrijorată. Oricine va veni să discute cu tine, va fi evaluat de mine. N-o să fie un novice.

- Mulțumesc.

- Păstrează-ți mulțumirile pentru când o să te vezi plecată.

Brynn privi în jur.

- Ai râs de mine când ai zis de pornografie.

- Ba nu.

Arată spre peretele cel mai apropiat de masa lor.

Brynn se uită și-și dădu seama că fiecare centimetru era acoperit cu avioane desenate. Era reprezentată fiecare epocă a aviației, la fel fiecare tip, formă, culoare și mărime de aparat de zbor.

Rye spuse:

- Îi zic pornografie aviatică, pentru că asta-i face pe toți băieții de aici să-și ia zborul.

- Avioanele.

- Avioanele.

Îi întinse o bancnotă de cinci dolari băiatului care venise cu mâncarea și băuturile.

Își dreseră mâncarea folosind condimentele aranjate într-un suport din mijlocul mesei, apoi, flămânzi, atacară burgerii.

Când Brynn se opri să respire și să ia o gură de cola, spuse:

- De ce-ți place așa de mult?

- Sosul Tabasco?

Își turnase o ditamai băltoaca în farfurie, dar Brynn știa că folosea pretextul ca să evite să-i răspundă la întrebare.

- De ce îți place atât de mult să zbori?

- Am fost expus devreme la microb, presupun. Aproape că am crescut în baze aeriene.

- Tatăl tău a fost pilot?

- Avea licență, dar zborul îi deranja urechile. Și i se făcea rău când trăgea maneta să se ridice.

- Nu avea stomac pentru așa ceva.

Rye răspunse la glumă, apoi zâmbetul i se relaxă într-o expresie gânditoare.

- Nu avea...

Negăsind nimic, flutură din mână, în semn că nu conta.

Brynn mai mănca un cartof prăjit, apoi împinse la o parte farfuria de plastic și-și șterse mâinile pe un șervețel de hârtie.

- Ce nu avea?

- Nu știu.

- Ba da, știi.

Rye învârti ultima bucățică de burger prin băltoaca de sos, dar o lăsă pe farfurie, fără s-o mănânce. Bău din suc, se foi în scaun, se întoarse să vadă dacă nu cumva barmanul uitase de el.

Când în sfârșit își găsi din nou poziția și privirea i se opri asupra ei, Brynn zise:

- Rye, ar putea fi ultima conversație privată pe care-o s-o avem vreodată. Hai să conteze!

- De ce?

- Pentru că au trecut aproape douăzeci și patru de ore de când m-ai trântit la pământ. Ăla a fost punctul maxim. De atunci, calamitățile s-au ținut lanț. Nu am și eu dreptul să mă aleg cu ceva de valoare din experiența asta?

- Dar ai refuzat un sărut al naibii de fierbinte.

Brynn continua să-l privească.

Rye cedă cu un oftat adânc și se lăsă pe spătarul scaunului.

- Chestia e că nu prea știu cum să explic. Așa cum n-aș putea să explic de ce am amprente de la degete. Au fost întotdeauna acolo, la fel și obsesia pentru zbor. E mai mult decât ceva ce-mi place, ce iubesc să fac. Este...

Făcu o pauză, căută un cuvânt potrivit și găsi din nou inspirație în amprente de degete.

- Este săpat în mine.

Probabil crezuse că ea o să comenteze sau că o să-i mulțumească pentru explicație și că acesta va fi sfârșitul

conversației. Dar continua să-l privească, părând că așteaptă mai mult.

În cele din urmă, Rye continuă:

- De când mă știu, am vrut să fiu pe cer. Petreceam ore în șir cât puteam mai aproape de o pistă, privind cum decolează avioanele. Unul după altul. Iar și iar. Nu mă săturam niciodată. Îl invidiam pe băiatul din scaunul pilotului. Și tot timpul îmi spuneam: „Doamne, de-abia aștept să fac și eu asta!“

Privi spre tavan, ca și cum ar fi văzut cerul prin el.

Întorcându-se la ea, spuse:

- Până și azi, până în ultima fracțiune de secundă înainte să trag maneta, savurez anticiparea decolării. Și acum, de-abia aștept să fiu în aer.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar le înăbuși.

- Ei? A fost chiar așa de greu?

- N-a fost prea poetic.

- Te înșeli.

Vorbise cu vocea încărcată de emoție, dar, cu tot zgomotul din jur, știa că o auzise.

Rye se aplecă în față și-și puse coatele pe masă.

- Bine, dr. O'Neal. E rândul tău. De ce te-ai făcut doctor? Ai răspuns impulsului de a ajuta oamenii?

- Ceva de genul ăsta. Mama a murit când eram foarte mică. Înainte să înțeleg cum e cu bolile incurabile, am fost furioasă pe doctori că nu au făcut-o bine. Nu asta era treaba lor?

- Ai vrut să fii mai bună decât ei.

- Presupun că a fost și asta o motivație, la început. Dar am ajuns doctor și pentru că...

- Mă scuzați?

Brynn și Rye ridicară privirea spre bărbatul care îi întrerupsese. Era cam de vârsta lui Rye, dar mai aranjat, cu părul tuns scurt și proaspăt bărbierit. Cămașa cu model hawaiian era băgată în blugi. Pe umăr avea o geacă Levi's, pe care o ținea cu degetul arătător.

- Rye Mallett?

Rye aruncă o privire furioasă barmanului.

- I-am spus să nu dea nume.

- Ai nevoie de un pilot care s-o ducă pe doamna cât mai repede într-o destinație încă necunoscută. Așa e?

- Ești înregistrat?

- Da.

- Câte ore de zbor ai cu IFR? Și ce fel de avion ai la dispoziție?

- N-am venit să mă ofer.

Tonul lui Rye deveni iritat.

- Atunci?

- Un polițist întreabă la masa de biliard dacă te-a văzut cineva, însoțit de o femeie care se potrivește ca descriere cu doamna aici de față. Spune că poliția caută prin toate locurile unde ați putea găsi un avion.

- La dracu'!

- Ei, sună interesant?

- Da, sună interesant, mormăi Rye.

- Ce-ați făcut de-ați enervat poliția din Atlanta?

- Nu-ți pasă ce-am făcut, altfel n-ai mai fi venit să ne avertizezi.

- Ați omorât pe cineva?

- Nici pe departe. De fapt, ea este doctor și încearcă să salveze viața cuiva. Și timpul se scurge în defavoarea lor. Camerele de securitate dintr-o parcare m-au surprins încercând să-l învăț bunele maniere pe un dobitoc care m-a atacat cu un cuțit. O să stea acoperit de gheață vreo câteva zile, dar încă mai respiră.

Explicația păru să-l mulțumească pe celălalt bărbat. Își trase geaca pe el.

- Polițistul s-a dus la toaletă, dar n-o să stea mult. O să ies eu cu ea, ca și cum ar fi cu mine. Polițistul are o poză cu tine, scoasă de pe camera de supraveghere. Am văzut-o. E încetoșată, nu se-nțelege mare lucru, dar nu strică să fii precaut, așa că ia șapca mea.

Îi dădu lui Rye o șapcă de baseball, cu însemnele formației Braves. Rye și-o puse și-și scoase geaca.

- Bună idee, zise celălalt bărbat. E o geacă supertare, dar este menționată în descrierea oficială. Ne vedem afară.

Adresându-i-se lui Brynn, spuse:

- Ești gata, scumpo?

Veni și îi trase scaunul.

Brynn se uită la Rye cuprinsă de panică, nu numai pentru că aflase că erau căutați în mod oficial de poliție, dar și pentru că nu știa absolut nimic despre bărbatul ăsta, căruia îi era dată pe mână. În ciuda a ceea ce spusese mai devreme, nu voia ca Rye s-o abandoneze acum.

- Vii și tu? întrebă ea.

- Chiar în spatele tău, spuse el. Hai, du-te!

Se ridică, nesigură dacă picioarele care îi tremurau o s-o susțină. Străinul îi puse brațul pe după umeri și o împinse spre ieșire. Dar, imediat ce fură afară din bar, Brynn se opri.

- Nu merg mai departe fără Rye.

- Încerc să vă ajut, jur!

- De ce-ai face asta?

- Rye Mallett? Glumești? E o legendă!

Chiar atunci, legenda ieși din bar. Văzu mașina de poliție parcată într-o parte și o recupera pe Brynn, apucând-o de mână.

- Mulțumesc, prietene. Îți rămân dator, dar trebuie s-o șterg.

- Unde ai mașina?

- N-am mașină.

- La naiba, frate! Haide!

Le făcu semn să-l urmeze și îi conduse prin parcare ca un labirint, unde nimeni nu se obosise să traseze spații pentru mașini. Când ajunseră la mașina lui, bărbatul o deschise cu telecomanda și le deschise apoi portiera din spate.

Rye spuse:

- Nu merg mai departe până nu știu cine naiba ești.

- Jake Morton.

Apoi îl salută militărește pe Rye.

Violet

O să dorm în patul meu în noaptea asta. Are perne mai moi decât cel de la spital. Ei zic că e hotel, dar pe cine păcălesc? Tot spital e, doar că nu are lumini atât de strălucitoare. Doar oamenii bolnavi stau acolo. Eu sunt la etajul pentru copii cu cancer. Eu și mama stăm acolo cât timp fac radiații. Urăsc radiațiile. Dar nu trebuie să mă mai gândesc la asta până miercuri.

O să fiu acasă patru nopți, poate chiar cinci. Mama a spus ca vrea ca dr. O'Neal să spună când trebuie să mă întorc. Dr. O'Neal nu era acolo când am fost trimisă acasă.

Uite cum s-a întâmplat. Dormeam. M-am trezit când au intrat niște oameni în camera mea. Unul dintre ei era senator. Pe soția lui o cheamă doamna Hunt. Avea ruj roșu și păr blond. Mi-au vorbit încet și mi-au zămbit tot timpul și ea mi-a spus că sunt adorabilă. El m-a bătut pe umăr și mi-a spus că merit o medalie pentru că sunt atât de curajoasă.

Crede că sunt soldat? Atunci e tare prost.

Când i-am șoptit asta mamei, mi-a zis să tac și mi-a spus că o să-mi explice mai târziu. Dar n-a mai apucat, pentru că nevasta senatorului nu se mai oprea din vorbit decât atunci când îi făcea cineva o poză. M-a întrebat dacă eram încântată că o să apar la televizor. I-am spus: „Da, doamnă” pentru că mama se uita la mine cu expresia aia cu care mă avertizează să mă port frumos.

Doamna Hunt mi-a spus să fac cu mâna la cameră și am făcut, pentru că nu voiam să o supăr. Se purta de parcă ar fi fost șefa tuturor.

În avion era o canapea pe care am putut să mă întind. Nu am vomitat. Doamna în costum bleumarin

mi-a adus un suc de ghimbir. Nu l-am băut pe tot. Mă tot întreba dacă mai vreau ceva, dar nu am vrut.

Când am coborât din avion, erau și mai mulți oameni să facă poze. Ne-am dus acasă cu o mașină albă și lungă. Doi polițiști mergeau în fața noastră pe motociclete.

Erau mulți oameni în curtea noastră. Și ei făceau poze. Eram prea obosită acum ca să le fac cu mâna. Nu voiam decât să-l văd pe tata. A coborât în fugă scările și m-a luat în brațe. A trebuit să-l ia pe Cy și să-l țină, pentru că lătra la oamenii de la televiziune.

În camera mea sunt multe baloane. Fratele meu a spart unul. Tata i-a spus să se potolească.

Doctorul - nu dr. O'Neal, primul meu doctor - a venit să mă consulte. O asistentă doarme la noapte acasă la noi.

Toată lumea a plecat din camera mea, în afară de tata. El s-a așezat pe pat. M-a întrebat cum a fost drumul cu avionul. I-am spus de canapea și de suc de ghimbir. M-a mângâiat pe cap și mi-a spus că simte cum crește părul la loc. Dar eu știu că nu-i așa. I-am zâmbit oricum.

S-a aplecat și m-a pupat pe obraz, apoi mi-a urat noapte bună și mi-a spus să mă odihnesc, pentru că mâine o să am o zi importantă. A plecat înainte să văd că îl podideau lacrimile. Crede că nu știu că plânge uneori, dar eu știu. Copiii sunt mult mai deștepți decât cred adulții.

Îi aud pe frații mei în camera lor. Se ceartă pe un joc video.

Mama, asistenta și acum și tata beau cafea și mănâncă prăjituri în bucătărie. I-au mutat patul lui Cy în camera mea. Doarme acum. De când m-am îmbolnăvit, el e singurul care a rămas normal și nu se poartă altfel cu mine.

Tata a spus că mă așteaptă o mare surpriză mâine. Eu cred că dr. O'Neal o să fie aici când o să mă trezesc. Mă întreb dacă senatorul și soția lui au primit aprobarea ei să mă trimită acasă. Dacă nu, o să fie foarte supărată

pe ei. Pentru că, mai mult decât orice, dr. O'Neal vrea să mă fac bine.

Sper să mă fac. Dacă mor, o să fie foarte dezamăgită.

capitolul 24

10.22 P.M.

Când fu salutat, Rye dădu un pas în spate, ca și cum ar fi fost lovit.

- Încetează cu tâmpenia asta!

Jake Morton zâmbi amiabil.

- Bine. Dar urcați în mașină. Vă duc oriunde vreți să mergeți.

- Mulțumesc, spuse Rye, dar nu vreau să știu că te-am băgat în încurcătură.

- Nu te las, Mallett! Și nu negociem.

Jake privi pe lângă ei, înspre barul din spate.

- Polițistul ăla n-o să stea o veșnicie la toaletă.

Înduplecându-se, Rye înclină din cap spre Brynn.

Urcară cu toții în mașină, Brynn și Rye pe bancheta din spate.

Jake nu pierdu vremea și, în scurt timp, erau la câteva străzi depărtare de bar. Apoi îi întrebă unde voiau să meargă.

Rye spuse:

- Du-ne la aeroport. Lasă-ne lângă portul de bagaje. Undeva aproape de stația de taxiuri.

Jake insistă:

- Serios, spuneți unde. Vă duc eu.

- Nu se poate, zise Rye. E posibil să te fi văzut cineva plecând cu noi. Dacă ești întrebat mai târziu, vei putea spune cu toată sinceritatea că ne-ai lăsat la aeroport. După aia, nu mai știi nimic.

- Treaba asta cu poliția... e gravă?

- Nu. Dar starea pacientului este.

Jake se uită la Brynn prin oglinda retrovizoare. Această spuse:

- Nu pot discuta cazul, dar chiar este o situație de viață și de moarte.

Jake dădu solemn din cap.

- La aeroport, atunci.

- Zbori? îl întreabă Rye.

- Oh, da. Am o Bonanza.

- Super.

- E mai veche, dar recondiționată. I-am pus motor nou acum doi ani. Am stat la sol azi. Dacă n-ar fi fost ceață, aș fi scos-o la o plimbare.

- Ce faci în timpul zilei?

Jake râse.

- Zbor.

Le dădu numele companiei la care era angajat.

Brynn și Rye se uitară unul la celălalt. Rye ridică din sprâncene, ca și cum ar fi întrebat dacă Jake era omul lor. Brynn se pregătea să aprobe, când Jake spuse:

- Am un zbor la 00.30. O tură dus-întors până la KC. Mă întorc înainte de micul dejun.

Ceea ce însemna că nu era disponibil în seara asta și Brynn își dădu seama că era dezamăgită. Îi plăcea Jake Morton. Și avea senzația că și Rye îl plăcea.

Rye întreabă:

- De unde mă cunoști? Ne-am mai întâlnit?

- Am fost în Afganistan în același timp.

Rye se încordă, iar schimbarea fu suficient de pronunțată încât Brynn să observe. Jake vorbi mai departe.

- Am pilotat C-130-uri în și din Bagram. Trupe. Echipamente de luptă. Jeepuri. De toate. Nu am zburat în mijlocul iadului, așa ca tine, dar am auzit poveștile. Nu credeam că am să ajung să te cunosc.

Rye întoarse capul și privi afară pe fereastră, apoi spuse cu voce ștearsă:

- Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta.

- Nici o problemă. O consider o onoare.

Traficul spre aeroport era mai aglomerat decât de obicei, dar Jake reuși să se strecoare în ultima clipă în spațiul eliberat de o dubiță care pleca.

Rye deschise portiera din spate.

- Nu mai coborî, Jake. Trebuie să ne grăbim.

- Am înțeles.

Văzând că Rye se pregătea să-și scoată șapca de baseball și să i-o dea înapoi, spuse:

- Păstrează-o. Dar mi-ar plăcea să-ți strâng mâna.

Întinse mâna peste spătarul scaunului. Rye se întinse și i-o strânse.

Jake spuse:

- Nu există pilot pe lumea asta care să nu înțeleagă ce ai simțit atunci. Și nu există unul care nu ți-ar cumpara o bere. Fără să stea pe gânduri.

Rye îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi spuse brusc:

- Ai grijă de tine!

Brynn se strecură prin ușă și ieși din mașină. Rye închise portiera, bătut de două ori în acoperiș și Jake plecă.

Întâlnirea începuse și se sfârșise atât de brusc, încât părea că fusese ceva ireal, dar Brynn știa că cele câteva cuvinte pe care bărbații le schimbaseră la despărțire erau pline de semnificație pentru ei doi.

Brynn ar fi vrut să-l întrebe pe Rye ce și cum, dar nu era nici momentul, nici locul. Era poliție peste tot.

Din fericire, ofițerii erau copleșiți de traficul de pe șosea și de pe trotuare, încercând din răsuputeri să păstreze cât de cât controlul asupra situației.

Încercând să nu atragă atenția asupra lor, Brynn și Rye intrară în coada din stația de taxiuri, înaintând cu câte jumătate de metru.

- Îmi pare rău, zise ea.

- Pentru ce?

- De-abia așteptai să scapi de mine.

- Ei, asta e. Și tu te-ai pricopsit cu mine acum.

- Încă aş putea să închiriez o maşină şi să conduc până în Knoxville.

- Ai putea. Şi să te uiţi tot timpul în oglinda retrovizoare, să vezi dacă nu sunt Goliad şi Timmy după tine. Sau, pentru că pe ei îi ştii deja, s-ar putea să fie doi indivizi noi. Nu i-ai observa decât abia când ar fi prea târziu.

- Soţii Hunt nu ar ordona să fie executată, Rye.

Rye râse ironic.

- Pentru ce ai tu în buzunar? Trezeşte-te, Brynn! Tot timpul dispar femei. Lambert ţi-ar plânge public dispariţia, dar s-ar consola cu banii pe care i-ar scoate în plus. Hunt ar pune mâna pe GX-42, iar viaţa ta ar fi pentru el doar un preţ mic pentru o afacere profitabilă.

- Eşti cinic.

- Asta e viaţa! Băieţii răi prosperă. Băieţii buni mor. Se întrebă dacă se referea la camarazii lui de război.

- Să sperăm că nu şi Brady White.

Îi ascultase sfatul lui Jake şi nu-şi pusese geaca, dar îşi scoase telefonul mobil dintr-unul din buzunare. Îi ceru lui Siri un număr şi o rugă să-l apeleze.

Brynn ascultă.

- Spitalul Comunitar din Howardville. Cu ce vă pot ajuta?

- Sunt prieten cu Brady White. Am auzit că starea lui s-a înrăutăţit. Îmi puteţi da mai multe informaţii, vă rog?

- Vă fac legătura la chirurgie. Puteţi discuta cu asistentă de serviciu.

- Este în operaţie?

- Dacă... Dacă puteţi aştepta, domnule, o să verific să văd care mai este situaţia. Vă rog să rămâneţi pe fir.

Rye închise şi îi spuse lui Brynn:

- Azi-dimineaţă, doamna de la Urgenţe n-a vrut să-mi spună nimic. Asta a încercat să mă ţină pe fir. Ceea ce înseamnă că vor să ia urma apelului.

- Cel puţin ştim că Brady e încă în viaţă.

- Da, asta e ceva. Ceva foarte important. Dar tot nu ştim cum să te ducem la Violet.

- Sunt deschisă oricărei idei.

- În primul rând, ne luăm alte telefoane.

Dintr-o singură mişcare, închise telefonul de pe care tocmai vorbise şi-l aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi.

- Mai devreme sau mai târziu, biroul şerifului din Howardville o să afle că e numărul meu. Ceea ce înseamnă că o să-l dea lui Wilson şi lui Rawlins, iar ei o să-l dea poliţiei din Atlanta. Dacă-i iau urma, o să vină să mă caute aici, în timp ce eu o să fiu în altă parte. Dacă rândul ăsta o să se mişte azi!

Privi în faţă, ca şi cum ar fi calculat când o să le vină şi lor rândul. Încă avea şapca pe cap, ceea ce însemna că nimeni în afară de Brynn nu putea vedea cum ochii lui treceau fără astâmpăr peste mulţime, căutând vreun semn că fuseseră reperaţi de cineva în uniformă.

- Ce te gândeşti să faci? întrebă ea. Te întorci la hotel?

Rye îşi exprimă îngrijorarea cum că numărul de înmatriculare al Uberului pe care îl luaseră din parcare i-ar fi putut conduce pe poliţişti la hotel.

- Dar nu am de ales, trebuie să mă întorc. Mi-am lăsat geanta de zbor acolo.

Privi din nou iritat coada care parcă nu avansa.

- Pot să ne ia ca din oală de aici. Trebuie să facem cumva să găsim o maşină. Am avut noroc cu Jake, dar îngerii păzitori nu apar la tot pasul şi e riscat să folosim un taxi sau să închiriem o maşină. Cunoşti pe cineva care ţi-ar putea împrumuta o maşină pe loc, în noaptea de Ziua Recunoştinţei, fără să pună prea multe întrebări? Vreun coleg? O prietenă? Un iubit?

Brynn îşi mută privirea de la el.

- Ei bine? insistă el.

Se simţea de parcă ar fi tras o gură de aer rece peste o măsea cariată.

- Există un bărbat în viaţa ta?

- A existat.

Încercă să evite să se uite direct la el, dar Rye îi urmărește mișcarea ochilor.

- Soț?

- N-am fost căsătoriti.

- Dar a fost ceva serios.

- Am locuit împreună o vreme.

- Ha!

Ochii îi erau umbriți de cozorocul șepcii, dar îi putea simți intensitatea privirii pe fața ei.

- Mai devreme, când nu m-ai lăsat să te sărut? A fost din cauza lui?

Cu ceva cam mult patos, Brynn spuse:

- Dacă ne poate ajuta, mai contează?

Rye întoarse capul și mormăi ceva ce Brynn considera că era mai bine că nu înțelesese. Apoi se întoarse din nou spre ea și ridică indiferent din umeri.

- Când ți-a murit un motor și cauți un loc de aterizare, orice găsești e bun.

10.47 P.M.

- Așadar, tu ești Timmy.

Fostul membru de bandă stătea acuzat în fața unui judecător foarte aspru.

Richard Hunt îl privi cu dispreț.

Delores trebuia și ea să admită că, într-adevăr, Timmy era o imagine deplorabilă. Mai ales lângă Goliad, care, ca de obicei, era foarte chipeș și părea pe deplin stăpân pe sine.

Timmy stătea înclinat spre stânga și chipul lui purta urmele bătăii pe care o primise de la Rye Mallett.

- Prima ta sarcină a fost un fel de probă, spuse Richard. Nu sunt deloc impresionat de felul în care te-ai descurcat până acum. Oamenii care îndeplinesc pentru mine acest gen de sarcini delicate, lucrează cu cât mai multă discreție. Pe ascuns. Știi măcar ce înseamnă

asta? Înseamnă că nu faci gesturi imbecile, fără să gândești, ca apoi eu să mă trezesc pe cap cu doi polițiști din provincie!

- Da, domnule.

Goliad făcu un pas în față.

- Timmy a acționat impulsiv, domnule, dar în auto-apărare.

Timmy răsuci brusc capul și aproape că mârâi spre Goliad:

- Iar tu ai stat cu mâinile în sân și l-ai lăsat să mă bată.

- Pentru că sunt prea deștept ca să mă pun în calea unui cuțit, îi răspunse calm Goliad.

Delores se amestecă în discuție:

- Domnilor, nu ne folosește la nimic să ne arătăm unul pe altul cu degetul. Și irosim un timp prețios, pe care nu-l avem. Singurul lucru pe care îmi doresc cu adevărat să-l aud este că ați localizat-o pe dr. O'Neal.

- Îmi pare rău, doamnă, dar nu am găsit-o, zise Goliad.

Richard înjură în barbă.

Cu capul lăsat în jos, cu brațele strânse la piept, Delores înconjură camera, apoi se opri în fața lui Timmy.

- Ești draguț să ne scuzi?

Acesta înclină capul într-o parte și practic ciuli urechile asemenea unui animal care simte apropierea unui prădător.

- Pentru ce?

- Pentru că mi se pare că ai nevoie de un analgezic și menajera noastră are unul în bucătărie.

Delores îi zâmbi cât putea mai dulce.

- O să vină și Goliad cât de curând.

Ochii lui Timmy se îngustară. Știa că era trimis la plimbare, dar nu avea ce altceva să facă decât să plece în liniște. Deja se afla pe teren minat cu Richard.

- Pe unde?

Delores îi făcu semn spre ușile duble.

- Ține stânga. N-ai cum s-o ratezi.

Timmy îi aruncă lui Goliad o privire pizmașă peste umăr, dar plecă, așa cum i se spusese să facă.

Delores închise ușile în urma lui.

Richard îl întrebă pe Goliad:

- Cât știe despre situația noastră?

- Pentru că sunt implicați doctori, și-a dat seama că în cutie este ceva de natură medicală. Dar nu știe mai mult de atât.

- Nici să nu afle mai multe, zise Richard. Tu ești singura persoană din întreaga organizație în care am avut încredere ca să-i împărtășim gravitatea situației. Trebuie să luăm medicamentul de la dr. O'Neal.

- Înțeleg.

- Cred că ar trebui să-l lași pe Timmy acasă, continuă Richard. Cel puțin pentru moment. E ca o bombă cu ceas. Dacă vom avea nevoie de talentul lui special mai târziu, știm unde să-l găsim.

- De acord, spuse Delores, fără ezitare. Bătaie cu cuțite? Dumnezeu mare! Nu mă interesează cât de tare l-a provocat pilotul.

Întorcându-se spre Goliad, spuse:

- Fă să pară că suntem îngrijorați din cauza rănilor lui. Spune-i să-și ia liber până mâine și să se ducă la culcare. O să-l suni mâine ca să vezi dacă se poate întoarce la muncă.

- Da, doamnă.

Richard spuse:

- Acum, cealaltă chestiune. Unde dracu' e dr. O'Neal?

Goliad trase aer în piept înainte să răspundă.

- Am căutat-o în toate locurile în care ne-am gândit că ar putea fi. La birou. În zonele din spital în care lucrează. Acasă. N-am găsit-o nicaieri. Am încercat să o găsim după telefon. N-am avut noroc de data asta. Sunt sigur că a avut grijă să fie așa - ea, sau mai degrabă Mallett.

- Nate ți-a dat o listă cu apropiații ei.

- I-am contactat pe aproape jumătate, spuse Goliad. Am spus că-i găsisem telefonul și sunam persoanele din lista de contacte ca să încerc să îl returnez. I-am întrebat dacă are vreo casă de vacanță sau vreun loc în care-i place să se retragă. Mi s-a răspuns că nu, la ambele întrebări. O singură mașină e înregistrată pe numele ei și știu unde este.

- Ceva despre tatăl ei?

- E o listă lungă de persoane cu numele O'Neal, cu cazier. Am pus niște oameni să încerce să-l găsească, dar o să dureze.

- Îmi vine să-i ard vreo două lui Nate pentru că nu i-a aflat prenumele de la cei doi ofițeri, spuse Delores.

La puțin timp înainte de sosirea lui Goliad și a lui Timmy, Nate își luase tălpășița, lăsându-le lor sarcina de a-i găsi colega răătăcită. Nu că le-ar fi fost de prea mare folos contribuțiile lor, iar comentariile lui nesolicitate începuseră să o enerveze pe Delores.

- Dacă le cerem acum polițiștilor numele tatălui ei, o să le trezim suspiciuni, zise Richard. În plus, mă îndoiesc c-o să rămână într-un loc. O să încerce să ajungă la fată.

- Am pus hackerii să verifice companiile aeriene și pe cele care închiriază mașini, spuse Goliad. Nici numele ei, nici al lui Mallett nu apar pe nicaieri. Și, spuse el, trăgând aer în piept, mai este o complicație.

- Grozav! Exact ce ne trebuie! remarcă Delores.

Goliad îi adresa o privire apologetică înainte să continue:

- Am informatori prin tot orașul, care stau mereu cu urechile ciulite. Unul a observat un ofițer de la poliția din Atlanta întrebând de ei la un bar de lângă aeroport, pe unde-și fac veacul piloții de teapa lui Mallett.

- Poliția din Atlanta? întrebă Delores.

- Mulțumită lui Timmy și a isprăvii lui din parcare, spuse Richard.

- Probabil, răspunse sobru Goliad. Ultimul lucru pe care-l vrem este să mă intersectez cu poliția în timp ce o caut pe O'Neal. Toată lumea știe pentru cine lucrez. Dacă pățește ceva, ar putea ajunge aici.

Richard își trecu o mână peste față.

- Așadar, care-i situația noastră?

- Voi continua să o caut, dar voi fi discret. Să sperăm că se ivește ceva.

- Fără a avea nici cea mai mică garanție că o să se întâmple asta în timp util.

Goliad ridică brațele pe lângă corp într-un gest de neputință.

- Până nu apare ceva, nu știu ce-am mai putea face, domnule.

Delores se învârtise fără noimă prin încăpere, fără să-i scape însă nici un cuvânt din conversație. Spuse:

- Nu putem depinde de noroc. Fiindcă se pare că dr. O'Neal s-a dat la fund, trebuie să facem ceva ca s-o aducem la suprafață.

- Cum ar fi? întrebă Richard.

- Nu știu. Dar cineva ar face bine să vină cu o idee. Cât mai curând. Întorcându-se spre Goliad, spuse: Du-l pe Timmy în gaura în care doarme de obicei, apoi întoarce-te numaidecât. Vreau să fii aici dacă ești anunțat că s-a prins ceva în vreuna dintre capcanele pe care le-ai întins. Eu și Richard cădem din picioare de oboseală. O să dormim o vreme. Tu poți să te întinzi pe canapea.

- Nu stau mult, zise Goliad, îndreptându-se spre ușă.

Delores veni în urma lui și îi spuse lui Richard:

- Îi conduc. Vrei ceva de la bucătărie?

- Nu, mulțumesc.

Delores și Goliad ieșiră împreună din încăpere. Timmy nu se vedea pe nicăieri.

Îl opri pe Goliad.

- Mă bucur că avem câteva clipe singuri, șopti ea. E ceva ce cred că ar trebui să știi.

Îi spuse despre gafa lui Richard atunci când vorbise de vărsare de sânge în fața ofițerilor.

- Se presupunea că nu știm nimic despre asta. Mai mult, ne-am prefăcut amândoi șocați atunci când ne-au spus. Poate că nu și-au dat seama...

Goliad se încruntă.

- E mai sigur să presupunem că și-au dat și că acum se întreabă de ce i-ai mințit.

Delores lăsă umerii în jos.

- Asta e grija mea cea mai mare. De-asta trebuia să-ți spun.

Cu o expresie plină de remușcări, adăugă:

- Îți punem totul în spate și depindem mult prea mult de tine.

- Cătuși de puțin.

- Ba da, așa este. Îmi dau seama că ești la fel de obosit ca și noi, dar ești atât de dedicat meseriei tale. Să știi că-ți apreciem extrem de mult loialitatea, deși mă tem că sunt momente când ai putea crede altceva. Adevărul este că nu știi ce ne-am face fără tine, Goliad.

Cu un gest ușor, îi puse mâna pe reverul hainei.

- Nu știu ce m-aș face *cu* fără tine.

Făcând un pas mai aproape de el, spuse:

- Nu am totală încredere în Timmy. Sinceră să fiu, îmi este cam teamă de el. Nu o să adorm până n-o să știu că te-ai întors și ești din nou sub acoperișul nostru.

- Mă întorc cât pot de repede.

- Ești sigur că o să-ți fie suficient de comod pe canapea?

Goliad înghiți cu zgomot.

- Da, doamnă.

- Noapte bună, Goliad.

- Noapte bună.

Își retrase încet mâna și se întoarse cu spatele, zâmbind în sinea ei. Temându-se să nu fie alungat și separat pentru totdeauna de ea, Goliad nu avea să dea niciodată frâu liber dorinței lui. Prefera să sufere într-o tăcere

chinuitoare și să poată să rămână lângă ea, decât să facă un gest impulsiv care să i-o răpească pentru totdeauna.

Nu avea s-o atingă niciodată, dar, din când în când, Delores îi amintea cât de mult ar fi vrut să o facă.

capitolul 25

11.11 P.M.

Rawlins trase SUV-ul pe dreapta și opri motorul. Nici el, nici Wilson nu se mișcă în timp ce priveau locuința. Strada era întunecată și tăcută. Singurul sunet era ticăitul motorului care se răcea.

De unde stăteau, nu puteau vedea nici o lumină aprinsă înăuntru. Era un bec pe verandă, însă nici acesta nu era aprins.

- Ce crezi? întrebă Wilson.

- N-o să știm până nu verificăm.

- Sunt așa de obosit, că s-ar putea să fie nevoie să mă scoți pe sus din mașină.

Rawlins mârâi:

- Hai, mișcă-te!

Deschise portiera din dreptul șoferului și coborî. Wilson scoase un geamăt în timp ce deschidea la rândul-i portiera din dreptul lui și se extrăgea din mașină.

Străbătură împreună alea scurtă până la intrarea casei.

Rawlins apăsă butonul soneriei și auziră un cântecel.

Fu nevoie să mai sune de încă două ori înainte ca o lumină să se aprindă înăuntru, apoi becul de pe verandă, de deasupra lor, îi orbi în clipa în care se aprinse.

Se auziră yale descuindu-se, apoi ușa se deschise.

Desculț în spatele ușii de plasă, cu un tricou alb și pantaloni de pijama din flanel roșu cu pinguini, Wes O'Neal se uita buimac la ei. Spuse:

- N-am fost eu.

Wilson zâmbi.

- A trecut mult timp, Wes.

- Am și pierdut socoteala. Unde ți-a fugit părul?

Îi puse întrebarea cu un umor atât de nonșalant, încât Wilson nici nu se supăra.

- Care mai e viața ta?

- Până acum două minute, dormeam dus, cu conștiința curată. Nu pot să-mi imaginez ce v-a adus până la ușa mea tocmai din Howardville. N-am mai fost acolo de o veșniciei. Orice-a dispărut, nu eu l-am luat. Merg pe calea dreaptă acum.

- Te superi dacă intrăm?

- De ce?

- Dacă mergi pe calea cea dreaptă, n-ai motiv să-ți faci griji.

Wes păru să stea o clipă pe gânduri, apoi ridică cârligul și dădu la o parte ușa de plasă. Balamalele scârțâiră în clipa în care o împinse. Întorcându-se cu spatele la cei doi, Wes intră în casă și aprinse o lampă.

Sufrageria era separată de bucătărie de un bar cu un taburet înalt. La masa micută și rotundă erau două scaune desperecheate. Pe masă era o tablă de șah, pe care un joc părea să fie în desfășurare.

Un fotoliu, o monstruoșitate urâtă, din piele maro, ocupa cea mai mare parte a podelei.

- Nu am prea des musafiri, așa că nu prea aveți de unde să alegeți, spuse Wes, așezându-se în fotoliu.

- Frumos scaun, remarcă Wilson.

- Nu l-am furat.

- Mergi pe calea dreaptă acum.

- Nu asta-i motivul. N-aș fi putut să car în cârcă afurisenia asta.

Wes mângâie brațele plușate ale fotoliului.

- L-am cumpărat la un târg de vechituri. Am plătit cu bani gheață. Am o slujbă. Lucrez la Walmart de la nouă la cinci.

- Aranjezi marfa pe rafturi? întrebă Wilson.

- Îi vânez pe ăia care vor să șterpelească de pe rafturi.

Rawlins pufni.

- Vulpea a ajuns paznic la cotețul de găini.

- Tocmai de-asta sunt atât de bun. Mijind privirea spre Rawlins, spuse: Nu-mi amintesc numele tău, dar îți recunosc fața. Ai jucat fotbal pentru Clemson, corect?

- Exact. Don Rawlins. În primul an în care am început să lucrez la biroul șerifului din Howardville, te-am arestat pentru intrare prin efracție. Un magazin de piese auto.

Wes rânji.

- Acuzațiile au fost retrase. Proprietarul îmi spusese că pot să împrumut niște cabluri electrice ca să pornesc motorul. Nu-mi spusese și că trebuia să aștept până a doua zi dimineată, când deschidea magazinul.

Wilson răs. Rawlins nu reuși să înțeleagă ce era amuzant. Arăta de parcă ar fi jucat în finala campionatului național. Spuse:

- Te deranjează dacă arunc o privire pe-aici?

Wes deschise larg brațele.

- N-ai decât. Ce vezi în jur, cam asta e tot. Dormitorul și baia sunt acolo.

Arătă spre o ușă deschisă.

- Halatul meu e atârnat pe ușă. Te rog să mi-l aduci, e răcoare aici.

Cu o politețe exagerată, Rawlins întrebă:

- Altceva?

- Mulțumesc pentru întrebare. Papucii ar trebui să fie lângă pat.

Rawlins se răsuci și o luă din loc.

Wes se întoarse la Wilson.

- Tare amuzant mai e prietenul tău. Chiar așa, ce caută?

- Verifică doar ce și cum.

- Hai, încearcă altceva! mormăi Wes.

Wilson se duse la masa pe care era întinsă tabla de șah.

- Cu cine joci?

- În cea mai mare parte, cu mine însumi.

- Și trișezi?

- Evident.

Wilson trase un scaun de sub masă și-l întoarse în așa fel încât să fie cu fața spre Wes. Când Rawlins se întoarse, clătină din cap spre Wilson, pentru a-i da de înțeles că Brynn O'Neal nu se ascundea în nici una din camerele din spate.

Lasă papucii să cadă în fața fotoliului lui Wes și îi aruncă halatul, apoi se așează pe scaunul de bar.

Wes își trecu brațele prin mânecile halatului de flanel.

- Mai bine. Acum spuneți, ce vă aduce aici?

- Am venit în legătură cu Brynn.

Zâmbetul lui Wes dispăru.

- Oh, Dumnezeu!

Se lovi cu mâna peste inimă și se prăbuși într-o parte, prinzându-se de brațul fotoliului. Wilson se grăbi să-l asigure că Brynn era teafără.

- Cel puțin din câte știm noi, e bine.

Wes, cu mâna încă pe inimă, trase de mai multe ori aer în piept ca să-și revină.

- Atunci, n-ați venit să-mi anunțați în mod oficial vreo tragedie?

- Nu. N-am vrut să-ți dăm impresia asta, spuse Wilson. Îmi pare rău.

- Ei bine, chiar ar trebui. M-ați speriat de moarte.

Wes se ridică în picioare și-și umflă obraji, apoi suflă aerul.

- Dacă nu i s-a întâmplat nimic lui Brynn, atunci care-i treaba?

- Nu suntem nici noi siguri care-i treaba, Wes, și, pe toți sfinții, asta e adevărul. Dar o să-ți spun atât cât știm și noi.

Wilson începu cu prăbușirea avionului pe care Brynn trebuia să-l întâlnească. Tatăl ei ascultă fără să-l întrerupă. Wilson își dădea seama că era uluit de înșiruirea bizară de evenimente, și, când ajunse să i le povestească pe cele din ultimele ore, Wes devenise în mod evident îngrijorat.

Întoarse capul spre Rawlins, ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta să nege totul sau să-i spună că nu era decât o glumă, apoi reveni la Wilson.

- Îmi spui că a dispărut?

- Spun că circumstanțele sunt neclare. Și-a mințit colegul în legătură cu persoana pe care se ducea s-o întâlnească în parcare. Camerele de securitate au surprins-o plecând cu individul ăla, Mallett.

- A cărui reputație este dubioasă, în cel mai bun caz, adăugă Rawlins.

Scânteia din ochii lui Wes se transformă în sclipire.

- Dacă-i face vreun rău, îl omor.

- Dacă te liniștește cu ceva, spuse Wilson, nu ne lasă impresia că ar vrea să-i facă vreun rău fizic lui Brynn. De fapt, dac-ar fi să ghicesc, aş zice că o protejează de cei doi oameni ai lui Hunt.

- Stai. Ai spus că Hunt și-a trimis oamenii în Howardville ca să aibă grijă ca Brynn să se întoarcă în siguranță cu cutia aia. De ce ar avea nevoie să fie protejată de ei?

Rawlins se hotărî să explice el.

- Avem senzația că povestea e mai încurcată decât pare când vine vorba de senator și de doamna Hunt.

- Ei, nu mă-nnebuni, Sherlock! Doar e politician!

- Da, dar presupunerea noastră este că în cutie se află și altceva, nu doar mostre de sânge.

- Cum ar fi?

- Nu știm. Dar, orice-ar fi, dacă-i aparține lui Richard Hunt și fata ta și-a luat tălpășița cu el...

- Oprește-te în clipa asta! spuse Wes. Eu sunt - am fost - hoț. Mărturisesc. Dar Brynn? Niciodată.

- Așa o fi, însă felul în care s-a comportat astăzi este extrem de dubios. Iar în clipa asta, nu este de găsit. Dacă o sunăm pe mobil, intră direct căsuța vocală. Am căutat-o în toate locurile în care ne-am gândit că s-ar putea refugia.

Wes se lăsă în scaun, o expresie de iluminare apărând brusc pe trăsăturile lui ridate.

- Oh, înțeleg. Acum pricep de ce sunteți aici. Ați crezut c-o să dea fuga la tati?

Wilson îi răspunse pe un ton ceva mai aspru:

- Ai văzut-o, Wes?

- Nu.

- Ai vorbit cu ea?

- Nu.

- Când a fost ultima oară?

- Acum doi ani. Poate chiar trei.

Se potrivea cu ce le spusese Brynn cu o seară în urmă.

- Nu-mi amintesc exact când a fost, continuă Wes. La un moment dat înaintea ultimei vacanțe la zdup. Terminase rezidențiatul și avea un post la spital. Se descurca bine.

- Lucra cu dr. Lambert la vremea aceea?

- Nu am auzit niciodată numele ăsta, înainte să mi-l spuneți voi, acum un minut. Brynn vorbea despre munca ei, dar numai în termeni generali pe care să-i pot înțelege.

- A vorbit despre o pacientă pe nume Violet?

- Nu-mi amintesc să fi vorbit despre vreun pacient. De ce?

- O fetiță de vreo șapte ani. E foarte bolnavă. S-ar părea că e un caz special pentru Brynn.

Wes ridică din umeri.

- N-am de unde să știu. Și, în orice caz, ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat azi?

- Te-ai uitat la televizor în seara asta?

Rawlins arătă spre aparatul antic din colțul camerei.

- E stricat.

- Ha! făcu Rawlins. Apoi, aplecându-se spre Wes, spuse: Nu ai nici cea mai mică idee unde-ar putea fi fiică-ta? Cu vreun prieten, poate?

- Poate, dar eu nu-i cunosc pe prietenii ei.

- Dacă are probleme și nu vrei să ne spui ce știi...

- Nu-i cazul.

Rawlins se ridică de pe scaunul de bar.

- Te aștepți să credem că nu ți-ai mai văzut fata și n-ai mai discutat cu ea de *ani de zile*?

- Sunt hoț, nu mincinos, mârâi Wes.

Wilson îi întrerupse înainte să se ia la ceartă.

- Calmează-te, Wes.

- Da, sigur, o să mă calmezi!

Se ridică din fotoliu.

- Mă trezești din somn, îmi spuneți că Brynn e în pericol, amenințată de doi oameni plătiți de un senator care, pun pariu pe orice, e un hoț mult mai mare decât mine. De ce nu sunteți pe teren, de ce nu răscoliți întreg orașul în loc să mă trageți pe mine de limbă?

Wilson se ridică.

- Ai telefon, Wes?

- Mai e cineva care n-are?

Făcu schimb de numere cu Wilson.

- Îmi pare rău că te-am supărat, Wes. Sper ca povestea asta să aibă un final logic și ca totul să se sfârșească fără să fie cineva rănit. Poate că eu și Rawlins exagerăm, poate că ne înșelăm total în ceea ce-i privește pe soții Hunt și pe dr. Lambert.

- Dar aveți o bănuială că ceva nu-i în regulă.

- O bănuială puternică, zise Wilson. Și cineva trebuie să răspundă pentru atacul asupra lui Brady White. Acum, nu știu dacă Brynn este sau nu vinovată de ceva. Dar multe întrebări se învârtesc în jurul ei. Până acum, nu a reușit să ne ofere nici un răspuns clar.

- Vorbești de parcă Brynn ar fi un răufăcător pe fugă.

Wilson spuse:

- Chiar înainte să venim aici, am primit un telefon de la birou. De la Myra. Ți-o amintești?

- Sigur, sigur. Ce era?

- Cineva a sunat la spitalul din Howardville, un bărbat care s-a interesat de starea lui Brady White. I-am

rugat pe cei care răspund la telefoane la spital să încerce să obțină cât mai multe informații de la oricine sună să se intereseze de el. Doamna s-a fâstăcit.

Îi relatează în mare conversația lui Wes.

- Probabil că a mirosit că ceva e putred. A închis.

- Sau poate că era doar un prieten care aflase ce dorea să afle.

- Posibil. Doar că am obținut numărul, l-am dat departamentelor locale, iar telefonul de pe care s-a sunat a fost găsit într-un coș de gunoi de lângă aeroport. Iar asta este o șmecherie pe care un personaj pe fugă ar putea să o facă pentru a ne abate de la pistă.

- Brynn nu s-ar gândi niciodată la asta, spuse Wes. Eu? Cu siguranță. Dar nu și ea.

- Mallett s-ar gândi.

Păstrându-și tonul de polițist rău, Rawlins zise:

- Dacă te contactează, trebuie să aflăm numaidecât. Dacă îi ascunzi, pe ea sau pe Mallett, ofițerul care se ocupă de eliberarea ta condiționată va fi primul pe care o să-l sun.

Wes îl privi chiorăș.

- Nu mă amenința, băiete. Nu mă tem de închisoare. Găsiți-mi fata, aveți grijă să fie-n siguranță. E tot ce mă interesează. Deschise ușa de la intrare. Acum plecați odată de-aici și treceți la treabă!

Wilson se opri în prag.

- Ai numărul meu, Wes.

- Da, da.

Odată ce Wilson fu de cealaltă parte, Wes închise plasa și trânti ușa. Se auzi yala închizându-se.

Cei doi ofițeri se întoarseră la SUV-ul lor. Wilson spuse:

- Nu cred că avea habar de nimic din ce i-am spus.

- Părea sincer supărat, spuse Rawlins, apoi răsă înfundat. Și chiar s-a simțit jignit când i-am pus la îndoială onestitatea.

- Așa e Wes, zise Wilson. E hoț, dar nu mincinos.

11.23 P.M.

Wes stinse luminile în timp ce se îndrepta spre dormitor.

De îndată ce intră în cameră, un braț apăru de după ușa, îi prinse capul în îndoitura cotului, îl lipi de un piept dur și îi apăsă pe grumaz, făcându-l să se înece.

- Nici un cuvânt! mârâi umbra.

Rămas fără aer, Wes oricum n-ar fi putut scoate nici un sunet. Și, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi făcut-o. Era doar hot, un vreun mare viteaz.

Cu coada ochiului, văzu o siluetă întunecată - o femeie, dacă nu-l înșelau ochii - la fereastra care dădea spre curtea din față. Se uita printre lamelele jaluzelelor.

Wes simțea că rămâne complet fără aer când în sfârșit femeia spuse:

- Au plecat.

Brațul din jurul gâtului se relaxă, îi dădu drumul.

Wes își frecă grumazul și spuse cu voce răgușită:

- Brynn?

- Eu sunt.

- Ești bine?

- Da, sunt în regulă.

Veni spre el, prinzând treptat contur pe măsură ce se apropia. Wes o putu vedea ceva mai bine după ce tipul aprinse lumina din baie, dar lăsă ușa doar întredeschisă.

Pentru prima oară în ani de zile, Wes vedea chipul fiicei lui și, chiar și așa, cufundat în umbră, fu uluit să constate cât era de frumoasă. Ca mama ei. Arăta obosită și cam șifonată, deși nu părea rănită.

Nu-și mai vorbisera de când se despărțiseră ultima oară, nu în cele mai bune condiții. În ciuda concluziei la care ajunseseră polițiștii, Wes chiar nu se așteptase să vină la el. Dar iat-o acum în fața lui și nu se putea gândi la nimic să-i spună.

Când, judecând după tăcerea prelungită, deveni evident că și ea se afla în aceeași situație, Wes zise:

- Așadar, ai dat fuga la tati.

- Doar pentru că nu mai aveam nici o altă opțiune.

Îl cântărea din priviri, la fel cum făcea și el.

- De ce pinguini?

Wes își prinse pantalonii largi din laterale și îi ridică, de parcă s-ar fi pregătit să facă o reverență.

- Erau la reducere.

- Chiar lucrezi la Walmart?

- Mă duc două ore mai devreme mâine, pentru că este Black Friday. O să fie o nebunie, dar eu n-am treabă cu clienții. Lucrez într-o cabină de securitate, plină de tot felul de ecrane. Mă uit după cei care vor să fure din magazin.

- Cunoști toate trucurile.

- Aproape pe toate. Sunt cam ruginit. Hoții din ziua de azi folosesc ultima tehnologie. Dar o folosim și noi, ca să-i prindem.

- De-asta te-ai oprit? Niciodată până acum nu te-ai temut că vei fi prins.

- Hmmm. Văd că tot îmi porți pică.

- Poate că reușești să-i farmeci pe toți ceilalți cu umorul tău, dar pe mine m-ai pierdut cu mult timp în urmă, zise ea, rece.

Wes mormăi ceva și se întoarse spre silueta înaltă, conturată de lumina din baie.

- Tu ești...?

- Pilotul din tufişuri.

Wes îl măsură din priviri și pufni dezaprobat.

- Din câte-am auzit, tu ești sursa necazurilor fetei mele.

- Ai înțeles pe dos. Până aseară, când am transportat cutia aia, viața mea era liniștită. Totul s-a dat peste cap de atunci. Așa că, oricât de calduroasă ar fi această reuniune de familie, putem trece la motivul care ne aduce aici?

- Anume?
- Ne trebuie neapărat o mașină cu care să fugim. Ce poți fura?

capitolul 26

11.27 P.M.

Pilotul înclină capul spre Wes.

- El este?
- Ei bine, da, zise Brynn.
- Bărbatul împreună cu care ai locuit?
- Cu care am avut o relație serioasă. Exact cum ți-am spus.
- Da, numai că m-ai lăsat în mod intenționat să cred...
- Nu e vina mea dacă te-ai pripit să tragi concluzii greșite.
- Pe naiba!

Wes urmărise cu interes schimbul lor de replici. Brynn păru să-și amintească dintr-odată că era acolo. Făcu mormăind prezentările:

- El este Wes. Tată, Rye Mallett.

Wes spuse:

- Nu pot spune că a fost o plăcere până acum.
- Ți împărtășesc întocmai sentimentele.
- Chiar a fost nevoie să-mi zdrobești traheea?
- Putea să fie. N-am vrut să risc.

Parând sătulă de amândoi, Brynn întrebă:

- Se poate să bem o cafea?

În timp ce Wes făcea cafea, Mallett se duse la toate ferestrele din sufragerie și se asigură că jaluzelele erau bine trase. Verifică și dacă ușa de la intrare era bine închisă.

Când fu gata cafeaua, Wes și Brynn se așezară la masa pe care era tabla de șah, unul în fața celuilalt. Mallett se cocoță pe scaunul de bar. Avea ochii ageri ca ai unui

șoim. Sau ca ai unui pilot, presupunea Wes. Caută și evită. Nu era asta vorba aviatorilor? Era totodată atent la fiecare sunet.

Wes recunoscuse simptomele cuiva care se simte încolțit și agitat. Își imagina că nu era o situație chiar nouă pentru Mallett. Părea genul.

- Cum ați intrat? îl întreabă Wes.

- Ai învățat-o pe Brynn câteva șmecherii despre cum să pătrundă într-o casă închisă.

Wes se întoarse spre ea:

- Ați intrat pe fereastră?

- Așa cum m-ai învățat.

Wes era încântat.

- Atunci, se pare c-am făcut și eu ceva util pentru tine. Polițiștii erau înăuntru. N-ați făcut nici cel mai mic zgomot. Bine lucrat!

Brynn nu comentă în nici un fel.

- Am venit cu un taxi, dar i-am spus șoferului să ne lase la câteva străzi distanță. Am venit restul drumului pe jos, am văzut mașina de poliție parcată în față și pe cei doi ofițeri pe verandă. Ne-am dus în spate, pregătiți să așteptăm până plecau. Fereastra de la dormitor era deschisă vreo doi centimetri.

- După ce ai dormit ani de zile într-o celulă, înveți să apreciezi aerul proaspăt.

- Rawlins nu a observat fereastra ridicată când a venit în dormitor. Era deschisă doar atât cât să putem auzi ce vorbiți.

- E adevărat ce mi-au spus el și Wilson?

- Mai mult sau mai puțin, răspunse Brynn.

- Care din două? Mai mult, sau mai puțin?

- Nici eu, nici Rye nu l-am atacat pe bărbatul rănit la aerodrom. Suntem chiar foarte îngrijorați în legătură cu soarta lui.

- Vă cred. Însă urmează un *dar*.

- *Dar* am într-adevăr ceva ce Richard Hunt consideră că-i aparține.

Umerii lui Wes se lăsară în jos.

- Mama ta a murit cu teama să nu se-ntâmple asta.

- Ce anume?

- Cu teama că ai moștenit gena și că într-o zi aceasta o să se manifeste.

Brynn oftă.

- Relaxează-te, tată. Nu am moștenit înclinația ta spre furt.

- Eu nu fur, zise el. Eu doar...

- Tu doar iei lucruri care nu-ți aparțin, remarcă Mallett.

Wes îi aruncă o privire chiorășă.

- Nu din răutate, nici din invidie sau lăcomie. Nimic de genul ăsta. Pur și simplu...

- Pur și simplu?

- E la îndemână.

- Înțeleg. Mulțumesc că m-ai lămurit.

Mallett făcu un gest cu cana de cafea, ca un fel de toast ironic.

Wes se întoarse la Brynn.

- Ce anume ai ce senatorul consideră că-i aparține?

- Nu-ți pot spune.

- Mai repede mi-ar tăia limba înainte să te dau de gol.

- Știu asta. Dar, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine e pentru tine. Nu vreau să intri în vreun bucluc.

Se uită la Mallett, enervată.

- Uită ce-a spus Rye. Nu vrem să furi o mașină pentru noi. Dar, dacă ai una pe care am putea s-o împrumutăm, ne-ar fi de mare ajutor.

- Are vreo legătură cu fetița aia bolnavă despre care au vorbit polițiștii?

Brynn dădu încet din cap.

- Te rog, nu-mi cere mai multe detalii.

- Bine. Dar, din câte mi-au spus Wilson și partenerul lui, nu doar de ei trebuie să vă feriți. Aveți niște personaje mult mai dure pe urmele voastre.

Arată cu bărbia înspre tăieturile de pe mâna lui Rye.

- Bătaia din parcare?

- Timmy, zise Mallett. Un puști dat peste cap care are multe de demonstrat.

- Cu alte cuvinte, un puști periculos.

- Extrem de periculos.

Wes își trecu mâna peste gură și bărbie. Cu privirea ațintită asupra lui Brynn, spuse:

- Iubito...

- Nu-mi spune așa!

- Înțeleg. Dar, te rog, ascultă-l pe bătrânul tău tată. Uneori, e mai bine să ridici mâinile și să ieși din umbră. Să te predai. Nu e niciodată plăcut să te dai pe mâna autorităților, dar, uneori, este singurul lucru deștept pe care poți să-l faci.

- Nu mă predau.

- Nici nu ar fi vorba chiar de o predare. Wilson vrea doar să discute cu tine. Nu înseamnă c-o să te aresteze. Mi-a lăsat numărul lui, ce-ar fi să-l sun și să-l chem aici? O să stăm frumușel împreună și...

- Nu.

- Brynn...

- Nu! Nu pot să mă predau. Cel puțin, nu acum. Nu încă.

- Bine, bine... Vrei să ai mai mult timp de gândire. Înțeleg. Hai să zicem... mâine-dimineață?

Brynn clătină din cap.

- Chiar dacă m-ar lăsa să plec, nu-mi permit să pierd tot timpul ăsta. Sunt contracronometru.

- Cronometru? Ce cronometru? Există un termen limită?

- Unul crucial.

- Cu atât mai mult atunci, trebuie să te oprești. Sună-l pe Wilson acum. Poate cădeți la o înțelegere, îi dai lui și lui Rawlins ceva despre Hunt la schimb pentru...

- Nu.

Se trase pe marginea scaunului.

- Eu te-am ascultat, acum ascultă-mă tu. În ciuda aparențelor, încerc să fac un lucru bun. Ți jur pe mormântul mamei.

- Dar nu-mi poți spune despre ce e vorba?

Brynn clătină din cap.

- Rawlins latră tare, dar Wilson pare o persoană rezonabilă. Pun pariu că ar înțelege dacă i-ai explica...

- Poate, când o să se termine totul, o să-i explic. Dar nu mai devreme.

- De ce?

- Pentru că m-ar putea opri.

- Poate că nu. Convinge-i că motivele tale sunt cinstite.

- Nu mă ascultă. Nu vinovăția sau nevinovăția contează aici. *Timpul* este esențial.

- Iubito, Brynn, eu am experiență cu astfel de lucruri. Știu cum să-i iau pe polițiști. Lasă-mă să...

- Nu mă poți ajuta, tată. Și, în orice caz, trebuie să pleci la muncă.

- Aș putea să lipsesc o zi.

- Nu te-aș lăsa să faci asta.

- Dar...

- Te obosești degeaba, spuse Mallett.

Wes se întoarce spre el.

- Eu și fiica mea stăm de vorbă. Ți-aș fi recunoscător dacă nu ne-ai întrerupe.

Mallett spuse:

- Brynn nu se predă și nu mă predau nici eu. Și fiecare secundă pe care o pierde certându-se cu tine ar putea fi folosită mai bine.

Se ridică de pe taburet.

- Ne ajuți cu mașina? Da sau nu? Dacă nu, plecăm.

Wes se uită de la unul la celălalt, văzu hotărârea de neclintit de pe expresiile amândurora și-și dădu seama că erau doi contra unu. Era în minoritate. Își privi fiica cu o încruntare consternată.

- Nici cu zănaticul ăla de Hendrix n-am reușit să te conving să nu te-ncurci.

- Și uite că n-am murit.

- Da, dar uite unde ai ajuns, îi răspunse, făcând un gest spre Mallett.

- Țasta e chiar cu vreo două trepte mai jos, dacă e să mă-ntrebi pe mine. Dar - oftă - îți dau mașina mea pentru cât timp ai nevoie.

Brynn nu-și ascunse ușurarea.

- În funcție de felul în care evoluează lucrurile, s-ar putea să treacă vreo câteva zile până s-o pot aduce înapoi. Cum ajungi la muncă?

Wes arătă spre tabla de șah.

- Un coleg de la magazin îmi e prieten. Locuiește aproape. Mai mergem împreună din când în când. Luăm câte-o pizza la întoarcere. Mai facem câte-o partidă de șah.

- Și băiatul ăsta n-o să se supere?

- E fată. Văzând surprinderea de pe chipul lui Brynn, răsă înfundat. Sunt hot, nu călugăr.

Brynn se întinse peste masă și îi atinse mâna.

- Mulțumesc.

Wes îi răspunse cu o înclinare a capului, apoi oftă încă o dată și, lovindu-se peste coapse, se ridică în picioare.

- Din ce stat vreți să fiți? Drept răspuns la întrebarea de pe chipurile lor, spuse: Trebuie să schimbăm plăcuțele de înmatriculare. Se răsuci pe călcăie și o luă spre dormitor, spunându-le peste umăr: Dacă vreți să jucați în echipa asta, mai aveți multe de învățat.

11.39 P.M.

Wes păstrase întotdeauna o trusă de urgență la îndemână, prin casă. În momentul de față, se afla sub scândurile podelei de sub șifonier.

Găsiră acolo mai multe numere de înmatriculare încă valabile, mai multe telefoane mobile încă în cutie, o pungă de plastic cu închidere ermetică plină cu bani, pe care Brynn și Rye îi refuzară, și o trusă cu produse de toaletă de închisoare, pe care o luă Brynn.

Cu ajutorul lui Mallett, Wes puse scândurile la loc.

Brynn se scuză și intră în baie cu trusa de produse de toaletă, iar Wes și Mallett se întoarseră în sufragerie, unde băgară telefoanele la încărcat.

Wes se așază în fotoliul lui. Rye luă unul din scaunele de la masă, îl înclină pe picioarele din spate și se sprijini cu spatele de perete.

- Pare epuizată, spuse Wes.

- Nici eu, nici ea n-am dormit prea mult.

- Puteti rămâne aici până mâine-dimineață.

- Ai auzit ce-a spus Rawlins. Dacă s-ar întoarce și ne-ar găsi aici, ai avea de dat explicații ofițerului care te supraveghează. În plus, trebuie să plece la drum.

- Spre?

Mallett clătină din cap.

- Dacă nu ți-a spus Brynn, de ce crezi că-ai face-o eu? Loialitatea mea este față de ea.

- Desigur, spuse Wes, dând din cap.

Dar se îndoia că loialitatea era singurul fundament al relației lor. Scânteile săreau în aer ori de câte ori se uitau unul la celălalt și, chiar și când evitau să se privească, părea să existe o tensiune între ei.

Wes se scărpină leneș la subraț.

- Și zici că abia aseară v-ați cunoscut?

- Exact.

- Hmm.

- Ce?

- Nimic.

Se așază mai confortabil în fotoliu.

- Doar că... Pari foarte prins în problemele ei.

- Mult prea prins.

Mallett părea din nou încolțit și agitat.

- Dar asta se va sfârși curând. După ce pleacă, am terminat cu toată povestea.

- Brynn o ia pe drumul ei, tu pe-al tău.

- Da. Doar cu o zi mai târziu decât era planificat.

- Totuși, a fost o zi de pomină.

- Poți s-o mai spui o dată.

- O să mai păstrați legătura?

- Nu. E mai bine așa pentru toată lumea.

- Mai ales pentru tine.

Ochii verzi ai lui Mallett se îngustară o idee.

- Ai perfectă dreptate.

Wes îl măsură cu o privire critică, apoi pufni.

- Te crezi prea bun pentru fata mea?

- Exact invers.

- Te înțeleg.

Wes trase adânc aer în piept, apoi îl suflă încet:

- Și pentru mine e prea bună.

- Asta se vede de la o poștă. Mallett privi în jur, înregistrând camera săracăcioasă și dezordonată. Era disperată, altfel n-ar fi venit aici. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

- Ți-a spus ea asta?

- Nu a fost nevoie.

Wes îi zâmbi trist lui Rye, apoi spuse încet:

- Fiule, ai înțeles greșit.

- Cum adică?

Wes întinse mâna, luă un nebun de pe tabla de șah și-l rulă între palme.

- Brynn a avut o copilărie grea. Toate șansele îi erau potrivnice, dar s-a ambiționat și a muncit din răsputeri ca să obțină ceea ce și-a propus. Când a ajuns doctor, când a obținut poziția de la spital, n-a existat pe lume un tată mai mândru ca mine. Se opri, privi îndelung piesa de șah, observă că vopseaua începuse să se jupoaie. Nu am vrut să o fac de rușine. Nu am vrut să fie nevoie să explice situația mea sau să-mi caute scuze. Nu am vrut să fie nevoită să admită că este rudă

cu un pușcăriaș. Lăsă bărbia în jos și-l privi pe Rye de sub sprâncene. Eu, nu Brynn, am hotărât că nu trebuie să mai aibă de-a face cu mine.

Mallett îi susținu privirea, în timp ce cobora încet picioarele din față ale scaunului pe podea.

Rămaseră așa până când Brynn ieși din baie.

Mallett se uită la ea și spuse încet:

- E timpul să plecăm.

12.04 A.M.

După ce plecară cu mașinuța mică și veche a lui Wes, nu-și spuseră mai nimic preț de cincisprezece minute.

Brynn, pe scaunul de lângă șofer, privea pe fereastră, urmărind dărele pe care picăturile de ploaie le formau pe sticla aburită. Urmărind una dintre ele cu vârful degetului, rupse în cele din urmă tăcerea.

- Părea bine, nu ți s-a părut?

- Nu știu cum era înainte.

- Înainte, era la fel ca în seara asta. E neschimbat, doar ceva mai multe fire albe în păr și un pic mai rotund în talie.

- Mănâncă prea multă pizza cu prietena lui.

Brynn zâmbi trist.

- Nu l-am știut niciodată să aibă vreo iubită.

- Cam greu să ai relații serioase când ești mai tot timpul într-o celulă.

- Presupun. Și mai eram și eu, zise ea. Probabil că și eu i-am incomodat destul de mult viața amoroasă.

Nici unul nu spuse nimic în timp ce Rye depăși un tir care împrășcă suficientă apă cât să învâluiască aproape complet micuța mașină.

După ce lăsară tirul în urmă, Rye spuse:

- De ce lași oamenii să creadă că tu ai fost cea care i-ai întors spatele?

- Nu fac asta.

- Ba da, o faci. Cel puțin nu-i corectezi atunci când presupun că așa stau lucrurile. De ce?

Întoarse capul și se uită la el.

- Nu vrei să știi nimic despre mine.

- De câte ori o să-mi arunci cuvintele astea în față?

- Nu te rățoi la mine. Sunt regulile pe care tu le-ai impus.

Rye nu răspunse, însă strânse din dinți și strânse mai tare volanul în mână.

Restul drumului continuă în tăcere, cu excepția cadenței neobosite a picăturilor de ploaie pe acoperișul mașinii.

Când ajunseră la hotel, un indicator fosforescent de deasupra intrării îi informă că era plin. Rye, înjurând în repetate rânduri pe sub barbă, căută un loc de parcare și trase în primul spațiu liber pe care îl găsi mai aproape de intrarea laterală pe care o folosiseră mai devreme.

Cu voce controlată, Brynn întrebă:

- Înainte să plec, te superi dacă intru să folosesc toaleta și să-mi iau ceva de ronțait din minibar?

- Nu. Desigur...

Aprecieră distanța pe care trebuia s-o parcurgă prin ploaia torențială. Nici unul dintre ei nu părea încântat de ideea de a părăsi adăpostul mașinii.

Rămaseră așa preț de un minut întreg, apoi Rye zise:

- N-o să se oprească.

O luară la fugă spre ușă. Chiar în clipa în care ajunseră, două faruri îi atraseră atenția lui Rye spre colțul clădirii.

O mașină de poliție.

12.26 A.M.

Rye trecu prin aparat cardul de la cameră, deschise ușa și o împinse pe Brynn înăuntru. În graba lor, aceasta se împiedică în ghetetele lui.

- Rye? Ce e?

- Poliția.

Străbătură în fugă coridorul lung, cu Rye privind mereu peste umăr, așteptându-se la tot pasul să vadă ofițeri în uniformă pe urmele lor.

Dar ajunseră în capătul culoarului și după un colț, unde nu mai puteau fi reperați atât de ușor. Trecu pe lângă lift și o împinse pe Brynn pe ușa scărilor.

Brynn le urcă înaintea lui, dar cu mâna lui Rye pe mijlocul spatelui, împingând-o înainte.

Îi strigă peste umăr:

- Poate c-ar fi mai bine să ne ascundem pe undeva pe la parter, până când ne putem întoarce la mașină.

- Nu pot să plec fără geantă.

Ajunseră la etajul șapte. Rye deschise cu grijă ușa. Coridorul era pustiu în ambele direcții. Îi făcu semn lui Brynn să treacă. O luară la fugă spre camera lor.

Când ajunseră în dreptul ei, Rye o dădu la o parte pe Brynn, se lăsă într-un genunchi și se uita să verifice dacă ața pe care o trăsese din tivul cuverturii era încă prinsă între ușa și clanță. Era.

Descuie ușa.

Brynn dădu buzna în cameră. Rye verifică încă o dată holul, intră după ea și încuie ușa.

- Ața?

- Am văzut chestia asta într-un film, zise el.

- Când am plecat, m-ai trimis înainte să chem liftul.

- Acum știi de ce. Și foarte bine am făcut. Cel puțin acum știm că nu a fost nimeni în cameră.

Lăsaseră doar lumina de la baie aprinsă.

- Să nu aprinzi și alte lumini, îi spuse Rye lui Brynn, în timp ce se uita în dulap să vadă dacă geanta de zbor era acolo unde o lăsase.

Apoi se duse la fereastră și privi prin crăpătura dintre perete și marginea draperiei.

- Iisuse! O singură persoană, nimeni lângă șofer, dar e parcată la capătul unui rând. Cu farurile stinse. Cu motorul oprit.

- Doar stă acolo?
- Doar stă acolo.
- Poate că nu are nimic de-a face cu noi.
- Poate.
- Ar putea fi de la paza hotelului.
- Poate.
- La naiba, Rye! Spune și altceva în afară de *poate*.
- Îmi pare rău. E singurul răspuns pe care-l am deocamdată. Nu știu ce face acolo. Dar știu că, din poziția aia, se vede perfect intrarea laterală.

Brynn se uită la ceas.

- Ar trebui să fiu pe drum.

Rye dădu absent din cap, în timp ce evalua situația.

- Nu ai cum să ieși și să ajungi la mașina lui Wes fără să te vadă. Vrei să riști?

- Există vreo alternativă?

- Ai putea să ieși pe la recepție, pe la intrarea principală, s-o iei pe lângă el și să te strecorei până la mașină.

- Tot s-ar putea să mă vadă.

- Altă alternativă ar fi să aștepți puțin, să vezi dacă pleacă. Poate că a luat doar o pauză și și-a ales fix locul ăla.

Brynn se gândi preț de câteva clipe.

- Ar fi logic, nu? Dacă ne-ar fi văzut, dacă ne-ar fi recunoscut, ar fi venit după noi, nu?

- Nu neapărat. Poate că a dat raportul și acum așteaptă instrucțiuni despre cum să procedeze. Sau întăriri.

- Întăriri? Pentru noi? Nu suntem inamicii publici numărul unu și doi.

- Pentru poliție, nu. Dar cu siguranță suntem pentru soții Hunt și îi cred în stare să fi pus polițiști pe urmele noastre.

- Și atunci... ce fac?

- Cred că ar fi mai bine să aștepți și să vezi ce se întâmplă.

Umerii i se lăsară într-o atitudine dezamăgită, dar, fără să mai dezbată problema, își scoase haina, o scutură de apă și o atărnă în dulap.

Rye își puse geaca pe spătarul scaunului, ca să se usuce pielea.

Făcu apoi semn înspre minibar.

- Vrei ceva de băut?

Brynn clătină din cap.

O urmări așezându-se pe marginea patului, privind-o lung, meditativ.

În cele din urmă, îl observă.

- Ce-i?

- Vreau să știu despre viața ta, spuse el. Despre tine și Wes. Spune-mi de ce lași lumea să creadă că tu i-ai întors spatele, când a fost exact invers.

Părea gata să-l refuze, apoi o expresie resemnată îi apăru pe chip, își mută privirea de la el și, cu o voce abia auzibilă, spuse:

- E prea dureros.

Rye se uită după mașina de poliție. Era încă acolo.

Nimic altceva nu era demn de remarcat de cealaltă parte a ferestrei, cu excepția ploii.

Se duse și se așeză la picioarele patului.

- Ce e prea dureros?

- Respingerea lui. Să recunosc că am fost respinsă. Așa că las lumea să creadă că eu l-am respins pe el.

Își trecu o șuviță umedă pe după ureche.

- Am început devreme. Ori de câte ori tata era acasă, mă prefăceam că nu-mi pasă. Indiferența era o barieră ușoară și sigură în spatele căreia să mă ascund. I-am păcălit pe toți, i-am făcut să creadă că mi-era rușine cu el, când, de fapt... Vocea i se sugrumă. Trase aer în piept. Când tot ce-mi doream mai mult era să fiu cu el. Se opri, își trecu mâna peste cuvertură. Nu a mințit când ți-a spus de ce fură, zise. Niciodată n-a fost din lăcomie sau pentru câștig. Rareori păstra lucrurile pe care le lua. Nu aveau nici o valoare pentru el. Dar îi plăcea la nebunie să fie un pungaș. Provocarea pentru el nu era să evite să fie prins, ci să reușească să se împrietenească cu cei care-l băgau după gratii. Era mai important

pentru el să fie *figura* oraşului decât să fie cu mine. Îşi privi mâna. Probabil că am moştenit mâinile mamei. Subţiri, cu degete lungi. Măinile lui tata sunt late şi au degete scurte şi groase. Râse uşor. Nu-i era uşor deloc să-mi prindă părul în codiţe. Ieşeau mai tot timpul strâmbे. Şi blestema nasturii micuţi care refuzau să intre în butoniere.

Lumina dinspre baie îi cufunda jumătate din faţă în umbră, însă Rye putea vedea cât de nostalgic îi era zâmbetul.

– Odată am cules un buchet de flori de câmp şi îmi trebuia o vază în care să le pun. În loc să fure una, aşa cum mă aşteptam, a stat ore întregi să lipească paiete pe un borcan. Florile s-au uscat până a terminat el, dar tot le-am pus în vază. Încă o mai am. Este cel mai urât obiect pe care l-am văzut vreodată. Dar e cel mai preţios lucru pe care îl am.

Îşi pierde vocea, dar îşi reveni repede.

– Înainte de seara asta, când l-am văzut ultima oară mi-a spus că, dacă tot crescusem şi eram pe picioarele mele, sosise timpul să încetăm orice legătură şi să ne vedem fiecare de viaţa noastră. Ne despărţiserăm de atâtea ori până atunci, încât n-aş fi crezut c-o să mă mai afecteze. Dar nu mai aveam vivacitatea şi încrederea unui copil. Nu m-am putut agăţa de o speranţă naivă că lucrurile o să se schimbe, că o să fie mai bine, că o să-i fie dor de mie şi-o să vrea să fie cu mine. Pentru că, de data asta, despărţirea era dorită, impusă de el. Şi a durut mai mult decât toate cele de până atunci.

Rămase nemişcată preţ de câteva secunde, apoi se ridică de pe pat şi se duse în baie.

– Ai văzut vreun uscător de păr pe-aici?

Câteva clipe mai târziu, se auzi unul.

Rye se ridică şi privi din nou afară.

– La naiba!

Mașina de poliție nu se clintise. Poate că ofițerul adormise la pândă. Sau poate că păzea ușa.

Nu avea de unde să știe și nu putea afla adevărul decât dacă se arăta.

Zgomotul uscătorului de păr se opri. Brynn ieși din baie cu părul uscat numai pe jumătate. Își freca energic vârfurile cu un prosop.

- Tot acolo e?

- Da. Dar nu se vede nimeni altcineva, ceea ce înseamnă că nu a chemat întăriri, altfel ar fi fost aici până acum.

- Crezi că pot pleca acum?

- Dacă nu cumva stă la pândă.

Brynn lăsă capul în jos și-și masă fruntea.

- Nu pot să dau greș. Nu pot.

- Hei.

Rye se duse la ea, îi luă prosopul din mână și-l aruncă pe jos.

- N-o să dai greș. Găsim noi o cale. O să ajungi la Violet în timp util.

Își ridică încet spre el ochii umezi, cu o privire imploratoare.

- Promiți?

- Am deplină încredere în tine.

Continuă apoi să înainteze spre ea. Brynn nu avea ce altceva să facă decât să dea în spate, până când se lipi de perete.

Își puse ambele mâini de-o parte și de alta a capului ei.

- Ce faci? îl întreabă.

- Te încălzesc cu căldura mea.

Îi atinse mijlocul cu al lui.

Brynn își lăsă capul să-i cadă în față și să se odihnească pe pieptul lui.

- Ascultă, Rye, oboseala m-a făcut nostalgică. Ți-am spus o poveste lacrimogenă, dar n-a fost intenția mea să te fac să mă compătimești.

- Atunci, compătimește-mă tu pe mine.

Își înalță capul.

- Pentru ce?

Îi ridică o șuviță rebelă și o învârti între degete.

- Pentru că te aștept de aproape douăzeci și patru de ore și am obosit.

Brynn înghiți, apoi spuse cu voce răgușită:

- Ai ratat câteva ocazii.

- Din câte-mi amintesc, ultima oară când am încercat, m-ai dat la o parte și mi-ai interzis să te sărut.

- Trebuia să fie un rămas-bun. Ce mai conta?

- Voiam sărutul ăla.

- Ai spus că nu ai astfel de gânduri cu mine.

- Ei bine...

Se apropie mai mult, lipind-o de perete. Îi puse mâinile pe talie și începu să-i ridice puloverul. Se mișcă încet, lăsându-i timp să protesteze, să-i dea mâinile la o parte, să-l oprească în orice fel.

Nu-l opri.

Se aplecă să-i atingă buzele cu ale lui în timp ce continua să-i ridice puloverul, până ce-i trecu peste piept. Ridică brațele. Îi trase puloverul peste cap și-l lăsă să cadă unde nimeri.

Brynn își coborî brațele la loc, dar altfel nu făcu nici o mișcare. Rye profită de această pasivitate ca să se delecteze cu imaginea ei. Gâtul subțire, cu un triunghi micuț la bază, săni între care ar fi vrut să-și îngroape capul. Sutienu ei era de culoarea cerului, înainte să apară prima stea.

Îi puse degetele ambelor mâini pe claviculă și le plimbă în lungul oaselor până când ajunse la bretelele sutienuului.

- Da, cred că așa am spus. Dar nu-mi dau seama cum...

Coborî breteaua din satin, trăgând-o în jos cu o înclineală chinuitoare.

- ... cum de-ai putut să mă crezi.

Își coborî capul și îi sărută pielea, deasupra materialului de culoarea amurgului.

Brynn scoase un sunet ca un tors de pisică, apoi întreg trupul i se relaxă.

Avea capul dat pe spate, ochii închiși. Își mușca buza de jos.

Rye șopti:

- Asta e o permisiune să merg mai departe?

Brynn deschise ochii și, prinzându-i capul ferm între mâini, i-l apropie de al ei. Gurile li se întâlniră într-un sărut flămând.

Instinctul se trezea în el și cerea să fie satisfăcut. Voia să-i stăpânească gura, să fie doar a lui, voia să-i rănească fizic pe toți cei ce o gustaseră măcar până atunci. Voia să-l omoare pe „zănaticul ăla de Hendrix“.

O întinse apoi pe pat și, preț de-o vreme, nimic altceva nu păru să mai existe pe lume.

Îi desfăcu sutienul. Îl lăsă să cadă între ei.

Când își coborî din nou gura pe sânii ei, îi acoperi sfârcul. Era întărit, așteptându-l. Brynn își arcui spatele, oferindu-i mai mult. Se jucă ușor cu ea, tachinează-o. Unicul lui scop în viață era să-i ofere ei plăcere.

Până când degetele ei coborâră pe șlițul lui și începură să-i deschidă nasturii de metal. Era îndemânatică. În doar câteva secunde, îl ținea în mâna ei, făcându-i inima să se oprească, dar fără să-i oprească instinctul masculin de a împinge. Asta făcu el. În strânsoarea ei fermă. Presiunea pe care o aplica era perfectă. Atingerea lor era atât de incredibilă încât, în momentul în care ajunse la vârf, Rye simțea că mai are puțin și explodează. Degetul ei trecu peste despicătură, apăsa.

- Dumnezeule, Brynn! Gemu el. Oprește-te! Stai!

Îi dădu mâna la o parte.

- Iar mă respingi?

Încercă să râdă de absurditatea întrebării, dar respira prea greu.

- La naiba, nu! La dracu', nu! Scoate-ți...

Nu putu nici măcar să termine, făcu în schimb un gest spre hainele care mai rămăseseră pe ea.

Fără să-și dezlipească privirea de a lui, Brynn se așeză pe pat, își scoase ghetele și șosetele, apoi se ridică și-și dădu jos blugii. Dădu la o parte cuvertura și se întinse pe pat, cu coapsele apropiate. Între ele era un petic de dantelă de culoare pastelată, care îl făcu pe Rye să geamă de dorință. Era senzațional. Voia să dispară de-acolo.

Reuși să se dezbrace și să scoată un prezervativ din portofel, apoi urcă în pat, îi desfăcu picioarele și se așeză între ele.

Ținându-i coapsele în mână, o sărută în acea zonă ademenitoare dintre buric și sex. Merita mai multă atenție. Adorație. Merita un altar.

Dar, cu altă ocazie.

Lăsă capul mai jos și mângâie triunghiul de dantelă cu buzele, în sus și în jos de câteva ori.

Apoi, cu Brynn făcând tot atât de mult eforturi ca și el să-și dea jos chiloțeei, reușiră în sfârșit să scape de ei.

Din nou, uită să mai respire.

Era frumoasă.

Cu vârfurile degetelor, mângâie triunghiul de păr moale, apoi își strecură mâna între coapsele ei. Degetele părău să se cufunde în miere caldă, apoi, cufundându-le mai adânc în ea, o mângâie. Coapsele lui Brynn se ridicară de pe pat. Se frecă de podul palmei lui cu o ardoare care o egala pe a lui.

Își trase mâna și se întinse peste ea. Îi sărută înfometat gâtul, dar cu gesturi ușor stângace, pentru că se chinuia să desfacă și să-și pună prezervativul.

Apoi – în sfârșit, slavă Cerului! – intră în ea cu o mișcare lungă și neîntreruptă, până ce fu oprit brusc.

Cuprins din nou de o posesivitate primară, îi mușcă gâtul subțire cu dinții și rămase așa preț de câteva clipe, apoi își înălță capul și îi privi fața.

Avea obrajii îmbujorați. În lumina difuză, ochii îi străluceau argintii în timp ce priveau într-ai lui. Respira

printre buzele întredeschise, umflate și înroșite de sărutările lui.

- Dă-o încolo de rușine! șopti ea. Am vrut asta. Am vrut asta.

Îi cuprinse fesele și îl trase și mai adânc în ea, apoi începu să se unduiască sub el ca într-un dans. Mișcările ritmice ale soldurilor ei stârniră în el o presiune care ar fi fost dureroasă, dacă n-ar fi fost atât de incredibil de plăcută.

Cu nasul, îi dădu părul la o parte și-și lipi buzele de urechea ei, ca să audă fiecare cuvânt, fiecare geamăt, fiecare laudă, fiecare binecuvântare, fiecare silabă a cântecului sexual care o conducea spre orgasm și geamătul lui de împerechere în clipa în care își va permite să facă la fel.

Un singur cuvânt ar fi vrut să-l poată lua înapoi, să nu-l fi spus în așa fel încât să-l audă ea, încât să-l audă el, rostit într-un suspin în timp ce se afunda în abisul ei: *Brynn*.

capitolul 27

12.37 A.M.

Nate se dusese acasă.

Avea neplăcuta impresie că soților Hunt puțin le păsa. La începutul săptămânii, Richard și Delores îl imploraseră cu lacrimi în ochi să-și riște capul și să le facă rost de o doză de GX42.

- Spune cât vrei, îi ceruse Richard. Oricât. Orice. Fă-mi rost de medicamentul care să învingă chestia asta.

Delores fusese aproape prea sufocată de emoție ca să mai poată vorbi, însă ochii ei umezi vorbeau de la sine.

- Ești singura noastră speranță, Nate! reușise în cele din urmă să îngaime.

Dar nu-i ținuse prea mult. În această seară îl priviseră cu dispreț rece și cu neîncredere, ca și cum el fusese cel care îi dusesese de nas, și nu Brynn.

Brynn. Colega în care avusese încredere, împreună cu care conspirase. Cedase în fața deciziei finale de a alege persoana care va beneficia de pe urma tratamentului. Fusese dezamăgit, dar nu pusese nici o clipă la îndoială devotamentul ei față de această întreprindere riscantă pe care o făceau împreună, ca o echipă. Era acum evident pentru Nate că își dorise celebritatea inevitabilă a unui pionier în medicină.

Jonas Salk. Christiaan Barnard. Nate Lambert.

Visase că GX-42 va primi în cele din urmă numele lui. Nici măcar nu-i trecuse vreo clipă prin minte că Brynn ar fi putut ajunge pe asemenea culmi ale gloriei.

Odată ajuns la reședința lui dintr-un zgârie-nori din Buckhead, lăsase Jaguarul în grija valetului de la parcare și urcase cu liftul silențios până la etajul douăzeci și doi.

Priveliștea de la geamul sufrageriei îi tăia răsufierea, însă în această seară fusese obturată de ploaie și, în orice caz, Nate nu avusese starea de spirit necesară ca să o admire.

Își turnase un pahar de whisky. De obicei se limita la două pahare pe seară, iar pe acestea le băuse la soții Hunt. Îl băuse pe al treilea cu speranța că o să reușească să-l adoarmă sau, chiar mai bine, că o să-i mai elibereze din presiunea care îi apăsa mintea.

În acea stare de semiameteală pe care o caută adesea artiștii nebuni și scriitorii bețivi, poate că avea să găsească inspirație. Poate că subconștientul lui va crea un plan genial, care să-l readucă în grațiile soților Hunt și să-l salveze de la dezastru cât încă mai avea timp.

Își terminase whisky-ul, trecuse prin rutina pregătirilor de dinainte de culcare, stinsese lumina și se băgase în pat.

Dar somnul îl ocolise timp de mai bine de-o oră și nici alcoolul nu-i invocase vreo idee de geniu.

Reușise în cele din urmă să ațipească, când bâzâi interfonul clădirii.

La început se întrebese dacă nu cumva sunetul făcea parte dintr-un vis. Când se auzi din nou, se întrebă de ce oare îl suna administratorul clădirii la o asemenea oră. Dacă ar fi apărut vreo urgență medicală la unul din pacienții lui, ar fi fost contactat pe telefonul mobil.

Se hotărî să ignore bâzâitul.

Dar era persistent. Aruncă deoparte pătura de cașmir și, călcând pe covorul de mătase și lână, se îndreptă spre cutia de pe perete.

Apăsă butonul care clipea și întrebă, cu enervare în glas:

- Da?

- Mă scuzați că vă deranjez, domnule Lambert, dar este un bărbat la intrare care solicită să vă vadă. Spune că a fost trimis de domnul Hunt, că este o chestiune urgentă și că știți dumneavoastră despre ce e vorba. Să-l las să intre?

- Ți-a spus cum îl cheamă?

- Goliad.

Inima lui Nate bătu cu putere. O găsiseră pe Brynn! Și GX-42-ul. Și Goliad fusese trimis să-l aducă în cea mai mare grabă.

- Trimite-l la mine.

Își băgă picioarele goale în papucii de casă și-și îmbracă halatul. Își lega în grabă cordonul când se auzi soneria.

Traversă repede apartamentul și deschise nerăbdător ușa de la intrare.

Apoi, făcu un pas în spate.

- Ce cauți tu aici?

- Salutare, doctore.

Timmy își puse mâna în pieptul lui Nate și-l împinse în spate, îndemnându-l să meargă înapoi în apartament.

12.39 A.M.

În lumea lui Timmy, represaliile nu erau doar aşteptate, ci şi obligatorii.

Când cineva era jignit, cu sau fără intenţie, cel care comisesse fapta trebuia să se teamă. Conceptul de iertare era inexistent. Nici o insultă nu era vreodată iertată. Supărările dăinuiau mult şi, dacă cineva murea înainte să primească satisfacţia dorită, ranchiuna era pasată succesorilor săi, moştenitori ai urii.

După seara asta, Timmy îi purta lui Goliad o astfel de pică.

Nenorocitul nu ridicase nici un deget ca să-l oprească pe Mallett când fusese la numai un pas să-l omoare, apoi nu scosese nici un cuvânt în timp ce Richard Hunt îl tratase ca pe un nimeni.

Când îl dusesese acasă, Goliad folosisese un ton dur, de sef, ca să-l avertizeze că, dacă voia să mai lucreze pentru soţii Hunt, trebuia să se maturizeze, să se calmeze şi să se controleze.

Exact asta făcuse Timmy. Deşi, atunci când Goliad emisese ordinul, nu la asta se gândise.

Când dr. Lambert deschise uşa şi-l văzu pe Timmy, părea că mai are puţin şi-şi udă pantalonii de pijama. Pe deasupra purta un halat din mătase sau alt fel de material lucios.

Timmy mângâie reverul cu un deget:

– Într-un film pe care l-am văzut acum doi ani, un tip purta un halat ca ăsta. Unu' şmecher. Baron al drogurilor. L-a zburat creierii unuia cu un 45, uite-aşa!

Îşi puse vârful degetului arătător pe puntea nasului doctorului, împunse, apoi zise:

– Poc! Probabil că a trebuit să arunce halatul. Se spală greu după asta.

Doctorul clipi rapid, apoi îşi umezi agitat buzele cu limba.

– Unde-i Goliad?

- Din câte-am auzit ultima oară, o să doarmă pe canapea, acasă la Hunt.

Se duse agale la bar, luă rezerva specială a lui Lambert de whisky de douăzeci și cinci de ani, desfăcu dopul, adulmecă, apoi bău direct din sticlă.

- Cum... Cum ai aflat unde stau?

- Goliad mi-a arătat clădirea. Sunt în pregătire, știi? Trebuie să știu lucrurile astea.

- Ai venit singur?

- Doar eu.

Timmy desfăcu larg brațele, vărsând whisky din sticlă.

- Ups!

Privi lichidul de pe jos.

- Ah, să nu uit! Jos, în holul principal? Cum ați făcut podeaua să lucească așa?

Doctorul își dresе vocea.

- Este, ăă, făcută dintr-un material transparent și iluminată de dedesubt.

- Iluminată. Ha! Ei, arată bine.

- Nu cred că Goliad se va bucura să afle că i-ai folosit numele ca să intri într-o reședință privată.

- Nu, probabil că n-o să se bucure deloc. Lăsa capul într-o parte și închise un ochi. Tocmai mi-am dat seama.

- Ce?

- De ce-mi amintește capul tău. M-am tot gândit și abia acum mi-am dat seama. De un supozitor.

Pufni în râs.

Lambert își strânse mai tare cordonul halatului.

- De ce nu a venit și Goliad cu tine?

- Pentru că nu l-am invitat.

Nonșalant și plin de încredere, se întoarse cu spatele la doctor. Dobitocul n-o să facă nimic, dar, chiar și dacă ar fi fost atât de prost încât să încerce, Timmy îl putea vedea în pereții de sticlă care înconjurau sufrageria.

- Mișto locul ăsta. Într-o noapte senină, pariu că ai o priveliște supertare. Fiindcă ești așa de sus, vreau să zic.

Se aplecă ușor și se uită la strada de sub el.

- E lung drumul până jos. Lung, foarte lung.

- Ce vrei, Timmy? S-a aflat ceva despre dr. O'Neal?

- Nu din câte-am auzit eu. Da' are niște balcoane super, este?

- N-am observat.

Timmy scoase un râs ca un lătrat și se îndepărtă de fereastră.

- De ce nu mă miră?

Aceste cuvinte îl îmboldiră pe doctor să asume o poziție de soldat în atac, dar, fiind îmbrăcat în halatul lucios, efectul fu de-a dreptul comic.

- Sunt obligat să le raportez soților Hunt că ai venit aici, folosindu-te de numele lui Goliad. Înțeleg că el este supervizorul tău.

- Știi cum mi-a zis?

- Poftim?

- Goliad. L-am auzit vorbind cu unul dintre băieții care-i duce cu mașina pe soții Hunt. Goliad m-a făcut „gândac“.

- Cu siguranță, n-a fost frumos din partea lui.

- N-a fost frumos? Timmy râse. E cel mai mare compliment pe care mi l-ar fi putut face. Știi de ce? Pentru că gândacii au supraviețuit trilioane de ani pentru că sunt adaptabili.

Doctorul nu spuse nimic, dădu doar din cap.

- Nu înțelegi? Sunt adaptabil.

Se bătu în piept cu ambele mâini.

- Dacă o situație se deteriorează și lucrurile merg prost, eu nu mă uit în spate să văd ce s-a întâmplat și să bâzâi din cauza asta. Nu. Rămân calm și privesc înainte. Ținându-și mâna ca pe o săgeată, o îndreptă în față. Și îți jur, am un noroc drăcesc. De cele mai multe ori schimbarea se dovedește a fi în favoarea mea.

Cu o manevră stăpănită prin ani de exercițiu, scoase briceagul din mănecă și-l deschise dintr-o mișcare.

Doctorul sări ca un iepure.

Cu un rânjet viclean, Timmy începu să arunce calm cuțitul în aer, prinzându-l de fiecare dată de mâner.

- Toată lumea varsă lacrimi amare pentru că domnișoara doctor a fugit cu licoarea magică. Cu elixirul tineretii, cu apa sfântă... cu ce-o fi ea.

Râse de expresia uimită a lui Lambert.

- Văd că și tu, la fel ca toată lumea, ai crezut că nu știu, dar cât de prost puteam să fiu ca să nu mă prind? Am văzut chitanța la care ținea atât de mult Mallett. Cuția aia de metal a plecat dintr-un laborator farmaceutic din Ohio. În foarte mare secret. Doi doctori și-o doresc fiecare pentru el. Și un senator este înnebunit să pună mâna pe ea.

Prinse cuțitul de mâner și îl îndreptă spre Lambert.

- Ce este?

Privirea lui Lambert era fixată pe briceag. Probabil că gura-i rămăsese complet fără salivă, dar reuși să îngaime:

- Nu pot să-ți spun.

Timmy rămase nemișcat o lungă perioadă de timp, apoi ridică brusc din umeri.

Doctorul tresări din nou.

- E-n regulă, zise Timmy. Probabil că oricum n-aș înțelege prea multe din balivernele voastre medicale. Și, în orice caz, puțin îmi pasă ce e. Știu doar că soții Hunt o vor cu orice preț. Și ce vreau eu? poate că te întrebi. Vreau să le intru-n grații, să mă pun bine cu ei, să fur acadeaua pe care Goliad o linge de atâția ani. Și cum să fac asta? Le rezolv problema.

Privirea doctorului se mută de la cuțit la ochii lui Timmy.

- Și cum ai de gând să faci asta?

- Este atât de simplu, încât nu pot să pricep cum de nu s-a gândit nimeni la asta.

Râse și mai varsă o dată din sticla de whisky.

capitolul 28

12.50 A.M.

Lui Brynn îi lipsea greutatea lui Rye asupra ei, felul în care părul lui îi gădila părțile netede ale corpului, mirosul pielii lui, senzația de a se simți total în posesia lui.

Tumultul se sfârșise, dar ea încă mai savura momentele de după.

Cu regret, deschise ochii.

Rye stătea întins cu fața spre ea, complet nemișcat, privind-o intens, ca și cum ar fi așteptat-o să iasă din amețeala în care o lăsase.

Îi atinse gâtul cu vârful degetului arătător.

- Doare?

- Nu.

- N-am vrut să te mușc atât de tare.

- N-a fost tare. Eu mă învințesc și dacă se uită cineva prea tare la mine.

- Ți-au rămas vânătăi și de noaptea trecută, când te-am trântit la pământ?

- Una.

Se rostogoli ca să-i poată vedea spatele.

Rye se încruntă și mângâie blând locul de deasupra soldului.

- Îmi pare rău că am fost dur cu tine. Apoi, ca și cum ar fi vorbit pentru sine, adăugă: Sunt dur cu toată lumea.

- Persoana cu care ai vorbit mai devreme la telefon?

Ochii lui se mijiră. Încetă să o mai mângâie, însă retragerea lui bruscă fu mai mult decât tactilă.

- Am ieșit din baie și te-am văzut aruncând telefonul pe noptieră. Părai supărat.

Rye se întoarse pe spate.

- Cât de mult ai auzit?

- „Și eu te iubesc.“

Nu spuse nimic.

Brynn trase de marginea feței de pernă.

- Soția?

- Nu.

Oftă cu respirația tremurată.

- E cam târziu să te-ntreb, dar mă bucur că n-am comis adulter.

- Poți să stai liniștită din punctul ăsta de vedere. De fapt, poți să stai liniștită din orice punct de vedere.

Dădu la o parte cearșaful și se ridică.

Se duse la fereastră și verifică parcare.

- Prietenul nostru e încă acolo.

Telefonul pe care îl luase de la tatăl ei era la încărcat, pe noptieră. Îl scoase din priză și-l verifică.

- E gata. Ar trebui să-ncepi să-i suni pe toți cei în care ai încredere de pe noul tău număr.

În timp ce se îndrepta spre baie, își ridică blugii de pe jos.

Surprinsă de bruschetea lui, Brynn se ridică în capul oaselor, strângând cearșaful la piept.

- Te mai întorci?

- Nu. Stai de șase. Vrei să te duci tu prima la baie?

Brynn clătină încet din cap și trase mai sus cearșaful.

- Du-te tu.

- Nu stau mult.

Nu stătu. Auzi apa la toaletă. Apoi dușul pornit pret de vreo nouăzeci de secunde. Câteva minute mai târziu, ieși din baie. Avea blugii pe el. Părul îi era încă ud. Nu o privi în ochi. De fapt, nu se uită deloc la ea.

Își luă cămașa de pe jos, încercă să și-o pună și observă că mânecile erau întoarse pe dos. O scutură ca să le întoarcă la loc.

- Ce-ar fi să dormi o vreme? Te trezesc eu dacă pleacă.

- Și tu ar trebui să dormi.

- Mi s-a mai spus. Dash.

- Ai vorbit cu el?

- I-am trimis un mesaj cât eram în baie. I-am trimis numărul nou.

- L-a mai contactat Wilson?

- Nu. L-am întrebat.

- Poate că ei au trimis mașina de afară.

- Dacă ar fi știut că suntem aici, am fi aflat. Nu ar pierde timpul.

Așa credea și ea și tocmai de aceea polițistul din parcare o îngrijora. Wilson și Rawlins erau o problemă, dar cel puțin ei erau limitați de procedurile legale. Cel mai rău lucru pe care îl puteau face ar fi fost să o rețină și să nu mai ajungă la timp la Violet.

Un polițist corupt era mult mai periculos, la fel și Goliad sau Timmy, pentru care legea nu însemna nimic și care ar fi apelat la măsuri extreme în numele lui Richard Hunt. Nu trebuia decât să se uite la mâna stângă a lui Rye ca să-și aducă aminte că puteau acționa violent.

- Nu te-ai dat cu nimic pe tăieturile alea.

- E-n regulă.

Una din mâneci refuza să-l asculte.

- Nu te mai lupta cu chestia aia. Dacă nu vrei să te întinzi, stai jos măcar.

- De ce mă bați la cap?

- De ce te porți ca un măgar?

Renunță la cămașă și o aruncă pe jos.

- Pentru că ar fi păcat să distrugem o partidă senzațională de sex cu conversație stupidă și fără sens.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi se rostogoli pe partea cealaltă și-și strânse pătura sub bărbie.

- Dacă polițistul n-a plecat peste-o oră, îmi asum riscul și încerc să mă strecor pe lângă el. Poți să te bucuri. O să scapi de mine.

Rye mormăi o înjurătură. Apoi:

- Era mama.

Brynn se întoarse spre el.

- Poftim?

- Cu ea vorbeam când m-ai auzit.

Brynn se ridică pe coate.

Rye păstră o postură arogantă, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă.

- Vrei să mă mai întrebi și altceva?

- Unde locuiește?

- Lângă Austin. Pe malul unui lac. Tata are barcă și merge la pescuit aproape în fiecare zi. E un clișeu. Mori de plictiseală dacă stai să-i ascuți poveștile despre toți monștrii pe care i-a prins.

- Cum și-au petrecut Ziua Recunoștinței?

- A fost bine. Mai puțin nepoțelul meu cel mic. Îi dau dinții.

- Câte luni are?

- Nu știu, Brynn. Nu l-am văzut niciodată.

- De ce nu?

Nu răspunse, își mușcă doar interiorul obrazului. Se duse la fereastră și privi din nou afară, dar lui Brynn i se păru că era doar un pretext ca s-o evite.

- De ce nu te duci acasă? întrebă ea.

- Nu știu niciodată ce program o să am.

- Și mama ta crede scuza asta?

Se întoarse spre ea cu ochi furioși, așa că-și dădu seama că atinsese un punct sensibil. Totuși, în loc să se oprească, Brynn insistă.

- Ce te face să zvâcnești în somn, Rye?

- Să zvâcnesc?

- Ieri-dimineață, când am dormit în căbanuță... M-ai trezit de mai multe ori. Tresăreai, vorbeai neinteligibil.

- Îmi pare rău. Trebuia să-mi fi dat un cot.

- Ce te deranjează în somn? Și de ce nu poți să aterizezi? Vreau să spun, să aterizezi și să rămâi mai mult timp la sol.

- Prefer să fiu în aer.

- Ai mai spus. Iubești zborul. Este o obsesie. O parte din tine.

Se opri și îl privi cu înțeleș.

- Dar este și o evadare. De ce încerci să scapi?

Rye se uită la ceasul de la mână, apoi își puse mâinile în șolduri.

- Știi cum poți să cumperi aceeași pereche de blugi, aceeași mărime, același model, dar fiecare pereche este diferită până o porți o vreme și o modelezi pe corpul tău? La fel e și cu avioanele. Aparatele pot fi identice. Același model, aceeași configurare, același pupitru de comandă. Totul la fel. Dar fiecare avion are particularitățile lui. Zburasem cu avionul cel nou de zece ori, dacă nu chiar mai mult. Făcusem un raport oficial cu hachițele... Se opri când îi văzu nedumerirea. Oh, hachițele. O listă cu particularitățile despre care spuneam mai devreme. Băieții de la mecanică nu apuaseră să le verifice, pilotul celălalt nu văzuse raportul. Și nici nu zburase niciodată cu copilotul, ceea ce nu este obligatoriu, dar ajută să petreci câteva ore împreună cu celălalt pilot, în cabină. Am urcat pe scaunul căpitanului din al doilea avion. Copilotul m-a salutat. Și el m-a luat peste picior că zburam cu Volkswagenul și nu cu Rollsul. Cele două avioane au pornit pe pistă. Primul s-a ridicat în aer.

Ezită. Trase de câteva ori aer în piept.

- Mi-am dat seama imediat că avea probleme de control. Unul din punctele de pe lista mea era maneta avionului nou. Se bloca. Trebuia să tragi înapoi, cu putere, dar încetitor. Dacă făceai așa, totul era bine.

Execută mișcările, trăgând ambii pumni înspre piept.

- Pilotul nu știa asta și, când a simțit rezistența minusculă, a intrat în panică și a tras cu putere. Îi strigam prin cască: „Prea mult! Prea mult!” Dar a tras prea repede, prea brusc. Avionul a urcat practic vertical și a rămas așa. Nu putea corecta unghiul.

Brynn simțea că încep să o usture ochii, dar clipi ca să alunge lacrimile, fără să se miște, ca să nu-i distragă atenția înainte să termine.

- Știi ce-a fost tare ciudat? zise el. A fost atât de grațios felul în care s-a arcuit înainte să intre în picaj, cu nasul

în jos. Parcă aş fi urmărit un număr de acrobație cu încetîinitorul.

Răse fără umor.

- Rezervoarele erau pline, firește. Explozia a fost spectaculoasă.

Se aplecă în față și-și puse mâinile pe genunchi, apăsându-și ochii cu degetele mari.

Brynn nu spuse nimic o vreme, apoi:

- Dacă ai fi fost tu în cabină, ai fi putut corecta poziția?

Rye lăsă mâinile să-i cadă.

- Ideea, Brynn, este că, dacă aş fi pilotat eu avionul, n-ar fi fost nimic de corectat. Treisprezece oameni au murit pentru că eu am tras un pui de somn.

Își privi palmele de parcă ar fi fost murdare de sânge.

- Îi cunoșteam pe toți. Erau niște băieți grozavi. Cei mai buni dintre cei mai buni. O tragedie.

- Și crezi că ai fi putut măcar să mori și tu împreună cu ei?

Înălță capul și o privi cu vehemență.

- Asta e, nu-i așa? întrebă ea încet. Asta-i problema ta. Nu ai murit atunci.

- Am trișat moartea.

Dând încet din cap, Brynn spuse:

- Dar, dacă zbori destul de mult, destul de des, în condiții suficient de riscante, poate că, în cele din urmă...

- O să vină și rîndul meu.

Deși ghicise că asta era dorința lui, Brynn tot scoase un geamăt îngrozit:

- Vrei să mori?

- Nu să mor, zise el. Doar... Doar să nu mai trăiesc cu asta pe suflet.

Îl privi în ochii băntuiți. Cum putea să-i răspundă în așa fel încât să-l facă să nu mai gândească așa, să-i schimbe perspectiva, să nu se mai simtă vinovat? Sau cel puțin să-l consoleze câtuși de puțin?

Nu-i veni nici o idee.

- Nu cred că există cineva care să te poată ajuta, Rye. Doar tu singur poți să te-ajuti cu asta.

- Nu am cerut ajutorul nimănui. Nu vreau ajutor de la nimeni.

- Preferi să suferi singur.

- Și să nu fiu obligat să vorbesc cu nimeni.

- Probabil că cei care țin la tine au suferit îngrozitor.

- Și suferă încă.

- Asta e motivul pentru care te-ai izolat de familia ta?

Se ridică și se întoarce cu spatele la ea.

- De toată lumea.

De ea, cu siguranță. Făcuseră dragoste cu pasiune. Îi șoptise cuvinte pe care le crezuse sincere, pentru că nu i le spusese ca să o cucerească. Era deja în patul lui.

Dar în clipa în care forma de intimitate trecuse de la cea fizică la cea emoțională, se detașase.

Ar fi vrut să se ducă la el acum, să-l strângă în brațe, să-i spună cât de rău îi părea că suferea acest chin continuu. Dar, știind că încercarea de a-l alina i-ar fi fost respinsă, rămase unde era.

De la fereastră, Rye spuse:

- Nici o schimbare. E încă acolo și încă mai plouă. Ce vrei să faci?

Brynn se uită la ceas. Era aproape unu și jumătate.

- Sinceră să fiu, acum că m-am întins, nu cred că aș putea face față drumului. Aș fi un pericol pentru mine însămi și pentru toți ceilalți șoferi de pe șosea. Aș ajunge undeva pe la patru și jumătate. Ar fi cinstit pentru familia Griffin să dau buzna la ora aia și să-i lovesc cu toate astea?

- Depinde de tine. Când spui că ești pregătită, mă ocup de tipul de afară ca să poți să pleci de aici.

Brynn privi spre fereastră.

- Nu ne-a deranjat și nu a apărut nimeni altcineva. Ce-ar fi să ne odihnim? Doar câteva ore. Aș putea să plec în zori, să mă prezint la o oră rezonabilă mâine-dimineață și aș mai avea încă vreo câteva ceasuri de rezervă.

Rye privi spre pat.

- Mi-ar prinde bine câteva ore de somn. Nu-ți pot promite că n-o să zvăcnesc.

- Dar eu îți promit că n-o să vorbesc.

Îi zâmbi amar.

- S-a făcut.

Se duse la pat, reuși să-și întoarcă mânecile cămășii și o trase pe el. Își luă telefonul cel nou și cartela, apoi închise lumina de la baie.

- Culcă-te. Mă întorc imediat.

- Unde te duci?

- Să-l sun pe Dash.

- De ce?

- Am uitat să-i spun ceva mai devreme, când i-am trimis mesajul. Nu deschide nimănui, în afară de mine.

Ușa se închise în urma lui.

capitolul 29

1.22 A.M.

Goliad trase mașina lângă cea de poliție și îi făcu semn ofițerului să coboare fereastra. Acesta îl salută militarmente.

- L-ai văzut? Întrebă Goliad.

- Nici unul din ei nici nu a intrat, nici nu a ieșit.

- Numărul camerei?

- 707. E pe partea asta. A treia fereastră de la colțul de sud. Draperiile sunt trase. Dacă e vreo lumină înăuntru, e foarte slabă. Nu s-a schimbat nimic de când stau eu aici. Nici o mișcare. Așa că nu pot spune cu certitudine dacă sunt sau nu acolo.

- O să fiu în rândul cel mai îndepărtat de clădire, îi spuse Goliad. Rămâi aici până primești noi ordine. Anunță-mă dacă vezi ceva.

Îi dădu polițistului un plic cu bani prin fereastra mașinii, apoi plecă și găsi un loc de parcare de unde putea vedea întreaga clădire.

După ce-l dusesese pe Timmy la culcare, se întorse se la casa soților Hunt și, prin interfon, îi spusese lui Delores că sosise înapoi. Îi mulțumise. Își spusese noapte bună.

Dar Goliad nu se întinsese pe canapea.

În primul rând, vocea șoptită cu care îi spusese cât de liniștită se simțea știindu-l lângă ea îl răscolise peste măsură și-l dăduse peste cap așa cum i se întâmpla frecvent când venea vorba de ea. În seara aceasta îl mai și atinsese, făcând ca totul să fie și mai rău. Dorința pe care o simțea pentru ea era mistuitoare. Îl consuma. Era demoralizantă și poate chiar distructivă, dar era nepuțincios în fața ei.

De nenumărate ori se gândise să plece, să rupă orice fel de legătură cu ea. Nu i-ar fi fost greu să-și găsească de lucru. Cu experiența lui, ar fi fost o achiziție valoroasă pentru un cartel de droguri din Mexic. Își trăise întreaga viață de partea americană a graniței, dar înțelegea modul *norteamericanos* de viață și știa cum să-i manipuleze. Vorbea engleza impecabil, fără nici cea mai mică urmă de accent mexican. Ar fi avut de unde alege dacă și-ar fi dorit altă slujbă.

Și totuși, rămânea. Dragostea neîmpărtășită pe care i-o purta lui Delores era o tortură, dar o îndura măcar de dragul de a o putea vedea aproape în fiecare zi, de a o privi mișcându-se, de a-i auzi vocea. Un zâmbet, un cuvânt de recunoștință din partea ei era ca o mângâiere.

Singurul mod în care i se permitea să-și exprime dragostea era să slujească cu o loialitate absolută. Așa că, în loc să se odihnească pe canapea, continuase să-i caute pe Brynn O'Neal și pe Rye Mallett.

Își sunase din nou informatorii și oferise mite mai substanțiale ofițerilor de poliție corupți. Nimeni nu avusese nimic de raportat.

Verificase nenumărate hoteluri și moteluri, dar niciăieri nu găsisese vreo cameră înregistrată pe numele de Mallett sau de O'Neal. Însă Goliad își amintise conversația telefonică pe care Mallett o avusese în mașină și se gândise că era posibil să-i fi fost rezervată o cameră de către compania pentru care zbura.

După zece minute de căutare pe Google avea numele legal al patronului de la Dash-It-All. Începuse să sune hotelurile și motelurile aflate la o distanță rezonabilă de aeroportul Hartsfield-Jackson, cerând să i se facă legătura cu domnul Dashiell Dewitt.

La al șaselea apel, găsisese ce căuta. Recepționera îl pusese în așteptare în timp ce apela numărul camerei, dar Goliad închisese înainte să i se facă legătura și sunase în schimb un polițist cunoscut pentru faptul că accepta mită.

Polițistul se dusese la hotel și îi spusese recepționerei că domnul Dewitt raportase că-i lipsea o armă din mașina care fusese lăsată în parcare hotelului. Subliniasse faptul că, având în vedere incidentele cu împușcături în masă din ultima vreme, departamentele de poliție luau în serios orice chestiune în care era implicată vreo armă. Trebuia să ia numaidecât legătura cu domnul Dewitt.

Recepționera îi dăduse fără întârziere numărul camerei domnului Dewitt și-l sfătuisese să folosească o intrare laterală.

Polițistul îi transmisese toate aceste informații lui Goliad, care îi spusese să parcheze lângă intrarea laterală și să-l anunțe imediat ce-i zărea pe cei doi.

Pe baza acestor noi informații, Goliad chemase pe altcineva să-i țină locul la casa Hunt și se dusese singur la hotel.

Păcla și ploaia reduceau în mod considerabil vizibilitatea, dar își îndreptă binoclul spre fereastra care îi fusese indicată. Totul era așa cum spusese polițistul: draperiile erau trase și încăperea părea întunecată.

Apoi însă, surprinse o mișcare aproape imperceptibilă la capătul draperiilor. Atât de subtilă și de scurtă, încât, dacă ar fi clipit, ar fi ratat-o.

Coborî binoclul și zâmbi.

Se gândi dacă să-i sune pe soții Hunt și să-i informeze în legătură cu ultima descoperire, dar se hotărî să aștepte până când putea raporta că avea medicamentul în posesia lui.

1.26 A.M.

Rye ieși pe coridor, se sprijini cu spatele de ușă și-și apăsă capul pe suprafața dură.

Se simțea mai slăbit, mai zdruncinat, mai dezechilibrat acum decât se simțise după ce i se prăbușise avionul.

Atunci nu fusese vina lui, dar pentru situația de acum el și numai el se făcea vinovat.

El lăsase să se întâmple totul. El făcuse să se întâmple totul. Știind prea bine că era o greșeală, o atinsese totuși pe Brynn, și, Dumnezeuule, cât de bine fusese! Atât de bine, încât îl speriasă. Pentru că se implicase total: cu trupul și cu mintea.

Și cu inima.

Și, ca și cum asta nu ar fi fost suficient de dezastruos, își pusese apoi sufletul pe tavă, împărtășindu-i aspecte ale chinurilor lui despre care nu vorbise cu nimeni nici odată până atunci.

Douăzeci și patru de ore cu ea fuseseră îndeajuns ca să-l facă să încalce toate regulile pe care singur și le impusese: „Fără legături. Fără implicări. Fără nimeni“.

O mintise. Nu uitase să-i spună nimic lui Dash. Adevarul era că nu răspunsese la ultima întrebare pe care acesta i-o pusese.

Văzu acum că Dash o repetase, scriind cu litere îngroșate ca să-i dea de înțeles că avea neapărată nevoie de un răspuns: „Mai zbori mâine pentru mine?“

Până în urmă cu câteva minute, Rye nu fusese sigur ce să-i răspundă. Planul lui fusese să o vadă pe Brynn plecând spre Knoxville, să-i ureze succes și gata.

Dar nu o putea abandona. Pur și simplu nu putea. Și nu din cauză că avuseseră o partidă fantastică de sex sau pentru că se deschisese în fața ei și îi vorbise despre tragedia lui personală. Era din cauză că existau încă oameni care o puteau opri și voia ca Brynn să reușească, după ce depusese atâta efort și riscase atât de mult pentru asta. Voia ca Violet să aibă o șansă la viață.

Chiar și după ce o vedea pe Brynn ajunsă cu bine în Tennessee, îi rămâneau ore bune ca să ajungă la rândul lui în Columbus. Dacă nu putea găsi ceva de transportat până acolo, avea să plătească un zbor de pasageri din propriul buzunar. N-o să-l dezamăgească pe Dash. O să-i ducă transportul. Totuși, n-o să-l anunțe pe Dash în legătură cu schimbarea de program. Poate doar atunci când o să fie prea târziu ca să mai poată schimba ceva. Dacă i-ar fi spus acum, Dash și-ar fi ieșit din pepeni, iar Rye nu avea nevoie de o ceartă.

Scrise: „Afirmativ“.

Răspunsul veni numaidecât: „Nu mă bucur prea tare să văd că ești treaz. Speram că dormi“.

„Tocmai mă pregăteam să mă culc. Vorbim mâine.“

Mâine, după ce se asigura că totul mersese bine pentru Brynn și-și luase rămas-bun de la ea.

Mai întâi însă trebuia să treacă de restul nopții fără să o mai atingă.

1.32 A.M.

Brynn se folosi de timpul în care Rye nu era în cameră ca să facă un duș rapid. Ieși din baie înfășurată într-un prosop, dar hotărî că nu era cazul să se bage goală în pat, ținând cont de starea lui Rye.

În timp ce-și căuta lenjeria, observă geaca lui de piele atârnată pe spătarul scaunului. Era ciudat să o vadă

fără el. Haina parcă făcea parte din el, la fel ca și barba țepoasă. Își trecu degetele peste marginea gulerului. Pielea era crăpată și întărită. Își arăta vârsta, dar într-un fel bun. La fel ca liniile din colțurile ochilor lui Rye.

Neputând să reziste, lăsă prosopul să cadă, luă geaca de pe scaun și-și strecură mâinile în ea. Era prea mare și prea grea pentru silueta ei, dar căptușeala de mătase pe pielea ei goală era seducătoare și îi dădea o senzație minunată.

Examina o tăietură de pe mânecă în clipa în care ușa se dădu la o parte și Rye intră în cameră.

Când o văzu, rămase ținut în loc. Ușa se închise singură.

Lui Brynn îi crăpă obrazul de rușine.

- Îmi pare rău. Am vrut doar... În mod clar ții foarte mult la ea. Probabil că are o semnificație aparte. Nu știu... Nu știu ce m-a apucat. N-ar fi trebuit să o ating, cu atât mai puțin să...

- Oprește-te!

Trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre fereastră.

Nu raportă nici o schimbare, așa că Brynn presupuse că mașina de poliție era încă acolo.

Se întoarse, ajunsese lângă ea din doi pași, apoi prinse geaca, strângând-o în pumni de-o parte și de alta a fermoarului. Își lipi fruntea de a ei.

- Când o să se termine povestea asta, o să plec din nou.

- Am înțeles din primele zece ori în care mi-ai spus-o.

- Dar, pe toți dracii, Brynn!

- Ce e?

Ridicându-și capul și privind-o de sus și până jos, șopti:

- Cum ai știut că e fantezia mea preferată?

- Este? De când?

- De când am intrat pe ușa aia.

Cu un geamăt, își lipi gura de a ei, înclinând-o în unghiul perfect. Nu era cu nimic mai puțin erotic, cu nimic mai puțin pasional decât atunci când o sărutase prima oară. Ba era poate și mai erotic, și mai pasional,

dacă așa ceva era cu putință. O lăsă tînjind după gura lui, după mâinile lui, după el.

Îi dădu cămașa la o parte, apoi își împreună mâinile pe după gâtul lui, atîrnându-se de el. Rye își strecură mâinile înăuntrul gecii, prizându-i sîinii în palme, înainte să-i cuprindă talia și să o tragă după el în timp ce se retrăgea cu spatele spre pat și se așeza pe marginea acestuia.

Ținînd-o în față, între picioarele lui, îi dezmierdă sîinii, îi mîngăie sfîrcurile cu limba, îi zgârie cu dinții zona din jurul buricului. Limba lui desena spirale în adînciturile dintre oasele soldurilor ei.

Cînd începu să coboare, Brynn se lăsă pradă mâinilor lui blînde care îi depărtară coapsele, mai mult, pînă cînd respirația lui fierbinte o mîngăia, apoi buzele lui o atingeau, apoi gura lui umedă, apoi limba îi trasa rotocoale care ridicau în ea spirale de plăcere. Îi strigă numele cu respirația întretăiată, își prinse degetele în părul lui.

Gura lui era nemiloasă, imprevizibilă, lăsînd-o fără suflare.

Cînd simți că mai are puțin și orgasmul o să-i zguduie întreg trupul, îi îndepărtă capul.

- Nu încă.

Își puse mâinile pe umerii lui pentru echilibru, apoi îl împinse pe pat. Rye își desfăcu blugii și îi coborî peste solduri. Brynn încălecă peste el.

Senzația denimului pe interiorul coapselor ei era incredibil de erotică.

Îi admiră pieptul care urca și cobora cu fiecare respirație, stomacul încordat sub cutia toracică și sexul pulsînd cu virilitate, cu vârful deja lucind.

Gemu:

- Dacă nu treci pe mine, nu există Dumnezeu.

Zăbind, își trecu degetele prin părul castaniu-deschis de pe pieptul lui, apoi se aplecă peste el și îl luă în gură. Senzațiile stîrnite de mirosul și gustul lui atît

de masculin erau intensificate de gemetele joase și animalice de plăcere, care îi făceau întreg trupul să vibreze.

Îl ținu așa până când îi rosti numele printre gâfăituri și o ridică trăgând-o de păr cu ambele mâini.

- Acum.

Își luă sexul în mână și, când se ridică în genunchi, se infipse în ea. În clipa în care se lăsă peste el, scoase un geamăt adânc. Cu acea mijire caracteristică a ochilor, o privea cu o lăcomie posesivă:

- Dumnezeu, este incredibil!

Degetele lui mari îi mângăiau coapsele. Apoi îi cuprinse fesele și mâinile lui puternice începură să o ridice și să o coboare, creând o fricțiune ce trezea în ea o plăcere de nesuportat.

Mișcările lor deveniră tot mai rapide și mai urgente. Rye se ridică, își îngropă fața în geaca deschisă și îi trase vârful unui sân între buze. Își strecură degetele între ei doi, le umezi apoi începu să mângâie, să apese, să traseze cercuri.

Iar, și iar, și iar până când totul se spulberă.

Orgasmul ei fu lung și intens. Apoi Rye se întinse pe spate și o trase după el. Cu mâinile lipite de fundul ei, mai împinse o dată și-și dădu drumul.

Câteva minute mai târziu, întinsă pe pieptul lui, moale și nemișcată, simțindu-i degetele trecându-i leneș prin păr și ascultându-i bătăile inimii, adormi.

2.41 P.M.

La puțin timp după aceea, se dădu jos de pe el. Rye mormăi câteva proteste adormite și încercă să o țină, dar Brynn coborî din pat, își scoase geaca și o întinse frumos pe saltea.

Cu un geamăt, Rye se ridică și el și se uită pe fereastră.

- Sper că nenorocitului nu-i e bine deloc.

Se băgă apoi înapoi în pat.

Brynn trase pătura peste amândoi și se cuibări lângă el. Mâna lui era trecută peste umerii ei, picioarele le erau intercalate sub pătură.

Îi sărută pieptul și îi atinse sfârcul cu vârful limbii. Rye scoase un geamăt aprobator.

- Să punem alarma? șopti ea.

- O să mă trezesc eu.

- Ești sigur?

- Aha.

Se așeză la loc și aproape că adormise - și credea că și el la fel - când îl auzi mormăind:

- Ce s-a întâmplat cu zănaticul de Hendrix?

Brynn își înăbuși râsul.

- Ce te-a făcut să te gândești la asta?

- Mă gândeam dacă e cazul să-l găsesc și să-l omor.

- A scăpat. Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar n-am ieșit împreună. Doar l-am lăsat pe tata să creadă asta.

- De ce?

- Ca să-i atrag atenția.

Stătea cu capul pe pernă, cu ochii închiși. Îi deschise acum și înclină capul ca s-o poată privi în față.

Brynn ridică ușor din umeri.

- A ținut preț de vreo săptămână.

O studie câteva clipe, apoi îi mângăie buzele cu vârful degetului.

Fără să mai spună nimic, o întoarse cu spatele și o potrivi în curbura trupului său. Își trecu brațul peste ea. Greu. O ținea strâns.

capitolul 30

5.32 A.M.

- Nu pot să cred așa ceva!

Nervosă, Delores închise telefonul, după încă o încercare nereușită de a da de Nate.

- Am senzația că mă învârtesc în gol.

- Cafea? întrebă Richard.

- Nu! răspunse cu voce răstită, apoi schimbă pe dată tonul: Îmi pare rău. Nu vreau să-mi vărs nervii pe tine.

- Sunt la fel de nervos ca tine, Delores. Poate chiar mai mult. La urma urmei, eu sunt cel care are cancer.

Delores se dădu în spate de parcă i-ar fi provocat o rană mortală.

Richard își trecu degetele prin păr.

- Acum îmi pare rău. Nu are nici un rost să sărim unul la celălalt. Este neproductiv și e o risipă de energie. Să încercăm să ne păstrăm calmul. Bine? Nu știm să se fi întâmplat ceva catastrofic.

- Dar nu știm nici că nu s-a întâmplat. Unde e toată lumea?

Se treziseră aproape amândoi deodată și, în halate și papuci, ieșiseră din dormitor. Menajera nu trebuia să vină decât abia peste vreo două ore. Delores îl rugase pe Richard să pună el de cafea în timp ce ea se ducea să vadă ce făcea Goliad.

Doar că, în loc de omul lor de bază, găsisse pe altcineva. Adormit pe canapea era șoferul lor, care sforăia ca un mistreț.

Îl trezise țipând la el:

- *Unde este Goliad?*

Era doar una din multele întrebări de un milion de dolari. Unde era Nate? Ce făcea? Când plecase, cu o seară în urmă, spusese că se duce acasă ca să încerce să doarmă vreo câteva ore, dar insistase să fie contactat numaidecât în cazul în care aflau ceva despre Brynn.

Delores îl sunase întruna de jumătate de oră. Toate apelurile rămăseseră fără răspuns.

Goliad plecase fără nici o explicație, spre o destinație necunoscută și nu răspundea nici el la telefon.

Delores era furioasă pe amândoi.

Refuzase cafeaua, însă Richard tot îi turnă o cană, în care adăugase două plicuri de zahăr brut, așa cum știa că-i place. O împinse spre ea peste masă.

Delores se așează, luă o sorbitură, apoi țâșni din nou în picioare.

- În cea mai critică zi a vieții noastre, toată lumea ne-a abandonat.

- Cu siguranță Goliad i-a spus șoferului de ce l-a chemat să stea de pază. l-a dat un motiv.

- l-a spus să vină numaidecât, că el trebuia să plece fără întârziere. Nu a dat alte explicații. Nici lui, nici nouă, adăugă ea, iritată. De câte ori i-am spus să ne țină informați? Cât de greu poate fi?

- Poate că nu era ceva chiar atât de important încât să ne deranjeze odihna.

- Dar suficient de important cât să-l facă să plece în cea mai mare grabă?

- Delores, te rog să încetezi. Stai jos și bea-ți cafeaua. Delores lovi cu palma blatul de granit.

- Nu mai fi atât de calm!

- Unul din noi trebuie să fie, zise el, ridicând pentru prima oară vocea. La ce-ți folosește ție că ai devenit isterică? Sau mie?

Se așează pe scaunul de bar, se întinse și îi luă mâna.

- Nu sunt isterică, sunt speriată.

Se uită la ceas.

- Au mai rămas mai puțin de cincisprezece ore până când Nate va trebui să înceapă infuzia. Și nu se întâmplă nimic în direcția asta.

- Ai ajuns tu la concluzia asta. Bazându-te pe ce anume? Pe câteva telefoane la care nu ai primit răspuns, pentru care ar putea exista zeci de explicații logice?

- Nu sunt de acord. În mod obișnuit, poate. Nu și astăzi. Nate știe că este în joc viitorul lui. În mod normal, când unul din noi îi spune să sară, întreabă cât de sus. Acum îmi ignoră apelurile? Asta mă îngrijorează, Richard. Dacă susține și el cauza doctorului O'Neal?

- N-ar face asta.

- Mi-am pierdut încrederea în el.

- Cred că e prematur.

- Sau prea târziu, murmură ea.

- Tu ai vorbit ultima cu Goliad aseară. Ce v-ați spus?

- I-am spus că mă simt mult mai în siguranță când e aici. Și el ce-a făcut? A pus un șofer în locul lui. Știe prea bine că nu ne place să fim lăsați baltă. Unde s-a dus?

- Poate că unul dintre informatorii lui i-a dat un pont despre dr. O'Neal și a trebuit să acționeze numaidecât, înainte să-i piardă iar urma. Nu preferi să-l știi pe urmele ei decât să-ți dea ție raportul, clipă de clipă?

- În clipa de față, le-aș aprecia pe amândouă.

Sorbi din cafea, se gândi câteva clipe, apoi își luă iar telefonul și tastă un număr.

- Pe cine suni acum? întrebă Richard.

- Dacă Goliad a găsit-o pe O'Neal și e pe urmele ei, îl are și pe Timmy după el.

5.35 A.M.

Tonul de apel de pe telefonul lui Timmy era un ritm de rap cât se poate de enervant.

Citi numele de pe ecran, apoi îi făcu cu ochiul lui Nate, în timp ce răspundea:

- Bună dimineată, doamnă Hunt.

Nate simți cum i se prăbușește pieptul, deși se întreba cum de era posibil să se facă mai mic decât se făcuse în ultimele patru ore.

Timmy abia dacă-i dăduse timp să se schimbe din hainele de noapte într-un costum înainte de a-l lua cu forța din apartamentul lui.

La insistența lui Timmy, evitaseră liftul elegant și rapid, făcut din crom strălucitor, și coborâseră în schimb cu unul folosit de administrația clădirii.

Timmy îl întrebase la ce nivel al parării își ținea mașina. Apăsase butonul portocaliu aprins destinat nivelului doi.

Liftul începuse să coboare, scârțâind. Nate se temuse că, până ajungeau jos, avea să fie mort.

Dar fusese încă în viață în clipa în care Timmy îl împinsese prin garajul pustiu înspre mașina lui și îi spusese să urce la volan.

Timmy urcase lângă el, scoțând un urlet prelung, ca de lup, în semn de apreciere în clipa în care văzuse interiorul Jaguarului.

Nate ieșise din garaj, așa cum fusese instruit, și din acel moment începuseră cele mai cumplite ore din viața lui.

Consultând din când în când o hartă de pe telefon, Timmy îi dăduse instrucțiunile. Condițiile meteorologice nu ar fi putut fi mai proaste. Mergeau printr-o ploaie torențială. Singurul avantaj era că traficul nu era aglomerat, ceea ce-i permitea lui Nate să-i acorde jumătate din atenția lui șacalului din scaunul de alături.

Reușise să-și stăpânească panica doar spunându-i că, dacă Timmy l-ar fi vrut mort, l-ar fi lăsat într-o baltă de sânge, în mijlocul sufrageriei. Sau ar fi fost acum întins pe trotuarul de sub fereastra lui de la etajul douăzeci și doi. Sau ar fi găfăit în portbagajul mașinii.

Timmy nu l-ar fi pus să se îmbrace dacă ar fi avut de gând să-l omoare.

Sau poate că-l pregătise pentru sicriu?

Astfel de gânduri oribile îl determinaseră să facă întocmai așa cum îi ordona Timmy, fără să protesteze. În cele din urmă, destinația călătoriei deveni evidentă.

Knoxville, Tennessee.

Ploaia nu se mai oprea și, cu cât avansau spre nord, cu atât devenea mai deasă. Relieful de șes se transformă în dealuri. Vârfurile împădurite abia dacă se zăreau printre nori și ceață.

Mai aveau cam jumătate de oră până în Knoxville, când Timmy căscase, se întinsese și se scărpinase între picioare.

- La următoarea ieșire este un McDonald's. Mi-e foame.

Nate ieșise de pe autostradă, intrase la McDonald's și se așezase la coda de *drive-through*, așa cum fusese instruit.

Timmy comandase un sendviș pentru mic dejun și o cafea.

Nate refuzase mâncarea, și cafeaua ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie nervii lui întinși la maximum. Comandase un suc de portocale, iar Timmy, nu se știe din ce motiv, găsisese lucrul ăsta extrem de amuzant.

După ce-și ridicaseră comanda de la fereastra de servire, Timmy îi spusese să parcheze. Așa făcuse. Timmy devorase sendvișul cu bunele maniere ale unei hiene și tocmai se sprijinise relaxat de spătarul scaunului ca să-și savureze cafeaua, când telefonul își începuse poluarea sonoră.

Acum, că aflase că Delores era cea care sunase, Nate nu știa dacă era un lucru bun sau rău. Ar trebui să se simtă ușurat sau îngrozit? Ar trebui să strige după ajutor? Oare asta l-ar fi determinat pe Timmy să-i taie beregata pe loc?

Lașitatea câștigă în cele din urmă. Nu spuse nimic, se afundă doar și mai adânc în scaun și ascultă partea lui Timmy din conversație.

-Goliad? spuse Timmy. Nu, de ce? Ha. Ei bine, doamnă, nu vă pot spune. M-a lăsat la mine la apartament aseară, mi-a spus să iau ceva pentru durere și să mă odihnesc și că o să mă contacteze dacă o să aibă nevoie de mine. N-am mai auzit nimic de la el de atunci.

Urmă o pauză, apoi:

-Dr. Lambert? Oh, ei vedeți, acum vă pot ajuta. Mă uit la el chiar în clipa asta.

Nate auzi exclamația de surpriză a lui Delores, o auzi transmitând informația mai departe, lui Richard, presupuse.

-Unde suntem? zise Timmy, repetând întrebarea pentru Nate. La jumătate de oră de Knoxville. Băgăm ceva la ghiozdan ca să mai treacă timpul. Nu vrem să ajungem prea devreme.

Delores vorbi neîntrerupt preț de vreo treizeci de secunde, dar vorbea prea repede și Nate nu putea înțelege ce spune. Când în sfârșit se opri, Timmy zise:

- Dacă-mi permiteți, o să vă explic, doamnă Hunt. Vedeți dumneavoastră, aseară, după ce am ajuns acasă, nu m-am băgat în pat, așa cum m-a sfătuit Goliad. Nu, am început să mă gândesc la toată situația asta și parcă mi s-a aprins un bec în cap. Știți, ca în desenele animate? Sau poate că a fost o viziune de la Dumnezeu. Ei bine, mi-am adus aminte de fetița aia bolnavă - cea care a apărut la televizor cu dumneavoastră și cu domnul senator? Mi-am dat seama unde se încadrează ea în toată povestea asta. Ea e concurența. Vrea și ea să primească chestia aia, ce-o fi, cu care a șters-o dr. O'Neal. Spuneți-mi dacă mă înșel.

Tăcere la celălalt capăt al convorbirii. Sau, dacă Delores vorbise, răspunsul ei fusese prea încet ca Nate să-l poată auzi.

Timmy continuă pe același ton nonșalant:

- M-am gândit că nu ajunge să o trimiteți în alt stat. Dumneavoastră și domnul senator v-ați oprit prea de vreme. Poate că doctoriței i-a intrat în cap să vină aici, așa cum am făcut eu, dar dacă nu mai are cui să dea chestia aia pe care o vreți...

Făcu o pauză, dar nu se auzi absolut nimic în telefon.

- Dacă sunteți o doamnă atât de deșteaptă pe cât cred eu că sunteți, doamnă Hunt, înțelegeți ce vreau să zic. Singurul mod de a câștiga cursa asta este să eliminăm concurența. Nu sunteți de acord?

Stomacul lui Nate se întoarse pe dos. Bila îi inunda gura, cu un gust amar și înțepător.

Deși nu-i auzise nici pe Delores, nici pe Richard rostind vreun cuvânt, Timmy spuse:

- Îmi puteți mulțumi mai târziu. Oh. În cazul puțin probabil că mă sună Goliad, o să-i spun că așteptați să vă dea un telefon.

Cu aceste cuvinte, întrerupse conversația și puse telefonul deoparte.

- Frate, mă doare fundul de cât am stat jos!

Își arcui spatele, își rula umerii, apoi își trosni încheieturile.

- Mai du-te o dată la coadă. Cred că-mi iau și o plăcintă.

Nate rămase cum era, privindu-l cu gura căscată:

- Ești nebun?

- Sunt bune. Pe cuvânt. Crocante și calde. Ar trebui să încerci.

Nate își simțea pieptul strâns ca într-o gheară, atât de puternic încât abia dacă putu să rostească:

- Vrei să elimini concurența? Vrei să omori copilul?

- Nu! Timmy râse, apoi râse și mai tare. Pe toți dracii, nu! Asta ai crezut? În nici un caz n-o s-o omor pe fată!

Râsul obscen se opri brusc. Ochii lipsiți de suflet se fixară asupra lui Nate.

- Tu o s-o omori.

Violet

E dimineată și plouă.

A trebuit să mă trezesc devreme pentru că este ziua mea specială și mama a spus că trebuie să ne mișcăm repede.

Nu pot să fac baie normal din cauza perfuziei. Mi se face baie în pat. De cele mai multe ori îmi fac baie infirmierele, dar azi mi-a făcut mama.

Port rochia mea preferată. E roz și în față are o coroană strălucitoare, de prințesă.

Tata a rămas și el acasă, nu s-a dus la serviciu pentru că e ziua mea specială.

Frații mei s-au trezit și ei devreme și sunt supărați pentru că trebuie să poarte hainele de biserică și fratele meu mai mare zice că n-ar trebui, pentru că nu e ziua lui specială și tata i-a zis să nu se mai văicărească.

Îi înțeleg perfect pe frații mei care sunt supărați, iar pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă-mi doresc o zi *specială*.

Asistenta care a dormit la noi a plecat și a venit alta în locul ei. O cheamă Jill. Are o mie de codițe cu o mie de mărgele pe ele. E tânără. Are adidași cu luminițe pe talpă și mi-a zis că, dacă sunt cuminte, poate că o să primesc și eu unii.

Fratele meu mai mare zice că e tare. Așa zic și eu.

Am primit un cadou. Este un iPad Mini nou. Frații mei au încercat să mi-l ia.

A venit doctorul. E mai drăguț decât dr. Lambert, dar nu la fel de drăguț ca dr. O'Neal.

Mama domnișoarei dr. O'Neal a murit când era mică. De-asta a vrut să se facă doctoriță. Nu are nici soț, nici copii. Am întrebat-o de ce și mi-a spus că e prea ocupată să facă oamenii bine. De fapt, înseamnă că n-a găsit bărbatul potrivit cu care să se mărite. Mă bucur tare mult că nu vrea să se mărite cu dr. Lambert. Scârbos!

O dată mi-a spus că are nevoie de ajutorul meu, ca să vindece mulți oameni cu aceeași formă de cancer ca și mine. I-am spus că sper să nu o dezamănesc. Am bătut pumnul, apoi m-a ținut mult în brațe.

Știu când vine pentru că văd toată curtea de la fereastră dormitorului meu. Dar singurii oameni care sunt acum aici sunt cei de la televizor. Stau în mașini pentru că plouă.

Dacă dr. O'Neal este surpriza pentru ziua mea specială, nu a ajuns încă.

capitolul 31

6.32 A.M.

Rye se trezi, se desprinse din brațele lui Brynn și coborî cât putu mai ușor din pat.

Se duse direct la fereastră și privi afară.

- Brynn!

Nu se mișcă.

- Brynn!

- Hmm?

- Mașina de poliție a plecat.

Se ridică în capul oaselor și-și dădu la o parte părul de pe față. În orice alt moment s-ar fi oprit să admire cât de adorabil arăta, însă acum se grăbi să-și tragă hainele pe el.

- A plecat, repetă el. Poate că a fost doar un biet polițist prost plătit care a dormit în post. Îmbracă-te. Mă duc după cafea.

Își puse geaca, apoi se aplecă și o sărută rapid.

- Cu lapte, fără zahăr! strigă în urma lui.

La nici unul din aparatele de la etajul șapte nu era cafea, așa că Rye luă liftul principal până la parter. Se deschise în holul de recepție, ticsit de clienți.

Călătorii reținuți inițial de ceață fuseseră întârziați și mai mult de reprizele succesive de ploaie torențială.

Oamenii dormeau pe orice suprafață și-o putuseră revendica, unii chiar sprijiniți de perete, cu capetele picate în piept.

O tânără mamă, care părea epuizată și la capătul puterilor, încerca să-și liniștească bebelușul care plângea.

Zorile erau cenușii. Mai era încă o oră până la răsăritul soarelui, holul era cufundat în semiîntuneric iar lui Rye îi era greu să evite siluetele întinse pe jos. Reuși să ajungă în sala de mese adiacentă fără să calce pe nimeni. Personalul de la bucătărie pregătea bufetul pentru micul dejun. Rye fu ușurat să vadă că barul de cafea fusese deja aranjat.

Umplea un pahar de carton dintr-o carafă, când un tânăr veni târându-și picioarele lângă el. Privirea lui Rye îl surprinse în mijlocul unui căscat. Hainele îi erau sifonate. Era neras și avea privirea încetoșată.

Și tocmai ce aceea Rye fu surprins când băiatul se înveseli în clipa în care îl văzu și spuse:

- Domnule Dewitt, bună dimineța!

Rye îl recunoscuse acum - era recepționarul hărțuit care îi dăduse camera cu o zi în urmă. Nu crezuse că tânărul o să-și amintească de el.

- Neața.

Nedorind să înceapă o conversație, Rye se concentra să umple al doilea pahar de cafea.

- V-ați găsit arma?

„Arma? Despre ce mama dracului vorbește?” Rye nu putea înțelege. Dar tânărul i se adresase cu numele lui Dash, așa că nu era posibil să-l fi confundat cu altcineva.

Rye intră în joc.

- Ăă, da.

- Atunci, n-a fost furată?

- Nu, am lăsat-o eu. Acasă la socrii mei.

- Mă bucur să aud. Nu ne place să ne dispară bunurile clienților din parcare hotelului.

- Nici o grijă. Totul e bine.

Rye, cu mintea în mișcare, se duse să pună capace peste paharele de cafea.

Tânărul îi luă locul la carafă. Spuse:

- Probabil că polițistul a fost ușurat să afle asta. În ziua de azi, orice armă pierdută e motiv de îngrijorare.

- Da, asta așa e.

- Sunt sigur că de-asta n-a vrut să aștepte până dimineața ca să stea de vorbă cu dumneavoastră. Trebuie să-i admir dedicarea profesională. Ce oră era aseară, când a urcat la dumneavoastră în cameră?

- Nu-mi amintesc exact.

- Pe la unu, unu și jumătate, nu?

- Cam pe-acolo.

Dezvăluirile pe care recepționarul i le făcuse în mod involuntar începeau să prindă forma unui scenariu îngrijorător. Rye continuă conversația, încercând să nu lase impresia că voia să afle informații.

- M-a mirat că a urcat până în cameră fără să fie anunțat.

- Serios? A zis că-l așteptați. Doar că uitase numărul camerei. Părând îngrijorat acum, tânărul spuse: Sper că nu vă culcaserăți.

- Nu, eram treaz.

Rye îi adresează un rânjet rapid și ridică în fiecare mână câte un pahar.

- Se răcește. Trebuie să plec.

- Aveți camera rezervată pentru o singură noapte. Plecați azi?

- Chiar acum.

De data asta, Rye nu-și mai alege cu aceeași grijă drumul printre oamenii întinși în holul hotelului. Merse rapid și hotărât, aruncând cele două pahare în coșul de gunoi de lângă lift. El și Brynn n-o să aibă timp să le bea.

6.44 A.M.

Sunetul ușii trântite o făcu pe Brynn să iasă în fugă din baie. Îi aruncă o privire lui Rye și întrebă:

- Ce e?

- Ești gata?

- Ghetele.

Își trase geanta din dulap și o aruncă pe marginea patului.

- Cineva - un polițist - i-a spus băiatului de la recepție o poveste despre arma dispărută a domnului Dewitt. Cred...

- Cine e domnul Dewitt?

Răspunzând grabei cu care Rye își aduna lucrurile de pe noptieră și le arunca în geantă, Brynn își îndesă picioarele în ghete.

- Dash. Cineva isteț i-a aflat numele și l-a folosit ca să ne găsească aici. Nu par să fie Wilson și Rawlins. Ei ar fi bătut la ușă și și-ar fi anunțat prezența.

- Așadar, polițistul...

- Lucra probabil de cealaltă parte a legii, stătea cu ochii pe noi.

Cu ghetete în picioare, Brynn își smulse haina din cuier.

- Unde e acum?

- Nu știu. Dar știu că n-o să aștept să aflu.

Își trecu breteaua genții peste umăr, se duse la ușă și puse mâna pe clanță.

Aici însă se opri, îi luă mâna și îi apăsă cheile mașinii lui Wes în palmă.

- Ascultă, nu știu peste ce-o să dăm când o să ieșim. Dar, orice s-ar întâmpla, tu pleacă de aici. Fugi ca de dracu', ai înțeles?

- Crezi că...?

- Nu știu. Dar, dacă eu sunt reținut din orice motiv, în orice fel, tu fugi la mașina lui Wes și ia-o spre Tennessee.

- Nu pot să te las.

- Ba poți. Și-o s-o faci. Trebuie să ajungi la Violet. Dacă nu, tot ce-am făcut până acum va fi în zadar. Trebuie să reușești, Brynn.

Cuvinte de protest se formau pe buzele ei. Le opri cu un sărut rapid și apăsător, apoi repetă:

- Trebuie să reușești.

Privind în ochii lui, dădu din cap, înțelegând perfect.

Rye se uită pe vizor, apoi deschise ușa și, trăgând-o după el, o luă spre stânga.

Se opri fix în Goliad. Mai degrabă în pistolul lui Goliad.

6.47 A.M.

Cu siguranță se ascunsese în firida dintre camera lor și camera următoare. Era singur.

Rye întrebă:

- Unde ți-e prietenul? Cel care-a stat la pândă?

- L-am trimis acasă. Mi-am zis că n-o să ieșiți cât timp o să fie acolo.

- Isteață mișcare. Apoi, pe cel mai glumeț ton de care era în stare, Rye spuse: Mai bine pune arma deoparte. N-o să mă împuști.

- Aș face o favoare uriașă întregii lumi.

Rye răsă.

- Sunt într-un totu de acord cu tine. Dar nu știi care din noi are lucrul după care ai venit.

Aceste cuvinte îl făcură pe Goliad să se oprească.

Rye ridică o sprânceană.

- Vezi? Dacă împuști pe unul și-l înhați pe celălalt, s-ar putea să înhați pe cine nu trebuie. În care caz, te-ai procopsit cu un cadavru pe care n-ai timp să-l percheziționezi, iar cel dintre noi pe care nu l-ai împușcat o să înceapă să urle de-o să ridice tot hotelul în picioare. Și atunci o să fie o mulțime de martori. Și sunt camere de securitate pe peste tot.

Rye clătină din cap.

- Povestea asta se termină cu arestarea ta și cu o viață petrecută la închisoare. Este aceeași dilemă cu care te-ai confruntat la cabană, doar că aici este și mai complicat. Ești singur, tovarășul tău nu e cu tine și trebuie să cobori șapte etaje ca să poți fugi. Nu, Goliad. Ești prea deștept și prea atent ca să faci o asemenea prostie. Ai fi identificat în câteva minute. În scurt timp ar fi descoperită legătura ta cu soții Hunt și atunci chiar că ai fi într-un mare rahat. Dar cel mai important este că, dacă mă omori pe mine, nu ai garanția că o să obții elixirul care să-ți prelungească viața senatorului. Și doar pentru asta te-au trimis. Și nu cred că te-ar ierta dacă ai da-o în bară.

Rye îl privi fix. Ochiul de obsidian al lui Goliad nu clipiră.

Rye spuse:

- Știi care e adevăratul motiv pentru care știu că n-o să ne împuști pe nici unul din noi? Dacă aveai de gând, ai fi făcut-o până acum.

Era prea trecut printr-ale vieții ca să-și imagineze că vorbele lui fuseseră cele care îl făcuseră pe Goliad să se răzgândească și motivul pentru care nu-i împușcase. Goliad era conștient de dificultățile pe care le-ar fi implicat un asemenea act încă înainte să i le enumere Rye. Așa că nu, nu trase, dar nici nu puse pistolul deoparte.

Îl îndreptă spre Brynn.

- Unde e?

Înainte să apuce să răspundă, Rye zise:

- Încă ceva. Încă un aspect la care ar trebui să te gândești.

Goliad se uită la el.

Lăsând orice glumă la o parte, Rye spuse:

- Dacă îi faci vreun rău, te omor *eu pe tine*. Iar mie puțin îmi pasă câți martori o să mă vadă.

Ochii lui Goliad se îngustară o idee, însă își îndreptă privirea înapoi spre Brynn.

- Pe iubițelul tău nu m-ar deranja să-l văd mort. Dar nu vreau ca povestea asta să se termine urât pentru tine, fiindcă-mi pari o fată inimoasă și admir asta.

- Mulțumesc.

- Dă-mi medicamentul, eu plec, iar tu îți vezi de treaba ta.

- Medicamentul *asta este* treaba mea.

- Și a mea, zise el, strângând mai tare pistolul.

Brynn trase aer în piept.

- Știi că senatorul Hunt mai are încă mult timp. Progresul cancerului în cazul lui...

- Nu eu aleg.

- Dar ar trebui, spuse ea, apăsând cuvintele. Ai văzut reportajul despre Violet? Dacă da, ai văzut cât de gravă e starea ei. Pentru ea, asta e ultima șansă.

- Dă-mi medicamentul.

Vorbise clar și apăsător, așa cum Rye învățase că era stilul lui.

Menghina în care îl țineau soții Hunt era de nedeșăcut. Îl făcea să uite ce înseamnă compasiunea, decența umană, poate chiar să-și uite propriile convingeri morale. Oricât de pasională și de convingătoare ar fi fost rugămintea lui Brynn, bărbatul din fața ei nu putea fi cîntit.

Se uită la Rye întrebându-l parcă ce să facă. Acesta clipi într-un mod ce părea să spună: „Mai bine i-l dai“.

Adresându-i-se lui Goliad, Brynn spuse:

– E în buzunarul hainei mele. Nu mă împușca când bag mâna după el.

Goliad dădu din cap, apoi întinse o mână să o oprească.

– Tu! îi spuse lui Rye. Fă trei pași în spate, pune-ți geanta pe jos, întoarce-te și ridică-ți geaca și cămașa.

– Crezi că sunt înarmat? Ce rost ar avea? Nu am cumpărat alt cartuș.

– Acum, Mallett!

Rye îl privi consternat pe celălalt bărbat, dar făcu așa cum i se spusese și îi arătă lui Goliad zona goală din jurul taliei. Când fură din nou față în față, Goliad îi spuse să rămână cu mâinile sus, departe de corp. Rye făcu așa cum îi ceruse.

Goliad făcu un gest spre Brynn, care deschise fermoarul buzunarului de la haină, de unde scoase pachetul înfășurată în folie cu bule de aer.

– Este sensibil la lumină și căldură și orice expunere la bacterii ar...

– O să am grijă.

Goliad întinse mâna.

Speriindu-i pe toți trei, o ușă se deschise la mică distanță și o menajeră ieși pe coridor împingând un cărucior de curățenie. Cu voce tăgănată, le ură veselă bună dimineată.

Luându-l pe Goliad complet prin surprindere și șocându-l de-a dreptul pe Rye, Brynn trecu pe lângă Goliad și se apropie cu pas sprinten de femeia în uniformă roz.

- Ce mă bucur că v-am găsit! Am folosit toate prosoapele aseară. Îmi mai puteți da câteva, vă rog?

Fără să aștepte un răspuns, Brynn luă mai multe prosoape din vraful de pe cărucior și o luă la fugă. Atât Goliad, cât și Rye porniră după ea, însă Goliad avea trei metri avans.

Menajera se lipi de perete, speriată.

Când trecu pe lângă ea, Goliad împinse căruciorul în mijlocul holului. Neavând timp să se oprească, Rye se izbi fix în el, răsturnându-l și împrăștiind peste tot ce era pe el. Prosoape, așternuturi curate și role de hârtie igienică.

Intenția lui Brynn fusese probabil să o ia pe scara de incendiu, dar, chiar în clipa în care ajunsese în dreptul liftului, se auzi sunetul de sosire. Aruncă vraful de prosoape spre Goliad. Bărbatul le lovi cu mâna, se împiedică în ele, le dădu la o parte cu piciorul și alergă după ea.

Ușile liftului se deschiseră. Brynn intră. Goliad, cu pistolul lipit de coapsă în așa fel încât să nu se vadă, intră în urma ei.

Rye mări viteza și se strecură prin ușile care se închideau.

Se împinse în Goliad ca să-și facă loc, fiindcă mai erau încă cinci persoane în lift: două persoane în vârstă, evident deranjate că fuseseră împinse în spate, două adolescente cu căști în urechi și privirea fixată în telefoane; un bărbat masiv în pantaloni scurți și slapi.

Le strigă vesel nou-veniților:

- Neața, oameni buni! Vă duceți la bufet? Biscuiții sunt grozavi. Și budinca.

Adolescentele continuară să butoneze telefoanele, fără să ridice privirea. Cei doi vârstnici zămbiră politicos, dar nici unul din ei nu vorbi.

Brynn era la stânga lui Rye, înghesuită în colțul liftului, ca și cum ar fi vrut să treacă nebagată în seamă. Nu vorbi. Rye se gândi că poate-și ținea răsuflarea.

Goliad se întoarse cu fața spre ieșire. Rye rămăsese cu spatele la ușă, așa că el și Goliad erau acum față în față.

Fără ca nimeni altcineva din lift să observe, Rye îndesă țeva scurtă a pistolului de buzunar în stomacul lui Goliad. În ochii bărbatului se citi o expresie surprinsă, și abdomenul i se contractă, dar nu reacționează în nici un alt mod care să fie observat de altcineva.

Rye îi șopti:

- Te-am mințit în legătură cu încărcătorul.

În timpul fugii de pe coridor, reușise să scoată pistolul din buzunarul gecii. Cu o seară în urmă îl armase cu încărcătorul de rezervă din geanta de zbor.

Ținând cont de circumstanțe, nu exista nici un mod verbal în care să poată comunica cu Brynn. Oricum nu ar fi știut ce să-i spună, pentru că nu avea idee ce intenționa să facă Goliad, odată ce se deschideau ușile liftului. O să ridice pistolul și o să înceapă să tragă? Părea puțin probabil, dar Rye nu putea elimina această posibilitate.

Brynn îi forțase mâna lui Goliad. Bărbatul îi propusese o înțelegere pașnică, în care nimeni să nu fie rănit. Dar cu siguranță îi era clar acum că nu avea de gând să lase GX-42-ul din mână fără luptă.

Orice ar fi făcut Goliad, Rye avea să aibă doar câteva secunde în care să proceseze și să reacționeze corect. Altfel mureau oameni.

Însă anii întregi în cabina de pilotaj îl învățaseră să facă exact asta.

Metoda lui Goliad de a rezolva problemele era mai liniară.

Ceea ce însemna că Rye era în avantaj.

Spera.

Liftul se opri. Ușile duble din spatele lui începură să se deschidă.

Brynn, din nou, profită de ocazie. Ca o nălucă, se strecură prin spatele lui Rye și ieși pe ușă înainte ca acesta să apuce să se deschidă de tot.

- Vrea să apuce biscuiții cât sunt încă fierbinți! strigă bărbatul în șlapi, râzând în hohote.

Rye se prefăcu că Brynn îl împinsese când ieșise. Se prăbuși peste Goliad, dezechilibrându-l.

- Îmi cer scuze, frate!

Rostise cuvintele pentru celelalte persoane din lift, însă îl împunse mai tare pe Goliad în burtă cu pistolul, înainte să se răsucescă pe călcăie și s-o ia la fugă după Brynn.

În loc să încerce să-și croiască drum prin mulțimea de la recepție, Brynn o luase pe coridorul lung care se termina în dreptul ușii pe care o folosiseră.

Când ajunsese acolo, privi în spate ca să se asigure că Rye venea după ea, apoi împinse ușa și ieși.

Rye o văzu prin geamul ușii alergând prin bălțile din parcare, într-o goană nebunească spre mașina lui Wes.

Însă senzația de ușurare fu scurtă.

Înainte să apuce să apese bara ca să poată ieși și el, Goliad îl ajunse din urmă, îl prinse de gulerul hainei, îl izbi de perete, apoi își înfipse cu putere pumnul în diafragma lui Rye, tăindu-i respirația. Durea al dracului de tare, dar nu la fel de tare cât ar fi durut un glonț.

Goliad încă nu voia să tragă cu arma, mai ales după ce o menajeră îngrozită le văzuse cursa de pe coridor.

Însă mâinile goale puteau fi la fel de mortale ca și armele, dacă știai cum să le folosești.

Goliad era mai mare și mai musculos decât el. Rye nu-l putea doborî. Nu într-o luptă cu pumni sau într-o trântă.

Așa că-și strânse brațele în jurul taliei și, cu un geamăt de durere, se aplecă.

Apoi se ridică sub bărbia lui Goliad, lovindu-l cu capul. Dinții lui Goliad zdrăngăniră, capul i se dădu pe spate și, când reveni la poziția normală, Rye îl întâmpină cu pistolul în mână, cu țeava lipită de maxilarul lui Goliad.

- Aruncă arma! șuieră Rye.

Pistolul lui Goliad ateriză cu o bufnitură surdă pe covor, lângă picioarele lor.

Pe același ton, Rye spuse:

- De ce nu renunți? De ce nu lași copilul să primească medicamentul?

- Pentru că nu pentru ea lucrez.

- Afurisit încăpățânat!

Cu patul pistolului, Rye îl lovi cu putere pe Goliad, chiar în puntea nasului, apoi se răsuci pe călcăie și ieși pe ușă.

Ploaia și aerul rece îl izbiră direct în față, dar era o senzație plăcută. Îi limpezi mintea la timp ca să facă un salt în spate și să se dea la o parte din fața unei mașini care gonea în mare viteză. Mașina lui Wes. Cu Brynn la volan.

Mașina opri cu scârțâit de frâne la doar câțiva centimetri de el. În graba lui de a deschide portiera, Rye aproape că-și dislocă umărul.

Brynn accelera înainte să apuce să-și tragă piciorul drept în mașină.

Prin geamul ușii pe care ieșise, îl văzu pe Goliad în genunchi, ținându-și o mână pe față.

Rye și Brynn nu vorbiră până ce nu ieșiră din parcare, urcară rampa pe șoseaua principală și accelerară pe autostrada care ieșea din oraș.

Până atunci, Rye aproape că-și recăpătase suflul.

- Spune-mi că încă-l ai.

- Încă-l am.

- Intact?

- Da.

Lăsă capul pe spate și închise ochii.

- Asta contează.

- Și tu contezi. Te doare?

- O să supraviețuiesc.

- Goliad?

- Nu mai e la fel de frumușel. O să aibă nevoie de o intervenție la nas.

- Dar e teafăr?

- N-are nimic care să-i pună viața în pericol și o să-și revină, așa că nu avem prea mult timp. Și nu numai din cauza lui trebuie să ne facem griji. Ai auzit ce-am spus despre camerele de supraveghere? N-am mințit. Bătaia noastră n-o să treacă neobservată. Cineva o să facă rost de numărul de înmatriculare al mașinii. De model și de culoare. Ar putea ajunge la Wes.

Ridică privirea și se uită la ea.

- Nu-mi place asta, Brynn.

- Crede-mă, a fost el în situații și mai rele.

- Da, dar nu l-am pus eu în nici una din ele. Se gândi preț de un minut. Du-te la Walmart.

- Unde lucrează tata? De e?

- Când am schimbat numerele de înmatriculare, l-am pus pe-al lui sub covorul din portbagaj. O să-l pun la loc, apoi o să-i lăsăm mașina și o să-i spunem unde am parcat. Dacă vine cineva s-o caute, o să-l găsească la muncă și mașina lui în parcare.

- Mulțumesc că te-ai gândit la asta.

- Nu vreau să aibă necazuri.

- Nici eu nu vreau. Dar, fără mașină, cum mai ajungem în Tennessee?

Rye se aplecă în față și privi prin parbriz la ploaia torentială și la norii grei și opaci.

- Zburăm.

capitolul 32

7.20 A.M.

Leșiră de pe autostradă și intrară într-o spălătorie cu autoservire, care nu avea clienți în acea zi. Brynn trase într-unul din spațiile libere.

În doar câteva minute, Rye pusese la loc numerele *originale pe mașina lui Wes*.

Tocmai urca înapoi în mașină, când îi sună telefonul.

- O singură persoană știe numărul ăsta, îi spuse el lui Brynn, scoțând telefonul din buzunarul blugilor umezi.

- Hei, Dash.

- Te-am sunat de trei ori.

- Am dat telefonul pe silențios după ultimul nostru SMS ca să pot să dorm. O să te bucuri să afli că am dormit câteva ore. Voi fi proaspăt pentru zborul din seara asta.

- Am dat treaba altcuiva.

Rye, nevenindu-i să creadă ce tocmai îi spusese Dash, îi aruncă o privire lui Brynn, apoi, mormăind o scuză, coborî din mașină și se îndepărtă câțiva pași.

Era imposibil ca Dash să fi aflat de schimbarea lui de planuri. Încă se aștepta ca Rye să se îmbarce în avionul de pasageri de pe ATL, în acea seară.

- Știu că timpul e la limită, dar nici chiar așa. Ți-am spus c-o să ajung și-o să ajung.

- Nu despre asta e vorba, Rye.

Dash făcu o pauză. Oftă. Trase o înjurătură.

- Biroul FAA din Atlanta m-a sunat la prima oră a dimineții. Se pare că polițiștii ăia doi din Howardville au dat zdravăn din coate și au ajuns la șeful cel mare. Ideea e că, după ce a vorbit cu ei, șeful de la FAA consideră că raportul pe care l-ai înaintat ieri-dimineată era inexact și incomplet.

- I-am spus că o să trimit un raport complet, însoțit de fotografii, când o să se îndrepte vremea. Nu s-a îndreptat încă.

- Da, dar nu ai fost clar în legătură cu gradul de avariere al avionului și...

- Era întuneric și ceață. Nu-mi puteam vedea nici mâna în fața ochilor, darămite să mai și evaluez daunele.

- Ca să nu mai vorbim de laser.

- N-am vrut să spun nimic despre asta ca să nu agit pe toată lumea fără vreun rost.

- Șeful de la FAA a devenit foarte agitat când a auzit că un om a ajuns la spital din cauză că s-a prăbușit avionul.

- N-a fost așa! Avionul s-a prăbușit la cel puțin un kilometru și jumate distanță de locul în care a fost atacat Brady White. Când am sunat ca să raporteze accidentul, nu fusese confirmat - și nici acum nu este - că ar exista vreo legătură între prăbușirea avionului și atacul asupra lui White.

- Mda, uite că băieții de la FAA nu văd așa treaba. Și acum NTSB¹. Polițiștii au manifestat îndoieli în ceea ce privește gradul tău de implicare într-o infracțiune. Băieții vor să dea o petrecere la locul accidentului, iar tu ești invitatul de onoare.

- *Pe toți dracii!* Când?

- Măine-dimineață. La nouă fix. Trebuie să te întâlnești cu ei la departamentul șerifului din Howardville. Fiindcă te-ai tot învârtit de ici-colo și ai avut grijă să nu poți fi contactat, a căzut în sarcina mea să te informez.

Nouă fix într-o duminică dimineață. Într-un weekend de sărbătoare. Un accident fără victime, fără ca cineva să fi fost măcar rănit la bord sau în apropierea avionului. Poliția lua treaba în serios. Wilson și Rawlins probabil că prezentaseră un caz baban.

- Bine.

- O să fii acolo?

- Am zis bine.

- Bine. După ce o să vadă avionul cu ochii lor și-o să-ți audă explicațiile, o să hotărască ce măsuri să ia.

- Măsuri? Adică, să mă amendeze?

- Posibil.

- Să-mi suspende permisul?

- Rye, ascultă...

- Să-mi *revoce* permisul?

---

¹National Transportation Safety Board - Comisia Națională pentru Siguranța în Transporturi (n.tr.)

- Nu cred că se va ajunge atât de departe. Chiar dacă ar emite o notă de intenție, poți solicita o audiere și, când toate cărțile ar fi puse pe masă, ai câștiga. Dar, până atunci, eu nu te pot folosi.

- Ți bați joc de mine.

- Mă doare, dar trebuie să-mi protejez afacerea. Și știi cât de repede circulă vorba în comunitatea aviatică. S-ar putea să-ți fie greu să găsești de lucru și în altă parte. De fapt, sfatul meu este să nu pierzi vremea și să contactezi imediat cel mai înalt oficial FAA din Atlanta. Cere-ți scuze că nu ai fost mai explicit ieri, când l-ai sunat pe agentul lor. Te gândeai la ei, n-ai vrut să-i strici sărbătorile. Ești dispus și chiar dornic să cooperezi și să ajuți investigația. Câștigă-l de partea ta înainte chiar să vă întâlniți. Și, până nu se limpezesc apele și nu ești găsit nevinovat, nu zbura!

„Nu zbura. Nu zbura. Nu zbura.“

Numai gândul ăsta și era suficient cât să-i înghețe sângele în vene.

- Dash. Este o exagerare nedreaptă și nefondată. Nici în cele două runde în Afganistan n-am avut nici măcar o aterizare forțată.

- Nimeni nu-ți pune la îndoială calitățile de pilot, Rye. Dar mintea nu-ți e limpede. Coborî tonul și apăsă mai mult cuvintele. N-a mai fost de când te-ai întors. Îmi pare rău dacă sunt dur cu tine, dar ăsta e adevărul și o știi prea bine. Povestea aia din Afganistan te-a mâncat atât de mult pe dinăuntru, că ai început să mă sperii și pe mine. Iar eu nu mă sperii ușor.

- Tu m-ai trimis în zborul de miercuri noaptea.

- Știi și am regretat încă de atunci. Accidentul... M-am întrebat chiar...

- Știi, ce te-ai întrebat. Și mai du-te dracului! A fost provocat de o rază laser îndreptată în ochii mei, n-am vrut să-mi pun capăt zilelor.

- Ți-am spus deja că te cred.

Rye era conștient că Brynn îl privea pe fereastra mașinii, cu o expresie îngrijorată. Se întoarse cu spatele ca să nu-l vadă implorând.

- Nu mă ține la sol, Dash!

Dash înjură din nou.

- Crezi că-mi face vreo plăcere? Ești cel mai bun pilot pe care-l știu. Dar trebuie să te aduni. Trebuie să rezolvi încurcătura asta cu agențiile. Până atunci, trebuie să-mi protejez propriile interese.

Rye stătea cu privirea pierdută în ploaie, fără să vadă, cu furia și uimirea luptându-se înăuntrul lui.

Furia câștigă.

- Știi ce? Și eu la fel. Îmi ești dator pentru ultimele trei zboruri. Trimite-mi cecul prin poștă.

- Nu face asta.

- Nu, m-am răzgândit. Trimite-l prin Fed Ex.

Închise. Când telefonul sună aproape numaidecât și văzu numele lui Dash, îi închise sonorul, însă vibra mult timp în mână lui. Nu se întoarse în mașină până nu se opri.

- Ce s-a întâmplat? Ce a...? începu Brynn

O smucitură bruscă din cap o întrerupse.

- Lasă-mă o clipă. Ceva mai blând, adăugă: Te rog.

Stătea lovindu-se cu telefonul în bărbie, analizându-și opțiunile.

În cele din urmă, rămăneau numai două. Să facă așa cum îl sfătuisese Dash, să-i pupe în dos pe băieții de la agenții și, până se calmau apele, să nu mai zboare? Sau să jalească pentru totdeauna încă o moarte pe care ar fi putut-o preveni?

Cariera îi era în pericol. Dar și sufletul la fel.

- Mai ducă-se! mormăi el și-i făcu semn lui Brynn să pornească mașina. Hai la Walmart!

Pe drum, scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și începu să tasteze numărul tipărit pe aceasta. Brynn întrebă:

- Îl suni înapoi pe Dash?

- Nu.

Rye nu intenționase să păstreze cartea de vizită care fusese presată în palma lui în timp ce-și strânseseră cu putere mâna, cu atât mai puțin să o folosească nici douăzeci și patru de ore mai târziu.

- Îl sun pe Jake Morton.

7.38 A.M.

Parcarea de la Walmart era plină până la refuz, cumpărătorii dând năvală pentru reducerile de Black Friday, în ciuda vremii neprietenoase.

Îi luă o vreme lui Brynn să găsească un loc de parcare. Apoi îl sună pe Wes și-l întrebă cum îi mergea. Acesta îi descrise haosul din magazin.

- Trei care au furat de pe rafturi. Două încăierări. O vitrină răsturnată. Și mai am încă cinci ore până mi se termină tura.

Brynn îi spuse unde să-și găsească mașina când pleca de la muncă.

- Al cincilea rând, pe partea de vest. A doua mașină. Mulțumesc că ne-ai lăsat s-o folosim.

- Ai spus că ar putea să treacă vreo câteva zile până să mi-o poți aduce înapoi. Ți-ai îndeplinit misiunea?

- Tată, e mai bine dacă nu știi.

- Cu alte cuvinte, nu. Ești în siguranță? Spune-mi măcar atât.

Brynn se gândi la Goliad, la pistoale, la fuga prin hotel, la felul în care scăpase prin urechile acului.

- Sunt în siguranță.

- Mallett e tot cu tine?

- Da.

Wes pufni.

- Atunci nu ești în siguranță.

- Ia gândește-te că aș putea să fug de poliție cu zănaticul de Hendrix.

- În comparație cu Mallett, îmi plăcea mult mai mult Hendrix. Oftă. Lasă cheile în contact. M-aș considera norocos dacă ar fura cineva vechitura aia.

- Pa, tată. Mulțumesc din nou.

- Brynn? Sună-mă. Dacă ai vreodată chef.

- Dacă promiți să te cumințești.

Wes râse.

- Mi se pare corect.

Făcuse un pas minuscul spre o împăcare. Ca să se ferească de dezamăgire și suferință, Brynn evita să-l întâlnească cu brațele deschise și să reclădească o relație cu el. Se apropia cu grijă.

Dar era un început care o făcu să zâmbescă în timp ce închise telefonul și îi ascunse cheia sub preșulețul de sub volan.

Rye întrebă:

- A prins vreun hoț azi?

- Trei până acum. Apropo, crede că mi-ar fi mai bine cu ametețul de Hendrix.

- Are dreptate.

- E îngrijorat pentru siguranța mea.

- Are motive. Era să fac atac de inimă când ai luat-o la fugă pe coridorul hotelului. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

- Ce-ai fi făcut?

- Nu știu.

Când o privi, expresia i se schimbă. Întinse mâna și îi mângâie obrazul, apoi își apăsă buricul degetului mare pe colțul buzelor ei.

- Ar fi trebuit să mă avertizezi și că am uitat să-mi pun prezervativ a doua oară.

Brynn trase scurt aer în piept.

- Ar fi trebuit, dar nu mă gândeam la...

- Nici eu.

- ... la asta. Pentru prima oară în viață.

- Și la mine.

Nici unul dintre ei nu se mișcă și nu spuse nimic. Se priveau doar cu ochi întrebători, cu o tăcere apăsătoare întinzându-se între ei.

Vraja fu ruptă de două claxonări. Jake oprișe mașina în spatele lor.

Nu aveau altă alternativă decât să-și facă curaj și să iasă în ploaie. Rye îi ținu deschisă portiera din dreptul banchetei din spate a mașinii lui Jake. El urcă în față.

Scuturându-și ploaia din păr, îi mulțumi lui Jake că le sârise atât de prompt în ajutor.

- Cum a fost zborul?

- Ca de obicei.

- Nu știam dacă ai apucat să te întorci până la ora asta.

- Abia ajunsesem acasă.

Era încă în uniforma de pilot, doar cu nodul cravatei lărgit.

- Te simți în stare de o rundă rapidă până-n Knoxville?

- Acum?

- Imediat ce ne putem ridica în aer. Te plătim, desigur.

- Nu-i vorba de bani, zise Jake. La naiba, v-aș duce bucuros. Dar trebuie să zbor din nou în seara asta. Regulamentul spune că am nevoie de cel puțin opt ore de somn între zboruri.

- Știi care-i regulamentul, bombăni Rye. Mă omoară.

- Vă pot duce cu mașina, dacă e nevoie.

Rye clătină din cap.

- Nu. Dacă nu ne poți duce tu, am nevoie de avionul tău.

capitolul 33

7.49 A.M.

Jake fu mai mult decât surprins, dar nu-i răspunse lui Rye. Se concentra să-i scoată din parcare congestionată.

Traversă în viteză un bulevard cu trafic aglomerat și opri apoi în fața unui restaurant care nu deschidea până la cinci după-amiaza. Erau singuri în parcare. Jake opri mașina, dar lăsă motorul pornit.

- Ai nevoie de avionul meu? Poți să-l iei.

- Nu-i chiar atât de simplu.

Rye se uită la ceas.

- Negocierile trebuie să fie rapide, dar dă-mi voie să-ți atrag atenția că ar fi cazul să te gândești bine înainte să accepți.

Apoi Rye îi explică în linii mari situația.

- Trebuie să ajungem în Knoxville. Nu ți-am spus detaliile ca să te protejez. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine.

- M-am prins de chestia asta aseară. Nu este nevoie să-mi explici. Îți împrumut avionul. Nu trebuia decât să-l ceri.

- Nu-l vreau cu împrumut. Îți plătesc.

- Plătește benzina. Atâta tot.

- Dacă nu mă lași să-ți plătesc, nu facem afacerea. Trebuie să fie un charter.

- Poate-mi întorci favoarea într-o bună zi.

- Voi face asta oricum, dar tot te plătesc. Făcu o pauză. Mi-e rușine s-o spun, dar băieții de la FAA și NTSB sunt pe capul meu.

- Ce mama dracului?

- Nu e nimic oficial încă, dar conduc o investigație.

- În legătură cu ce?

- În legătură cu ceva ce eu consider a fi un accident minor. Opinia lor ar putea fi diferită. Nu eram beat, nu eram drogat, nu transportam droguri. Nu încalc legea acum, doar o ocolesc puțin, ca să evit o întârziere pe care Brynn nu și-o permite în momentul de față. Rye o privi peste umăr, înainte să continue: Știu că oferta de ajutor este sinceră și o apreciez. Dar nu e lucru de glumă. Dacă vine vreun om al legii și întreabă de noi, nu ne acoperi. Spune adevărul. Aveam

permis, cunoșteam aparatul, te-am plătit și asta e tot ce ai întrebat. Spune-le că ai simțit că eram într-o încurcătură, dar că nu ți-ai dat seama cât de serioasă este treaba.

- Cât de serioasă e treaba?

- Serioasă. Pentru că mai e ceva. Ne-am intersectat cu niște persoane sus-puse, care au bătauși și asasini plătiți la dispoziție în orice moment. Nu exagerez.

Își ridică mâna stângă pentru ca Jake să poată vedea tăieturile.

- Am avut noroc că am rămas cu degetele atașate. Așa că, dacă vine la tine cineva fără insignă, să minți fără nici o rușine. Nu te pune cu ei. Ești prost grămadă, nevinovat ca-n ziua în care te-ai născut, n-ai auzit în viața ta de noi.

- Ce se-ntâmplă după ce ajungeți în Knoxville?

- În ceea ce te privește pe tine? Nimic. Îți aduc avionul înapoi. Tot drumul, dus-întors, n-ar trebui să dureze mai mult de câteva ore.

Trase aer în piept.

- Ascultă, Jake, în orice alte circumstanțe, n-aș fi apelat la un necunoscut...

- Eu sunt un necunoscut pentru tine. Nu și tu pentru mine.

Rye scoase în râset amar.

- În legătură cu legenda aia... Nu sunt tipul pe care-l crezi și despre care ai auzit diverse povești... Dintre care cele mai multe erau oricum invenții de baracă. Eroul nu există. N-a existat niciodată. Dar îți jur că pot să pilotez avionul și c-o să ți-l aduc înapoi întreg, fără nici o zgârietură pe el.

- Nu-mi fac griji pentru avion. Mai degrabă pentru voi doi. Gândul că vă urmăresc niște asasini plătiți...

Rye îl întrerupse:

- Dacă simți până și cea mai mică ezitare, spune nu. Nu o face.

- Nu spun nu. Aș vrea doar să mă lăsați să vă ajut mai mult.

- Ne ajuți dacă ne lași să-ți folosim avionul.

- O chestiune de viață și de moarte, ai spus?

- Da. Și timpul trece repede.

Jake se uită la Rye.

- Altă misiune de salvare?

Rye ezită, apoi spuse:

- Ceva de genul ăsta.

- Întotdeauna te-ai oferit pentru misiunile cele mai periculoase. Iar astea nu-s invenții de baracă. Există înregistrările.

Rye nu spuse nimic.

- Îți dau avionul meu, zise Jake.

Rye întinse mâna peste bord.

- Mulțumesc.

În timp ce-și strângeau mâinile, celălalt pilot râse sec.

- Nu-mi mulțumi. Tocmai am venit de pe KC. Te-ai uitat pe radar?

8.23 A.M.

Jake avea un spațiu închiriat într-un hangar la treizeci de kilometri vest de Atlanta. Era controlat, însă Rye avea să fie cât de curând singurul pilot pe pistă.

Când cei trei intrară cu apa șiroind de pe ei, doi piloți de avioane de corporație așteptau să se îmbunătățească vremea, întinși pe fotolii în fața televizorului, urmărind un meci de fotbal care se juca undeva unde strălucea soarele.

Femeia de la recepție era adâncită într-un roman.

Brynn și Rye rămaseră în spate în timp ce Jake îi explica hotărârea lor de a decola cu orice chip, în ciuda vremii.

Brynn auzi cuvinte de gen „urgență medicală în familie” sau „ar putea fi ultima șansă de a-și lua rămas-bun”.

Rye completă planul de zbor. El și Jake verificară avionul înainte de decolare.

Din cauza ploii, Jake aranjă să urce la bord înăuntrul hangarului și să tragă avionul afară, pe pistă.

Când totul fu gata, Brynn îl îmbrățișă pe Jake de rămas-bun.

- Faci o faptă extraordinar de bună. Într-o zi, o să-ți spun despre ce a fost vorba.

- Mult noroc cu pacientul!

Rye îi mulțumi din nou, însă profită de ocazie ca să-l mai prevină o dată:

- Nu uita ce ți-am spus. Dacă vine cineva și pune întrebări, acoperă-ți pielea.

Jake îl bătu pe umăr și îi ură zbor ușor.

În timp ce erau tractați pe pistă, ploaia lovea cu furie geamul avionului. Rye întinse o mână și o strânse chiar deasupra genunchiului.

Brynn sări. Rye zămbi la reacția ei și vorbi tare, ca să acopere zgomotul motorului:

- Ți-e frică?

Brynn clătină din cap.

- Minți.

Observase cum i se albiseră degetele mâinilor cu care strângea marginea scaunului copilotului.

Deși condițiile meteo păreau și mai intimidante văzute din cabină, Brynn preferase să stea lângă Rye decât într-unul din locurile de pasageri din spatele carlingii.

Cu o expresie solemnă, Rye o privi fix în ochi.

- Brynn, asta e meseria mea.

Încrederea lui o calmă.

- Nu aș vrea să fiu aici cu nici un alt pilot.

Îi susținu privirea, apoi răspunse confirmării de decolare pe care o primise prin cască.

Brynn își aminti ce-i spusese cu o seară în urmă, la bar, despre anticiparea de dinaintea fiecărei decolări. „Chiar și acum, de-abia aștept.“

Când împinse maneta, simți la rândul ei aceeași exuberanță.

9.12 A.M.

Goliad ar fi încasat bucuros încă o bătaie mai degrabă decât să se întoarcă la casa soților Hunt fără nimic cu care să se poată lăuda.

Menajera îi deschise și-l primi înăuntru.

- Te așteptau să apari. Sunt la masă. Le spun că ai venit.

Fără vreo umbră de compasiune, îl întreabă dacă vrea să-i dea niște gheață pentru nas. Era umflat și roșu și, dacă nu făcea o intervenție estetică, probabil că avea să rămână strâmb pentru totdeauna.

Dar refuză gheața. Nasul și ochii umflați erau ultima lui grija în timp ce se îndrepta spre sufrageria apartamentului principal, unde aveau loc de obicei întrevederile private.

Nu fu nevoit să aștepte prea mult înainte să intre Richard, cu Delores pe urmele lui.

Era îmbrăcată imaculat, aranjată până în cele mai mici detalii, dar, ca întotdeauna într-o situație de care depindeau multe, aerul din jurul ei părea să fie încărcat de o energie statică unică și caracteristică persoanei ei.

Senatorul veni direct spre Goliad, cu o expresie care cerea explicații.

- Am vrut să cred că dispariția ta a avut un motiv întemeiat. I-am spus lui Delores să se relaxeze, că ești probabil pe urmele doctorului O'Neal. Iată-te însă aici, fără doctor.

- Am localizat-o, dar a reușit să fugă.

- Și cu asta ce e? întreabă Richard, uitându-se la nasul lui.

- Mallett. Cu ajutorul unui polițist corupt, i-am găsit la un hotel. Era târziu. Pentru că nu s-a petrecut nimic

peste noapte, n-am văzut nici un motiv să vă deranjez. De dimineață, i-am interceptat în timp ce plecau.

Le povesti cum se derulasera lucrurile.

- Am încercat să stau de vorbă cu dr. O'Neal, să o convingă să renunțe, fără să creez probleme.

- În mod clar, n-ai reușit.

- A văzut o șansă să fugă și a profitat de ea.

Le povesti cum fuseseră prinși în lift.

- Nu am putut face nimic până nu l-am ajuns din urmă pe Mallett, la ieșire. M-a scos din joc. Când am reușit în sfârșit să ies, nu le-am mai văzut decât farurile de la mașină. N-am reținut numărul de înmatriculare.

- Nu am putut face nimic? repetă Delores. Nu accept așa ceva, Goliad.

- Nu am putut face nimic fără riscul de a vă implica pe dumneavoastră, doamnă, sau pe domnul senator.

- Aș fi spus că minți, zise Richard. Asta a fost întotdeauna înțelegerea noastră. Dacă ești prins cu o crimă, ești pe cont propriu.

- Este în continuare înțelegerea noastră, spuse Goliad. În orice altă zi, i-aș fi împușcat pe amândoi acolo, la etajul șapte. Dacă m-ar fi prins, m-aș fi așteptat să negați vehement că aveți habar despre ceva din toate astea. Astăzi însă m-am gândit că ați prefera să evitați orice fel de legătură cu poliția.

- Are dreptate, Richard, spuse Delores. Investigatorii ar fi făcut legătura uite-așa!

Pocni din degete.

- Nu ne mai putem permite să ne trezim cu polițiști la ușă, punând întrebări deranjante. Astăzi, mai mult decât oricând, discreția este esențială.

- Discreția? Senatorul se întoarse spre ea. Curios cu vânt pe care să-l folosești ținând cont de ce se întâmplă chiar în aceste momente.

- Din punctul ăsta de vedere, putem sta liniștiți, dragule. Inevitabilul se va produce. Nu are nici o legătură cu noi, noi nu am făcut decât să ne manifestăm bunăvoința față de un copil pe moarte și familia acestuia.

Este cea mai bună publicitate pe care am putea spera s-o primim.

Goliad simțea cum țeșuturile din jurul ochilor i se umflă de la o clipă la alta.

Nasul îi pulsa de durere.

Disconfortul îl făcea să-și piardă concentrarea, dar nu acesta era motivul pentru care nu putea înțelege schimbul lor de cuvinte.

- Îmi pare rău. Ce-mi scapă?

Delores îi zâmbi.

- În timp ce tu fugeai după dr. O'Neal printr-un hotel, altcineva a gândit și a pus în acțiune un plan mai bun.

- Cine?

- N-o să-ți vină să crezi! exclamă ea, cu un râs ușor. Timmy.

Goliad privi de la unul la celălalt ca să se asigure că nu era o glumă, că auzise bine.

Cu o seară în urmă, îl trataseră pe Timmy ca pe un lepros pe care de-abia așteptau să-l vadă plecat din casa lor. Acum păreau deosebit de încântați de el. Și aveau o atitudine de superioritate față de Goliad.

Richard se uită la ceasul de pe cămin.

- Ar trebui să aflăm curând, zise el.

- Ce să aflați? întrebă Goliad.

Delores răspunse:

- Că problema noastră a fost rezolvată.

10.02 A.M.

Vremea în Knoxville nu era cu nimic mai bună decât fusese în Atlanta, însă Rye reuși o aterizare perfectă prin ploaia torențială pe un aeroport municipal, aflat la marginea comunității în care locuia familia Griffin.

Ca și pe celălalt aerodrom, activitatea era slabă. Într-un capăt al sălii, doi bărbați jucau cărți. Un altul dormea într-un scaun.

Un bărbat mai în vârstă stătea la recepție.

În timp ce Rye stătea de vorbă cu acesta, Brynn chemă un Uber care să-i ducă acasă la familia Griffin.

- O să ajungă în cinci-șapte minute, îi spuse lui Rye, când acesta veni lângă ea. Ai timp de asta.

Îi întinse o cană de cafea.

- Mulțumesc. I-ai sunat pe părinții lui Violet?

- M-am gândit dacă să-i sun sau nu. M-am hotărât să nu.

- Încă ți-e teamă că o să atragi ghinionul dacă le spui?

- E o prostie, știu.

- Nu-i o prostie. Și piloții sunt superstițioși.

Sorbi din cafea.

- Odată ce ajungi, vei fi gata de treabă?

- Domnul și doamna Griffin au semnat formularele că sunt de acord când am intrat în program, dar o să mai discut încă o dată totul cu ei.

Începu să-i explice procedura, însă se întrerupse când observă că Rye o asculta cu doar jumătate de ureche.

Dintr-odată, realizează ceva.

- Nu vii cu mine.

Richard coborî privirea spre paharul de cafea gol pe jumătate.

- Ai terminat?

Îi întinse, înlemnită. Rye îl duse la coșul de gunoi.

Când se întoarse, spuse:

- Nu, nu vin cu tine. Dar o să rămân aici până mă suni să-mi spui că ai intrat în casă și că totul e bine.

- Ai suficient timp să ajungi în Columbus până diseară.

- Nu mai e nici o grabă acum.

Îi povesti ultima conversație pe care o avusese cu Dash.

Brynn rămase cu gura căscată:

- De ce nu mi-ai spus?

- Am avut nevoie de ceva timp ca să asimilez șocul.

- Mi-am dat seama când te-ai întors în mașină că telefonul te înfuriase.

- La început, recunosc el. Dar, sincer, nu-l pot învinovăți pe Dash. Chestia asta i-ar putea afecta afacerea.

- Te întâlnești mâine cu cei care investighează accidentul?

- La prima oră. Băieții ăștia nu se joacă. Ei o să hotărască exact cât de nesăbuit și de iresponsabil am fost.

- Nu ai fost nici nesăbuit, nici iresponsabil.

- Ei s-ar putea să fie de altă părere.

- Atunci, problema e serioasă.

- Serioasă. Dar nu-i o chestiune de viață și de moarte.

- Dar este, Rye. Este o amenințare la viața ta!

O privi în ochi, apoi își mută privirea undeva dincolo de ea.

- Ți-a venit mașina.

Îi puse o mână pe braț.

- Te rog să vii, Rye. Vreau să mai vorbim despre asta.

- La ce ne-ar folosi?

- Bine, atunci n-o să vorbim. Dar vino. Nu trebuie să stai decât atât cât te prezint lui Violet și familiei ei. Vor dori să-ți mulțumească.

- Nu e nevoie de mulțumiri.

- Înțeleg perfect că vrei să-i duci avionul înapoi lui Jake, dar, cu siguranță, o oră în plus sau în minus nu contează.

- Nu asta le-ai spus tuturor celorlalți. Nu m-am culcat cu toți ceilalți. Apoi o altă realizare o izbi brusc, aceasta ca o palmă peste față.

- Desigur! Ce-i cu mine? Cum de nu m-am prins mai devreme? Tocmai pentru că te-ai culcat cu mine ești acum atât de nerăbdător să ne despărțim.

Rye nu spuse nimic, își luă doar acel aer familiar de impasibilitate.

- Sau poate te temi să dai ochii cu o fetiță bolnavă? Te temi să nu care cumva să fii atins, să experimentezi o emoție umană, să simți ceva?

- Nu ăsta-i motivul.

- Atunci care e?

- ăsta-i spectacolul tău, Brynn. Du-te și fii vedetă!

Brynn își duse mâna la inimă.

- Vai, ce draguț! Te ții departe de dragul meu! Râse ironic. De ce nu recunoști? Te bucuri puțin că ai întâlnirea aia mâine-dimineață. Îți oferă un motiv bun ca să pui punct și s-o iei la sănătoasa.

- Nu înțeleg de ce mai târăgănam lucrurile.

- Nici eu! i-o reteză ea. Am de salvat o viață și nu e a ta. Tu ești o cauză pierdută. Ești hotărât să zbori direct în inima nefericirii și a sentimentului de vinovăție și nimic nu te poate face să te răzgândești. Până-n ziua în care o să te omoare. Ei bine, fie cum vrei tu!

Făcu semn spre avionul lui Jake, care aștepta pe pistă.

- Nu vreau să te mai rețin.

10.09 A.M.

Lești nervoasă pe ușă și nu privi în urmă. Urcă în mașină. Plecă.

Undeva în spatele lui Rye, cineva pufni:

- Mda, a mers foarte bine.

Se întoarse. Unul dintre piloții care jucaseră cărți stătea în spatele lui, rânjind. Se pare că auzise cel puțin o parte din ce-i spusese Brynn.

- Du-te dracului!

Rye îl împinse cu umărul și trecu pe lângă el, ignorând epitetele bombănite în urma lui în timp ce se îndrepta spre sala de relaxare a piloților.

Telefonul scoase un sunet ca de clopoțel, indicând că primise un mesaj. Era de la Dash.

„Nu le-am dat numărul, dar este IMPORTANT să suni!!!“

Mesajul era urmat de un număr de telefon.

Rye nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni, dar, dacă unul din agenții federali încerca să dea de el ca să discute despre întâlnirea de a doua zi, își zise că era mai bine să înceapă linguşeala de pe-acum.

Formă numărul.

- Rawlins.

- Oh, minunat! zise Rye. Ziua mea este oficial de tot rahatul.

- Nu închide!

- Dă-mi un singur motiv.

- L-am făcut pe prietenul tău Dash să înțeleagă cât e de important.

- Cu ce l-ai amenințat? Că-l puneți rău cu FAA-ul și NTSB-ul? Apropo, mersi pentru asta. Dacă-mi revocă licența, dacă mi-o suspendă măcar, o să am grijă să vă fac viața grea.

- Vrei să auzi despre ce e vorba sau nu?

- Probabil că nu.

- Eu cred că da. E despre dr. Lambert.

Ca și cum s-ar fi interesat de soarta unui vechi prieten, Rye întrebă:

- Ce mai face Nate?

- Tocmai asta este, grozavule! A dispărut cam în același fel ca și dr. O'Neal. Nu-i la birou. Nu-i la spital. Nici măcar n-a trecut pe acolo. Ultima oară când l-am văzut eu și Wilson, era acasă la senatorul Hunt. Am sunat acolo. Menajera mi-a spus că și ei încearcă să dea de dr. Lambert.

- Ajungi la partea interesantă? Curând, sper?

- Lambert deține un apartament într-un complex de lux. Am vorbit cu administrația. Doctorul a avut un vizitator noaptea trecută. Și-a dat numele de Goliad.

- Măi, măi! Se plimbă băiatul!

- Da, așa este. Am aflat ce s-a întâmplat la hotel azi-dimineață.

- Afurisitele astea de camere de securitate strică tot hazul.

- Geanta ta e la noi.

- Mersi. Aduceți-o mâine la întâlnire.
- Wilson îmi face semn să grăbesc lucrurile.
- Îi rămân dator.
- Musafirul de noaptea trecută al doctorului Lambert

nu era Goliad.

Rye simți din tonul dintr-odată serios al lui Rawlins că o replică ascuțită ar fi fost nepotrivită, că ofițerul ajunsese în sfârșit la partea interesantă.

- Cine era?

- Se vede pe imaginea de pe cameră, dar este neclară. Așa că-ți trimis un SMS cu descrierea pe care ne-a dat-o paznicul.

În doar câteva secunde, mesajul sosi. Rye se întoarse la Rawlins.

- Timmy.

- Timmy. A ieșit din complex cu doctor cu tot. Au plecat împreună, cu Jaguarul lui. Din imaginile surprinse de camere, n-ai zice că-s chiar cei mai buni prieteni.

Rye își frecă fruntea.

- Nu sunt cel mai mare fan al lui Nate Lambert, dar asta nu sună bine.

- Așa ne-am zis și eu, și Wilson. Acum - și asta-i motivul pentru care te sunăm. Posturile locale de televiziune au transmis azi-dimineață o știre despre fetița care a fost transportată aseară...

- Știu despre asta.

- M-am gândit eu că știi. Uită-te încă o dată în mesaj. Este o captură de pe ecranul TV. Reporterul transmite în picioare, din fața casei fetiței, din Tennessee. Ai primit?

- Da.

- Uită-te în spatele reporterului.

Era Nathan Lambert. Inconfundabil. Lângă el și ceva mai în spate, era Timmy.

Inima lui Rye se opri, apoi începu să bată cu putere.

- Trebuie să plec.

- Dr. O'Neal este acolo, Mallett?

Rye ezită.

- Mallett? Este acolo?

- În drum spre casa lor.

Unde era Timmy.

- Tu unde ești?

- Într-un aeroport. Tocmai am adus-o cu avionul. Aveți oamenii aici... un departament pe care să-l puteți anunța?

- Și ce să le spunem?

- Iisuse, nu știu! Spuneți-le...

- Despre o cutie goală, cu doar niște probe de sânge? Despre întâlnirile tale cu Goliad? Despre modul inexplicabil în care ai răpit-o pe dr. O'Neal? Despre comportamentul ce-i drept ciudat, dar până acum complet legal al unui senator? Ce să le spunem? Ha? Totul pare foarte dubios, dar unde e crima? E timpul să ne spui și nouă, nu crezi?

- O să vă spun. Dar nu acum. Trimiteți oamenii spre casa familiei Griffin.

- În ce bază?

- Nu am timp, Rawlins! Mișcă-te repede!

- Dincolo de faptul că inima lui Brady White a cedat în timpul operației...

- Stai! Ce?

- Nu știi? A făcut stop cardiac pe masă. Au muncit la el timp de zece-douăsprezece minute...

Rye închise telefonul și se lăsă să alunece pe lângă perete, pe călcâie. Lovitura asta îl durea mai tare decât atunci când îl pocnise Goliad.

Își simțea pieptul strâns ca într-o menghină, atât de tare încât credea că o să-i crape oasele.

Vedea în mintea lui fotografia de pe biroul lui Brady - cu el și familia lui. Îl vedea pe Brady zâmbindu-i de pe patul de spital. Pe Marlene spunând: „De-abia aștepta să te cunoască“.

Își apăsă podul palmelor pe ochi, ca să blocheze imaginile. Nu avea timp să se gândească la asta acum. Trebuia să ajungă la Brynn.

Brynn pe care o alungase, o împinsese departe de el.

Direct spre Timmy.

Formă numărul noului ei telefon. Nici un răspuns. Nu intră nici robotul.

- La dracu'!

Sări ca împins de un arc și ieși din sală fugind ca un apucat, dintr-o încăpere în alta, uitându-se după pilotul cu care se înjurase mai devreme. Îl găsi studiind un monitor de radar.

Cu respirația tăiată, Rye spuse:

- Frate, scuze pentru mai devreme. Ai o mașină pe care s-o pot împrumuta?

capitolul 34

10.39 A.M.

În timpul drumului de douăzeci de minute de la aerodrom până în cartierul în care locuia familia Griffin, telefonul lui Brynn sună aproape continuu. Nu apăruse niciodată vreun nume care să identifice apelul, dar nu putea fi decât Rye.

Nu răspunse. De ce să reia discuția, când finalul ar fi fost oricum același? Așa cum spusese el, de ce s-o mai lungească?

Însă nici măcar tristețea pe care o simțea în inimă nu-i putea umbri fericirea la gândul că le va da vestea cea bună lui Violet și părinților ei.

Era din ce în ce mai entuziasmată, pe măsură ce se apropia de casa lor.

Orele petrecute cercetând, studiind, luptându-se cu îndoiala, sfătuindu-se cu părinții lui Violet, certurile cu Nate... Toate aveau să culmineze în cel mai bun mod cu putință: viața lui Violet avea să fie prelungită, poate chiar salvată.

Șoferul opri la colțul străzii pe care se afla casa familiei Griffin.

- Vă supărați dacă vă las aici? E agitație mare acolo.
O să-mi fie greu să întorc.

- E foarte bine aici.

Fără nimic altceva decât ce avea în buzunarele hainei, începu să urce panta spre casă. O dubiță, probabil a familiei, ocupa aleea din față.

De ambele părți ale străzii erau parcate care de televiziune, înghesuie unul lângă celălalt.

Tot în fața casei erau parcate două limuzine.

Și, ultimul în șir, Jaguarul lui Nate Lambert.

Când îl văzu, Brynn se opri. Nu încăpea îndoială că era mașina lui. Parca lângă el în fiecare zi, în garajul clădirii de birouri.

Nu putea exista decât o singură explicație a prezenței lui aici - venise să-i ia medicamentul, înainte să apuce să îl administreze lui Violet.

De ce nu anticipase asta? Era clar că Nate o să-și dea seama că, odată ce afla că Violet fusese trimisă acasă, Brynn avea să vină după ea. I-o luase înainte.

Dar avea un avantaj considerabil în fața lui. Dr. Brynn O'Neal era medicul care o ținea sub supraveghere pe Violet. Atât copilul, cât și părinții aveau încredere totală în ea. Când aveau să afle că era acolo și motivul pentru care venise, urma să fie copleșiți de bucurie. Nate n-o să le poată spune în față că-i refuza medicamentul lui Violet ca să-l poată da altui pacient. N-o să se ia la bătaie cu Brynn, ca să i-l smulgă cu forța.

Era prins în capcană. Nu putea spune și nu putea face nimic fără să-și dea de gol perfidia.

„Cât timp mingeai e la tine, tu câștigi.“

Impulsionată de cuvintele lui Rye, continuă să se îndrepte spre casa din capătul străzii. Drumul era blocat de o mulțime de vecini gură-cască, ghemuiți la adăpostul umbrelor, a căror curiozitate nu fusese împiedicată de vremea urâtă.

Era încă la o oarecare distanță, când Nate apărură din mijlocul lor. Totuși, în timp ce se îndrepta spre ea, părea să nu mai aibă chiar același aer de supremă încredere

în sine cu care era obișnuită. Fără umbrelă, glugă, pălărie sau pardesi, părea ud learcă și cuprins de panică.

- Nate?

Îi rostise numele cu voce tare, dar vorbea mai degrabă cu sine însăși, contrariată de înfățișarea lui necaracteristică.

- E cam încordat.

Cuvintele se auziră atât de aproape în spatele ei, încât simți în păr respirația persoanei care vorbise.

Se răsuci repede pe călcăie și se trezi față în față cu Timmy. Acesta avea pelerină de ploaie și gluga trasă pe cap.

Spuse:

- Dacă nu vrei să te tai, să nu faci vreo prostie.

Brynn coborî privirea. Vârful unei lame subțiri și argintii apăsă în haina ei, la nivelul taliei.

- N-o să fac nici o prostie.

- Păcat!

Rânjetul lui hain îi dădu fiori.

- Brynn, dă-mi medicamentul.

- Ar trebui să meargă la Violet, Nate, și știi foarte bine. Numele tău este acolo, pe cererea de dispensă, lângă al meu. Știi bine că e...

- Pentru Dumnezeu, e prea târziu ca să ne mai certăm în legătură cu asta! strigă el, dar vocea îi cedă. Dă-mi-l sau...

- Sau omoară copilul.

Brynn se uită la Timmy fără să înțeleagă.

- Ce?

- De vreme ce se pare că prietenul nostru Lambert nu mai e în stare să vorbească, o să-ți explic eu, zise Timmy. Uite care-i situația. Dacă nu-i dai licoarea minune, domnul doctor Lambert o să împingă niște aer în perfuzia fetei. Dacă-i moartă, nu mai are nevoie de medicament, nu? Exact. Și atunci rămâne liber pentru știm noi cine.

Uluită, Brynn se întoarse spre Nate.

- Nu vorbește serios.

- Foarte serios. Dă-mi medicamentul.

Mintea lui Brynn o luase la galop.

- Ai văzut-o pe Violet? Familia?

Nate înclină din cap în semn că da.

- E bine. Cam obosită. Apatică. Dar se bucură că-i acasă. Eu... Eu... Îi aruncă o privire speriată lui Timmy. Am cerut să o examinez mai amănunțit după... după...

- Elsa, spuse Timmy. E în casă acum, dă un spectacol. Se aude din când în când cum cântă. A ajuns odată cu primarul. În limuzine diferite.

Nate respira de parcă ar fi urcat Everestul fără oxigen.

- Când au sosit invitații speciali, toți ceilalți au fost rugați să aștepte afară. Inclusiv eu.

- Aștepți să se termine programul ca să te duci la ea și să faci ce-a zis psihopatul ăsta? O să omori un copil?

Vocea i se ridicase. Timmy, cu același rânjet pe față, zise printre dinții încheștați:

- Mai încet cu melița, madam doctoreasă!

Brynn privi în spate. Nimeni nu se uita la ei. Toată atenția presei și a spectatorilor de ocazie era îndreptată asupra casei, în speranța că vor vedea celebritățile atunci când o să iasă. Era imposibil să avertizeze pe cineva asupra pericolului, fără ca Timmy să-și dea seama.

Se întoarse la Nate și-l privi acuzator, cu profund dispreț.

Buzele doctorului tremurau.

- A venit peste mine, în apartament, zise el, împrôscând salivă. M-a amenințat. M-a obligat să-l aduc aici.

- La ordinele senatorului Hunt?

- A fost ideea mea, răspunse Timmy.

- A vorbit cu Delores de dimineață, zise Nate.

- Și ea e de acord cu așa ceva?

- Da. Nu, nu. Nu a spus nimic. Doar a închis.

Nate știa la fel de bine ca Brynn ce însemna asta. La fel și Timmy.

Când Brynn se uită la el, zise:

- Șefii sunt foarte mulțumiți.

- Nu ai încă medicamentul.

- Apropo de asta, încep să-mi pierd răbdarea.

Nate îi rosti numele într-un geamăt implorator.

- Te rog, fă ce-ți spune. Richard o să primească medicamentul, așa cum trebuia să se întâmple de la bun început. O să se termine totul.

- Pentru Violet, cu siguranță.

- Oricum ar fi, pentru ea s-a terminat.

- Chiar ai fi în stare s-o omori?

- Tocmai asta e! Dacă n-o fac...

Timmy plescăi din buze.

- Eu și Violet suntem prieteni. Uite-așa!

Își încrucișă degetul arătător și pe cel mijlociu.

Brynn era îngrozită. Se întoarse spre Nate.

- L-ai lăsat să se apropie de ea?

- N-am avut de ales! A amenințat că-mi taie urechea!

- M-a prezentat drept asistentul lui personal, zise

Timmy. Am făcut un truc magic pentru Violet. A rău la glumele mele. Nimeni n-o să bănuiască nimic dacă mă-ntorc în dormitorul ei. E îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz. Cu o coroană pe ea.

Brynn avea senzația că i se face rău, dar adoptă în schimb o postură sfidătoare.

- Omori o fetiță în patul ei. Cum îți închipui că o să scapi?

Timmy râse ca o hienă.

- Nu trebuie să-mi fac griji pentru asta, fiindcă tu n-o să lași copilul să moară. O știm toți trei. N-o să riști să vezi dacă-mi pun sau nu amenințarea în practică, nu-i așa?

Nu, n-o să riște. Își aminti că Rye îi spusese tatălui ei că Timmy era un puști cu probleme, care avea multe de demonstrat.

Nate o scoase din gândurile sumbre.

- Familia știe că vii, Brynn?

Clătină din cap.

- Le-ai spus că ai făcut rost de medicament?

- Nu. Nu voiam să-și facă speranțe, apoi să nu-l pot aduce.

- În cazul ăsta, nici Violet, nici părinții ei nu vor ști niciodată ce-a pierdut. Și poate că o să ni se aprobe cererea de dispensă și o să-i putem administra medicamentul înainte să fie aplicate noile reglementări.

- Noile reglementări?

Dându-și seama că-l luase gura pe dinainte, Nate spuse:

- O să discutăm mai târziu.

- La naiba, Nate! Ce este?

Cu fraze grăbite și întrerupte, îi explică despre viitoarea întrevvedere a comisiei senatului pentru a discuta problema medicamentelor experimentale și a testelor clinice.

- Și poziția senatorului Hunt este să le oprească?

Expresia rușinată a lui Nate vorbea de la sine.

- Așadar, aceasta este singura doză disponibilă acum și, cel mai probabil, singura care va exista în viitorul apropiat.

- Ce păcat!

Timmy îi împunse haina cu vârful cuțitului.

- Renunță.

- Brynn, pentru Dumnezeu! gemu Nate. Ai pierdut. Pierde cu grație.

- Sau îți pierzi viața, zise Timmy.

Brynn pufni disprețuitor.

- N-o să mă omori cu atâția oameni de față.

Timmy se mișcă cu viteza unui șarpe și îi tăie materialul hainei, dintr-o parte în alta, o tăietură suficient de adâncă încât să se vadă căptușeala dedesubt.

- Vezi? Te-aș omori. Următoarea tăietură o să-ți despică burtica aia netedă. Aș putea să te-ndes în Jaguarul lui Nate și să te las acolo să mori, fără ca nimeni să observe.

Îl credea în stare. Inima i se urcase în gât. Își pierduse capacitatea de a mai respira.

Simțind-o că a capitulat, Nate începu să-i bată peste buzunare, în timp ce Brynn stătea paralizată de frică.

Găsi fiola învelită în folie de protecție și o scoase.

Timmy îi uimi pe amândoi în clipa în care o smulse din mână lui Nate, o aruncă în sus ca pe-o minge și o prinse în aer.

- Ai grijă ce faci, idiotule! Dă-mi-o mie! îi ceru Nate, întinzând mâna.

- O țin eu.

- Prefer să fie la mine, e mai în siguranță, spuse Nate.

- Ai un cuțit?

- Cuțit? Nu.

- Atunci taci.

Nate dădu înapoi și privi deloc încântat cum Timmy bagă fiola în buzunarul interior al gecii de ploaie.

- Gata, am luat-o. Hai să mergem!

Nate se uită la ceas.

- E în jur de unsprezece. Am putea fi înapoi pe la trei, trei și jumătate. Suficient timp.

- Noi doi o să mergem în spate.

Timmy o apucă pe Brynn de braț și începu s-o tragă înspre mașina lui Nate.

- Brynn!

Toți trei priviră deodată în direcția din care se auzise strigătul.

Rye nu ieșise încă de tot din spatele unei mașini oprite la colțul străzii. Coborî, trânti portiera și o luă la fugă spre ei.

- Dumnezeu! gemu Nate. Asta ne mai lipsea. E o piață rea.

Brynn se simți învaluită de o nouă speranță.

Cu agilitatea unei feline, Timmy execută o mișcare și ajunse dintr-odată lângă Brynn, cu vârful cuțitului împins în subsuoara ei stângă.

- Oprește-te unde ești, Mallett!

Vorbi încet, dar cu o voce ce părea în sine mortală.

Rye se opri atât de brusc, încânt inerția îl împinse în față. Aproape că-și pierdu echilibrul.

Timmy spuse:

- Îi tai țâța apoi o împung în inimă. O să pocnească așa ca un balon.

Rye spuse:

- N-ai mai trăi să te lauzi cu asta.

- Hai să încercăm și să vedem.

Brynn suflă aerul din plămâni.

- Sunt bine, Rye.

- Momentan, zise Timmy. Dar n-o să mai fie dacă nu dai înapoi.

- Fața ta arată ca dracu' Timmy, zise Rye. Ce culoare aveau bijuteriile azi-dimineață?

- O să ți-o plătesc pentru asta.

- Ar trebui. Vrei să folosești cuțitul, vino după mine. Dă-i drumul lui Brynn.

Brynn își putea vedea imaginea reflectându-se în ochelarii de soare ai lui Rye, alături de ai lui Timmy. Se gândi că-i purta la ochi tocmai pentru ca Timmy să nu-și dea seama exact unde se uită.

Brynn interveni:

- Nu e cazul să vă mai bateți.

- De ce te amenință cu un cuțit?

- A luat medicamentul și vrea să fie sigur că ajunge la senator.

- Exact, spuse Nate, începând să se simtă din nou important. După cum era planul original. Toată povestea asta a fost absolut inutilă, Brynn. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi lăsat lucrurile în voia lor. Către Timmy, spuse: Să mergem! Avem drum lung.

Calm, Rye spuse:

- De ce nu ne-ntoarcem toți cu avionul?

- Nu prea cred, asule! zise Timmy. Am văzut deja cum te-ai prăbușit.

Brynn simțise cum îi cedează genunchii de ușurare când auzise sugestia lui. Ignorând observația lui Timmy, spuse:

- O idee minunată. Nu crezi, Nate?

Privirea lui ricoșă între ei, aterizând asupra lui Timmy.

- Chiar e o idee bună. Am câștiga câteva ore. Dar nu avem nevoie de el ca să ne ducă. Avem la dispoziție avionul soților Hunt.

- Dar nu aveți pilot, spuse Brynn.

- Ce? întrebă Nate.

- Abby, de la hotelul pentru pacienți? Mi-a spus aseară, mie și lui Rye, că sunt liberi până marți, când trebuie să se întoarcă Violet.

- Da, așa ne-a spus, zise Rye.

- În cazul ăsta, avem de ales între tine și un drum de patru ore cu mașina, spuse Nate.

Timmy încă părea neîncrezător. Nu-i plăcea planul.

- Ai un avion suficient de mare?

Rye îl măsură din cap până în picioare, apoi spuse cu o strâmbătură disprețuitoare:

- Suficient de mare pentru tine.

Nate insistă:

- Din punctul de vedere al timpului, ne-ar asigura o zonă de siguranță, pe care n-am avea-o dacă ne-am întoarce cu mașina. După toată povestea asta, nu vrei să întârzii și să-i dezamăgești pe domnul și doamna Hunt.

Timmy capitulă, dar îi spuse lui Rye:

- Fără șmecherii, sau gagica ta o mierlește!

11.22 A.M.

Pilotul pe care Rye îl rugase să-i împrumute mașina îi răspunsese cu aceleași cuvinte pe care i le adresase chiar el ceva mai devreme: „Du-te dracului!”

Rye fusese nevoit să sune după o mașină. Aceasta sosise în mai puțin de patru minute, care lui Rye îi păruseră ore. Și drumul până la adresa pe care i-o dăduse Brynn ceva mai devreme părea să nu se mai sfârșească, apoi, când ajunsese, se întrebase unde mama dracului era poliția.

Se așteptase ca zona din jurul casei Griffin să arate ca o scenă de bătaie, cu Timmy reținut pentru răpirea lui Lambert.

Se părea însă că Wilson și Rawlins scăpaseră mingea din mână. Nu-și anunțaseră colegii din teritoriu.

În loc să vadă o impresionantă desfășurare de forțe polițienești, Rye fusese întâmpinat de o scenă terifiantă, care aproape că-i provocase și lui un atac de cord.

El și Dumnezeu nu se avuseseră prea bine în ultima vreme, dar moartea lui Brady White rupsesse până și cea din urmă legătură. Chiar și așa, Rye se trezise rugându-se ca Brynn să scape nevătămată din povestea asta.

Și nu era puțin lucru pentru care să te rogi, ținând cont că Timmy era cel care o amenința. Compensa cu vârf și îndesat statura firavă cu o răutate cruntă și o spontaneitate rar întâlnită.

Își aminti de pistolul lui Rye și-l puse să-l scoată și să-l arunce în canal. Discret, ca să nu atragă atenția mulțimii de gură-cască din curtea familiei Griffin.

Preț de o clipă cât avusese pistolul în mână, Rye fusese tentat să-l îndrepte spre fruntea lui Timmy și să apese trăgaciul, dar nu era sigur că putea face asta înainte ca Timmy s-o înjunghie pe Brynn. Cu regret, aruncase pistolul prin grilajul de canalizare.

Acum erau toți în mașina lui Lambert, în drum spre aeroport, unde-i aștepta avionul lui Jake. Lambert era la volan, Rye pe scaunul din față, lângă el, Timmy și cuțitele lui erau pe bancheta din spate, împreună cu Brynn.

- Cât durează zborul? întrebă Lambert.
- În jur de-o oră. Depinde.
- De ce?

- De vreme. De traficul aerian din Hartsfield. Centrul de control din Atlanta s-ar putea să ne țină în aer cam...

Nate îl întrerupse:

- Putem folosi pista lui Hunt.

- O pistă de aterizare privată?

- E pe un câmp, în spatele casei lor, îl lămurii Timmy. Mi l-a arătat Goliad.

- Cât e de lungă?

- De unde să știu eu? Lungă.

- Vezi tu, în funcție de tipul de avion, lungimea unei piste este destul de importantă pentru o aterizare în siguranță.

Timmy răs.

- Și cine poate ști mai bine ca tine cum e să ratezi o aterizare?

Rye se întrebă dacă era doar imaginația lui sau dacă râsul lui Timmy sunase într-adevăr forțat, agitat.

- Pista este suficient de lungă pentru avionul lor, spuse Nate.

- În cazul ăsta, e-n regulă, zise Rye.

- Dar dacă nici măcar nu știi unde e pista, cum o să știi unde să zbori? întrebă Timmy.

- GPS. Nu-mi trebuie decât numărul de identificare al pistei aeriene ca să îl programez.

- Îi sun pe Richard și pe Delores din aeroport, zise Nate. O să-ți dea ei toate informațiile de care ai nevoie. Probabil o să ne aștepte cu covorul roșu, când o s-ajungem.

Îi zămbi lui Rye ca și cum totul ar fi fost din nou bine pe lume. Rye abia se putea abține să nu-l pocnească.

Privi prin geam în oglinda laterală și lăsă capul într-o parte în așa fel încât s-o poată vedea pe Brynn prin fereastra dinspre bancheta din spate.

Privea peisajul dezolant și părea cufundată adânc în gânduri. Nu avusese ocazia să schimbe nici măcar un cuvânt între patru ochi cu ea.

Voia să-i spună că-i părea rău că o lăsase să plece singură. Ba nu, că o *forțase* să plece singură. Dacă s-ar fi dus cu ea, nu ar mai fi fost acum în pericol, iar Violet poate că și-ar fi primit deja perfuzia.

Avea multe de recuperat. Părea să fie povestea lui, în ultima vreme.

Când ajunseră la aerodrom, avionul lui Jake era singurul de pe pistă.

- Asta-i avionul? zise Timmy.

- Asta e.

- Pare vechi.

- Este. Dar motorul e nou.

- Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

- Îmi închipui că a luat foc.

Probabil că Timmy își dăduse seama că Rye îl lua peste picior.

Îi spuse lui Nate să-i lase pe el și pe Brynn la intrare.

- Nu vreau ca doamna să fie nevoită să meargă prin ploaie.

În timp ce-i lua brațul lui Brynn și o împingea în față, privi peste umăr și îi făcu libidinos cu ochiul lui Rye.

Brynn își ținu privirea fixată în față.

Nate parcă în zona pentru vizitatori. Privind în jur, zise:

- Nu-mi place să-mi las mașina aici. Sper c-o să fie în regulă.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta.

- Dacă mi-o fură cineva?

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji, repetă Rye. După ce-i administrezi medicamentul senatorului, n-o să mai fie nevoie de tine. Nu te-ai prins încă?

Rye își dădu seama după expresia lividă a lui Nate că ideea asta nu-i trecuse prin minte, dar era convins că o să-l preocupe de acum înainte.

Coborî și o luă la fugă prin ploaie, înspre clădire. Nate veni după el.

Toți cei care fuseseră acolo mai devreme plecaseră, cu excepția bărbatului în vârstă de la recepție. Recunoscându-l, îi făcu lui Rye cu mâna.

- Doar nu te gândești să pleci pe vremea asta, nu?

Arată spre ecranul televizorului, unde o hartă de radar arată o bandă roșie și lată.

Rye înjură.

- Buletinele meteo vin unul după altul, îi spuse bărbatul. Mai bine aștepti să se potolească.

Rye nu văzu cum ar fi putut să-i comunice situația în care se aflau fără să pună pe toată lumea în pericol, inclusiv pe bărbatul în vârstă. Dacă dădea alarma, dacă suna la 911, unii dintre ei, dacă nu toți, ar fi fost morți cu mult înainte să sosească poliția. Brynn ar fi fost prima. Timmy o ținea lângă el. Nu i se mai vedea cuțitul, dar Rye știa că asta nu însemna nimic. Îl putea scoate într-o clipită.

Și nu doar Brynn era în mâinile lui Timmy, la fel era și fiola cu GX-42. În orice fel de altercație, ar fi putut fi lovită sau chiar distrusă.

Rye se apropie de grup.

- Va trebui să așteptăm să treacă partea mai rea a furtunii.

Firește, Nate protestă:

- Dar toată ideea când am hotărât să zburăm cu avionul a fost să câștigăm timp.

Rye îi făcu semn să privească prin peretele de sticlă. Numai de când intraseră ei în clădire, condițiile se înrăutățiseră. Avionul lui Jake era bătut de ploaie și zgâlțâit de rafale puternice de vânt.

- Dacă tu vrei să conduci pe vremea asta, zise Rye, te sfătuiesc să pleci la drum. Mai adaugă o oră.

Nate își mușcă buza de jos, nehotărât.

- Cât crezi c-o să mai dureze vremea asta?

- Hai să vedem.

Rye îi conduse într-o încăpere unde erau mai multe computere, toate date pe diverse canale meteo.

Se așază în fața unuia.

- Noi suntem aici și mergem acolo, zise el, arătând două puncte pe hartă. Linia de furtună se întinde fix între aceste două puncte, aproape fără întrerupere. Roșu înseamnă rău. Mov e cel mai rău. Aici e grindină, zise el, atingând un alt punct de pe ecran. Am zburat în condiții mai rele, spuse el, vorbind peste umăr, spre Nate, care era aplecat deasupra lui. N-aș avea nimic împotriva să decolez cu tine și cu el, zise, înclinând capul în direcția lui Timmy. Dar Brynn va trebui să rămână aici. Nu-mi pasă dacă muriți voi. Nu-mi pasă dacă mor eu. Dar ei nu-i pun viața în joc, mai ales nu pentru tine.

Lambert se umflă, dar Rye îl ignoră și spuse:

- Deci, ce alegi, Lambert? Tu decizi.

- Ba eu decid, zise Timmy. Așteptăm.

O împinse pe Brynn pe unul din scaunele pliabile înșirate pe lângă perete, se așază în cel de alături și-și strecură brațul printr-al ei.

12.13 P.M.

Brynn detesta tonul vesel cu care Nate îi sunase pe soții Hunt.

- Am vești bune și vești proaste, ciripi el în telefon.

Având mare grijă cum își alegea cuvintele, îi informă că măsura cam drastică pe care o propusese Timmy se dovedise a nu fi necesară.

- Dr. O'Neal ne-a dat de bunăvoie obiectul după care veniserăm. Se întoarce cu noi. Domnul Mallett ne aduce înapoi cu avionul și o să aterizăm pe pista voastră. Vestea proastă? Așteptăm să treacă furtuna înainte să putem decola. Ascultă, apoi spuse: Da, ne-am gândit și la asta, dar am fost cu toții de acord că o să ajungem mai repede cu avionul.

Nate ascultă, murmurând din când în când „splendid“, sau alt cuvânt de genul ăsta.

- Perfect. Domnul Mallett are nevoie de... ce era?

- Numărul de identificare, zise Rye.

Numărul îi fu dat lui Nate, care i-l transmise lui Rye.

- Ne mai întreabă și când ajungem acolo?

- Zborul o să dureze cel mult o oră, după ce decolăm și dacă vremea nu e prea potrivnică. S-ar putea să nu putem merge în linie dreaptă, să fie nevoie să ocolim câteva furtuni. Și-o să fie din ce în ce mai multe.

Nate promise să le trimită un mesaj chiar înainte să decoleze.

Închise telefonul și anunță:

- Goliad va veni să ne ia.

- Oh, de-abia aștept! zise Rye.

Pe același ton sarcastic, Nate zise:

- Iar Richard și Delores de-abia așteaptă să te cunoască. Au auzit atâtea despre tine! Abia rostise aceste cuvinte, că-i sună telefonul. Probabil că au uitat ceva. Se uită pe ecran. Oh, e doamna Griffin.

Brynn tresări și încercă să se ridice, să se ducă la el, dar Timmy o trase la loc.

- Lasă-mă să vorbesc cu ea, te rog! zise Brynn.

- Mă ocup eu.

Nate răspunse rostindu-și numele, apoi ascultă:

- Da, da, a fost acolo. A vrut să o vadă pe Violet, desigur, dar n-a vrut să-i întrerupă spectacolul Elsei.

Brynn simți cum i se strânge inima în timp ce-l asculta pe Nate spunându-i mamei lui Violet că abia ajunsese, când primise un telefon care o anunțase că un pacient era în stare critică.

- Am fost chemați numaidecât în Atlanta. Dr. O'Neal a regretat că n-a apucat s-o vadă pe Violet.

Ascultă, apoi spuse: Mi-a zis că nu-i merge telefonul. O să-i spun că ați încercat să o sunați. Sunt sigur

că o să vă contacteze imediat ce-o să poată. Acum chiar trebuie să plec, doamnă Griffin.

Închise brusc. Când fu clar că nu avea de gând să spună nimic din proprie inițiativă, Brynn întrebă:

- Cum de-au știut că am fost acolo?

Nate își dresе vocea.

- Violet te-a văzut prin fereastra de la camera ei.

Brynn simți că i se rupe inima.

- S-a supărat că nu am intrat?

Fără să o poată privi în ochi, Nate zise:

- Sunt sigur c-o să-i treacă. Asistenta părea o femeie capabilă.

- Și o să-i țină potaia companie.

Judecând după felul în care Rye se uită la Timmy după această remarcă, Brynn își zise că era fie foarte curajos, fie nebun.

Apoi începu așteptarea. Timpul, care trecuse atât de repede, părea acum să se târască. Dacă n-ar fi fost Timmy, pe Brynn nu ar fi deranjat-o că erau ținuti pe loc. Nu mai avea fiola cu GX-42, dar știa unde este. Era în continuare la numai câțiva kilometri distanță de Violet. Mai erau încă opt ore până când putea fi administrată perfuzia. Și Rye era cu ea. Acești factori îi îngăduiau încă să spere.

Dar Timmy o ținea lipită de el, departe de Rye și în așa fel încât să-i poată auzi și pe el și pe Nate.

Nu putuse comunica în particular cu Rye, deși, adesea, felul în care o privea era mai grăitor decât cuvintele. Privirea lui evoca amintirile frustrării, ale furiei și ale pasiunii pe care o împărtășiseră. În funcție de caz, emoțiile ei o copleșeau sau o înfuriau.

Petrecuse mai puțin de două zile în compania lui, dar reușise să-i provoace mai multă suferință și bucurie decât orice altă persoană din viața ei de până acum.

Mai puțin poate cu excepția lui Violet.

Cum era posibil? O iubea pe Violet.

Timmy îi ținea în încăperea micuță. La un moment dat, bărbatul de la recepție venise la ușă ca să le sugereze că s-ar simți mai confortabil în foaier. Rye îi mulțumise dar îi explicase că erau toți deosebit de interesați de mișcarea furtunii.

Timmy se uită după el.

- Moșul ăsta ar trebui să fie mai puțin curios, dacă știe ce-i bine pentru el.

- E doar ospitalier, spuse Rye.

- Se amestecă unde nu-i fierbe oala, mormăi Timmy.

Rye și Brynn schimbă o privire. Se temeau pentru el.

Nate era mult prea absorbit de propria dilemă ca să mai observe și altceva. Se mișca de colo-colo, cu un ochi pe ceas, cu altul pe ecranul radarului.

Îl pisa pe Rye cu întrebări:

- După ce trece furtuna, putem decola imediat?

- După ce înregistrez planul de zbor și fac verificarea avionului.

- De ce nu poți să înregistrezi planul acum? Ca să scăpăm de-o grijă?

- Pentru că, dacă nu decolezi la două ore după ETD, îți expiră IFR. Ar trebui să fac altul.

- Spui că ar mai putea dura două ore?

Rye arată spre ecranul radarului cu vârful ghetei. Stătea aplecat pe spătarul unui scaun de birou, cu mâinile împreunate la ceafă, cu picioarele pe masă.

Brynn nu era păcălită de atitudinea lui aparent relaxată. Știa că e gata să sară, dacă ar fi fost nevoie.

- Nu eu controlez vremea. Când vreți să mergem, îmi spuneți. Dar condiția mea rămâne valabilă. Brynn nu vine cu noi.

- Nu, nu! Delores s-a bucurat foarte mult că e cu noi.

„Ca să-mi poată râde-n față“, își zise Brynn.

Timmy, care urmărea ecranele radarului, spuse:

- Așteptăm până nu mai e roșu.

Asta nu se întâmplă decât abia pe la ora două.

Violet

Dr. O'Neal a plecat fără să intre!

Când am văzut-o apropiindu-se de casă, din capătul străzii, m-am bucurat așa de tare! *Eram sigură* că ea o să fie surpriza specială de care-mi spusese tata.

Dar n-am putut spune nimic când a ajuns aici, pentru că Elsa cânta și ar fi fost urât să o întrerup. Toată lumea s-a agitat și a părut foarte încântată când a ajuns Elsa aici.

- Uite, Violet! Elsa!

Ei chiar cred că eu nu știu că Elsa nu există? Și că e doar o doamnă îmbrăcată într-un costum? Dar a fost drăguță și mi-a pus întrebări și despre altceva, nu numai despre cancer. Doar că aș fi vrut să nu cânte tocmai când a ajuns dr. O'Neal aici.

Erau mulți oameni de la televiziune în drum, dar am văzut-o pe dr. O'Neal pe trotuar, vorbind cu Timmy.

Timmy e prietenul domnului dr. Lambert, dar nu cred că domnul doctor îl place prea mult. Nici eu nu-l plac. Glumele lui sunt stupide și nu mă păcălește cu trucurile lui magice. Și fratele meu mai mic s-ar fi descurcat mai bine.

Nu mi-a plăcut când a fost Timmy în camera mea. A stat prea aproape de pat și s-a jucat cu tubul de la perfuzie. Nimeni nu are voie să-l atingă, în afară de asistente, așa cum e Jill.

Dr. Lambert mi-a verificat fișa și i-a pus niște întrebări lui Jill. Mama l-a întrebat de ce era el acolo și nu dr. O'Neal, și domnul doctor a spus că ea e de gardă weekendul ăsta, dar a mințit, pentru că dr. O'Neal a ajuns aici imediat după aceea.

Nu cred că s-a bucurat prea mult să-i vadă pe dr. Lambert și pe Timmy. În timp ce vorbeau, clătina întruna din cap. Dr. Lambert i-a luat ceva din buzunar. Timmy i l-a smuls din mână și nu i l-a mai dat înapoi.

Apoi a venit încă un bărbat, a alergat spre ei. E cam de aceeași vârstă cu dr. O'Neal, dar geaca de pe el părea

foarte veche. Și purta ochelari de soare, deși afară plouă. Totuși, el aproape că s-a uitat numai și numai la dr. O'Neal. S-a infuriat când Timmy a împins-o pe dr. O'Neal într-o mașină și a urcat apoi după ea.

Cred că bărbatul înalt a vrut să stea lângă ea, dar a trebuit să urce în față, cu dr. Lambert.

După ce Elsa a plecat, i-am spus mamei că dr. O'Neal fusese afară. M-a întrebat dacă eram sigură. I-am spus de nenumărate ori că da, sunt foarte sigură și am întrebat-o dacă și închipuia că am și orbit din cauza cancerului. Mi-a spus să am grijă cum vorbesc, dar a sunat-o oricum pe dr. O'Neal, ca să-i spună să se întoarcă. Dr. O'Neal nu a răspuns la telefon, așa că mama l-a sunat pe dr. Lambert, care i-a spus că dr. O'Neal a trebuit să plece din cauza unei urgențe.

Am început să plâng.

Cred că mi-au dat o zi specială pentru că o să mor. Aș fi vrut să o văd pe dr. O'Neal în loc de Elsa.

capitolul 35

1.57 P.M.

- Nu mai e roșu, anunță Nate. Nu în direcția în care mergem noi.

Rye era conștient de acest aspect de mai bine de jumătate de oră. Încă ploua torențial și plafonul de nori era coborât, dar elementele periculoase îi depășiseră.

Păstrase informația pentru sine ca să poată amâna zborul cât mai mult timp cu putință.

Pentru că, odată ce decolau, orice speranță ar fi fost pierdută pentru Violet.

Brynn știa și ea asta, și Rye îi putea simți durerea.

După telefonul primit de la mama lui Violet, deznădejdea ei fusese evidentă.

Se tot gândise la ceva cu care să-i distragă atenția lui Timmy, să-l doboare cu forța, orice... Dar nu reușise

să găsească un plan de atac care să nu se sfârșească cu răni grave sau mai rău pentru Brynn.

Acum rămăseseră fără timp.

Își ridică picioarele de pe masă și se uită atent la monitorul cel mai apropiat de el.

- Da, cred că putem pleca.

Întinse mâna după telefonul mobil.

Timmy ajunsese dintr-un salt lângă el și-l opri când nu apucase să atingă decât de vreo câteva ori ecranul.

- Pe cine suni?

- Serviciul de Zbor din Atlanta.

- Pentru ce?

- Ca să înregistrez planul de zbor.

Ridică formularul pe care deja îl completase.

Timmy îi smulse hârtia din mână și-și trecu privirea peste ea.

- Ce înseamnă toate astea?

Rye arată spre diversele șiruri de cifre și litere.

- Tipul avionului. Numărul de identificare. Literele astea desemnează aeroportul de aici, locul de plecare. Destinația. Ai auzit și tu codul pe care mi l-a dat Lambert. Ora estimată a plecării, 1930 Zulu. Două treizeci pentru tine. Timpul estimat de zbor, o oră. Viteza de zbor, altitudinea, combustibilul. Număr la bord - patru suflete.

- Suflete?

- Jargon aviatic. Știi tu, în caz că murim.

Își dăduse deja seama că lui Timmy îi era frică să zboare. Avea de gând să-i exploateze slăbiciunea la maximum.

Poate că nu era decât o răzbunare meschină, dar cel puțin o să se simtă mai bine dac-o să-l vadă cum se pierde.

Timmy se mai uită încă o dată peste formular, apoi îl dădu înapoi lui Rye și arată cu bărbia înspre telefonul mobil.

- Bine, sună. Dar vreau să aud toate răspunsurile.

Rye ridică din umeri, tastă un număr din trei cifre și ținu telefonul în așa fel încât Timmy să poată auzi și el.

Răspunse o voce de bărbat.

- Servicii de Zbor Leidos.

Rye ridică întrebător din sprâncene.

Timmy dădu din nou din cap în semn că era în ordine, însă monitoriză cu grijă tot ce spunea Rye, în timp ce acesta repeta exact ce scrisese pe planul de zbor.

Când ajunse la sfârșit, spuse:

- Număr total de suflete la bord, patru. Trei normale.

Un suflet pierdut pe nume Timmy.

Timmy îi arătă degetul mijlociu.

Bărbatul de la telefon îi ură lui Rye un zbor plăcut.

- Plăcut? făcu Rye. Ba bine că nu. Pistă privată. Întâmpinat de un ajutor personal, poate chiar cu covorul roșu. Adevărat lux pentru un pilot smintit ca mine.

Bărbatul râse.

- Recunosc ID-ul. Ar fi lux pentru oricine. Distracție plăcută!

Rye se uită la Timmy.

- De-abia aștept.

2.27 P.M.

Rye făcu verificările de rutină, apoi le făcu semn celorlalți să iasă din clădire.

Ieșiră pe pistă.

În timp ce Rye o ajuta pe Brynn să urce, îi șopti:

- Brady nu a mai ieșit din operație.

Vestea era încă o lovitură pentru ea și reacționează în consecință.

Nu i-ar fi spus chiar atunci, dar era important să o facă să înțeleagă că moartea lui Brady fusese un punct de cotitură pentru el.

Murmură:

- Sunt cu tine sută la sută.

- Ce se întâmplă? zise Timmy, în spatele lor.

- I s-a blocat centura de siguranță.

Rye își făcu de lucru cu aceasta în timp ce-i șoptea:

- N-o să te mai las baltă. Nu până nu se termină.
Într-un fel sau altul.

Îi strânse mâna. Ar fi vrut s-o sărute.

O privi în schimb în ochi în timp ce trăgea zdravăn de centură.

- Acum merge.

Îi indică lui Lambert unul din celelalte scaune pentru pasageri.

După ce-i urcă pe cei doi, Rye închise ușile duble.

- Eu trebuie să intru primul, îi spuse lui Timmy.

- N-ai să vezi!

Rye se dădu în spate.

- Scaunul pilotului e pe stânga. Așa că fie intru eu primul, fie va trebui să mă târăsc peste tine. Sau te așezi tu în fața bordului și pilotezi avionul.

Strângând din dinți, Timmy se dădu la o parte.

Imediat ce Timmy fu la bord, Rye se întinse peste el.

- Hei! strigă tânărul, scoțând cuțitul.

- Trebuie să mă asigur că ușa e bine închisă, zise Rye. Dacă nu cumva nu te deranjează să fii primul care cade, în caz că lucrurile nu merg așa cum trebuie.

Timmy se dădu în spate, lăsându-l pe Rye să ajungă la ușă, dar rămase cu cuțitul scos, ținând lama lipită de coapsă.

După ce se asigură că ușa era bine închisă, Rye își puse centura.

Timmy zise:

- Să nu încerci vreo șmecherie.

- Sau ce? Mă tai? N-ar fi o idee prea bună să omori pilotul, nu crezi?

- Nu, și tocmai de-aia aș tăia-o pe gagică ta. Nu cât s-o omor. Doar cât să sângereze. Mult.

Rye nu răspunse. Dar, în timp ce avionul se ridica de pe pistă, spuse:

- Oh, la dracu'!

Timmy îl privi alarmat.

- Ce e?

- Am uitat să-mi iau medicamentele.

4.04 P.M.

Așa cum prevăzuse Rye, fură nevoiți să evite câteva furtuni, ceea ce făcu ca zborul să dureze mai mult.

Prinseseră multe goluri de aer la coborâre, dar Rye execută o aterizare lină și se îndreptă acum spre capătul pistei unde, prin fereastra avionului, Brynn putea vedea un vehicul așteptând.

Părea ceva folosit de Serviciile Secrete.

Nate se plânse de starea deplorabilă a costumului său de firmă, care nu se uscaseră decât pe jumătate după ce fusese udat leocă de ploaie.

- Nu-mi place deloc că trebuie să mă prezint așa.

Știind că pierduse, Brynn nu-i mai putea suporta vanitatea lui Nate, care o călcase întotdeauna pe nervi.

Pe parcursul întregului calvar, se agățase de speranța că, până când medicamentul nu se afla în sângele lui Richard Hunt, mai exista încă o speranță pentru Violet.

Optimismul ei părea acum incredibil de naiv. Cum ar fi putut să reușească împotriva cuiva atât de puternic?

Mai rău decât ideea că fusese învinsă, era să știe că Violet simțea că o abandonase.

Când ajunseră la capătul pistei, Rye întoarse avionul în așa fel încât partea dreaptă, pe unde trebuia să iasă, să fie orientată spre SUV-ul lung și negru.

Goliad stătea lângă el.

De îndată ce Rye opri motorul și elicea începu să în-cetinească, Goliad se apropie de avion. Deschise ușile cabinei de pasageri, privi înăuntru și îi făcu semn lui Nate să iasă.

Acesta coborî cu pas sprinten.

Brynn ignoră mâna pe care Goliad i-o întinsese ca s-o ajute și coborî singură.

Timmy se ridicase și el de pe locul copilului.

Rye ieși ultimul.

Când atinse pământul, se trezi față în față cu Goliad.

După ce evaluă vânățiile pe care i le lăsase în acea dimineată, spuse:

- Sper că doare la fel de rău pe cât arată.

Goliad reacționează cu stoicismul caracteristic:

- Mi-ar face plăcere să-ți mulțumesc, dar domnul senator și doamna Hunt ne așteaptă.

- Atunci hai să mergem!

Rye apucă să facă un singur pas spre SUV înainte ca Goliad să-i pună o mână fermă în piept.

- Tu nu vii.

Pulsul lui Brynn se accelerează. Se uită panicată la Rye și-și dădu seama că nici lui nu-i plăcea această întorsătură de situație cu nimic mai mult decât ei.

- Lambert a spus că soții Hunt sunt nerăbdători să mă cunoască.

- Lambert s-a înșelat.

- Ba să mă scuzi, se amestecă Nate. Delores mi-a spus personal...

O privire chiorășă de la Goliad fu îndeajuns ca să-l reducă la tăcere.

Întorcându-se la Rye, Goliad spuse:

- Pista asta e proprietate privată. Soții Hunt au raportat aterizarea departamentului de poliție iar ofițerii, la rândul lor, au raportat biroului FAA. Se pare însă că numele tău este deja cunoscut în agenție. Te întâlnești mâine cu ei ca să le explici ce s-a întâmplat în Howardville. Pune și povestea cu încălcarea unei proprietăți private și o să ai multe pentru care să dai socoteală. Începând de acum.

Înclină capul. Privire cu toții în direcția indicată.

O mașină de poliție venea în viteză spre ei, cu semnalele luminoase în funcțiune.

Rye își scoase ochelarii de soare și făcu un pas spre Goliad.

- Cred că glumești!

- Glumesc? Nu. Nici băieții de la FAA nu au găsit nimic amuzant. N-ai cum să mai scapi de data asta,

Mallett, oricât de fermecător și de bun de gură ai fi. Ești terminat.

Mașina de poliție, cu emblema șerifului inscripționată pe o parte, se opri lângă SUV. Doi ofițeri în uniformă coborâră.

În timp ce se apropiau de grup, unul din ei spuse:

- Rye Mallett?

- Eu sunt.

- Te căutăm încă de noaptea trecută. Oamenii au alergat prin tot orașul, ți-au căutat telefonul prin pubele de gunoi și alte de-astea. Și-acum, poftim! Ai aterizat fix în ograda noastră.

Cel de-al doilea ofițer spuse:

- Mai bine zis, ograda domnului *senator*. A înaintat o plângere oficială pentru încălcarea proprietății private.

- Iar eu am înregistrat un plan de zbor, i-o întoarse Rye.

- Știm. Am sunat chiar noi să verificăm, imediat ce-ai atins solul. Băiatul cu care ai vorbit își amintește că te așteptai să fii întâmpinat cu un covor roșu la sosire.

- Exact asta vreau și eu să spun! Soții Hunt știau că o să vin.

- Dar fără să fi fost invitat, spuse polițistul. Au propriul avion și doi piloți angajați permanent. Îl măsură pe Rye cu o privire disprețuitoare. De ce-ar avea nevoie de serviciile tale?

- Asta-i absurd! exclamă Brynn.

Se întoarse spre Nate.

- Știi bine că e o farsă. Tu ai făcut aranjamentele. Fă ceva, zi ceva!

Ochii lui erau reci, calculați.

- La îndemnul tău, am fost de acord să zbor cu el, Brynn. Dar nu știu absolut nimic despre regulile de aviație. Dacă a încălcat vreuna din ele, nu e vina mea.

Îl privi uluită.

- Nu poți să stai cu mâinile-n sân și să lași asta să se întâmple, Nate.

Se părea însă că putea.

Goliad îi făcu semn înspre SUV.

- Domnul și doamna Hunt vă așteaptă, dr. Lambert.

Fără nici o umbră de ezitare, Nate se duse sprinten la mașină și urcă.

Goliad o prinse pe Brynn de cot. Își smuci brațul.

- Nu merg.

- Domnul și doamna Hunt au cerut să te vadă, zise Goliad. În mod specific.

- Puțin mă interesează ce au cerut domnul și doamna Hunt. În mod *specific*. Nu plec până nu se rezolvă problema asta. Rye a aterizat aici în deplina cunoștință de cauză a soților Hunt, având nu numai permisiunea, ci și recunoștința lor.

Cei doi ofițeri se uitară unul la celălalt, apoi din nou la ea. Unul dintre ei spuse:

- Nouă nu așa ni s-a spus, domnișoară.

- Atunci ați fost mințiți. Domnul Mallett nu a făcut nimic greșit.

Goliad veni mai aproape de ea.

- Poate garantează tatăl tău pentru el.

Amenințarea voalată, deși rostită încet, o lovi pe Brynn ca un trăsnet.

Buzele i se depărtară, dar nu ieși decât o dâră slabă de aer. Nici un cuvânt.

Goliad adăugă:

- Puteți trimite pe cineva din departament să-l ridice. Ofițerul care îi monitorizează eliberarea condiționată va fi înștiințat, desigur.

Printre pleoapele mijite și umflate, ochii care se vedeau erau nemiloși.

Brynn se uită la Rye și făcu un gest de neputință.

- E-n regulă. Du-te. Mă ocup eu de asta.

- Dar...

- Nu-ți crea probleme din cauza mea. Oricum, eu de mâine sunt dus, ai uitat?

Ca pentru a sublinia ideea, își puse ochelarii de soare la loc, așa că nu-i mai putea vedea ochii.

În ciuda cuvintelor încurajatoare pe care i le șoptise în timp ce-i prindea centura, acum o îndepărta iar. Își lua din nou rămas-bun.

Goliad o prinse din nou de braț și, de data asta, nu se mai simți în stare să se împotrivescă. Urcă în SUV.

În timp ce urca lângă ea, pe bancheta din spate, Timmy zise:

- Ohhhh! O să-ți fie dor de el?

Scoase niște sunete de pupături în apropierea urechii ei.

Nu-l băgă în seamă. Ca să-i răspundă chiar și numai cu o privire disprețuitoare ar fi avut nevoie de o energie pe care nu o mai simțea în ea.

Spiritul ei de luptătoare fusese secăt.

4.17 P.M.

Rye ar fi luptat până la ultima suflare ca să n-o lase pe Brynn să urce în SUV, dacă nu ar fi fost amenințarea pe care Goliad o făcuse la adresa lui Wes. Fie că o recunoștea sau nu, Brynn îl iubea pe derbedeu. Se albise la față la gândul că ar fi putut fi pus în pericol.

Rye știa că, dacă se comportă detașat și dezinteresat, o să-l creadă. Își dădea seama după expresia ei rănită că fusese convingător.

O să-și ceară scuze mai târziu. Mai întâi trebuia să-i convingă pe polițiști că i se făcuse o înscenare și că Brynn era în pericol.

În timp ce SUV-ul se îndepărta, se întoarse spre ei.

- Ați discutat cu ofițerii Wilson și Rawlins? Din Howardville? Ei sunt la curent cu ce se întâmplă de fapt aici. Dr. O'Neal ar putea fi în pericol.

- Da, din cauza ta. Știm. Tocmai de-aia biroul șerifului din Howardville v-a dat în urmărire aseară, după ce ai răpit-o pe domnișoara doctor din parcare.

- Am răpit-o? Nu. Ascultați! S-au întâmplat multe de atunci. Viața lui Brynn a fost amenințată azi. Tipul ăla mic cu mutră de vulpe? A amenințat-o cu cuțitul toată după-amiaza. Lambert este și el într-un pericol la fel de mare, doar că el nu poate să vadă dincolo de orgoliul lui umflat. Nu că ne-am avea noi doi prea mult la inimă, dar mă tem și pentru el. Nu am spus nimic până acum pentru că...

Se opri, dându-și seama după reacțiile pe care le primea din partea lor că ar fi putut la fel de bine să vorbească la bec. Nici unul dintre cei doi polițiști nu părea alarmat de ce le spunea el. Nici unul nu cli-pise măcar.

Și atunci își dădu seama: erau oamenii mituiți de Hunt în sistem.

Dacă făcea măcar aluzie că senatorul ar fi făcut ceva rău, ajungea numaidecât după gratii. Și nu ar fi primit nici măcar dreptul la un telefon. Încuietoarea ar fi ruginit înainte să i se mai dea drumul.

De-asta spusese Goliad „Ești terminat!“ cu o încredere atât de succintă.

Rye cercetă orizontul. Nu se vedea cavaleria venind peste deal. Drumul mărginit de pini care se intersecta cu șoseaua era gol. Era pe cont propriu.

Unul dintre ofițeri urmă procedura unui polițist cinstit și-și consultă notițele.

- Nu sunteți înregistrat ca fiind proprietarul acestui avion, domnule Mallett.

- Mi l-a împrumutat un prieten.

- Așa? Pentru că l-am sunat pe proprietar. Jake Morton? A zis că da, te-a lăsat să-i iei avionul, dar cu rezerve. Nu știa prea multe despre dumneata.

- Eu i-am spus să nu...

Rye se opri.

- Ce? zise polițistul, venind mai aproape. L-ai spus să nu ce?

Rye nu mai zise nimic. Nici Jake nu avusese încredere în ăștia doi. Nu făcuse decât ce-l sfătuisese Rye, însă sfaturile astea ar fi putut să-l bage în groapă acum.

- Domnul Morton știa că aveai de gând să aterizezi în mod neautorizat cu avionul lui pe o pistă privată care aparține unui senator al Statelor Unite?

- Nu. A fost o schimbare de planuri în ultima clipă. Dar nu a fost *neautorizată*. Cred că aranjamentele au fost făcute cu doamna Hunt. Poate că a uitat să-i spună domnului senator.

- La cât sunt de apropiați, mă îndoiesc, spuse unul dintre ofițeri. În plus, nu-i stă în fire doamnei Hunt să uite nimic, cu atât mai puțin ceva care să-i pună în pericol siguranța personală.

Rye nu comentă, temându-se că orice ar fi spus din acest moment ar fi ajuns curând la urechile senatorului și ale nevestei lui și ar fi pus-o pe Brynn într-un pericol și mai mare.

Unul dintre polițiști îl întrebă dacă era înarmat.

- Nu.

- E înregistrat un Glock pe numele dumitale. Și ai permis de portarmă.

- Ați strâns toate informațiile astea despre mine în numai două ore? Da' știu ca-ți muncit, nu glumă.

- Ne temeam pentru siguranța senatorului.

- Vi se pare că arăt atât de fioros? Da' ăia doi în costume negre?

- Micuțul e nou, dar pe Goliad îl cunoaștem bine.

- Sunt convinși.

- Băiat bun. Dintr-o bucată.

- Hm...

Mda, și când îți ardea câte o *bucată*, nu se-ncurca.

Fu controlat, deși negase că ar fi fost înarmat.

Unul dintre polițiști spuse:

- Vom continua conversația în anexa departamentului.

- I-am promis lui Jake că-i aduc avionul înapoi în seara asta.

- Îmi pare rău, dar n-o să poți să-ți ții promisiunea.

- Zborul de aici și până la hangarul în care-și ține avionul nu durează decât douăzeci de minute. Mă puteți lua de-acolo.

Unul dintre cei doi pufni în răs.

- Dacă te lăsăm să urci înapoi în avion, de unde știm că n-o să te mai oprești tocmai în Timbuktu?

- N-am combustibil.

Gluma nu fu prea bine primită. Unul dintre ofițeri deschise tocul de armă și puse mâna pe patul pistolului.

- Ai de gând să ne dai de furcă, domnule Mallett?

Rye ridică mâinile.

- Nu am această intenție, dar ce ziceți de asta? Unul dintre voi vine cu mine.

- Ca să devină ostatic?

Pufniră amândoi cu dispreț.

- Nu prea cred.

- Nu. Jur pe Dumnezeu...

- Măinile la spate!

- Pe bune? Chiar mă arestați?

Unul din ei scoase cătușele.

- Ai dreptul...

- Nu faceți asta. Vă rog. Trebuie să fiu în Howardville mâine, la nouă fix. Nu pot să lipsesc, mi-aș putea pierde licența de zbor.

- Ar fi trebuit să te gândești...

- Așteptați dracului o clipă! strigă Rye, când unul dintre cei doi îi prinse ambele încheieturi la spate. Nu pot lăsa baltă avionul prietenului meu.

Polițiștii îi ignorară toate protestele și îi terminară de citit drepturile în timp ce îl împingeau spre mașină și-l îmbrânceau pe bancheta din spate.

- Faceți o mare greșală!

Portiera i se trânti în nas.

Se îndepărtară de pistă. Când cotiră prin același loc pe unde trecuse cu câteva minute mai devreme SUV-ul lui Goliad, Rye văzu pentru prima oară vila soților Hunt.

Cocoțată în vârful unui deal, arăta la fel de impene-trabilă ca un castel.

Pătura groasă de nori făcuse să se întunece mai devreme, fapt care activase sistemul de iluminare am-plasat strategic în jurul casei, scăldând-o într-o strălu-cire incandescentă.

„Parcă-i Camelot!” își zise Rye. Cu toată trădarea dinăuntru.

Brynn era acolo. Era în casă. Ce făcea? Își cerea în genunchi scuze pentru ce încercase să facă?

Nu. În nici un caz. Nu Brynn. N-o să se umilească. Dar o să-și onoreze jurământul profesional și o să-l asiste pe Lambert, dacă acesta o să-i ceară. Îi spusese lui Rye că n-o să lase doza unică și atât de prețioasă de GX-42 să se irosească, chiar dacă nu Violet va fi cea care o să beneficieze de ea.

Dar cel-l îngrijora cu adevărat pe Rye era ce avea să se întâmple cu Brynn după aceea. Îi avertizase, atât pe ea, cât și pe Lambert, că, odată ce medicamentul era în organismul lui Richard Hunt, senatorul avea să fie mai hotărât ca niciodată să păzească cu orice preț secretul bolii lui și felul mărșav în care pusese mâna pe medi-camentul minune. Singurul mod care garanta că acest secret nu va fi niciodată aflat era să-i reducă la tăcere permanentă pe toți ce-i care îl știau.

Rye simți cum i se răcește sângele în vene. Trebuia să ajungă la Brynn.

Încercă din nou să se înțeleagă cu polițiștii.

- Ascultați-mă, băieți, sunt mult mai multe în joc de-cât vă dați seama. Sunt în pericol viețile unor oameni. Dr. O'Neal și Nate Lambert sunt...

Fu întrerupt și izbit de portieră în clipa în care poli-tistul de la volan trase brusc de volan ca să evite o tam-ponare cu un vehicul ce venea din direcția opusă și care încălcase banda de mijloc.

Ca să nu cadă în șanț, șoferul trase prea tare de volan în direcția opusă, dar reuși să îndrepte mașina în clipa

în care apăsă frâna. Automobilul derapă cu un scârțait puternic, apoi se opri pe marginea îngustă.

Vehiculul de pe contrasens dădu cu spatele și veni în dreptul mașinii de poliție. Fereastra cu folie fumurie din dreptul șoferului coborî și apărură fața certăreată a lui Rawlins.

capitolul 36

4.51 P.M.

Goliad îi băgă pe Nate și pe Brynn în casă pe ușa din față.

Timmy intră după ei.

- Știu drumul! spuse Nate, apoi o porni cu pas nerăbdător și plin de importanță spre sufrageria apartamentului principal.

Brynn îl urmă fără nici un pic de entuziasm.

Mai fusese de două ori aici. Prima oară când ea și Nate le explicaseră celor doi procedura de aplicare pentru dispensa de compasiune în vederea utilizării unui medicament aflat în stadiu de experiment. A doua oară, când Nate le prezentase planul lui de a extrage prin contrabandă o singură doză.

- Pentru un preț! și-l amintea spunând.

În acel moment, se gândise doar la bani. Acum înțelegea care era prețul adevărat: viața lui Violet.

Intră în sufragerie printr-un set de uși duble.

Înalt, chipeș și impunător, Richard Hunt stătea în mijlocul încăperii, sub candelabru, așteptându-l pe Nate să se apropie de el.

Senatorul dădu mâna cu Nate și îi spuse că se bucura să-l vadă.

- Asemenea, se grăbi să răspundă doctorul. A fost o zi de pomină, fără să exagerez.

Privirea de vultur a senatorului se mută asupra lui Brynn. Îi înregistră starea răvășită și disprețul evident.

- Dr. O'Neal.

Pe un ton la fel de rece, Brynn îi răspunse:

- Domnule senator.

Lângă soțul ei, Delores era radiantă ca o tânără mi-reasă. Puloverul de cașmir și pantalonii din stofă erau de culoare crem și atât de bine croite, încât păreau să fi fost turnate pe silueta ei frumoasă. Coama blondă îi stră-lucea, machiajul era impecabil, bijuteriile erau scumpe, dar discrete.

Gheața din privirea ei trăda lipsa de sinceritate a zâmbetului.

- Dr. O'Neal. Am înțeles că v-ați dus astăzi până în Tennessee ca s-o vedeți pe Violet.

- Da.

- O fetiță absolut adorabilă! I-a plăcut ziua specială pe care i-am dăruit-o eu și domnul senator?

Vocea zaharisită a femeii o făcea pe Brynn să vrea să scrâșnească din dinți.

- Nu știu. Se uită la Timmy care stătea de pază alături de Goliad în fața ușilor duble, acum închise. Am fost luată de acolo înainte să apuc s-o văd.

- Ce păcat! Înseamnă că ai bătut drumul degeaba.

Delores se răsuci grațios pe călcăie și-l întâmpină pe Nate cu o îmbrățișare rapidă și un sărut în aer pe ambii obraji.

Apoi îi luă mâna soțului său și o strânse într-a ei.

- În sfârșit! Pentru Dumnezeu, să facem odată treaba asta!

Un dispozitiv de perfuzii fusese instalat lângă un fotoliu masiv.

O cameră video montată deja pe un trepied era îndreptată spre acesta.

Fuseseră montate lumini suplimentare prin toată încăperea, dar, după ce privi prin cameră, Nate hotărî că-i plăcea mai mult nuanța mai caldă și mai intimă creată doar de lampa din tavan. Avea un aspect mai puțin clinic.

Camera era a soților Hunt, dar Nate era atât actorul principal, cât și regizorul filmului care avea să documenteze ceea ce el numea „un moment monumental din istoria medicinei“.

Brynn se bucură să vadă că fusese exclusă. Chiar dacă ar fi invitat-o să i se alăture sau să facă vreun comentariu la cameră, ar fi refuzat.

Întreaga scenă o dezgusta. Se simțea ca un element de recuzită într-o piesă suprarrealistă și nu ar fi crezut că totul se întâmpla cu adevărat dacă nu ar fi simțit privirea întunecată a lui Goliad ațintită asupra ei. Avea senzația că i se dăduse misiunea de a avea grijă să nu care cumva să compromită procedura. Dacă ar fi făcut vreo încercare în acest sens, ar fi oprit-o.

Cu mult timp înainte, Nate adusese toată aparatura de care avea nevoie. O masă portabilă fusese aranjată în acest sens. O acoperi cu cearșafuri sterile, la fel și scaunul senatorului. Își puse o pereche de mănuși de latex, făcându-le să plesnească la încheieturi. Introduse acul perfuziei în vena de la îndoitura cotului senatorului.

Delores râse și spuse:

– Avem totul, mai puțin medicamentul. La cine este? Timmy făcu un pas în față și-l scoase din buzunar.

Când văzu pachetul mic și familiar, Brynn simți cum i se strânge inima.

Delores îl luă ea prima și îl lipi de obraz, apoi îl întinse soțului ei, care spuse:

– Au existat clipe în care n-am mai crezut că va sosi acest moment.

Brynn privi cum Richard îi dă pachetul lui Nate. Acesta rupse folia de protecție, apoi așază fiola pe masă, lângă o seringă.

Explică apoi la cameră ce avea să se întâmple mai departe.

– Este remarcabil de ușor. Injectez soluția GX-42 în această pungă de perfuzie, cu fluid compatibil. Va dura

aproximativ o oră până se va goli punga. După ce ajunge în sistemul sanguin, GX-42 trece la treabă.

Enumeră rezultatele remarcabile obținute în laboratoare, pe animale.

Cu mai multe detalii și în termeni mai specifici decât folosise Brynn cu Rye, Nate explică în fața camerei cum funcționa medicamentul, preconizând că va fi o descoperire de senzație în tratarea formelor de cancer hematologic.

Huruitul unui tunet îi atrase lui Brynn atenția înspre fereastra cu geamurile închise. Ziua se transformase în noapte, deși nu era decât puțin peste ora cinci și soarele nu apusese încă.

Se întrebă dacă Rye era deja în aer.

Nate vorbea cu patos, prezentându-se drept un pionier, dispus să parieze pe eficacitatea unui medicament care nu fusese încă aprobat oficial pentru testări clinice.

- Deși reprezintă un risc enorm pentru reputația mea profesională, am făcut ceea ce am considerat că este bine pentru pacientul meu.

Brynn se întreba cine avea să vadă vreodată înregistrarea, cu excepția lui Nate însuși. Câtă satisfacție putea obține vizionând-o în particular doar în compania propriei persoane?

Soții Hunt insistaseră atât de mult să țină totul în cel mai mare secret, încât Brynn era surprinsă că-l lăsaseră pe Nate chiar și să înregistreze. Chiar nu erau deloc îngrijorați că orgoliul lui o să-l împingă să le-o arate colegilor pe care îi considera adversari?

Se uită spre fotoliul în care stătea senatorul, pregătit să primească infuzia.

Soția lui stătea pe un taburet, lângă el. Amândoi păreau că ascultă, dar cu aceea expresie plictisită a celui care a fost prins la un banchet cu o serie de discursuri ținute după dineu.

Nate era atât de absorbit de propriile explicații, încât nu-și dădea seama că interesul lor era minim, ba chiar lipsea cu desăvârșire. Erau total indiferenți față de ce spunea el la cameră.

Dintr-odată, Brynn își aminti vorbele lui Rye despre ce avea să se-ntâmpile după ce senatorul primea ceea ce voia.

„Ești sigură c-o să te lase în pace?”

Își dădea seama acum de ce soții Hunt aveau acea expresie mulțumită și superioară. Și de ce nu-i deranja că Nate înregistra procedura.

Mulți factori aveau să-l împiedice să exploateze înregistrarea. Mai întâi, ar fi trebuit să aibă acces la ea. Camera era a soților Hunt. Dar, chiar și dacă făcea ceva și punea mâna pe ea, Nate ar fi ezitat s-o facă publică. Cu discursul lui pompos, își tăiasse creanga de sub picioare.

În cele din urmă, dacă ar fi fost vreodată atât de ne-săbuit încât să amenințe că-i expune, Richard și Delores ar fi luat fără întârziere măsuri – măsuri extreme – ca să-l oprească.

Brynn simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se uită din nou la cei doi, care făceau o pereche de copertă de revistă.

Lui Nate aproape că nici nu-i acordau atenție. Nu el era ținta concentrării lor.

Ea era.

Nate luă seringă.

– Suntem gata?

– Nu chiar.

Delores se ridică grațioasă.

– Este un moment foarte personal pentru mine și pentru Richard. Mă gândeam dacă am putea elibera camera.

– Excelentă idee! zise Nate.

Se întoarse spre Goliad și Timmy.

– Domnilor. Puțină intimitate, vă rugăm.

Delores se uită la Brynn și zâmbi:

- Pleacă și ea cu ei.

5.18 P.M.

Ofițerul Wilson îl ajută pe Rye să iasă de pe bancheta din spate a mașinii de poliție și-l avertiză să-și țină gura închisă.

Rawlins îi luă de o parte pe ceilalți doi oameni ai legii și începu să-și ceară scuze că fusese pe punctul de a-i scoate de pe șosea.

- Mă temeam să nu fugă iar, zise el, arătând cu degetul mare peste umăr, înspre Rye.

Le spuse că acuzația de încălcarea unei proprietăți private va fi adăugată pe lista celor pe care le aveau deja împotriva lui, dar că aveau nevoie de Rye în Howardville la prima oră a dimineții, așa că cerea să fie predat în custodia lor.

- Noi, FAA-ul și băieții de la NTSB îl vrem primii.

Cei doi polițiști nu se lăsau convinși. Negocierile continuă în felul ăsta preț de câteva minute, în timp ce Rye făcea eforturi să afișeze o mutră cât mai spășită.

În cele din urmă, Rawlins avu câștig de cauză. Rye fu îndesat pe bancheta din spate a SUV-ului, cu cătușele încă la mână.

Rawlins porni motorul, dar îl lăsă la ralanti în timp ce priveau cum cealaltă mașină dispăre în spațiile unui deal.

Rye vorbi primul.

- De ce mama dracului a durat atât?

- Eram la jumătatea drumului spre Howardville, spuse Rawlins. Ne-a luat ceva să ne-ntoarcem. Turna cu găleata și mai ai tupeul să te plângi?

- Începusem să mă tem că nu mi-ați înțeles mesajul.

- Cum ai reușit să faci asta? întrebă Wilson, de pe scaunul de lângă șofer.

- De pe telefonul mobil. Am intrat în istoricul convorbirilor și v-am apelat cu o singură apăsare de buton. Așa cum mă așteptam, Timmy a fost suspicios, m-a oprit. Când mi-a dat voie să sun la serviciul de zbor, i-am prins pe ei pe fir și am unit convorbirile. Nu a observat. Mi-era frică să nu începeți să bodogăniți în telefon. Atunci totul ar fi fost distrus.

- Nu, am înțeles mesajul.

- Am strecurat cât mai multe informații am putut în conversația despre planul de zbor, sperând c-o să vă prindeți.

- Am înțeles.

- Mi-era frică să nu mă fi ignorat din nou. De ce m-ați mai prevenit că Timmy și Lambert erau la casa familiei Griffin dacă nu aveți de gând să trimiteți ajutoare?

- Am încercat, spuse Wilson. A durat destul de mult să explicăm întreaga situație la departamentul de poliție local. I-am făcut până la urmă să priceapă, dar se codeau. Știau că, odată ce ofițerii descindeau la locație, aveau să apară la televizor. Nu voiau să se aleagă cu publicitate proastă pentru că stricau petrecerea unei fete pe moarte, organizată de un senator. Ca să nu mai spunem că era și primarul de față. Când în sfârșit au reușit să-și facă suficient curaj și să strângă destui oameni ca să trimită o unitate acolo, voi nu mai erăți pe nicăieri. Nu știam la ce aeroport erăți sau cu ce avion veniserăți. Nu-ți puteam repera nici telefonul tău, nici pe-al lui Brynn O'Neal. Sunt singur că ție trebuie să-ți mulțumești pentru asta. Am încercat la dr. Lambert, dar cu vremea asta...

- Bine, bine, astea au fost, zise Rye. Mulțumesc că ați apărut acum. Polițiștii ăia doi care m-au arestat sunt corupți. Lucrează pentru Hunt. Haide, Rawlins! Dă-i drumul.

Făcu semn spre volan.

- Unde mergem?

- La casa senatorului Hunt. Trebuie s-o scoatem pe Brynn de acolo.

Cei doi schimbă o privire, înainte ca Rawlins să se întoarcă spre Rye.

-Ascultă, Mallett! Eu și Wilson am intrat în jocul tău cu telefonul, am venit până aici și te-am salvat din mâna poliției doar ca să poți să te duci după prietena ta? Ea vrea măcar să vii după ea? Sau se bucură c-a scăpat de tine?

Rye se aplecă în față.

- Fără îndoială se bucură că a scăpat de mine, dar e în pericol. Timmy? De ce credeți că am transmis numele? O amenința cu un cuțit în timp ce eu *mă jucam cu telefonul*! Trebuie să ne mișcăm! Acum!

Nici unul din cei doi nu schiță vreun gest.

Wilson spuse:

- Știm că Richard Hunt și soția lui mint. I-am prins cu minciuna când am adus în discuție altercația ta cu Timmy. Dar Hunt e totuși senator al Statelor Unite. Ultima oară când am bătut la ușa lui, am plecat cu coada între picioare. Nu ne ducem iar peste el până nu știm de ce.

- Nu am timp să vă explic, zise Rye. O să dureze prea mult.

- În cazul ăsta, te-aș sfătui să începi, îi sugeră Rawlins, strângând mâinile la piept. De la bun început și să nu omiți nici un detaliu. În caz contrar, nu ne ducem nicăieri, decât cel mult înapoi în Howardville. Și te luăm cu noi.

Rye se uită la ceasul de pe bord. Cinci și douăzeci și cinci de minute. Fusesse despărțit de Brynn de mai bine de-o oră. O eternitate. Timmy nu avea nevoie decât de o fracțiune de secundă ca s-o omoare.

Rye începu să vorbească, fără să irosească nici măcar un cuvânt.

Le povesti totul clar, recunoscând chiar și modalitățile în care încercase să-i păcălească.

Le spuse despre GX-42. Le spuse cum îl întâlnise pe Jake în bar și cum acesta le sărise în ajutor. De două ori.

- Pe el să-l lăsați în pace, zise Rye. Nu știa că o să „încalc o proprietate privată“ cu avionul lui. A văzut un pilot la ananghie și i-a sărit în ajutor. Ar fi făcut la fel pentru orice alt aviator.

- Mă cam îndoiesc, observă Rawlins. Ai zis că erai un erou pentru el.

- Nu am spus așa ceva.

- Ai lăsat să se înțeleagă. Ai spus că auzise de tine în Afganistan.

- Pilotii care nu au ce face vorbesc, mormăi Rye, întorcând capul și privind pe fereastră.

Ploua din nou. Cerul era acoperit de nori de furtună. Nu se mai vedea casa de pe deal.

Rawlins spuse:

- Myra a făcut niște săpături mai adânci și a descoperit adevărul în legătură cu ce s-a întâmplat acolo. A aflat cum s-a prăbușit avionul pe care ar fi trebuit să-l pilotezi tu.

- Myra e o comoară.

- Asta e problema ta?

Rye întoarse din nou privirea spre Rawlins.

- Cine zice că am o problemă?

Rawlins îl privi lung. Wilson tuși în pumn.

Rye înjură în barbă.

- Bine, le am și eu pe ale mele. La fel ca toată lumea.

- Din câte am înțeles noi, nu ai fost tu responsabil.

- Mie așa mi s-a părut. În orice caz, sunt responsabil pentru Brady. Fără mine, n-ar mai fi fost acolo în noaptea aia.

- Nu-ți poartă pică pentru asta. Ba chiar vrea să te vadă din nou mâine, când o să fii în oraș.

Rye simți inima zvâcnindu-i în piept. Se uită la Rawlins. Îl ducea cumva de nas?

Se întoarse spre Wilson.

- Brady e bine, spuse acesta. E stabil.

Rye se întoarse spre Rawlins.

- Nenorocitele! Mi-ai spus că a murit pe masa de operație!

- Ți-am spus că a făcut stop cardiac. Doctorii au muncit, l-au adus înapoi. Mi-ai închis înaintea să apuc să termin povestea.

Urechile lui Rye bâzâiau.

- Și e bine?

- Ce parte nu ai priceput? zise Rawlins.

- Ascultă, nenorocitele! Am simțit că mor și eu puțin la gândul că Brady a murit.

- Ei, uite că nu-i mort.

Rawlins făcu un gest nervos.

- Continuă-ți povestea.

- N-ați auzit suficient?

- Ce-i cu Wes O'Neal?

Rye oftă.

- Am ajuns acasă la el în timp ce voi doi erați acolo. Ne-a împrumutat mașina lui.

Făcu o pauză, se uită de la unul la celălalt, apoi recunoscu că schimbase numerele de înmatriculare.

- Nu-i cine știe ce infracțiune. Nu vă luați de el. Încearcă să-și refacă viața.

Din nou, privi îngrijorat de la un ofițer la celălalt.

- Putem pleca acum?

- Ne-ai spus tot?

- Da, pe toți dracii!

Mai puțin că el și Brynn făcuseră dragoste.

Făcuseră dragoste?

O să analizeze terminologia mai târziu, când o să fie singur.

În clipa de față trebuia să-i facă pe gogomanii ăștia să priceapă că Brynn putea fi în pericol.

- Nu vă sunt simpatic. Pricep. V-am dat peste cap sărbătorile. Dar Brynn este un medic dedicat, care-a făcut tot ce i-a stat în putință, și-a riscat reputația, m-a suportat pe mine, totul ca să încerce să salveze viața unui copil care suferă de cancer de sânge. Dacă vouă asta vi se pare

activitate criminală, Dumnezeu să v-ajute! Dar mie nu mi se pare nici pe departe așa ceva.

- Din câte spui, Hunt primește medicamentul.

- Chiar în momentul ăsta.

- Așadar, asta voiau. Toată lumea va fi fericită. Ce crezi c-o să se-ntâmple cu dr. O'Neal? Poate că o să fie dezamăgită, dar de ce crezi că ar trebui să ne facem griji pentru siguranța ei?

- Pentru că a încercat să-l împiedice pe Hunt să pună mâna pe medicament. Senatorul și nevastă-sa n-o să accepte trădarea cu zâmbetul pe buze. În plus, nu-și permit să afle nimeni despre povestea asta. Nici un detaliu. Goliad le este credincios ca un câine. O să facă orice o să-i ceară, inclusiv să se asigure că nu rămâne nimeni în viață să povestească.

Wilson părea sceptic.

- Parcă nu-i văd în stare chiar să comande moartea cuiva.

- Pariu c-o să te răzgândești când o să-i găsești pe Brynn și pe Lambert morți.

Wilson nu comentă.

- Chiar dacă nu-i ăsta planul, continuă Rye, mai e și Timmy. Iar Timmy este un psihopat. Foarte posibil să facă ceva fără să i se ceară. Doar ca să se distreze. E ceva în neregulă cu el, dar nu-mi pot da seama exact ce.

- E un puști de pe stradă care are ceva de demonstrat, spuse Rawlins. Până acum însă, tot ce avem împotriva lui este bâtaia cu tine. Și, sincer, dacă m-ai lovi pe mine în față cu un extingtor și aș avea un cuțit...

- Bine, Rawlins, am priceput, dar...

Rye își mușcă buza de jos.

- În prima noapte, în biroul tău, te-am întrebat de ce-aș fi vrut să-l pocnesc pe Brady după ce mă ghidase prin ceață. Îți amintești? N-ai putut să-mi răspunzi.

- Așa...

- Așa. Uite acum o întrebare la care nu am eu răspuns. Dacă Timmy era acolo ca să se asigure că Brynn se întoarce cu medicamentul pe care-l aduceam eu,

de ce mama dracului mi-a băgat laserul în ochi, riscând să mă facă să mă prăbușesc? Care a fost motivul lui?

- Nu are nevoie de-un motiv, spuse Rawlins. E psihopat. Chiar tu ai spus-o.

- Presupun...

Rye se sprijini cu spatele de portieră și începu să-și frece încheieturile între ele. Cătușele îl rodeau.

- Dar astăzi, când m-am oferit să-i duc în zbor înapoi în Atlanta și să economisesc astfel ore bune, ca senatorul să primească medicamentul mai repede, Timmy n-a fost prea încântat. Îi e frică de zbor. Era real, dar era ca și cum nu ar fi...

Se opri, miji ochii, se concentrează.

- Ca și cum nu i-ar fi păsat dacă ajungeam la timp sau nu.

Dintr-odată, înțelese.

- A vrut să mă prăbușesc! Să distrugă avionul, să distrugă medicamentul. Așa-i?

Când nici unul nu spuse nimic, repetă:

- Așa-i?

- De ce-ar fi vrut să-l distrugă?

- Nu știu. Dar o să aflu.

Se zbătea acum de mama focului să scape de cătușe.

- Scoateți-mi porcăriile astea! Mă duc acolo.

- Ți-am spus, nu ne putem întoarce acolo fără...

- Bine. Voi rămâneți afară. Mă duc eu.

Cu mâinile încă legate, găsi mânerul portierei și-l ridică. Ușa se deschise. Se rostogoli în spate și ateriză cu o bufnitură pe caldarâm.

capitolul 37

5.33 P.M.

Goliad îi indică lui Brynn o banchetă tapițată lipită de un perete, lângă ușa sufrageriei din care fusese dată afară.

- Ce-ar fi să stai acolo cât așteptăm?

- Prefer să rămân în picioare.

- Stai jos. Te rog.

Se așază.

Timmy se sprijini de peretele opus, cu umerii lăsați. Scoase un cuțit din cine știe ce ascunzătoare secretă, scoase lama și începu să-l arunce prin aer, lăsându-l să se răsucescă de mai multe ori înainte să-l prindă de mâner.

Brynn încercă să-l ignore, însă joaca lui o intimidă.

Probabil că și pe Goliad îl deranja, pentru că-i spuse:

- Încetează!

Timmy se opri și se dezlipi de perete.

- Mi-e foame. Bătrâna aia care lucrează la bucătărie mai e aici?

- Și-a terminat programul pe ziua de azi.

Timmy se strâmbă.

- Ei, mă duc să văd ce găsesc.

- Nu acum. S-ar putea să aibă nevoie de noi.

- Mi-e foame, frate! Am fost până-n Tennessee și-napoi.

Goliad se gândi o clipă, apoi spuse:

- Nu sta mult!

Timmy o porni în direcția bucătăriei.

Prin peretele din spatele ei, Brynn auzea niște cuvinte înfundate în sufragerie, dar nu putea înțelege ce se spunea.

- Medicamentul o să-l vindece?

Întrebarea lui Goliad o surprinse. Până acum, nu-și manifestase în nici un fel interesul cu privire la finalizarea întregii povești.

- Șansele sunt foarte bune, răspunse ea. Nimeni nu poate ști cu siguranță cât de eficient este, până nu va fi încercat.

Goliad dădu din cap, gânditor.

- Fetița... O să sufere? La sfârșit, vreau să spun.

- Voi face tot ce pot să împiedic asta. Dar nu pot alina cu nimic suferința familiei ei.

Goliad o privi lung pe Brynn, apoi se uită spre bucătărie.

- Mă duc să văd ce face. Nu pleca nicăieri. Nu vreau să fiu nevoit să-ți fac rău.

Plecă. Brynn se uită la ceas. Nu trecuseră decât vreo câteva minute de când fusese alungată din sufragerie, dar părea mult mai mult decât indicau limbile ceasului.

Se întrebă în ce stadiu al procedurii ajunsese Nate. Oare siringa cu GX-42 fusese deja injectată în soluția din perfuzie?

5.34 P.M.

Când intră în bucătăria de dimensiuni comerciale, Goliad îl găsi pe Timmy așezat pe bufet, lovindu-și picioarele de ușile de dedesubt, mâncând o banană.

Îi făcu semn să se dea jos.

- Înapoi la treabă!

Timmy sări jos de pe bufet și aruncă cu un gest teatral coaja de banană în chiuvetă. Se șterse apoi la gură cu dosul palmei.

- Te-nvârti pe-aici pentru că vrei să i-o tragi, nu?

Goliad, care se întorsese deja, se răsuci pe călcâie.

- Poftim?

- Nevestei șefului.

Timmy făcu un gest obscen cu limba. Fața umflată a lui Goliad se înnegri de furie.

Timmy chicoti și-și bătu colțul ochiului cu degetul.

- Eu văd lucruri. Eu știu.

- Nu știi nimic!

Goliad se întoarse din nou să plece.

- Aici te înșeli. Știu că n-o să intri niciodată în chiloteii lui Delores. Și mai știu și pe unde se află un rinichi. Undeva pe aici.

Înfipse cuțitul undeva în dreapta spatelui lui Goliad, îngropându-l până la teacă.

Spatele lui Goliad se arcui, apoi reveni la loc. Se clătina în timp ce se întoarse cu fața spre Timmy, care holbă ochii și șopti:

- Bau!

Goliad căzu în genunchi în fața lui, apoi se prăbuși cu fața în jos, pe podeaua de gresie.

Timmy spuse:

- *Adios, amigo!*

Se aplecă apoi peste Goliad, îl apucă cu câte o mână de fiecare subsuoară și îl târî pe gresie, icnind.

- Parcă-i un sac de ciment!

Cămara adiacentă bucătăriei era enormă după orice standarde, dar trupul mare al lui Goliad abia dacă încăpea în ea. Ca să poată ieși după ce-l târâse înăuntru, Timmy trebui să pășească cu grijă pe lângă el.

Își lăsă cuțitul înfipt în spatele lui Goliad. Funcționa ca un dop. Nu avea chef să șteargă o baltă imensă de sânge mai târziu, când se întorcea să se ocupe de cadavru.

5.35 P.M.

Nate o privi pe Delores cu gura căscată.

- Cum adică, vrei s-o faci tu?

- Exact cum am spus. Vreau să injectez eu soluția în punga de perfuzie.

- Minunat, draga mea! spuse Richard. Îmi place ideea.

Se aplecă și-l sărută ușor pe buze.

- Am ajuns până aici împreună. Vreau să am un rol activ.

- Așa și trebuie. Nate?

- Mie nu mi se pare cătuși de puțin o idee minunată.

- Contează că eu și Richard suntem de această părere.

Fără să catadicsească măcar să se uite la Nate, îi mângâie obrazul soțului ei.

Nate se bâlbâi:

- Dar nu ai calificarea medicală necesară...

- Nu-i operație pe creier! Cât de greu poate fi?

- Nu e greu, dar nu știi cum să faci.

Delores se întoarse spre Nate.

- Tu știi? îl provocă ea. Nu ai asistente care să se ocupe de detaliile astea în timp ce tu ești ocupat să-ți dezvolti și să-ți manifesti genialitatea?

- Păi...

- Ai mai făcut vreodată asta, Nate? Pe parcursul întregii tale cariere?

Își umezi buzele.

- Ultima dată, când eram stagiar.

Aruncă o privire îngrijorată spre cameră.

- Nu-ți face griji despre cum o să arate în filmulețul tău caraghios, spuse Delores. Am obținut ce ne trebuia de la tine, nu-i așa, Richard?

- Ce vă trebuia de la mine? întrebă Nate, cu voce sugrumată.

Richard spuse:

- Cred că Delores se referă la faptul că ai mărturisit candid că ai încălcat etica profesională.

Nate simți cum i se înmoaie maxilarul. Deschise și închise gura de mai multe ori, fără să scoată vreun sunet.

- Dar nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, continuă Richard, calm. Oricum nu te lăsam să pleci de aici cu filmarea.

- Nu. Nu, firește că nu. Nici nu intenționez. O făceam numai pentru voi. Și pentru posteritate.

Delores râse în timp ce se îndreptă spre aparatul de filmat și-l opri.

- Este de prisos acum. Cum ești și tu, Nate.

Scoase o pereche de mănuși de cauciuc dintr-o cutie de pe masă, apoi și le puse.

- Spune-mi ce să fac. Mai exact, ce să nu fac ca să nu stric treaba. Apoi lasă-mă în pace.

5.37 P.M.

Timmy se întoarse singur din bucătărie.

Brynn înțepeni.

- Unde-i Goliad?

- A rămas în bucătărie.

- De ce?

- Mănâncă ceva.

Se opri fix în fața ei. Brynn se ridică în picioare.

- Cred că vreau și eu să mănânc ceva.

Timmy făcu un pas în laterală ca să-i blocheze calea.

- De ce oare am senzația că nu prea mă placi?

Cu cea mai mândră expresie de care era în stare, Brynn spuse:

- Nu te suport. Din mai multe motive. Sincer, mi se zbârlește pielea când te văd.

Timmy fluieră încet.

- Ca să vezi ce deșteaptă ne credem!

- Dă-te la o parte din drumul meu.

Își clătină degetul arătător la doar câțiva centimetri în fața ei.

- Ți-o trăgeai cu pilotul, este?

Înainte să apuce să-i răspundă cu altă replică usturătoare, Timmy fu aruncat în față cu asemenea forță, încât Brynn fu nevoită să facă un salt în laterală ca să nu aterizeze peste ea.

Timmy căzu cu fața în jos, iar covorul gros fu singurul motiv pentru care țeasta nu i se crăpă în două.

Rye, care se furișase în spatele lui și-l lovise cu piciorul în moalele spatelui, îl apăsa acum cu gheata pe gât, țintuindu-l de pământ.

Aplecându-se peste el, șopti:

- Dacă te miști, sau scoți cel mai mic sunet, îți rup gâtul. Îți jur pe ce-am mai sfânt că nu mă las până nu-l aud trosnind. Brynn, caută-i prin buzunare. Repede!

Abia atunci își dădu seama că mâinile lui Rye erau legate la spate.

Fără să stea pe gânduri, se lăsă în genunchi. Timmy o privea cu coada ochiului, evident îngrozit. Îl credea în stare pe Rye să-și pună în practică amenințarea.

Și ea îl credea.

Timmy rămase complet nemișcat în timp ce-i căuta prin buzunare. Găsi un cuțit într-unul.

- Caută la glezne.

O teacă era prinsă de glezna dreapta, cu un cuțit mic înăuntru.

- Taie-mi chestiile astea! zise Rye.

În mod normal ar fi fost nevoie de un clește puternic. Dar cuțitele lui Timmy erau perfect ascuțite. Dintr-o singură mișcare, Brynn tăie plasticul.

Rye spuse:

- Motivul pentru care mi-a dărâmat avionul? Medicamentul nu trebuia să ajungă aici!

Preț de-o fracțiune de secundă, ochii lui Brynn rămăseră fixați într-ai lui Rye. Dar, fără să aibă momentan nevoie de o altă explicație, alergă spre ușile duble și le deschise de perete.

Delores era pe cale să deschidă fiola.

- Nu!

Brynn se aruncă în față și se izbi cu umărul în Delores.

Delores își pierdu echilibrul, se lovi de stativul perfuziei, îl răsturnă și scăpă fiola din mână.

Brynn o prinse înainte să lovească podeaua.

- Dă-mi-o!

Delores înaintă spre Brynn ca o pisică furioasă. Nu mai era calculată, nu mai era frumoasă.

Brynn dădu înapoi, punând repede fiola la spate, astfel încât cealaltă femeie să nu poată ajunge la ea.

- După ce deschideai fiola, ce voiai să faci cu ea? întrebă Brynn.

- Nu are rost să minți! se auzi vocea lui Rye, oprind răspunsul lui Delores.

Se răsuci pe călcăie și-l văzu pe Timmy cu mâinile la spate, împins în față și ținut ca într-o menghină de Rye.

Rye îi ținea la gât unul din propriile lui cuțite.

Aroganța de ghetou dispăruse cu desăvârșire. Ochii îi erau mari, sălbatici, disperați.

Chitai:

- Spune-i, nenorocito!

- Brynn, ce faci? întrebă Nate. Ce se petrece?

Richard Hunt se ridicase în picioare, uitându-se de la Rye la Timmy, la soția lui, la Brynn, care încă mai ținea fiola strânsă în pumn, la spate.

Delores fu prima care își veni în fire. I se adresă lui Rye:

- Fără îndoială că dumneata ești domnul Mallett. Mă bucur mult că am în sfârșit ocazia să te cunosc.

- Mă îndoiesc. De ce i-ai pus să-mi prăbușească avionul?

- Ce idee ridicolă!

Rye îi ridică mâinile lui Timmy mai sus, între umeri. Brynn îi auzi oasele trosnind.

Timmy urlă de durere.

- Cătea mincinoasă!

Timmy încercă să se uite peste cap, la Rye.

- Mi-a dat zece mii de dolari. Voia ca avionul să se prăbușească și să ardă. Dar nu s-a întâmplat așa și de-aici a început toată povestea. Ieri mi-a spus să aduc medicamentul aici cu orice preț ca să...

- Firește că i-am spus asta, zise ea, cu vocea în continuare calmă și rezonabilă.

Dar Brynn detecta tensiune în zâmbetul ei fals.

- Făceam toate eforturile ca să-i salvez viața soțului meu.

- Zău?

Rye apăsă cuțitul pe gâtul lui Timmy și sângele începu să curgă.

Fu îndeajuns ca să-l facă pe Timmy să dea totul pe gură:

– Mi-a spus să-l aduc aici ca să-l distrugă cu mâna ei. Asta a fost, pricepeți? Nu voia să ajungă la Hunt. A zis că Goliad îi era prea loial soțului ei ca să-l înșele. Dacă Goliad ar fi știut ce pune la cale, ar fi oprit-o sau i-ar fi spus lui bărbatu-său. Așa că m-a angajat pe mine.

Pumnii lui Delores erau încheștați.

– Taci!

Brynn, mută de uluire, se uită la Nate. Nu găsi nici o lămurire acolo.

Nate se retrăsese cu spatele până dăduse de un perete și stătea acum cu mâna la gură, scâncind.

Privirea lui Richard Hunt era fixată asupra nevestei lui.

Cu vocea lui adâncă și melodioasă, spuse:

– Delores?

– Mint cu toții, Richard!

– Oare?

Senatorul spumega.

– Goliad! strigă el. Unde naiba este?

– Brynn!

Rye îi rostise numele scurt și apăsător.

– Afară. Acum!

– Nu cu medicamentul.

Richard făcu un pas spre ea.

– Rămâi pe loc, domnule senator, spuse Rye. Dacă o atingi, vei avea multe explicații de dat presei. Poliția este pe drum. Și nu te baza pe dr. Lambert să mintă pentru tine. Ca să-și salveze pielea, o să spună tot ce știe în primele cinci minute.

Brynn ocoli în grabă masa portabilă, fără să-l ia în seamă pe Nate care îi rosti numele într-un geamăt în clipa în care trecu pe lângă el.

Când ajunse în dreptul ușilor deschise, Rye îl aruncă pe Timmy în față și-l trimise pe burtă, la picioarele lui Delores.

Apoi închise cu zgomot ușile duble, o prinse pe Brynn de mână și traversară în fugă foaietul larg care dădea înspre salonul oficial, unde niște uși franțuzești erau deschise.

- Pe aici am intrat, spuse Rye, trăgând-o după el. Trebuie să ne grăbim. Wilson și Rawlins vin după mine.

- Unde sunt?

- SUV-ul lor a rămas înțepenit într-un șanț când Rawlins a încercat să întoarcă și să se ia după mine.

- Povestea asta nu-i atât de simplă.

- Deloc.

Se apropie de mașina pe care o recunoscuseră drept cea cu care Goliad îi adusese de la pista de aterizare privată.

- Goliad, spuse ea. El unde este?

- Nu poate fi departe, răspunse Rye.

- Cheile sunt în mașină?

- Dacă avem noroc.

Telecomanda era în suportul pentru pahar. Urcară în mașină.

Fără să aprindă farurile, Rye înaintă în viteză pe alee, înspre șoseaua principală. Când ajunse la aceasta, făcu dreapta, spre pista privată.

5.44 P.M.

Timmy se ridică în picioare, clătinându-se. În față lui Richard, arătă cu degetul spre Delores.

- M-a plătit. Nu voia să ajungă la tine. A zis că, dacă se prăbușea avionul, ar fi părut că fusese un accident. Și când pilotul...

- Ajunge! lătră Richard. Înțeleg.

Nate era uluit de întreaga situație. Când și unde se stricase totul? Ar fi trebuit să fie momentul lui de glorie.

Nepricepând nimic, se uită spre Delores și spuse:

- Ai vrut să-l distrugi? De la bun început? De ce?

Sub privirea mistuitoare a soțului ei, se ridică. Nu era rușinată fiindcă fusese descoperită, ci sfidătoare.

Își dădu părul pe spate.

- Timp de șaisprezece ani, eu am luat toate hotărârile importante. Dacă n-aș fi fost eu să te îmboldesc, să te împing, să fac lobby pentru tine, ai fi rămas și acum un politician de doi bani. Eu am fost locomotiva, Richard. Tu ai fost doar un vagon pe care l-am tras după mine. Ei bine, acum era șansa mea. Public, ți-aș fi deplâns moartea. „Ce groaznic! Era atât de puternic, atât de plin de viață! Cine ar fi crezut că o formă rară de cancer o să-l doboare? Doamna Hunt este sfâșiată de durere.” Asta ar fi spus presa.

Răse.

- Apoi însă, după înmormântarea epatantă pe care ți-aș fi făcut-o, m-ar fi lăudat pentru curajul de a călca pe urmele tale, de a-ți ocupa locul rămas vacant în Senat. Asta ar fi vrut, asta ar fi așteptat Richard Hunt de la văduva lui, să preia torța și să o ducă mai departe.

Zâmbi radios.

- Și nu ar fi trecut mult până când ar fi uitat cu totul de tine.

În timp ce-i urmărea monologul incredibil, Nate se pregăti pentru reacția lui Richard. O reacție cu un impact asemănător unui cutremur, o lovitură de fulger, un nou Big Bang.

Prin urmare, fu uluit când un zâmbet se întinse încet pe chipul senatorului.

Când vorbi, vocea nu-i tremura de furia întemeiată pe care o așteptase. Era mai degrabă blândă, compătimitoare.

- Cât de naivă ești, Delores! Chiar credeai că n-am știut ce puneai la cale? Dacă dr. O'Neal nu ar fi intrat să-ți ia fiola din mână, aș fi luat-o chiar eu. Știam de planul tău.

Îi aruncă o privire lui Timmy.

- Chiar credeai că te-aș fi lăsat să-l angajezi pe caraghiosul ăsta fără să îl verific personal?

Delores râse.

- N-ai avut nici cea mai vagă idee.

- N-ai decât să crezi asta, dacă te face să te simți mai bine, zise el, ridicând din umeri. Fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare jurământ de dragoste nețărmută... numai minciuni.

- Nu ai știut! Nu puteai să știi!

- Nu ești chiar atât de pricepută pe cât te crezi. Se pare că sunt cu mult deasupra ta.

Delores își dădu din nou părul pe spate.

- Ce mai contează acum cine se pricepe mai bine să înșele? Nu poți spune nimănui ce s-a întâmplat fără să te autoincriminezi, exact așa cum a spus pilotul ăla bătăran. Am înregistrarea video care dovedește că ai fost complice la întregul plan. Nu o s-o arăți nimănui. Nu tocmai tu, care ești un atât de înfocat susținător al regulamentului FDA. Un asemenea scandal ar avea repercusiuni iremediabile asupra carierei tale. Așadar, continuă ea, ridicând brațele de lângă corp, așadar o să lăsăm povestea asta în urmă. Căsnicia noastră va continua ca și până acum. Între timp, sunt sigură că Nate va reuși să facă rost de o altă doză de GX-42.

Richard o privi cu un zâmbet compătimator.

- Imposibil, draga mea.

- Totul e posibil, dacă ai destui bani.

- Nu are nimic de-a face cu banii. Nu vom continua ca până acum pentru că tu vei fi moartă. Ucisă de bărbatul care te iubea.

- N-o să mă omori niciodată.

- Adevărat. Eu nu. Dar el da.

Arată spre ușile care fuseseră deschise fără zgomot de Goliad. Avea un pistol în mână.

Timmy îl privi tâmp, cu gura căscată.

- Tu ești mort.

Goliad trase un glonț fix în mijlocul frunții lui Timmy. Puștiul nu simți nimic.

Delores se uită la Goliad și îi rosti numele într-o șoaptă imploratoare.

- Nu ai onoare!

Glonțul îi străpunse inima. Căzu.

Goliad lăsă brațul în jos. Pistolul îi căzu din mână, pe podea.

- Îmi pare rău, domnule, îi spuse el lui Richard.

Ochii de obsidian care lui Nate îi păruseră întotdeauna lipsiți de viață clipiră o clipă, înainte ca trupul să se prăbușească. Un cuțit îi era înfipț în spate.

5.50 P.M.

Fără să țină seama de ploaie sau de absența luminii, Rye nu-și ridică piciorul de pe accelerație pe porțiunea de drum dintre casa impunătoare și pista privată. Avea o mână pe volan, iar cu cealaltă își ținea telefonul la ureche. Completă un nou plan de zbor.

- Două suflete la bord.

Termină conversația chiar în clipa în care ajunseră în capătul pistei.

Ploaia lovea nemiloasă parbrizul. Se uită la Brynn.

- Condițiile meteo nu sunt ideale, dar o să depășim pragul de furtună la aproximativ opt mii de metri. E-n regulă?

- Da. Du-mă doar acolo. Putem ajunge?

- O să ajungem.

- La timp?

- O să ajungem, repetă el, accentuând cuvintele. Dar ar fi mai bine să ne mișcăm pe întuneric, până în clipa în care decolăm. Poți vedea până la avion?

Abia dacă-i distingeă forma în întuneric.

- O să-l gălesc.

- Du-te tu prima, zise el. Sunt în spatele tău.

Își ridică gluga, dar nu o putea apăra de puhoiul torential.

Când ajunse lângă avion, avea respirația întretăiată și tremura. Rye veni lângă ea.

I-o luă în față, deschise ușa pe partea copilotului, urcă și se trase pe scaunul pilotului. Brynn urcă în urma lui.

Rye se întinse peste ea ca să se asigure că ușa era închisă.

- Pune-ți centura!

Își puse casca și porni motorul. Măinile lui păreau să facă zeci de lucruri deodată, cu mișcări sigure și competente.

Folosi doar luminile de staționare ale avionului în timp ce-l îndrepta spre capătul pistei, unde îl întoarse.

- Am liber, spuse el, apoi se uită la Brynn. Ești gata?

- Gata.

Aprinse farurile avionului, folosi butonul PTT ca să aprindă pista, apoi puse avionul în mișcare.

O pereche de faruri apărură în celălalt capăt al pistei. Vehiculul se apropia în viteză de ei.

Rye călcă apăsat frâna avionului și, în aceeași clipă, telefonul mobil sună.

Vehiculul continua să înainteze și nu se opri decât abia când ajunse la douăzeci de metri de botul avionului.

Înjurând cu patos, Rye își scoase casca și răspunse la telefon.

- Rawlins, tu ești?

- Oprește motorul.

- Nici o șansă. Dă-te la o parte!

- Ai compromis dovezile și ai fugit de la scena a trei crime.

- Despre ce vorbești?

- Despre carnagiul de la vila Hunt.

- Nu știu nimic despre nici un carnagiu.

- Lambert a sunat la 911. Cei doi ofițeri care te-au arestat au răspuns primii. Trei morți. Timmy, doamna Hunt, Goliad.

- Dumnezeu!

Se uită la Brynn care auzise și părea la fel de șocată ca și el.

- Lambert le-a spus că ați fost acolo. Ne-au sunat pe noi. Am bănuit încotro ați luat-o și ne-am oferit să vă oprim. Repet. Oprește motorul.

- Nu era nimeni mort când am plecat.

- Bun. Puteți să le-o spuneți și detectivilor.

- Când ne întoarcem.

- Nu puteți pleca.

- O duc pe Brynn în Tennessee. În seara asta. Acum.

- Vrei să ne jucăm acum de-a cine-i mai curajos?

- Nu-i un joc pentru mine. Duc medicamentul ăsta unui copil pe moarte.

- Înțeleg. Dar, dacă pleci, o să te afunzi într-un mare rahat.

- Da? Ei bine, elicea mea e cam la nivelul capului tău tare. Ia gândește-te tu, care dintre noi e băgat mai rău în rahat?

Brynn îl auzi pe Wilson spunând ceva în spate. Rawlins injură.

- Nu avem timp să stăm la discuții, băieți, zise Rye. Fetița o să moară dacă nu plecăm acum. Faceți-vă utili. Trimiteți vorbă să ne aștepte o escortă de poliție. Brynn o să vă trimită un mesaj cu numele aeroportului.

- Nu vă pot lăsa să plecați.

- Pe dracu' nu poți! Zi că ne-ai ratat. N-o să dureze mult. Imediat ce o las pe Brynn, mă întorc. Mă predau. Mă supun interogatoriului. Petrec noaptea după gratii. Fac un test cu detectorul de minciuni. Dar, momentan, dați-vă dracului la o parte din drum!

- De unde știm c-o să te întorci?

- Vă dau cuvântul meu.

- Iar eu îți dau degetul mijlociu de la mâna dreaptă! strigă Rawlins în telefon.

Rye oftă.

- Mă gândeam eu că, dacă m-ajungi din urmă, o să-mi faci zile fripte. Așa că ți-am lăsat ceva în SUV, pe scaunul șoferului. E garanția că o să mă-ntorc.

- Ce este?

- Licența mea de zbor.

Violet

7.37 P.M.

Când am văzut luminile albe și albastre la fereastra mea, am crezut că e o ambulanță care vine să mă ducă la spital, pentru că ziua mea specială cu Elsa și cu primarul m-a obosit prea tare.

Sincer, aș fi vrut să mă pot uita la *Regatul de Gheață* pe televizorul cel nou, împreună cu Cy, cu frații mei, cu mama și cu tata.

Primarului îi mirosea urât gura și Elsa nu a cântat la fel de bine ca în film. Dar a fost drăguță și nu a vorbit despre cancer și nu mi-a spus de o mulțime de ori cât sunt de adorabilă.

Dacă o să mai am vreo zi specială, sper s-o aducă pe Taylor Swift sau pe Alicia Keys.

După ce primarul și Elsa au plecat și după ce toți oamenii de la televiziune s-au dus acasă, nu m-am simțit bine.

Cel mai tristă am fost pentru că dr. O'Neal a plecat fără să treacă să mă vadă.

E o altă asistentă acum, în locul lui Jill. Ea nu are nici codițe, nici adidași cu luminițe.

Tata le-a dat fraților mei pizza și i-a trimis în camera lor să se uite la un film. El și mama vin mereu să vadă cum mă simt.

Am ajuns să-mi dau seama când sunt îngrijorați și când sunt foarte îngrijorați. Acum sunt foarte îngrijorați.

Am auzit-o pe mama spunându-i lui tata:

- Mă temeam c-o să se-nțâmplesca asta. Dar senatorul și doamna Hunt au fost atât de buni și de generoși...

- Cum ai fi putut să-i refuzi?

- N-am putut. Dar...

E tot ce-am auzit. Cred că s-au dus în bucătărie și au chemat o ambulanță.

Dar acum văd că luminile nu sunt totuși de la o ambulanță. Sunt doi polițiști pe motocicletă și o mașină de poliție.

Au venit să ne ducă iar la avionul ăla cu canapea? O să mă ducă înapoi în Atlanta în seara asta?

Sper că nu, fiindcă sunt foarte obosită. Și vreau să mai dorm o noapte în camera mea, împreună cu Cy.

Nu vreau să plâng. Când plâng, toată lumea se întristează.

Stai! Dr. O'Neal iese din mașina de poliție! S-a întors!

Bărbatul înalt cu haina veche de piele s-a întors și el. Dar nu și Timmy și dr. Lambert. Mă bucur.

Dr. O'Neal și bărbatul vin în fugă spre casă. Mama și tata au ieșit să-i întâmpine.

Mama o îmbrățișează pe dr. O'Neal. Tata dă mâna cu bărbatul înalt.

Cred că e prieten bun cu dr. O'Neal pentru că intră mult unul în spațiul personal al celuilalt, fără să-și ceară vreodată scuze.

Mama vrea să intre, dar bărbatul dă din cap că nu. Cred că spune ceva despre mașina de poliție, pentru că se îndreaptă din nou spre ea.

Dr. O'Neal îl trage de mână, ca și cum n-ar vrea să-l lase să plece. Dar el dă din cap.

Mama îl îmbrățișează. Tata îi strânge din nou mâna, cu ambele mâini, apoi intră înapoi în casă.

Dr. O'Neal și bărbatul stau și se uită unul la celălalt, apoi sar unul în brațele celuilalt, se strâng în brațe cu putere și încep să se sărute ca oamenii din filmele la care nu au voie să se uite copiii.

Pe bune? Știi că adulții se sărută și fac copii.

Dr. O'Neal se lipește de bărbatul înalt, până când se ating de sus și până jos. Poate că vrea să se mărite cu el.

Dar, dacă se căsătoresc, sper că n-o să facă și copii lor cancer.

Când termină cu pupatul, bărbatul o împinge pe dr. O'Neal ușor înspre verandă.

O ia înspre mașina de poliție.

Dr. O'Neal se întoarce și o ia la fugă spre casă.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Vorbește zorit cu mama și cu tata. Acum vin cu toții în grabă spre camera mea.

Dr. O'Neal intră prima. Obrajii îi sunt îmbujorați și respiră de parcă ar fi alergat. Are haina ruptă. Se vede căptușeala. Are noroi pe ghetete. Părul îi e ciufulit.

Dar nu-mi pasă. Mă bucur tare mult să o văd.

Dar ea pare și mai bucuroasă că mă vede pe mine.

epilog

Șase săptămâni mai târziu

Folosind cheia veche și atât de familiară, Rye deschise ușa cabanei, dar se opri brusc în clipa în care o văzu pe Brynn stând pe marginea patului.

Era prima oară când o vedea de când își luaseră rămas-bun la casa familiei Griffin și simți cum inima începe să-i bată mai repede. Îi era greu să-și păstreze aerul detașat.

Încercă însă să pară nonșalant în timp ce intra în cabană și închidea ușa.

- Vii la pachet cu cabana acum?

Privi abajururile bine cunoscute, tabloul pictat după numere, cuvertura în dungi.

- Trebuie să recunosc că îmbunătățești decorul.

- Mulțumesc. Nu eram sigură c-o să mă recunoști.

Sprâncenele i se ridicară în timp ce-și scotea geaca.

- Recunosc tonul ăsta înțepat.

- Scuze. N-am vrut să-ncep așa.

- Hmm. Voi ai să mă iei pe ocolite și să-mi spui cu frumosul ce nenorocit sunt?

- Oh, ajung și la asta.

Veni lângă ea și se așeză pe noptieră.

- Nu te-am văzut decât într-un singur schimb de haine, așa că, da, chiar arăți altfel.

Brynn râse încet.

- M-am mai și spălat de când ne-am văzut ultima oară.

Ar fi pariat pe geaca lui de aviator că-și amintea cât de mult îi plăcea fața ei, dar ar fi rămas fără haina lui preferată. Până și cele mai intense amintiri pe care le avea

despre ea păleau în comparație cu versiunea reală care se afla acum în fața lui.

Purta o fustă neagră, strâmtă, și cizme cu toc înalt. Puloverul gri-deschis era subțire, nu umflat. I se modela ademenitor în jurul sânilor.

Tuși încet.

- Ți-a spus Marlene că vin azi?

- M-a sunat ca să mă informeze acum câteva zile. A zis că spera să fiu liberă. Cred că încearcă să ne aducă împreună.

Ca și cum ideea că Marlene White se juca de-a Cupidon ar fi fost amuzantă, Rye făcu un efort să zâmbească.

Nu-i ieși prea bine.

- Nu știa unde stau.

- Nu. Am mers pe intuiție.

- Și ai ales o cheie la nimereală?

- L-am jucat puțin pe degete pe băiatul de la recepție.

- Pun pariu!

O măsură cu privirea.

- La cum arăți, ar fi trebuit să fie călugăr ca să-ți reziste. Poate că nici atunci.

Roși în fața complimentului, dar nu-i răspunse.

- Cum a fost zborul lui Brady?

De data asta, zâmbetul lui Rye fu automat.

- Parcă era un copil de Crăciun. L-am lăsat lui comenzi de vreo două ori. Ți jur, mi-a făcut la fel de mare plăcere să-l privesc pe cât i-a făcut lui să fie acolo. Am zburat peste un câmp larg, dintr-o vale. M-am întors, am venit a doua oară și am coborât foarte jos, aproape să ating pământul, apoi am urcat brusc. Brady...

Se opri brusc.

Expresia lui Brynn era știutoare, ușor încrezută.

- Ce drăguț să-i poți oferi o asemenea bucurie, dar să rămâi totodată detașat și neimplicat.

Rye coborî capul și studie vârful ghetei. Când ridică privirea, se uită fix în ochii ei.

- A fost grozav!

Nu jubilă în fața acestei mărturisiri. Pentru ea, dansul victoriei veni sub forma unui zâmbet blând.

- Știi că ziua de azi a însemnat mult pentru amândoi.

- A însemnat mult pentru mine.

După o tăcere scurtă dar apăsătoare, Brynn îl întreabă dacă se împăcase cu Dash.

- Da. Era într-o poziție dificilă. L-am iertat.

- Tu erai într-o poziție dificilă. Cum a mers cu băieții de la FAA și NTSB?

- Bine. Wilson și Rawlins m-au ajutat.

- V-ați întâlnit din nou în seara aia, când te-ai întors?

- La hangar, când am dus înapoi avionul lui Jake. M-au livrat detectivilor care investigau scena crimei de la casa senatorului Hunt. Mi-au pus întrebări.

- Și pe mine m-au reținut a doua zi, în Knoxville.

- Am recunoscut că l-am imobilizat pe Timmy ca să te protejez pe tine. Wilson și Rawlins au confirmat că nici unul dintre noi nu a fost acolo când s-au tras împușcăturile, așa că nu știam ce s-a întâmplat după ce am plecat. Au explicat totodată urgența medicală la care am răspuns noi doi. Lambert a confirmat-o. Poliția era mult mai preocupată de senatorul Hunt, care își schimba întruna povestea. Chiar și așa, au trecut ore bune până când m-au lăsat să plec. Eu, Rawlins și Wilson abia am ajuns aici la întâlnirea de la ora nouă, dar am ajuns. Am mers până la avion. Le-am povestit agenților ce se întâmplase. Tu, eu, Lambert... toți au fost martori când Timmy a mărturisit că a încercat să-mi doboare avionul. M-au lăsat în pace. Investigația s-a închis.

Chipul i se luminează când zâmbi. Rye se surprinse uitându-se la gura ei. Cât își dorea să o atingă din nou...

Își ridică privirea înapoi spre a ei.

- Cum e Violet? Medicamentul are efect?

- Nu are efecte secundare negative. Ultimele teste indică o creștere pronunțată de celule sănătoase în sângele ei. Cancerul nu s-a extins. Stăm cu sufletul la gură, dar arată bine.

- Asta-i o veste nemaipomenită, Brynn.

- Poți să nu mai faci pe surprinsul, spuse ea sec. Nate mi-a spus că l-ai sunat de trei ori ca să întrebi de ea.

- Voiam să știu.

- Nu ai de ce să fii defensiv, Rye. Nu te-am acuzat de nimic altceva decât că ai fost o ființă umană bună, care a dat dovadă de compasiune. Apreciez grija ta, la fel și familia Griffin. Cu siguranță ți-ai câștigat dreptul să fii interesat de starea lui Violet. Ar fi drăguț dacă ți-ar putea mulțumi personal.

Evitând capcana, Rye spuse:

- Dacă-l auzi pe Lambert vorbind, ai zice că schimbarea lui Violet se datorează exclusiv genialității lui.

- Nate este nesuferit și antipatic.

- Mult prea puțin spus!

- ... dar a făcut toate cercetările, împreună cu mine. Și el a muncit multe ore. Are dreptul să-și asume laudele.

- Nu mai mult de jumătate.

Brynn ridică din umeri cu modestie, apoi căzu pe gânduri.

Cu voce înceată, spuse:

- Ai pus punctul pe i, să știi.

- Poftim?

- Într-o oarecare măsură, am făcut asta pentru mine. Nu pentru glorie. Nu ca să devin celebră, dar ca să...

- Ca să scapi de stigmatul de a fi copilul unui infractor.

- Ai văzut asta.

Ridică din umeri.

- Puțin. În orice caz, nu-i un păcat.

- Fără îndoială că moartea mamei a contribuit la ambițiile mele. Dar, în clipele în care-mi era cel mai rușine cu numele meu, cel mai înalt țel la care mă puteam gândi era să ajung dr. O'Neal.

- Nu contează de ce-ai făcut-o, Brynn. Contează că ai făcut-o.

Un nod dureros, de emoție, i se ridicase în gât.

- Ei bine, cel mai important este că progresul lui Violet va deschide o serie de teste clinice pentru alți pacienți. Rye ridică degetul mare. Bravo ție, dr. O'Neal!

Doamne, ce-i plăcea când roșea.

- Ți-a spus Nate care e ironia? întrebă ea.

Rye clătină din cap.

- În dimineța de după perfuzie, am sunat la serviciul de mesaje pentru prima oară din ajunul Zilei Recunoștinței. Nu putuseră să mă sune pentru că... ei bine, știi de ce. În orice caz, erau trei apeluri trecute ca urgente. Nu am recunoscut nici numele, nici numărul. S-a dovedit că era un membru al comisiei FDA care luase în considerație utilizarea produsului GX-42 pentru Violet. Văzuse știrea despre ea la televizor și îi recunoscuse numele. A petrecut ore întregi în seara de Ziua Recunoștinței sunând alți membri ai comisiei. Până dimineța, avea unanimitatea. Au aprobat utilizarea medicamentului pentru Violet și i-au dat statut de urgență.

Rye răs.

- Pe bune?

- Pe bune. Mi se dăduse permisiunea de a folosi medicamentul numaidecât. Se pare că nu am încălcat până la urmă etica profesională.

- Al naibii să fiu! Se pare că până la urmă publicitatea soților Hunt a avut un efect pozitiv.

- Asta e ironia. Iar Richard Hunt e acum în cea mai proastă lumină. A prezentat atâtea variante, că nu mai ține minte ce și cui a spus. Ultima variantă este că Goliad era gelos pe Timmy și obsedat de Delores. Te doare capul!

Se lasă pe spate, sprijinindu-se pe mâini. Când își încrucișă picioarele, despicătura dintr-o parte a fustei se deschise.

Rye avu nevoie de câteva clipe ca să înregistreze cuvintele ei.

Spuse:

- Mă îndoiesc că cineva va ști vreodată tot ce s-a întâmplat. Hunt va continua să mintă și să manipuleze. Să amâne.

- Timp în care va lupta pentru viața lui, spuse Brynn. Face chimioterapie și radiații în secret, dar asta nu face decât să-i câștige ceva timp. Nate spune că refuză în continuare să aplice oficial pentru tratament, de teamă să nu se dea de gol. Zice că e ultima picătură de care ar avea nevoie presa ca să-l distrugă.

Încă un moment de tăcere. Ochii lui Rye rămăseseră fixați pe cei câțiva centimetri de coapsă vizibili deasupra cizmei ei. Voia să înceapă de acolo și să o sărute până la buze.

Făcu un efort să se concentreze, înainte să se facă de râs.

- Ce mai face Wes?

- A prins pe cineva furând din magazin acum câteva zile.

- Pentru asta-l plătesc.

- Da, dar i-a dat drumul femeii fără s-o raporteze. Avea trei copii sub trei ani și furase un test de sarcină. Tata a zis că merita o pauză.

Zâmbiră amândoi, dar, după o clipă, zâmbetul ei deveni nostalgic.

Se ridică în capul oaselor și-și dresе vocea.

- Acum câteva zile, Violet m-a întrebat despre bărbatul cu geaca de piele. Aruncă o privire spre geaca de aviator pe care o aruncase pe spătarul scaunului. Se pare că ne-a văzut sărutându-ne în fața casei ei. M-a întrebat dacă ești iubitul meu. Așteptă o clipă înainte să continue: I-am spus că nu.

Rye nu spuse nimic, dar se foi, schimbându-și poziția pe noptieră. Își spuse că era pentru că-i amortise fesa stângă.

Brynn continuă:

- I-am spus că nu, pentru că nu mă puteam îndrăgosti de un om care se închide în sine și nu-i lasă pe ceilalți

să ajungă la el. Nici măcar pe cei care țin la el. I-am spus că oricât de atrăgător ar fi fost, oricât de uimitor ar fi fost sexul cu el, oricât de mult m-ar fi impresionat că fusese dispus să-și sacrifice licența de pilot – care pentru el e mai de preț decât orice altceva – ca să-i salveze ei viața, nu mă puteam îndrăgosti de un bărbat care decolează într-un avion, fără să-i pese dacă va putea sau nu să aterizeze în siguranță. Își coborî privirea în palma deschise și o atinse cu cealaltă. Știind cât de mult ar suferi alții dacă și-ar pierde viața, este un act de egoism din partea lui să o trateze cu atâta indiferență. Am întrebat-o pe Violet de ce și-ar dori o femeie normală la cap un astfel de bărbat.

– Nici o femeie normală nu și l-ar dori, zise el. Pare un ratat.

– Tocmai asta-i, că nu este!

– Parcă ziceai că ajungi la faza în care-mi spui că-s un nenorocit.

– Și la ce-ar folosi?

Se ridică de pe noptieră și se duse la fereastră. Dădu la o parte draperia urâtă.

Era frig afară. Vântul bătea tare. Dar cerul era limpede precum cristalul, fără nici un nor. Fusese o zi perfectă pentru zborul lui Brady.

– Am cunoscut un tip ca ăsta, spuse el. Era un nenorocit posac și egoist. Credea că are probleme. Credea că viața nu merită trăită. Trăia sub umbra unui accident, un avion care se prăbușise. Treisprezece oameni au murit. Așa ceva ar afecta pe oricine. Dar ironia în cazul lui este că era atât de înfumurat, încât își închipuia că el ar fi putut să prevină accidentul. Că ar fi putut schimba legile aviației, că ar fi păcălit soarta, karma, stelele, voia Domnului... Când ideea de baza era că atunci le venise lor sorocul.

Rămânând cu spatele la Brynn, privea cerul pe fereastră.

Se înșelase. Un nor mic era în trecere, mângâind culmea dealului.

Trase aer în piept.

- În orice caz, tipul ăsta credea că ar fi trebuit să moară în acea zi. Și, pentru că nu murise, aștepta acum altă ocazie. Și uite-așa într-o noapte, când n-ar fi trebuit să fie în aer, a pierdut controlul avionului. În mod ciudat, nu s-a prăbușit și nu a murit. În schimb s-a luptat din răputeri să trăiască. Și mai ciudat e că incidentul s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. L-a zgâlțâit și l-a trezit. În timpul celor două zile care au urmat, a ajuns să înțeleagă că exista un scop pentru care încă mai era pe această lume. Un motiv pentru care nu se aflase el în cabina avionului C-12 în acea zi. Poate că menirea lui era să ajute la salvarea vieții unui copil. Sau să plimbe cu avionul un bărbat de treabă, care nu putea pilota el însuși. Cine știe de ce se întâmplă lucrurile așa cum se întâmplă?

Își puse mâinile pe pervazul ferestrei și-și coborî capul între umerii lăsați.

Cu voce răgușită, Brynn întrebă:

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Și-a revenit. În parte. Și-a făcut un prieten nou, care face curse de curier. Ținută elegantă. Au nevoie de piloți cu experiență. Se gândește să se angajeze. E nevoie să se îmbrace la patru ace, dar o să aibă o adresă permanentă și se plătește bine. Suficient de bine ca prietenul lui să-și permită propriul avion, așa cum a visat și el întotdeauna să aibă. A petrecut Crăciunul cu familia lui. Și-a ținut nepotul în brațe. A mers chiar până acolo încât să stabilească o dată pentru următoarea vizită. Le-a spus alor lui că s-ar putea să aducă pe cineva, dacă nu-i deranjează.

- Pe cine?

- Oh, era o fată... O femeie, mai degrabă. O femeie extraordinară. Deșteaptă. Cu stil. Cu păr des și mătăsos. Cu ochii de culoarea ceții. Sau a ploii, în lumina lunii. Cu un trup care-l făcea să o ia încet, să vrea să aștepte. Sau

să o ia în cea mai mare grabă. Doamne, era suficient să se uite la ea ca să-și piardă mințile.

Clătină capul pe care și-l ținea plecat.

- Înainte să o cunoască, ar fi crezut că nimic nu poate egala senzația de a fi în aer.

Făcu o pauză, își trecu mâinile peste coapse.

- Dar... a dat-o-n bară.

- Cum?

- A fost laș. A tot îndepărtat-o. N-a ținut-o lângă el.

- De ce se temea? Să se implice?

- Prea târziu pentru asta. Fusesse prins din clipa în care o trântise la pământ și-i văzuse chipul pentru prima oară. Nu... Se temea că o să-l vadă așa cum era de fapt și că o să-i spună să stea departe de ea și de viața ei. Dar amărâtul trăia cu speranța că într-o zi o să apară pe neașteptate. Spera că, dacă se întâmpla asta, n-o s-o mai găsească la fel de atrăgătoare pe cât și-o amintea, că n-o s-o mai dorească. În schimb, abia reușea să-și țină mâinile acasă.

Nici unul din ei nu spuse nimic o vreme, apoi Brynn zise exasperată:

- Zbori cu vizibilitate zero și prin furtuni de o milă și jumătate, dar ți-e frică să faci trei pași pe un covor urât? Chiar că ești laș!

Se întoarce și lăsă capul într-o parte.

- Ce? Oh. Credeai că vorbesc *despre mine*?

Brynn lăsă capul în jos și râse, apoi ridică privirea spre el, cu o provocare în ochi.

Rye oftă.

- O să mă pui să vin după tine, nu-i așa?

- Dacă mă vrei, este obligatoriu.

Din doi pași mari, fu lângă ea. Îi prinse umerii, o trânti cu spatele pe pat, se așeză deasupra ei. Își trecu mâinile prin părul ei, îi prinse capul, spuse:

- Te vreau!

Apoi își lipi gura de a ei.

Deși erau în plină zi, se sărutară cu abandonul rezervat de obicei întunericului.

Nu se sătura de ea. Îi vedea fericirea în sclipirea din ochi în clipa în care ridică în sfârșit capul și privi în ei.

- Am stat împreună mai puțin de două zile, spuse el. Ar putea fi cea mai mare greșeală pe care s-o faci vreodată, Brynn.

- Îmi asum riscul.

Brynn își lăsă capul să-i cadă pe saltea.

- Te-aș putea omori pentru chinul prin care m-ai pus să trec în ultimele șase săptămâni.

Îi trase puloverul peste cap. Își rupse nasturii de la cămașă și se întinse din nou peste ea. Inimile le băteau la unison, priveau unul în ochii celuilalt.

Ziua se transformă în amurg. Amurgul cedă întinericului. Timpul trecea neobservat.

Rămaseră în pat, savurând în tihnă ceea ce nu apucaseră decât să guste cu șase săptămâni în urmă, când ritmul, chiar și pentru dragoste, fusese haotic.

Apa de la duș se răci înainte să iasă.

Când se întoarseră în pat, Rye puse geaca de aviator pe ea.

Întins în pat, cu fața spre ea, își odihni obrazul pe o mână și cu cealaltă deschise geaca. Se jucă leneș până când îi văzu ochii sclipindu-i și îi simți pielea încălzindu-i-se din nou.

Îi spuse că s-ar putea să schime căptușeala existentă cu una nouă, de mătase, pe care să fie desenată ea, așa cum stătea acum.

Brynn îi spuse că o schimbare adusă gecii pe care o iubea atât de mult părea ceva foarte serios, ceva permanent.

- N-o să te plictisești de mine?

- Mai știi ce ți-am spus despre senzația pe care o am de fiecare dată, chiar înainte să decolez?

- Că de-abia aștepti?

Rye zâmbi.

Completează-ți colecția!

blue
MOON

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte” la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

